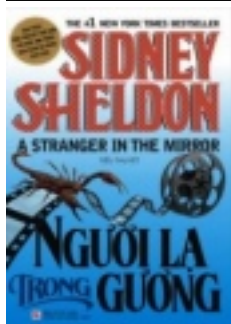

Người lạ trong gương

Contents

Người lạ trong gương	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	7
4. Chương 04	8
5. Chương 05	10
6. Chương 06	12
7. Chương 07	12
8. Chương 08	15
9. Chương 09 - Phần 01	16
10. Chương 09 - Phần 02	19
11. Chương 10 - Phần 01	22
12. Chương 10 - Phần 02	24
13. Chương 11	27
14. Chương 12	28
15. Chương 13	31
16. Chương 14	34
17. Chương 15 + 16	35
18. Chương 17	37
19. Chương 18 + 19	40
20. Chương 20 - Phần 01	43
21. Chương 20 - Phần 02	46
22. Chương 21	49
23. Chương 22	52
24. Chương 23	55
25. Chương 24	58
26. Chương 25 - Phần 01	59
27. Chương 25 - Phần 02	61
28. Chương 26	64
29. Chương 27 + 28	67
30. Chương 29	68
31. Chương 30	69
32. Chương 31 - Phần 01	73
33. Chương 31 - Phần 02	76
34. Chương 32	79
35. Chương 33	82
36. Chương 34	84
37. Chương 35	85
38. Chương 36	87
39. Chương 37 (Hết)	88

Người lạ trong gương

Giới thiệu

Khi chưa gặp nhau, họ cùng đã nổi tiếng. Chàng, Toby Temple, ngôi sao của nghệ thuật hài. Nàng, J.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-la-trong-guong>

1. Chương 01

Phần Một

Chương 1

Năm 1919, chiến tranh thế giới lần thứ Nhất vừa kết thúc được hai năm. Detroit thuộc bang Michigan được coi là một trong những thành phố công nghiệp phát triển nhất nhì toàn cầu. Không còn lo cung cấp xe tăng, máy bay cho các đồng minh tận châu Âu xa xôi, nay các hãng xe hơi của Detroit chỉ còn tập trung sản xuất, nâng cao, hoàn thiện sản phẩm chính của mình để nhanh chóng sau đó, mỗi ngày, hàng ngàn chiếc xe được xuất xưởng, chở tới khắp thế giới, nơi người tiêu dùng khao khát nó. Ngược lại, hàng vạn lao động từ khắp nước Mỹ, khắp cả châu Âu, đổ xô đến Detroit. Ai cũng hy vọng tràn trề song không phải ai cũng toại nguyện. Paul Templarhaus và vợ là Frieda, dân Đức, cũng nằm trong số hy vọng đó. Đang học nghề tại một lò mổ ở Muchen, anh lấy vợ, lấy luôn hồi môn của vợ để di cư sang New York, để mở hàng bán thịt và để...lỗ vốn. Rồi New York nhưng không rời nghề bán thịt, anh dắt vợ đến St.Louis, đến Boston và rồi đến Detroit, song ở đâu cửa hàng anh cũng lỗ hơn là lãi. Điều đó thật khó hiểu, vì ở vào thời kỳ kinh tế phát triển, nhu cầu ăn ngon, nhất là cứ bốc hơi đi? Anh khó hiểu chứ Frieda, vợ anh, thì biết thừa. Thực ra, chồng chị chỉ lo làm thợ chứ đâu chịu lo làm ăn. Ngồi trước bàn thịt mà đầu óc anh chỉ quẩn quanh với câu với chữ, với ý với tứ chứ nào đâu với miếng thần miếng đùi và nhất là với chuyện mời chào khách bỏ tiền ra mua. Không một tờ báo hay nhà xuất bản nào chịu mua thơ của anh, ngược lại, những người máu thịt của anh thì đông vô kể nhưng không ai chịu trả tiền, vì anh luôn sẵn sàng cho họ chịu. Đến nỗi người ta đồn thổi khắp mấy con phố, lan ra cả ngoại ô, rằng, muốn không mất tiền song lại muốn có thịt ăn thì cứ việc đến cửa hiệu Paul Templarhaus. Frieda chưa từng biết tới đàn ông trước khi Paul cầu hôn cô. Mà nói là anh cầu hôn với cha cô mới đúng, và lập tức được cả cha lẫn con đồng ý, nhất là ông già lại đang lo rằng cô con gái sẽ sống bám lấy mình suốt đời, thậm chí ông còn tặng thêm hồi môn, ngoài số đã định trước đó, để hai vợ chồng sớm xa chạy cao bay, nghĩa là di dân, mà với ông, càng xa càng cao thì càng tốt. Còn Frieda? Paul đâu biết vừa thấy anh cô đã yêu liền. Đã bao giờ cô được gặp nhà thơ, thậm chí một người thích làm thơ? Ngoại hình anh thì cô mê tít, bởi nó vô cùng phù hợp với người tình trong mộng mà đêm vẫn lẩn quẩn bên cô. Anh hơi gầy, mắt cận thị màu xanh nhạt, tóc thưa, nói năng e dè... nghĩa là theo cô, rất trí thức, rất nhà thơ. Vợ chồng dắt nhau sang New York cô mới dám tin thiên-tài-đẹp-trai này thực sự là của mình. Cô biết mình, nếu không bị nhìn là xấu xí thì cũng chẳng ai coi là đẹp để gì, ngoài đôi mắt xanh biếc lạnh lợi như vay mượn của ai đó, còn lại cô thừa hưởng toàn bộ cái xấu xí của họ hàng hàng hốc nội ngoại nhà cô. Nào mũi to, trán dô, cằm bạnh...nào thân hình ục ịch...nào dáng đi lệt bệt...Con tim, Paul cũng như bất kể ai không mù, đều dễ dàng nhận ra những cái xấu đó, vậy sao anh vẫn cầu hôn cô? Có phải vì là nhà thơ nên anh tinh tường hơn người đời, nhìn ra được bao vẻ đẹp của cô ẩn náu bên

trong cái vẻ ngoài xấu xí đó? Cô đâu biết, tuy không phải dân đào mỏ, cũng chẳng là kẻ thực dụng, song với Paul, điều hấp dẫn lớn nhất ở cô vợ có vẻ ngoài xấu xí đó chính là đồng của hồi môn kia. Anh hy vọng, thậm chí tin tưởng, nhờ nó mà bằng cách này hay cách khác, anh sẽ thoát khỏi đám lông, tiết, gân, xương nơi lò mổ, có cửa hàng riêng, có đủ tiền sinh sống và toàn tâm toàn ý với Nàng Thơ của mình. Frieda, kể từ hôm nhận được lời cầu hôn của Paul, đã tưởng tượng, đã thêu dệt ra bao mộng vàng của đêm tân hôn. Nơi họ đến nghỉ tuần trăng mật thì tuyệt rồi: ngôi nhà nhỏ ven hồ nằm trong một khu thành cổ, lại ở giữa rừng, giữa đồng cỏ mênh mông. Thế rồi, cô hình dung, Paul sẽ ôm cô, miệng thì thầm lời yêu, tay lần cởi váy áo. Rồi anh sẽ hôn cô, thoát tiên ở môi, ở cổ, rồi có thể cả ở tai, cô hy vọng thế. Sau đó, môi anh sẽ lướt dần xuống vai xuống ngực cô, ngậm thật lâu vào vú cô, rồi lướt khắp thân thể trần truồng của cô, nhẹ nhàng, mơn man, y hệt trong những cuốn sách mà cô đã vụng trộm đọc. Thế rồi anh khấn khoản, như âu yếm, nhờ cô cởi bỏ giúp quần áo của anh. Tất nhiên cô cứ để anh nài nỉ, mãi sau mới chịu nghe. Cô đã bào giure giúp ai việc đó mà bảo làm ngay được? Rồi cô sẽ thấy cái gì? Chẳng gì cả ngoài cái con vật của anh thẳng đơ và vênh vang như cán cờ Đức quốc xã. Nghe nói là đau lắm thì phải. “Nó” như thế kia cơ mà? Và anh sẽ nói gì với cô trước khi làm đau cô nhỉ? Anh khen người cô đẹp, hay giảm đơn như cánh lò mổ, “người cô nhiều thịt”? Chắc anh không đơn giản vậy đâu. Anh là nhà thơ kia mà. Chẳng có gì giống như cô tưởng tượng hoặc thêu dệt hoặc hình dung cả. Tối đến, ăn no xong, hai người vào phòng ngủ - cô phải tự đi vào vì không thấy anh tỏ ý muốn bế, như sách tả- và trong khi cô đang hồi hộp chờ đợi những gì tiếp theo thì anh đã lần luôn ra chiếc giường tân hôn sau khi vội vàng vàng cởi bỏ quần áo. Anh nằm đó, dang chân dang tay, phô ra thân hình gầy gò, bộ ngực lép kẹp và...cái của nợ kia nhỏ tí, eo uột ẩn sau đám lông lá, như xấu hổ. Chỉ thấy anh nhìn mình như chờ đợi, Frieda hiểu rằng mình sẽ phải tự cởi bỏ váy áo, tự leo lên giường chứ chẳng có ai sẽ hay dẫn. Cô thở dài, vừa thả váy xuống vừa tự nhủ, to nhỏ đâu quan trọng gì, với lại mình cần tình yêu của anh chứ đâu cần cái đó nhỏ hay to...Hãy chờ những gì anh sắp nói với mình đây. Anh sẽ thủ thỉ...sẽ bày tỏ. Nhưng anh chẳng hé một lời, dù to hay nhỏ. Cô vừa hồi hộp đặt mình xuống giường, còn chưa kịp nhích sát lại gần anh thì đã bị anh đẩy vai cho nằm ngửa ra để anh ngã sấp lên bụng cô, nhét cái đó vào, rồi sau vài lần nhấp nhô cô thấy anh rên khê, rùng mình khê và lăn xuống bên cô. Tất cả là vậy ư? Chẳng lẽ nó đã kết thúc khi cô còn tưởng nó chưa bắt đầu? Thực ra, chuyện đó với Paul chỉ là vấn đề giải quyết nhu cầu của phần “con” chứ không phải phần “người”, và xưa nay anh cũng chỉ làm việc đó với đám gái điếm nhưng nhúc ở Muchen. Theo thói quen, anh nhồm dậy móc ví định trả tiền thì chợt nhớ từ nay mình làm chuyện này sẽ không phải tốn một xu nào cả. Trong khi Frieda còn chưa hết ngỡ ngàng thì Paul đã ngáy nhẹ. Anh ngủ, mặt vô tư như đứa trẻ. Cô quyết không khóc, tự nhủ, mấy ai vừa ý ở ngay lần đầu. Rồi anh sẽ khác. Rồi anh sẽ là người chồng tuyệt vời về mọi mặt chứ không riêng tình dục. Vả lại, tình dục đâu phải là quan trọng nhất với mình... Song càng ngày Frieda càng thất vọng hơn về Paul. Là vợ thì phải nghe lời chồng, cô chấp nhận, nhưng cô đâu có ngu ngốc để không thấy, dù muộn, những bài thơ của anh dở toẹt mặc anh mỗi ngày thêm lao tâm khổ tứ vì nó, và cũng vì nó mà anh sống như kẻ mộng du, đôi khi cứ như thẳng ngớ ngẩn. Và quan trọng hơn nữa là vì cái ả thơ ấu mà đồng hồi môn của cô cứ ngày một vơi dần. Khi hai vợ chồng chuyển tới Detroit thì Frieda không chịu đựng thêm được nữa. Sắp trắng tay rồi. Hôm đó, sau khi rà soát số hồi môn ít ỏi còn lại, cô lẳng lặng bước vào cửa hàng thịt của Paul, lẳng lặng chiếm giữ quầy thu tiền, để rồi từ đó không rời nó ra nữa. Không bán chịu, đó là biện pháp đầu tiên của cô. Paul hoảng hồn, nhưng đau chỉ có thể. Frieda tìm mọi cách quảng cáo chất lượng thịt tuyệt hảo của cửa hàng và kèm theo đó là tăng giá ở những món buộc phải tăng, và ngược lại. Bây giờ thì đã nhìn thấy đồng tiền đi vào chứ không chỉ nom thấy miếng thịt đi ra, như trước. Lãi nhỏ kéo theo lãi lớn. Việc buôn bán cứ khấm khá dần lên. Từ lúc nào chẳng biết, Frieda trở thành người ra lệnh còn Paul cứ răm rắp làm theo. Quen đi, ngày một ngày hai đã biến cô trở thành độc đoán, chuyên quyền, không chỉ ở cửa hàng thịt mà còn ở việc đầu tư tiền nong vào đâu, nên sống ở vùng nào và mùa hè này nghỉ tại đâu thì tốt nhất. Rồi cả việc chăn gối nữa. Giờ thì Paul đừng mong chỉ thỏa mãn phần “con” của mình còn vợ ra sao thì mặc. Bây giờ chính Frieda là người quyết định làm chuyện đó, mặc Paul khoẻ hay yếu, có hứng hay không. Cái việc này bỗng trở nên khủng khiếp với Paul khi Frieda quyết định sẽ có con chỉ trong vòng một năm, không thể muộn hơn. Cô buộc chồng phải thực hiện bằng được việc làm tình trong những ngày có nhiều khả năng thụ thai, mặc Paul có hôm mệt đến phát ốm, mà là ốm thật chứ không phải vờ để trốn tránh. “Cho vào!”, cô ra lệnh. Paul quẩn cái đó của anh quanh ngón tay. “Mềm như sợi dây thế này thì cho vào đâu?”. Frieda vẫn tảng lờ như điếc. Mấy tháng sau anh được tạm nghỉ vì đã hoàn thành sứ mệnh. Anh thích có con gái nhưng vợ anh thì ngược lại. Vì vậy, chẳng mấy ai quen biết họ tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Frieda sinh con trai. Ngày lâm bồn, Frieda chịu tổn tiền để mời bằng được bà đỡ đến nhà vì không muốn sinh con tại bệnh viện. Khi đứa trẻ cất tiếng khóc, ao nấy xúm quanh đều trợn mắt ngạc nhiên khi nhìn nó.

Chẳng phải nó dị dạng hay thừa gì, thiếu gì. Song, giữa hai đứa nó, cái ở đứa trẻ khác người ta gọi là chim thì ở đây, nếu tạm so sánh, phải gọi là đại bàng. Bởi nó to quá khổ. Bố nó nằm mơ cũng chẳng được như thế. Không hiểu sao Frieda lại kiêu hãnh nghĩ vậy. Tên nó là Tobias. Do Frieda đặt, tất nhiên. Paul đòi dạy bảo thằng bé. Chuyện học hành, chữ nghĩa anh giỏi hơn cô. Và lại, dạy dỗ con trai là việc của ông bố mà. Không phản đối, song Frieda không mấy khi để hai bố con ngồi riêng với nhau. Chính là cô, vừa nuôi vừa dạy nó, bằng những món ăn vừa ngon vừa bổ, và bằng những mệnh lệnh rắn như sắt thép. Lên năm tuổi, Toby cao nhưng gầy đến thảm hại, đôi mắt xanh biếc như của mẹ, luôn có vẻ đắm chiêu. Nó vừa yêu vừa sợ mẹ, mong ngóng được mẹ ôm ấp để có thể dụi sâu đầu vào ngực mẹ. Nhưng Frieda quá ít thời gian cho việc nựng nịu con, bởi còn lo kiếm tiền nuôi cả nhà. Phần khác, cô yêu con, tất nhiên, nhưng quyết không để nó lớn lên uỷ mị, yếu đuối như bố. Vì vậy, tình mẫu tử của Frieda được thể hiện bằng những mệnh lệnh cứng rắn, những đòi hỏi khe khắt về kết quả của mỗi công việc mà Toby thực hiện, dù là việc học hành ở trường hay việc mẹ giao ở nhà. Cô ít khi khen con, ngược lại, phạt nhiều hơn, nhưng có lẽ thế lại tốt cho Toby, cô nghĩ. Có một linh tính nào đó mách bảo, ngay giây phút đầu tiên ôm con vào lòng, khiến cô tin chắc sau này nó sẽ nổi danh thiên hạ. Cụ thể ra sao thì cô không biết nhưng cô chắc chắn nó phải như thế, và cô còn luôn nói với con, nhắc nhở con, khiến Toby dường như lớn lên cùng với niềm tin của mẹ. Và Toby biết, một khi mẹ đã muốn là phải được. Năm Toby sắp mười hai tuổi, một hôm, có bà hàng xóm nổi tiếng là ngồi lê đôi mách ghé nhà chơi, mồm nói không ngớt, mắt thì cứ đảo qua liếc lại. Bà ta vừa ra khỏi nhà, Toby bèn lập tức bắt chước từ giọng nói đến điệu bộ khiến Frieda cười muốn chết bởi sao giống ơ là giống. Đó là lần đầu tiên Toby thấy mẹ vui như vậy. Kể từ đó, cậu luôn tìm cách để được thấy mẹ cười. Mà theo đầu óc non nớt của cậu thì không gì bằng cách bắt chước các hành động tức cười của người khác, từ khách mua thịt, đám bạn bè cùng lớp đến cả các thầy cô giáo ở trường. Thế là Toby đã tìm ra cách để mẹ có thể cười chảy nước mắt rồi. Cậu vui lắm. Toby tham gia vào ban kịch của trường và được thủ vai chính trong một vở diễn. Đêm đầu tiên Toby ra sân khấu, mẹ cậu ngồi ở hàng ghế đầu. Chính là lúc đó, Frieda biết Toby sẽ trở thành người nổi tiếng bằng con đường nào cũng như biết mình phải giúp đỡ đứa con ra sao. Cuộc Đại suy thoái của đầu những năm ba mươi (1930) lan cả sang ngành giải trí khiến các rạp vắng tanh vắng ngắt. Các ông chủ bóp óc tìm cách lôi kéo người xem vào rạp. Nào tặng quà, nào quay số, đủ cả. Lại còn nghĩ ra việc tổ chức các cuộc thi cho các nghệ sĩ nghiệp dư nữa. Tất nhiên, có giải hân hoan. Và Frieda thường theo dõi sát sao địa điểm tổ chức các cuộc thi đó để dẫn Toby tới dự trong khi cô ngồi lẫn vào khán giả, vừa nghe ngóng vừa tạo ra dư luận bằng cách hò hét cổ vũ mỗi khi con trai xuất hiện. Thường là Toby đoạt giải nhất trong các cuộc thi đó. Toby càng lớn lên càng cao song vẫn gầy gò, vẫn không mất đi vẻ đắm chiêu trên gương mặt và cả trong ánh mắt xanh biếc. Một vẻ ngây thơ thiên phú trong ánh mắt ấy khiến Toby luôn nhận được sự đùm bọc chở che của những người quen biết, và của cả những người ngồi xem cậu diễn trên sân khấu. Toby ngày càng tin tưởng hơn vào niềm tin của mẹ: cậu sẽ nổi tiếng!. Mười lăm tuổi Toby đã thèm chuyện trai gái. Được mấy đứa bạn cùng trường chỉ bảo, cậu thường thủ dâm trong phòng tắm, song vẫn thấy thiếu thiếu cái gì đó. Và cậu hiểu mình cần được làm tình thực sự, nghĩa là cần có đàn bà. Thế rồi đến cái đêm ấy, cái đêm Clara, chị gái đứa bạn học, đưa Toby về nhà, hình như do mẹ cậu nhờ thì phải. Clara đã có chồng, dễ coi, đặc biệt là vú rất to, to hơn cả vú mẹ Toby. Chỉ cần thấy đôi vú Clara rung rung là cái của Toby đã ngồng dậy. Không kìm được, khi Clara đang bận lái xe, Toby cứ nhích dần từng ngón tay lên đùi, rồi luồn vào trong váy chị ta, ve vuốt, và sẽ rút ra ngay nếu bị mắng chửi. Clara giận thì ít mà tức cười và cả thỉnh thích thì nhiều, song đến lúc Toby lôi cái của mình ra khỏi quần cho dễ nghịch thì Clara chợt la hoảng lên khi nhìn thấy nó, và lập tức ngậm ngùi khi nghĩ ngay đến cái của chồng mình thật khiêm nhường, đến mức xấu hổ. Và hôm nay anh ta lại vắng nhà. Thế là chị ta quành xe lại. Vì đang mải mê sờ soạng nên Toby cũng không buồn hỏi chị ta quành lại làm gì, để rồi nửa tiếng sau, trong tiếng rên rỉ sung sướng của Clara cậu cũng được hưởng những cảm giác thần tiên chưa từng được biết tới, hơn gấp nhiều lần cái cảm giác mà cậu có trong nhà tắm, một mình. Nếu như trước đó Toby đã từng có lúc xấu hổ khi bị đám bạn trai cùng lớp trêu chọc vì sự quá khổ của cái đó thì nay nó lại là báu vật không những của riêng cậu mà còn của đám đàn bà có chồng, bạn bè thân và cả không thân lắm của Clara. Chị ta “khoe” Toby với họ như khoe một tài cán gì đó của chính mình vậy. Và họ cũng chẳng đại gì mà bỏ phí cái của trời cho này. Toby thì chẳng mong gì hơn. Từ nay, hễ cần là có. Mà cậu thì luôn luôn cần. Một hai năm sau, Toby gần như phá trình hầu hết đám nữ sinh cùng lớp, và cả vài cô lớp dưới hoặc trên. Nhưng có sung sướng nào mà không phải trả giá. Năm mười tám tuổi, khi đang học năm cuối chương trình phổ thông, một hôm Toby bị hiệu trưởng gọi lên. Vừa bước vào, cậu gặp ngay gương mặt khó chịu của mẹ, cạnh bà là một trung sĩ cảnh sát mặt mũi đồ ngầu, tay đặt lên vai một cô gái đang thút thít khóc. Toby là gì con nhỏ Eilleen Henegan mười sáu tuổi học dưới cậu hai lớp này. Có chuyện rồi... Ông hiệu trưởng hỏi bằng giọng

quan toà chứ không bằng giọng nhà giáo. “Toby, Eileen có bầu, và bảo rằng do cậu. Có phải cậu đã ngủ với cô ta?”. Toby không đáp ngay được. Ở kia, thì Eileen đã tìm đến cậu, đã gào toáng lên vì sung sướng và bao giờ cũng đòi cậu thêm lần nữa, rồi lại lần nữa. Giờ thì cô ta... “Thằng khốn, mày có nhận là đã chơi bậy con gái tao không?” Viên trung sĩ gào lên. Toby chẳng sợ ông trung sĩ đang gào thét đó. Cậu chỉ sợ mẹ. Sự nổi tiếng mà bà hy vọng ở cậu là thế này ư? Chưa kể nổi nhục mà bà đang phải chịu. Tất cả chỉ vì cái của nợ khốn kiếp đó. Thoát được vụ này, lạy Chúa, cậu sẽ cắt phăng nó đi, cho nó, cho cả cậu nữa, biết tay. “Con có ngủ với cô bé này không?” Toby rúm người lại trước cái giọng nhẹ nhàng, nhưng cậu biết, đầy nguy hiểm của mẹ. Trống ngực thành thịch, cậu nói không thành tiếng. “Có ạ!”. “Thế thì con phải lấy nó”. Không còn gì để tranh cãi trong giọng nói uy nghiêm ấy. Rồi bà quay sang cô gái vẫn đang sụt sịt. “Cô có muốn làm vợ Toby không?”. “V...âng...ạ...cháu rất yêu Toby!”. Cô ngược nhìn cậu. “Em không muốn đâu, nhưng họ cứ bắt em phải khai thật ra...” Ông bố đồng dục như đang nói trước toà. “Eileen mới mười sáu. Theo luật pháp thì đây là hành động cưỡng hiếp trẻ vị thành niên. Thằng kia phải ngồi tù mới đáng tội của nó. Nhưng nếu nó chịu cưới Eileen thì...” Ông ta ngừng lời, vẻ như chờ đợi sự biểu hiện của Toby. Mọi cặp mắt đều hướng vào cậu. “Vâng...cháu xin ông tha thứ...cháu sẽ làm theo lời mẹ”. Ngồi trên xe cạnh mẹ trên đường về nhà, Toby vừa sợ hãi vừa buồn bã. Sợ vì không biết mẹ sẽ trị tội thế nào. Chắc là không nhẹ, cậu nghĩ. Một điểm kém ở lớp mẹ còn không tha nữa là. Còn buồn ư? Cậu sẽ làm gì để lấy tiền nuôi vợ, lại cả con nữa? Đứng bán thịt cho mẹ ư? Thế còn nghề diễn viên mà cậu mơ ước và mẹ hy vọng? Giá có thể cắt phăng cái của nợ ấy ngay lúc này và mọi chuyện chỉ là cơn mộng dữ. Về đến nhà, mẹ lẳng lặng lôi cậu lên gác và trong khi Toby run rẩy chờ ít nhất là trận đòn phủ đầu thì lại thấy bà lôi valy ra và nhét quần áo của nó vào đấy. Nó bị đuổi khỏi nhà ư? Mẹ giận đến thế ư? Toby oà khóc. “Đừng, mẹ ơi, mẹ đừng đuổi con đi. Con hứa...”. Bà không ngừng tay, “Tao không đuổi, mà là mày phải đi, con ạ. Chả lẽ mày tin tao chịu để cả cuộc đời mày vô dụng bởi cái con ranh dâm đảng ấy à? Nó ngu thì bố mẹ nó phải chịu, can có gì lại lôi cả mày vào? Cưới với chả hỏi. Không có chuyện đó với Toby vĩ đại của mẹ đâu. Chúng ta không được làm trái ý muốn của Chúa là con phải thành người vĩ đại. Hãy đến New York. Và chỉ khi đã nổi tiếng hãy đón mẹ về sống cùng con”. Vẫn giàn giụa nước mắt, Toby lao vào lòng mẹ, dụi mặt sâu vào bộ ngực đồ sộ của bà. Cái gì chờ đợi phía trước cậu không cần biết, không cần lo, bởi cậu tin chắc vào điều mẹ nói: cậu sẽ trở nên nổi tiếng. Mẹ đã bao giờ nói sai?

2. Chương 02

Vào năm 1939, New York là miền đất hứa của nghệ thuật sân khấu. Đại suy thoái đã hết và Tổng thống Roosevelt đã tuyên bố nước Mỹ từ nay vĩnh viễn bước ra ngoài mọi âu lo để trở thành cường quốc lớn mạnh nhất thế giới. Tiền bạc rủng rỉnh, hàng hoá thừa mứa, kể cả nghệ thuật nói chung và sân khấu trình diễn nói riêng. Chưa bao giờ người ta đếm được tới ba chục vở kịch cùng lúc công diễn ở New York và cả ba chục đều ăn khách. Đến New York ngoài chiếc valy chất đầy quần áo, Toby có một trăm đôla mẹ cho cùng niềm tin mình sẽ nổi tiếng, sẽ được đón mẹ về ở cùng để bà ngày ngày nấu nướng cho anh ăn và tối tới đến nhà hát vỗ tay khi xem anh biểu diễn. Song bây giờ thì phải lo có chỗ để ngủ, có cái để ăn, trong khi sự nổi tiếng kia còn bộn bề la cà đâu đó trước khi đến với anh. Có sao đâu, anh đợi được mà. Tin ở mình, anh không xin những việc làm chân tay mà gõ cửa luôn các rạp hát ở Broadway, hào hứng kể ra giải thưởng tại các cuộc thi nghiệp dư và anh có tài bất chước thế nào, rồi sững sờ khi thấy nghe chưa hết họ đã đuổi anh ra. Anh xông vào nhà hát, lần mò tới các hộp đêm chăm chú xem các nghệ sĩ biểu diễn, tỏ ra vô cùng thích thú với các danh hài song không mấy cảm phục. Anh biết anh hơn họ/. Một trăm đôla mẹ cho với dần, Toby phải đi rửa bát thuê kiếm sống. Chủ nhật, giá điện thoại đường dài rẻ, sáng ra anh gọi về thăm mẹ. Bà kể rằng cả nhà trường, cả gã trung sĩ, cả cô vợ hệt của Toby đều làm âm ỉ lên về việc anh trốn đi. “Đặc biệt gã trung sĩ” mẹ kể, “đêm nào cũng ngồi trong xe tuần tra rình mò, lại cứ hỏi con hiện đang ở đâu. Có là diễn mới cho gã biết”. “Thế mẹ trả lời sao?” “Còn sao nữa? Con vợ quần áo rồi lên đi như thằng ăn trộm thế nào, mẹ cứ sự thật mà kể. Quan trọng nhất là con đi đâu thì mẹ lại không biết”. Hai mẹ con cùng cười ầm. Loanh quanh thế nào Toby trở thành người giúp việc cho một gã ảo thuật mắt thô lỗ, bất tài, chuyên diễn trò tại các khách sạn làng nhàng ở ngoại vi New York. Công việc chủ yếu của Toby

là bóc dỡ các thứ dụng cụ đồ nghề và chăm sóc mấy con vật như thỏ, chim yến, chuột đồng. Theo đòi hỏi của chủ, anh không những lo cho chúng ăn uống mà còn phải sống cùng chúng trong những căn phòng bé tí tẹo. Người anh lúc nào cũng hôi rình và đầu óc dường như mụ mẫm đi vì mệt mỏi, buồn chán, cô đơn và thất vọng. Anh thường đứng trước gương tập bắt chước người này, làm sao cho giống người kia và khản giả không vỗ tay mà chỉ choe choé. Vì đó là những con vật sống cùng anh mà thôi. Rồi một chủ nhật, khi gọi về nhà như thường lệ, người trả lời lại là bố anh. “Con đây ạ. Bố vẫn khoẻ chứ?” Anh hỏi. Chỉ có im lặng đáp lại. Anh hỏi thêm lần nữa. Giọng thều thào trả lời khiến anh lạnh người, câu nói tự nhiên thốt ra. “Mẹ làm sao hả bố?” Đáp: “Cấp cứu. Bác sĩ bảo nhồi máu cơ tim”. Toby không tin cái chết dám đến với mẹ. “Mẹ đỡ nhiều rồi chứ? Nhất định mẹ sẽ khỏi, đúng không bố?” Anh quát tướng lên trong máy. Đáp lại anh là tiếng khóc, và những tiếng ghen ngào, ròi rạc. “Mẹ...con...vừa mất...vài giờ...trước”. Bố nói dối. Hay chỉ đùa? Mẹ không đợi được đến khi anh nổi tiếng ư? Rồi còn bao dự định anh dành cho mẹ? Ngôi nhà, xe hơi đắt tiền, kim cương, kẻ hầu người hạ...? Anh nghe tiếng bố gọi tên mình như từ địa ngục vẳng lại. “Toby, con có sao không?”. “Con sẽ về dự tang lễ mẹ. Bao giờ hả bố?” “Hai ngày nữa. Nhưng con đừng về. Người ta đang rình bắt con đấy. Cô gái kia sắp sinh con rồi. Và họ sẽ bỏ tù con ngay lập tức”. Mấy ngày anh không ra khỏi nhà, bỏ mặc cả đám súc vật. Tại sao anh không được vĩnh biệt người mẹ mà anh yêu thương và kính trọng nhất trên đời này? Anh nhớ những lúc mẹ cười nghiêng ngả khi anh bắt chước điệu bộ người khác, nhớ lúc mẹ nhét quần áo vào valy anh trốn đi. Hôm nay, 14 tháng Tám năm 1939, sẽ là ngày quan trọng nhất của con. Sẽ không bao giờ con quên ngày này, thề với mẹ. Ngày quan trọng nhất của Toby? Đúng vậy. Song không phải vì cái chết của mẹ anh, mà là vì sự ra đời của một bé gái, cách cái căn buồng hôi rình của anh cả ngàn rưỡi cây số: thị trấn Odessa, bang Texas. Đó là một toà nhà bốn tầng, gọi là bệnh viện nhưng nom có vẻ như một nhà thương làm phúc bởi những thứ xoàng xĩnh nó chứa trong đó, từ con người đến đồ đạc. Nhưng nó vẫn làm được cái việc trị bệnh cứu người, tất nhiên, với bệnh nào còn trị được và người nào còn cứu được. Trời đang về sáng. Tại khoa sản, một nhóm đỡ đẻ đang gặp khó khăn. Sản phụ Czinski, dân lao động, to lớn, mạnh khỏe, hông rộng và vững chãi, trong ngoài không có gì đáng lo ngại cả, và mọi việc đang diễn ra bình thường đúng như dự tính thì bỗng Wilson, bác sĩ phụ sản kêu lên: “Đẻ ngược!”. Thoạt đầu, tiếng kêu của ông không khiến ai lo lắng. Mặc dù đây là tình huống hiểm khi xảy ra nhưng nói chung họ đều dễ dàng xử lý, dù ở dạng khó nhất là phải mổ sản phụ để lấy đứa con ra. Trường hợp này quá dễ, chỉ cần một trợ giúp nhỏ là xong. Bác sĩ Wilson thở phào khi thấy đôi bàn chân rồi đôi cẳng chân đứa trẻ nhô dần ra. Bà Czinski móm môi rặn, và đây, đã thấy đôi đùi...Bác sĩ động viên người mẹ. “Sắp được bé con rồi. Hãy rặn thêm lần nữa. Và mạnh lên”. Không thấy gì hơn. Bác sĩ Wilson rón rén kéo đôi chân đứa trẻ. Thấy nó không nhúc nhích, ông luồn tay qua mình nó, thăm dò tử cung sản phụ. Cô y tá đứng bên lấy khăn lau mồ hôi bỗng lấm tấm xuất hiện trên vầng trán rộng rãi của ông. “Chắc chắn có chuyện rồi”. Ông lăm bắm, nhưng không lọt qua đôi tai sản phụ. “Chuyện gì với cháu, thưa ông?”. Bà hỏi, chột giật nhẹ người. “Không đâu. Tôi tưởng vậy”. Ông nói dối, rồi đưa tay vào sâu hơn, ép nhẹ cái thai xuống. Vẫn không động tĩnh gì hết. Tay ông lần theo cuống nhau, thấy nó kẹt giữa cái thai với khung xương chậu, chẹn vào ống dẫn khí khiến đứa trẻ không thở được. “Máy nghe tim thai”. Ông lệnh. Chiếc máy được áp sát vào bụng người mẹ. “Ba mươi”. Cô y tá hô, rồi nói thêm, “và có triệu chứng loạn nhịp”. Mồ hôi túa ra khắp mặt, khắp cả người bác sĩ Wilson. Ông đưa tay vào sâu hơn, những ngón tay tìm kiếm kỹ càng hơn. Giọng cô y tá trở nên hãi sợ. “Tim thai đập rất yếu...tim thai ngừng đập rồi...” Nghĩa là cái thai đã chết trong bụng mẹ. Chỉ còn cơ may duy nhất là đưa được nó ra ngoài, trong bốn phút, để thông phổi và làm tim đập trở lại. Quá một phút, não bộ đứa trẻ sẽ bị huỷ diệt hoàn toàn. “Bấm giờ!” Bác sĩ Wilson hô to. Ai nấy trong phòng bỗng cùng nhìn lên chiếc đồng hồ to tướng treo trên tường, ba chiếc kim đều được đưa về con số 12 và kim giây bắt đầu tích tắc. Ngoài hành lang phòng sản, Karl Czinski bồn chồn đi lại, chiếc mũ như bị vò nát trong đôi bàn tay to bè. Anh là thợ mộc, sống với những quan niệm đơn giản nhất: phải làm việc, phải lấy vợ, phải có con, thậm chí nhiều con. Đây là đứa con đầu lòng hỏi làm sao anh không hồi hộp, sung sướng? Trong phòng sản, một cô sinh viên lần đầu thực tập đỡ đẻ, bỗng oẹ lên một tiếng rồi ôm miệng chạy ra ngoài, xô cả vào Karl. “Xong chưa? Trai hay gái hả cô?” Karl hỏi. Cô sinh viên đầu óc vẫn đang hỗn loạn về chuyện tim thai nhi ngừng đập, về đôi cẳng chân thò ra ngoài cửa mình người mẹ, tái tím và bất động, la toáng lên. “Chết rồi! Chết mất rồi!”. Mặt Karl nhợt ra, hơi thở đứt quãng, hai tay ôm lấy ngực, chỗ trái tim, rồi từ từ đổ gục xuống. Người ta đưa anh vào phòng cấp cứu, nhưng đã quá muộn. Trong phòng sản, bà Czinski đang lâm vào trạng thái hôn mê, không phản ứng gì trước những lời động viên giục giã của bác sĩ. “Rặn nữa đi, mạnh lên nào”. Bác sĩ Wilson nhìn đồng hồ. Một nửa thời gian quý báu đã trôi qua – hai phút. Song sẽ ra sao, cho dù ông cứu được đứa bé, sau bốn phút? Nó sẽ sống với một cái đầu ngớ ngẩn ư? Hay nhân đạo hơn, cứ để nó chết?

Không, lương tâm nghề nghiệp bắt ông phải tát đến giọt nước cuối cùng. Ông liều lĩnh sử dụng các phương pháp chỉ được áp dụng trong những trường hợp một mất một còn, bao gồm hàng loạt các động tác phức tạp để đưa bằng được đứa trẻ ra. Và cuối cùng nó đã chịu nghe ông, một đứa bé gái, mặt mũi tím tái, cảm lạnh hoàn toàn. Nhưng dù sao nó cũng đã lọt lòng. Chỉ còn hơn một phút nữa. Đờm rãi trong họng đứa bé đã được móc ra, ống thông khí quản đã được đặt vào. Tiếng máy thông khí ro ro chạy... Chỉ còn hai mươi giây. Chưa thấy tiếng tim đứa bé đập. Đường như không còn gì có thể ngăn được sự tổn thương của bộ não. Bác sĩ Wilson đã làm việc, hoặc tham quan, ở nhiều bệnh viện vùng đã thấy không ít những người – sinh vật, những đàn ông đàn bà với bộ não trẻ em, thậm chí còn tồi tệ hơn thế nữa. Nhưng vẫn còn một hai giọt nước cuối cùng, và ông còn phải tát. Mười giây nữa trôi qua. Nghĩa là ông chỉ còn mười giây cuối cùng. Tim đứa trẻ vẫn không chịu đập. Vẫn không có gì để ông có thể hy vọng. Năm giây! Ông sờ tay vào phích cắm điện của máy thở. Chúa sẽ tha thứ cho ông. Vì Chúa thấu hiểu tất cả. Rồi ông bỗng rút tay về, đặt lên da thịt đứa bé. Nó lạnh ngắt, và nhộp nhộp. Một giây! Ông cúi sát đứa trẻ, và chỉ muốn khóc. Không ai có thể tiên đoán cuộc đời sau này của nó sẽ ra sao, nếu lúc này đây, nhờ phép màu, nó sống lại được. Hết thời gian! Đúng lúc ông cả quyết đặt tay lên phích cắm điện thì tim đứa trẻ bắt đầu đập, từng tiếng một, rồi đều đặn, và liên tục. Cả phòng nhảy lên, ôm nhau, reo hò và tất cả xúm lại chúc mừng ông. Ông thì cứ dán mắt vào chiếc đồng hồ trên tường. Đứa trẻ mang tên Josephine, theo tên bà ngoại hiện sống ở Krakow, và không có tên đệm gì hết, bởi mẹ nó chỉ là bà thợ may người gốc Ba Lan sống ở Odessa, Texas. Không nói lý do nhưng bác sĩ Wilson bắt buộc bà Czinski cứ cách hơn tháng lại phải mang Josephine đến bệnh viện cho ông kiểm tra, để rồi lần nào cũng vậy, bà lại mang nó về mà không có thuốc men hay lời dặn dò kèm theo nào của bác sĩ. Nó là đứa trẻ bình thường mà, bà thắc mắc nhưng không dám hỏi. Chỉ có Chúa mới biết con gái bà có bình thường hay không.

3. Chương 03

Mùa hè kết thúc thì nhà ảo thuật cũng hết việc, kéo theo Toby thất nghiệp, tất nhiên. Anh lại tự do, theo đúng nghĩa của nó. Đi đâu và làm gì bây giờ, khi anh không nhà cửa, không xu dính túi? Rồi anh gặp may khi có một bà chịu trả 20 đôla nếu anh lái xe đưa ba mẹ con bà ta tới Chicago. Anh bỏ đi, không một lời tạm biệt nhà ảo thuật cùng đám thú hội hám. Thời gian này, Chicago cũng tương tự như Detroit, vô vàn công ăn việc làm chờ đợi những ai muốn làm việc. Nơi đây, cái gì cũng bán được và mua được, từ xe hơi, nhà cửa, thuốc độc bằng A, đàn bà con gái tới các thượng hạ nghị sĩ. Hộp đêm nhiều hơn nhà ở và mọi nhu cầu của khách đều được thỏa mãn. Toby không bỏ sót hộp đêm nào, từ lớn đến nhỏ, từ sang đến hèn. Song ở đâu cũng chỉ một câu trả lời như nhau: Không biết sử dụng ra sao với một người chưa hề có danh tiếng mà lại chỉ biết diễn hài. Làm gì để không phụ lòng tin của mẹ đây? Anh lớn rồi, đã sắp bước sang tuổi mười chín. Knee Hit là nơi Toby năng qua lại nhất. Việc mua vui cho khách ở đây cũng y hệt các hộp đêm khác, song “đội hình” thật thảm hại. Mấy gã chơi đàn thì luôn miệng ngáp, tay diễn viên hài thì như đang cai nghiện, còn cặp múa thoát y, Meri và Jeri, vẫn được gọi chung là chị em nhà Perry, mà cũng có thể là chị em thật, thì tuy đều mới xấp xỉ hai mươi, và cũng khá hấp dẫn, nhưng nom đều rẻ tiền và rạc ròi như đã quá bốn mươi. Một đêm, ngồi cạnh Jeri ở quầy bar, Toby thăm dò “Tôi khoái màn trình diễn của chị lắm”. Jeri đánh mắt sang, chỉ thấy một gương mặt non choẹt, đáng vẻ ngơ ngác, ăn mặc tồi tàn, không có gì đáng để cô ta “khai thác”, vừa định quay đi thì thấy cậu ta đứng dậy, và như cố tình phô ra cái vật to sù nổi cộm trong đáy quần mình cho cô nhìn thấy, thì cô cũng sờ thốt hỏi: “Của thật ư?” “Chỉ mỗi một cách trả lời câu chị hỏi”, Toby đáp, mặt hơi vênh lên. Quá nửa đêm, trong căn phòng của hai chị em nhà Perry, Toby nằm giữa, không biết hai chị em, cô nào bên nào, nhưng chắc chắn mỗi cô một bên. Có ăn có trả, Toby “phục vụ” hai chị em nhà Perry một thời gian, cũng được họ tận tình đáp lại, sau khi biết ước muốn của anh. Vả lại, họ cũng sợ anh sẽ bỏ đi nếu kiếm được việc làm ở nơi khác. Và cả ba đã tính toán kỹ lưỡng để đêm đó, một tiếng trước giờ ra sân khấu, Jeri dẫn tay diễn viên hài của tiệm, một đệ tử ruột của thần đồ bác tới một sòng bài xoàng xĩnh với những cửa đặt cò con hợp với túi tiền còm của gã. “Chúng mình không ở đây lâu được. Sắp đến giờ diễn của tôi rồi”. Gã thở dài tiếc rẻ. Một lúc sau, Jeri lên đi, trong khi gã hài nọ đang trong cơn say máu nhất. Còn ở Knee High, Toby đã sẵn sàng. Tất nhiên, gã hài nọ không thể có mặt đúng giờ diễn. Lão chủ tiệm lờn lộn. “Cái thằng con hoang bắt tài ấy kể như xong rồi. Lạy trời

đừng để nó vác mặt tới đây nữa”. “Thật rủi cho gã đó, nhưng lại thật may cho ông, và cho Knee High. Tình cờ có một cây hài đang ngồi trong quán chúng ta. Anh ta mới từ New York đến”. Meri làm như vô tình nói. “Cái gì? Đâu?” Lão nhìn theo cái hất hàm của Meri, rồi bĩu môi. “Thằng nhóc đó? Thế vú nuôi của nó đâu”, lão giễu cợt, “để tôi còn bàn chuyện giá cả?”. Tất nhiên Meri hiểu, nhưng cô vẫn thật lòng bên vực Toby. “Nhiều trò lắm đấy. Ông cứ thử xem, có mất gì đâu.” “Mất khách chưa đủ sao hay còn phải mất thêm gì nữa?” Lão lẩm bẩm rồi tới bên Toby. “Nghe nói cậu từng diễn hài?” “Tôi vừa qua đợt diễn ở New York. Đang trên đường đi nghỉ”. Toby nhún vai nhưng tinh mắt lắm mới thấy. “Bao nhiêu tuổi?” Toby lại kín đáo nhún vai. “Hai hai”. Suýt nữa lão chủ vắng tục, nhưng rồi lão chỉ nói như đùa. “Hai hai cái cục cứt. Thôi, lên đi. Nếu làm trò không ra gì thì đừng mong mà sống tới hai hai năm với tao”. Cơ hội đây rồi. Giấc mơ có thành sự thật hay không cũng là từ đây thôi. Toby tự động viên mình rồi quả quyết bước ra sân khấu sáng trắng ánh đèn. Khi chờ ban nhạc chơi khúc dạo đầu cho tiết mục của mình, anh nhìn xuống đám khán giả cả đàn ông lẫn đàn bà, hoặc đang say sưa hoặc đang mải hôn hít sờ mó nhau. Họ sẽ ngưỡng mộ hay sẽ la ó xua đuổi anh? Sao lúc này mẹ lại không bên anh, hoặc ngồi lẫn vào họ nhỉ? Nhạc ngừng lại. Anh hiểu, thời khắc của anh bắt đầu. “Chào các quý ông quý bà, thật hạnh phúc khi được là các vị. Nhưng tôi chỉ là Toby, Toby Temple. Tôi cam đoan rằng quý ông quý bà đều biết tên của mình”. Chả ai cười, hoặc nói gì. “Có ai nghe tin gì về ông trùm mới của Chicago không? Một kẻ quái dị đấy. Từ khi ông ta lên ngôi, danh sách nộ hôn tử thần có thêm cả bữa tối và vũ hội”. Đám khán giả lặng lẽ nhìn anh, đứng đưng và xa lánh. Mồ hôi bỗng vã khắp người, trong khi nỗi hoảng sợ chẹn ngang họng Toby. Anh gặp phải đám khán giả không biết cười, thậm chí không biết nghe rồi. Nhưng anh không thể ngưng lại được. “Tôi mới diễn tại một nhà hát nằm sâu mãi trong rừng ở Maine, và chủ rạp là một con gấu”. Chẳng có gì thay đổi. Anh là kẻ thù của đám đông này ư? “Chẳng ai báo trước cho tôi đây là hội thảo của những người cầm điếu. Tôi bỗng thấy đau xót khi không được cùng mắc căn bệnh với quý ông quý bà. Bởi thế tôi sẽ chỉ nói được bằng tay, và chắc chắn chúng ta đã ôm nhau rồi”. Họ bèn la hét ầm lên. Lão chủ tiệm cuồng quýt ra hiệu cho ban nhạc chơi to hết cỡ, cốt sao át được tiếng Toby. Anh đứng đó, ngây ngô, nộ cười vẫn nở toác trong khi nước mắt giàn giụa. Hết cả rồi ư? Czinski chợt tỉnh giấc, không biết vì sao. Mãi rồi bà mới nghe tiếng Josephine đang khóc. Vội vã đến bên cũi nằm của con gái, bà thấy nó đang giãy giụa, mặt tím ngắt vì ngạt thở. Bà gọi cho bác sĩ Wilson và được lệnh mang Josephine tới bệnh viện ngay. Nó được tiêm thuốc an thần vào mạch và lại ngủ ngon lập tức. Bác sĩ Wilson khám cho Josephine rất kỹ, song không tìm ra được dấu hiệu bệnh tật gì. Ông không yên tâm được. Mãi mãi, kim giây của chiếc đồng hồ treo tường trong phòng sản bệnh viện ám ảnh ông. hết: Chương 3, xem tiếp: Chương 4

4. Chương 04

Sân khấu hài kịch từng đã rất phát triển ở Mỹ, đến vài chục năm trời, trước khi rạp Palace đóng cửa vào năm 1932. Đây là nơi vào nghề, cũng là nơi tập dượt, thử thách của các diễn viên hài trẻ tuổi mong muốn nhanh chóng khẳng định mình trước đám khán giả thưởng thức thì ít mà chọc phá thì nhiều. Không ít diễn viên đã đạt được mục đích từ “lò” đào tạo ấy, trở nên nổi tiếng cả về tài lẫn về tiền, thí dụ như Eddie Cantor, Jolson, Benny, Abbott, Burns và anh em nhà Marx, cùng nhiều người khác nữa. Họ biểu diễn trên sân khấu trong các chương trình riêng, biểu diễn cả trong các câu lạc bộ hoặc khách sạn, hộp đêm mà tên tuổi của nó cũng nổi không kém họ. Toby chưa được cái vinh quang đó. Anh cũng diễn hài trong các câu lạc bộ, các hộp đêm nhưng nếu gọi cho sát hơn cái thực tế của nó thì phải gọi là hệ thống nhà vệ sinh, tức là các quán rượu nhỏ và tồi tàn, bẩn thỉu mọc nhan nhản khắp nước Mỹ. Khách khứa vào đây toàn dân lao động chân tay, ăn cho kỳ no, uống cho tới say, nôn ọe thì cũng cho bằng hết. Ngoài ra, họ vào quán để ngắm các cô gái múa thoát y, và để được cười. Gái xấu, hoặc chuyện hài mà không cười nổi, là họ chửi rủa, la hét, và ném vỏ chai vào diễn viên. Nơi đây, chỗ hoá trang thường là một góc, xó nào đó, nếu không sặc mùi thức ăn thiu thối thì cũng nồng mùi nước tiểu trộn nước hoa rẻ tiền pha lẫn mùi mồ hôi chua loét. Nhà vệ sinh thì bẩn tới mức chỉ kẻ say mới dám bước vào, còn các diễn viên thì cứ thản nhiên dãi vào chậu rửa mặt. Thù lao ư? Vô giá. Tức giá nào cũng là có thể. Một bữa ăn, thậm chí một chiếc bánh mì. Song cũng có khi lại là năm, bảy, thậm chí mười lăm đôla. Nó tùy thuộc hoàn toàn vào thái độ của người xem. Cái hệ thống nhà vệ sinh đó chính là trường học của Toby Temple. Khổ sở và cả gai góc đấy nhưng nó dạy cho anh bao nhiêu là mưu mẹo, mách khéo để sống, để thực hiện giấc mơ. Toby biết cách phân biệt sự la hét vô thức của đám say với cái chọc phá cố tình của lũ mất dạy. Không bao giờ anh lẫn lộn hai loại này với nhau, và nó rất quan trọng để giúp anh tìm ra cách xử lý với mỗi loại. Anh tự lên chương trình biểu diễn,

gồm những bài hát dân gian đã bị xuyên tạc lời; bắt chước điệu bộ và giọng nói của các ngôi sao ca nhạc, sân khấu, điện ảnh; các trò học lỏm được từ các danh hài, là những người có khả năng thuê người khác viết kịch bản cho riêng mình. Anh không sợ mang tiếng, vì hầu hết đám diễn viên có cảnh ngộ tương tự anh đều làm vậy, và họ đâu có thêm giấu giếm gì. “Tôi sẽ sắm vai Jerry Lester”. Người nào nói vậy là ngằm khoe mình đã “thuổng” vở của Lester đấy. Rồi lại còn tuyên bố “Và tôi diễn còn hơn chính cả Lester. Hãy đến xem”. Hoặc anh khác thì “Giá mọi người được xem tôi sắm vai Red Skelton”. Toby diễn đủ trò, chẳng chứa gì, chẳng kiêng gì cả. Giương đôi mắt xanh biếc và ngậy thơ lên, anh nhìn vào đám đông, ngơ ngác hỏi “Các vị đã thấy người Eskimo hái chưa?”. Anh đặt tay vào cửa quần, và người ta thấy từng cục băng nhỏ rơi xuống. Tuy nhiên, anh cũng luôn sẵn trò thay thế khi cảm thấy vở chai chuẩn bị bay tới chỗ mình. Và luôn luôn Toby nghe thấy tiếng xả nước ở nhà vệ sinh khi đang biểu diễn. Toby di chuyển chủ yếu bằng xe buýt, từ hộp đêm này đến quán rượu kia, và thuê những nhà trọ rẻ tiền nhất để ở, ăn uống thì kham khổ, vừa nhai vừa thêm thuổng nhìn những món ăn ngon trên bàn kế bên. Anh đem bìa vào giấy che lỗ thủng, lấy phấn xoa trắng cổ áo để đỡ tốn tiền giặt. Khổ cực anh chịu nổi nhưng sự cô đơn đã huỷ hoại anh biết bao. Đường như trên cả trái đất mênh mông với hàng tỷ con người sinh sống này, không một ai quan tâm đến anh, thậm chí nghĩ tới anh, còn sống hay đã chết? Lâu lâu anh cũng gọi về cho cha, nhưng chủ yếu vì nghĩa vụ con cái chứ không vì thương yêu. Mỗi ngày anh mỗi bị dày vò hơn bởi thiếu người thổ lộ nỗi lòng và chia sẻ ước mơ. Anh nhìn một cách thêm thuổng và ghen ghét với những kẻ làm cùng công việc như anh nhưng nổi danh và giàu có hơn anh gấp vạn lần. Sau mỗi buổi diễn, họ ra về trên những chiếc xe hơi đắt tiền, khoác vai những cô gái lộng lẫy hẳn cũng đắt tiền chẳng kém chiếc xe. Bao giờ anh sẽ như họ? Bây giờ, anh còn đang phải chống chọi với nỗi khiếp sợ mỗi khi thất bại, bị người xem la ó hoặc ném vỏ chai, hoặc bị đuổi xuống trước khi bắt đầu. Thất bại trong biểu diễn, với anh, là rơi xuống đấy, là không còn gì tồi tệ hơn, là tận cùng của sự thảm hại. Lúc đó, anh chỉ muốn giết hết đám đông ngu muội và tàn nhẫn kia, rồi sau đó giết chính mình. Lúc đó anh chỉ mong sao mình cầm thù được sân khấu, ghét bỏ được ước mơ, để mãi mãi không phải đứng trên đó mua vui cho thiên hạ. Thà anh làm thợ mộc, phu khuân vác, hoặc chọc tiết bò, pha thịt lợn như bố mẹ còn hơn. Anh thực lòng mong vậy đó, để rồi ngay tối hôm sau lại đứng dưới ánh đèn sân khấu, lại nhần nhó hay cười cợt để rồi có thể lại nhận những lời la ó kèm hay không kèm vỏ chai. Có một chuyện anh hay mang ra kể, với vẻ mặt ngậy thơ và cái nhìn trong trẻo. “Có anh nọ phải lòng con vịt mà mình nuôi, đi xem phim cũng mang theo và nhét nó vào trong quần để đưa được nó vào rạp. Phim chiếu được một lúc, chú vịt ngo nguậy, anh nọ bèn cởi cúc quần cho nó thò đầu ra. Ngồi cạnh anh nọ là một cặp vợ chồng trẻ, chị vợ bảo anh chồng “Chim cái anh ngồi cạnh em thò cả ra ngoài”. Anh chồng mắt không rời màn ảnh, hỏi: “Nó có làm phiền em không?” Chị vợ lắc đầu. Anh chồng bảo: “Vây kệ nó. Mình mất tiền để vào đây xem phim chứ có vào xem chim ông khách ngồi bên đâu”. Một lúc sau chị vợ lại huých chồng. “Này, chim anh ta...”. Anh chồng sảng giọng “Anh đã bảo kệ nó...”. Chị vợ nũng nịu “Không kệ được, chim anh ta đang nhai ngô của em”. Dần dần, do chịu khó học hỏi, công việc của Toby cũng ngày một khấm khá hơn. Anh bắt đầu biểu diễn được ở những nơi, tuy chưa gọi là danh tiếng, nhưng ít nhiều cũng có tiếng, như Twenty-One ở San Francisco, Rudy’s Rail ở New York hay một vài nơi khác nữa. Anh còn biểu diễn trong đại hội những người thợ làm ống nước, trong cuộc vui gặp gỡ của dân Do Thái, trong đêm chiêu đãi một đội vô địch bóng chày. Anh vẫn không ngừng học hỏi. Rồi một bất ngờ xảy ra. Tháng Mười hai năm 1941. Buổi chiều chủ nhật lạnh lẽo ấy. Toby đang trình diễn tại một rạp trên đường Mười Bốn, New York. Đây là buổi thứ năm trong ngày, mỗi buổi có tám tiết mục và một phần công việc của anh còn là giới thiệu các tiết mục đó. Buổi diễn đầu bình thường. Đến buổi thứ hai, khi Toby giới thiệu tốp diễn viên nhào lộn người Nhật, khán giả bỗng vung tay la hét ầm lên. Anh lui vào, ngơ ngác. “Chuyện chó chết gì ấy nhỉ?”. Nghe anh hỏi, người chủ rạp bực dọc. “Không biết gì à? mấy giờ trước bọn Nhật đã tấn công Trân Châu cảng”. Toby càng ngơ ngác hơn. Chiến tranh là việc của hai quốc gia, của nước người cầm đầu. Còn đây là các nghệ sĩ, những tay nhào lộn nổi tiếng thế giới cơ mà. Buổi diễn tiếp theo, khi đến tiết mục của nhóm người Nhật này, anh giới thiệu họ là người Phi, buổi sau nữa, họ là người nước Hawaii hạnh phúc, rồi người Trung Hoa may mắn... Nhưng anh không cứu được, họ vẫn cứ bị xua đuổi như thường. Rồi anh không cứu được cả anh nữa. Có một phong thư đang chờ anh, mở đầu bằng câu Chúc mừng anh và kết thúc là chữ ký của Tổng thống Mỹ. Hơn tháng sau, Toby nhập ngũ. Những cơn đau đầu vẫn tiếp tục xuất hiện và khi đó, Josephine cảm thấy thái dương nó như bị ép trong chiếc kẹp sắt to tướng. Nó không dám khóc, vì sợ mẹ cẩu. Độ này mẹ nó rất nặng đi lễ nhà thờ, vì thấy không nhiều thì ít hai mẹ con cũng gián tiếp gây ra cái chết của chồng bà. Đó là kết quả của một lần bà tình cờ nghe mục sư hùng hồn rao giảng. “Các người đây tội lỗi. Chúa ghê tởm và sẽ trừng phạt các người, nếu các người không chịu hối cải...”. Bà bỗng thấy nhẹ nhõm như đang được nghe tận tai những lời Chúa nói với riêng bà. “Mẹ con mình bị Chúa

trừng phạt vì đã giết chết ba con”. Bà hay nói vậy với con gái, và đầu óc non dại của Josephine hiểu rằng mình đã làm một cái gì đó không nên làm. Nó rất mong được biết đó là cái gì để có thể xin mẹ tha thứ. hết: Chương 4, xem tiếp: Chương 5

5. Chương 05

Thoạt tiên, chiến tranh thực sự là niềm kinh hoàng với Toby Temple. Anh được huấn luyện ở trại lính thuộc vùng Georgia rồi ngồi tàu thủy qua nước Anh và cuối cùng đóng quân ở Sussex. Anh xin được gặp vị tướng chỉ huy những người mang cấp bậc to nhất chịu gặp anh chỉ là đại úy. “Thế là có phúc lắm rồi”. Đồng đội Toby bàn tán vậy. Đại úy Winters trạc ngoài ba mươi, da rám nắng, mặt mũi nom vẻ thông minh và dễ gần. “Bình nhì Temple, có chuyện gì cần nói?” Sam hỏi. “Tôi là diễn viên sân khấu”, Toby không vòng vo. “Đó là công việc của tôi trước khi đăng lính”. “Nói chính xác thì anh làm gì?”. Sam hỏi lại, mỉm cười trước vẻ ngây thơ của Toby. “Nhiều lắm, kể không hết, biểu diễn mọi trò cho người xem cười. Nào bắt chước ai đó, nào xuyên tạc lời bài hát, nào bịa chuyện vui... Đại khái vậy”. “Anh biểu diễn ở nhà hát nào?” Toby ngập ngừng. Đại úy chắc chỉ quan tâm đến những sân khấu lớn, còn hệ thống nhà vệ sinh ư?. “Những nơi mà ngài chưa bao giờ được nghe nói đến”. Cuối cùng anh chán nản đáp, biết là mình chỉ phí công thôi. Nhưng đại úy không mắng, cũng không xua anh đi, chỉ nói với vẻ nghiêm túc, anh hy vọng là vậy. “Tôi không có quyền quyết định nhưng tôi sẽ nhớ và sẽ cố gắng xem có thể làm gì cho anh”. “Cảm ơn đại úy”. Anh đứng nghiêm chào rồi quay người bước đi. Toby không ngờ đã để lại ấn tượng trong Sam Winters, khiến anh bồn chồn nghĩ ngợi rất lâu. Sam nhập ngũ vì thấy mình cần phải như thế, phải góp phần làm cho cuộc chiến này sớm chấm dứt, và hơn nữa, ngăn chặn các cuộc chiến tiếp theo, để ít nhất, những chàng trai như bình nhì Temple đây được đứng trên sân khấu như anh ta mơ ước. Sam thông cảm ngay được với tâm hồn nghệ sĩ của Toby vì trước khi đăng lính anh là một chủ nhiệm phim ở hướng Hollywood, còn có kiểu nghệ sĩ nào mà anh chưa gặp gỡ, chưa tiếp xúc, thậm chí đã chứng kiến không ít những chàng trai say nghề như Temple đến rồi đi, song không chịu nản lòng, vẫn muốn thử vận may lần nữa, rồi lại thêm lần nữa... Anh nói lại với đại tá Beech về Toby, giọng hào hứng, yêu cầu ông xem có cách nào tạo cho Toby một cơ hội. Đại tá nghe, gật gù, hứa xem xét nhưng trong đầu đã lập tức gạt phăng. Với ông, lính, trước tiên phải là lính đã. Đồng đội nhớ bố mẹ, nhớ vợ, nhớ người yêu...riêng Toby nhớ khán giả, nhớ đến quay quắt, tưởng đến không chịu nổi. Anh diễn trò ở mọi nơi mọi lúc, dù người xem chỉ là hai tay bình nhì cùng ca gác nơi xó rừng hoặc gã trông nom kho thực phẩm. Không sao hết, anh vẫn diễn hằng say như trước ngàn khán giả. Có lần, đại úy Winters đứng lẫn trong đám người xem, sau đó bảo riêng với Toby. “Tiếc là không giúp được anh, Temple. Tôi nghĩ anh có tài đấy. Chiến tranh kết thúc, nếu có dịp ghé ngang Hollywood, hãy nhớ đến tìm tôi”. Rồi như nhớ ra, anh cười, nói thêm “Tất nhiên, tôi phải còn sống và còn làm việc ở đó”. Mấy hôm sau, đơn vị Toby được điều ra mặt trận. Chiến tranh kết thúc, đọng lại trong ký ức Toby không phải là cảnh đổ nát hay chết chóc, cũng không phải những thành phố bị chiếm đóng hay giải phóng, mà đơn giản anh nhớ nhất chỉ là anh ở đâu, với ai và đã diễn trò gì. Anh nhớ ở Saint-Lo mình đã thành công rực rỡ thế nào trước đám đông tụ tập ở quảng trường khi bắt chước điệu bộ Bing Crosby. Tại Aachen, anh kể chuyện vui, làm nhiều điệu bộ lộ bịch hàng mấy tiếng liền trước các thương bệnh binh, có người cười đến nổi vết khâu bật cả chỉ ra. Còn tại Metz, người ta lao xuống hầm trú ẩn khi máy bay Đức ập đến, nhưng bắt cả Toby theo, và anh phải diễn dưới ánh đèn leo lét trong hầm. Còn ở Cherbourg trên đất Pháp mới hay; Toby cùng đám bạn đi chơi đêm, và trong khi bạn anh đã lên gác hành sự thì anh vẫn loay hoay diễn trò cho ba mẹ con bà chủ xem. Họ cười lẫn lộn và kết quả anh được dành cho cô đêm đẹp nhất, khoé cả tay lẫn miệng nhất, mà lại không phải trả đồng nào. Thế chiến thứ Hai với Toby là vậy đó. Anh ra khỏi nó khi vừa bước vào tuổi hai mươi, nhưng về ngoài chẳng thay đổi là bao, khuôn mặt vẫn nguyên vẻ ngây thơ dễ thương còn đôi mắt vẫn ánh màu xanh biếc ấy. Ai nấy đều hồi hương với bao hy vọng tràn trề, bao đợi chờ khắc khoải. Anh thì chẳng gì hết ngoài Tiếng Tăm. Toby không ngần ngại chọn Hollywood. Đến bao giờ Chúa mới thực hiện lời hứa với anh? Mẹ đã chắc chắn rồi mà. “Chúa khinh ghét những kẻ gây tội lỗi mà không biết sám hối. Chúa đã giận thì hết như cây cung đã giương và mũi tên lửa nằm trên đó đang hướng vào con tim đen tối của các ngươi và đang sẵn sàng lao tới theo ý Chúa. Hãy ngược cầu xin Ngài trước khi quá muộn”. Lời mục sư như những nhát búa nện thẳng vào đầu đứa bé sáu tuổi Josephine. Nó ngược lên, hoảng sợ như nhìn thấy mũi tên lửa đang vùn vụt lao tới, và bám chặt lấy tay mẹ. Không hề để ý tới con, bà Czinski đang phấn khích gào lên theo đám đông, “Lạy Chúa lòng lành!”. Mặt mũi bà đỏ bừng, mắt sáng quắc, long lanh. Căn lều lớn ở bên ngoài Odessa là nơi thường diễn ra

những buổi rao giảng của các mục sư thuộc đủ các loại đạo giáo, từ chính thống tới Do thái, Tân giáo, Tin lành...nhưng thấy đều giống nhau về ngày Phục sinh của Chúa và về kiếp đọa đầy nơi địa ngục với những kẻ tội lỗi mà không chịu sám hối, không chịu theo chính bổn tâm. Mẹ con nhà Czinski dự không sót buổi nào. “Những kẻ tội đồ đáng thương kia, hãy quỳ và sợ hãi trước đấng Jehovah chí tôn chí thánh. Trái tim Người vỡ nát vì tội lỗi của các ngươi. Chỉ cần nhìn ánh mắt lũ trẻ trong căn lều này đã thấy biết bao là dục vọng tội lỗi”. Josephine cúi đầu nhắm nghiền mắt lại, tưởng như mọi ánh mắt đều đang hướng về mình. Bây giờ thì nó biết, khi đau đầu chính là nó đang bị Chúa trừng phạt. Nó chăm chỉ cầu nguyện, để đầu không đau nữa, và nhất là để biết đã được Chúa tha thứ. Nó cũng cầu mong Chúa hãy cho biết nó đã phạm phải điều tồi tệ gì để đầu nó đau ghê gớm như vậy. “Rượu và máu, thuốc thú là hơi thở và gian dâm là khoái lạc...cả ba thứ trên đều là sự hưởng thụ của loài quỷ dữ. Dính líu tới những thứ đó chính là các ngươi đã giao du với sa tăng, để rồi sẽ bị đày đọa muôn đời nơi địa ngục”. Josephine nép sát hơn vào mẹ, ghì chặt mình hơn xuống ghế. Cô bé sợ quỷ dữ bắt đi, sợ bị thả vào vạc dầu. Đám đông ngân nga.”Con muốn được tới Thiên đàng, nơi yên nghỉ con hằng mong ước”. Vậy mà Josephine đầu óc thế nào lại hát nhằm thành “Con muốn đến Thiên đàng trong chiếc váy đẹp của con”. Một năm sau khi Thế chiến thứ Hai chấm dứt, thị trấn không mấy tên tuổi Odessa bang Texas bỗng sức lên mùi vị mới. Thay cho mùi gió cát sa mạc ngự trị trước cả khi Odessa ra đời, nay là mùi dầu. Cái mùi cả loài người thêm khát. Cái mùi này rất nhanh chia xã hội con người ra thành các giai tầng khác nhau. Odessa cũng không ngoại lệ, song ở đây đơn giản chỉ là hai loại: những người có dầu và những người còn lại. Mới nghe đã thấy sự xa cách lớn dường nào rồi. Những người còn lại thua kém những người có dầu về mọi mặt, từ tiền bạc, của cải, sự học hành đến địa vị xã hội...bù lại, họ nhận được vô vàn lòng thương hại ở lớp người mà họ thua kém. Josephine Czinski còn quá nhỏ để không biết là mình thuộc về nhóm những người còn lại. Cô bé sung sướng vì luôn nhận được lời khen của người lớn khi họ nhìn vào gương mặt trái xoan xinh xắn, đôi mắt nâu thăm thẳm và mái tóc đen của cô. Czinski rất khéo tay, giỏi nghề là khác. Và rất nhiều các bà các cô của tầng lớp những người có dầu vẫn thích váy áo của họ do bà may cắt chứ không phải do những tiệm may sang trọng, đắt tiền. Có thể đó là tín nhiệm song cũng có thể do thói quen từ những ngày họ chưa có dầu lửa. Khi đem trả váy áo, Czinski thường mang con gái theo và cô bé rất được ác bà vợ, cô con ông chủ tán thưởng bởi vì cô thật dễ coi và cũng thật dễ thương, và cũng bởi vì các bà vợ cũng như cô con ông chủ đều thích thiên hạ nghĩ về mình như một gương mặt dân chủ, bác ái, độ lượng. Họ cho phép Josephine, một cô gái gốc lai, nhà lại nghèo, được phép nô nghịch, được phép chơi chung đồ chơi, sử dụng chung đồ tập luyện với con cái họ. Vậy là bỗng dưng Josephine sống cuộc sống hai mặt, một là nghèo khổ và đơn điệu, một là xa hoa và phong phú. Nếu được phép ở qua đêm tại nhà Cissy Topping hay Lundy Ferguson, cô sẽ có riêng một phòng ngủ thành thang, mùa hè mát rượi và mùa đông, tất nhiên, ấm áp. Bữa sáng của cô sẽ do người hầu mang tới tận giường. Nhưng ở những nơi đó, thường cô không ngủ được trọn giấc, bởi cô thích thức dậy lúc nửa đêm, khi tất cả đã say ngủ, và được một mình thò thần xuống nhà, say sưa ngắm các đồ vật lộng lẫy bày biện ở đó, những bức tranh quý treo trên tường. Cô chạm tay vào chúng, vuốt ve chúng, thậm chí ôm vào lòng, tự nhủ rồi sẽ có ngày ngôi nhà và các đồ vật tương tự thế này sẽ thuộc về cô. Nhưng với cả hai cuộc sống ấy, Josephine vẫn thấy cô đơn. Cô bé không dám tỏ bày với ai về những cơn đau đầu của mình. Mẹ thì đã sùng đạo tới mức cuồng tín, sẵn sàng và thậm chí vui mừng nhận sự trừng phạt của Chúa. Còn với bạn bè, kể cả giàu lẫn nghèo, cô đều sợ chúng chế giễu hoặc lãng tránh. Vì vậy cô càng thêm đau đầu, càng thêm khiếp sợ Chúa. Năm Josephine bảy tuổi, một cửa hàng lớn của thị trấn bỗng tổ chức ra cuộc thi Bé gái xinh nhất Odesa, em nào tham dự thì được chụp ảnh tại cửa hàng, còn giải thưởng sẽ là chiếc cúp vàng có khắc tên thí sinh đoạt giải nhất. Hàng ngày Josephine đều lượn qua cửa hàng để ngắm nghía chiếc cúp bày trong tủ kính một cách thèm thuồng. Bà Czinski không cho con gái tham gia với lý do đó là trò chơi của quỷ dữ. Nhưng một bà chủ không có con gái lâu nay vẫn yêu quý Josephine đã đứng ra bảo trợ cho cô, và sau khi chụp ảnh, không hiểu sao cô cứ đinh ninh mình sẽ đoạt giải, tức là chiếc cúp đẹp đẽ kia sẽ thuộc về mình. Nhưng rồi cúp vàng lại rơi vào tay Tina. Nó làm sao xinh xắn bằng Josephine, mọi người đều biết thế, và chính Josephine cũng biết thế; nhưng bố Tina là ông chủ dầu và cái nhất, ông lại nằm trong Ban giám đốc của chính cái cửa hàng tổ chức ra cuộc thi. Chưa bao giờ Josephine lại đau đầu đến vậy. Vài ngày sau, Tina mời Josephine đến nhà chơi cuối tuần. Cô bé ngồi lì trong phòng Tina ngắm nghía rất lâu chiếc cúp, và khi ra về, giấu bống nó trong túi quần áo mang theo. Bị bà Czinski cho một trận đòn nhớ đời song Josephine không hề giận mẹ. Cô đã đạt nguyện vọng sở hữu chiếc cúp, dù chỉ trong vài ba chục phút.

6. Chương 06

Vào năm 1946, kinh kỳ điện ảnh thế giới có tên là HOLLYWOOD thuộc bang California, nước Mỹ. Nó không chỉ làm ra nhiều phim nhất, có nhiều bộ phim hay nhất mà còn như cái rốn của vũ trụ, hút vào mình đủ các loại người; có tài và không có tài, tham lam và độ lượng, cầu may và buông xuôi, những cô gái đẹp và không đẹp, lành mạnh và bệnh hoạn, tình dục khác giới và đồng giới...Nó là mảnh đất của sự đam mê nẩy lộc, song cũng thui chột không biết bao mầm xanh. Nó vừa là đất thánh vừa là nơi quỷ dữ hoành hành. Temple hăm hở Hollywood như đến với mảnh đất Chúa dành sẵn cho mình, trong túi vốn vụn ba trăm đôla và biết, nếu không tận dụng mọi cơ hội có thể thì sẽ nhanh chóng trắng tay là cái chắc. Anh biết đây là nơi mà vẻ ngoài đôi khi dẫn người ta tới thành công nhanh hơn là thực lực nên nghiêng rằng mua vài bộ đồ nom cũng ra mẽ, mặc vào, rồi nhả nha tới một nhà hàng mà anh biết các diễn viên điện ảnh thường tụ tập dùng bữa tối ở đó. Qua cách bài trí, qua một vài gương mặt và không khí nơi đây, anh mừng rỡ tưởng ra khá nhiều điều thú vị. Một cô hầu bàn bước tới, nom thật khêu gợi với bộ ngực không áo lót đung đưa. “Tôi có thể mang tới cho anh thứ gì?” Cô ta hỏi. Anh không đáp mà đưa cả hai bàn tay ôm lấy đôi vú cô ta. Không la hét nhưng ánh mắt cô gái lộ vẻ bất bình. Toby nhìn cô ta bằng đôi mắt đờ đẫn, không hồn, nói bằng giọng ân hận. “Tôi mong cô tha thứ cho con người bất hạnh về thị giác”. “Ồ, tôi hiểu, không có gì. Anh không có lỗi gì đâu”. Cô dẫn Toby tới bàn, đỡ anh ngồi xuống ghế. Lúc mang đồ ăn tới cho anh, cô trợn mắt khi thấy anh đang ngắm các bức tranh treo trên tường. Anh tươi cười nhìn cô. “Ôn Chúa, mắt tôi tinh tường trở lại rồi”. Anh nói với vẻ thực thà đến ngây ngô khiến cô không thể không cười. Cô còn được cười, cười mãi, khi nằm bên anh, suốt đêm, cười cả khi anh đưa cô lên đỉnh cao khoái lạc. Toby tận dụng mọi cơ hội để được tiếp xúc với nghệ thuật biểu diễn, vì vậy, anh nhận làm mọi việc, không nề hà gì, miễn sao vừa có tiền sinh nhai lại vừa được gặp gỡ với các ngôi sao sân khấu, điện ảnh...Mỗi khi có dịp phục vụ họ, anh thường không quên tự thể hiện mình bằng những mẩu chuyện hài hước, những câu đùa hóm hỉnh và bằng cả vẻ mặt làm ra ngây ngô của mình. Vô ích. Họ nhún cười đấy, nhưng chẳng ai thêm hỏi một câu rằng tại sao, rằng nhờ cái gì mà anh tài đến như vậy, cứ như là không hề biết anh đang phục vụ họ. Anh nhìn những người phụ nữ quyến rũ trong những bộ đồ khêu gợi đi lướt qua mà không thêm ngoái nhìn anh mà tự nhủ, sẽ có ngày họ quỳ dưới chân ta cầu xin ta ban cho họ tiếng cười, và cả lạc thú. Toby cũng không quên tìm tới các đại lý diễn viên, dù đó là hãng hay chỉ là một cá nhân, để rồi biết chỉ công toi. Không ai nhận ra anh có tài năng tiềm ẩn, không ai thêm tiếp chuyện một kẻ vô danh tiểu tốt. Họ chỉ săn tìm những tên tuổi, những ngôi sao sẽ mang lại cho họ những con số phần trăm lợi nhuận béo bở. Qua những cuộc tiếp xúc, cái tên Toby được nghe nhiều nhất là Clifton Lawrence, một đại lý sáng chói, một con mắt phát hiện tinh tường, một kẻ luôn gặt hái được những hợp đồng béo bở...Được, rồi sẽ đến ngày Clifton Lawrence là đại lý của ta...Anh cay cú nghĩ. Anh đặt mua các tạp chí Daily Variety và Hollywood Reporter mà các diễn viên đều gởi đầu giường. Mỗi khi đọc chúng, anh có cảm giác mình là người trong cuộc. Kịch bản Màu hổ phách còn mãi đã được hãng phim Century-Fox mua trong khi hãng Warner Brother giành được kịch bản Sống cùng cha. Ngôi sao Ava Gardner vừa ký hợp đồng đóng vai chính trong phim Ga vàng...Những tin tức làm Toby bồn chồn, song một dòng tít thì đã khiến anh bật dậy. Chủ nhiệm phim Sam Winter đã nhận cương vị Phó Chủ tịch phụ trách sản xuất của Hãng phim Pan -Pacific.

7. Chương 07

Chương 7

Dứt chiến, từ châu Âu trở về, Sam Winters thấy mọi việc ở hãng Pan-Pacific như không có gì thay đổi. Anh vẫn ngồi ở vị trí cũ, vẫn làm những công việc cũ. Song chỉ sáu tháng sau, một cuộc cải tổ lớn đã diễn ra. Và Sam đã trở thành một nhân vật quan trọng của Hãng, như báo chí đã đưa tin, dù anh không mưu mẹo và cũng chẳng mưu toan gì. Người ta thấy anh ham làm việc, và được việc, vậy thôi. Nếu ví von một cách bóng bẩy, Hollywood khi thì tựa khoa tâm thần trong nhà thương điên, đầy những kẻ mắc chứng hoang tưởng tự huyền hoặc mình, khi lại giống trại giáo dưỡng nhân phẩm nhốt giữ nước kẻ ăn cháo đá bát hoặc ăn tàn phá hại. Sam chấp nhận hết, miễn là họ có tài. Chỉ tốt không thôi, anh chẳng biết dùng họ làm gì cả. Có tiếng gõ khẽ, rồi Lucille Elkins, thư ký của Sam mang vào một xấp giấy tờ, thư từ, và thông báo.

“Clifton Lawrence muốn gặp ông, đang chờ ngoài kia!”. Lucille là một thư ký đầy năng lực và có lẽ ngoài thư ký không thể làm được nghề gì khác. Sam vốn thích Lawrence, gạt hết giấy tờ sang bên, đứng dậy. “Mời ông ta vào, Lucille!”. Ở Hollywood, Lawrence là một huyền thoại sống, vừa do tài năng vừa bởi tấm lòng. Tài năng của ông nằm ở sự phát hiện, đào tạo và phương pháp tạo ra danh tiếng còn tấm lòng thì biểu hiện lớn nhất là ở sự chân thành. Khách hàng của Lawrence đều là những tài năng lớn của nghệ thuật biểu diễn, hoặc chắc chắn sẽ trở thành như thế. Nhân viên văn phòng của ông ít đến mức không thể ít hơn, lại phải luôn sẵn sàng khăn gói lên đường phục vụ khách hàng biểu diễn; gần thì New York, Boston, xa thì London, Rome, Paris và nhiều thủ đô khác nữa. Lawrence giao du thân mật với hầu hết các bậc tài tử của Hollywood, đặc biệt với những người phụ trách sản xuất của các Hãng phim lớn. Năm nào ông cũng thuê hẳn một con tàu biển và “tuyển” vài cô người mẫu - hoặc mơ làm người mẫu - rồi mời mấy vị đứng đầu các Hãng phim đi “câu cá” vài ngày. Ông còn có một nhà nghỉ sang trọng trên bãi biển Malibu luôn sẵn sàng cho bạn bè sử dụng. Ông và Hollywood, hai bên đều có lợi khi quan hệ tốt với nhau. Lawrence bước vào, bộ đồ lớn sang trọng và vừa khít, bàn tay với những chiếc móng tỉa tốt chìa ra, thân mật. “Tôi chỉ định ghé qua chào anh. Mọi việc vẫn ổn chứ?”. “Đoạn đầu dài quá, đoạn kết vội vã quá”, Lawrence ý tứ, là “theo tôi, nếu bớt đầu và làm lại đuôi thì sẽ có một phim đáng xem”. Sam hớn hỏ. “Thì chúng tôi đang làm vậy. Hôm nay ông mang tặng tôi ngôi sao nào vậy?” “Rất tiếc, họ đều đang bận”. Sam biết Lawrence không “làm giá”. Khách hàng của ông chẳng bao giờ phải ngồi không. Lawrence nói tiếp. “Sam này, thứ sáu gặp nhé. Chào!”. Tiếng Lucille văng ra từ đường liên lạc nội bộ, “Dallas Burke đang chờ”. “Xin mời!”. “Và Mel Foss cũng muốn gặp ngay, bảo là có chuyện cần gấp.” Đó là Giám đốc phim truyền hình của Hãng Pan - Pacific. Sam liếc nhanh lịch công việc đặt trên bàn. “Nói Mel sáng mai, tám giờ, tại Plo Luonge”. Chuông reo ở phòng thư ký, Lucille nhắc ông nghe. “Văn phòng Sam Winters”. Một giọng lạ lẫm vang lên. “Xin chào. Con người khổng lồ ấy đang ở văn phòng chứ?” “Xin lỗi, ai đầu dây?” “Bảo Sam rằng có Toby Temple gọi. Chúng tôi là bạn từ thời lính tráng và Sam bảo nếu tới Hollywood hãy gọi máy cho Sam”. “Thưa ông Temple, ông Winters đang tiếp khách. Tôi có thể bảo ông ấy gọi lại cho ông được không ạ?”. “Tất nhiên!”. Toby đọc lên số máy và Lucille không thêm ghi lại. Cô lạ gì cái trò núp dưới danh nghĩa bạn bè thời lính tráng này. Dallas Burke thuộc lớp đạo diễn tiền bối của điện ảnh Hollywood. Phim của ông hầu hết được chiếu ở các trường điện ảnh, được soạn thành giáo trình. Đó là những phim được công chúng và các nhà phê bình đánh giá cao bởi tính thẩm mỹ và sự sáng tạo, trong đó, có tới gần chục bộ được xếp vào hàng kinh điển. Burke đã ngót tám mươi, thân hình vốn to béo nay như xẹp đi mỗi ngày, gầy gò, nhăn nheo. “Vui mừng được gặp ông, Burke. Ông vẫn khỏe?” Sam vồn vã. “Rất vui được gặp anh bạn trẻ”. Burke nắm lấy bàn tay Sam chìa ra rồi hất hàm về người đi cùng ông. “Anh biết người đại lý của tôi chứ?” “Tôi biết. Khỏe không, Peter?” Vừa ngồi xuống, Sam hỏi ngay ông già. “Nghe nói ông có kịch bản dành cho Hãng?” “Câu chuyện này thì khỏi còn chỗ chê”, ông già khẳng định. “Tôi rất muốn được nghe. Ông kể ngay đi”. Sam giục. Burke nhô người về trước, giọng đầy phấn khích. “Tình yêu là một mặt của đời sống được con người quan tâm hơn cả. Bộ phim này nói về thứ tình cảm cao quý nhất: tình mẹ con. Bối cảnh mở đầu là Long Island, một cô gái mười chín tuổi giúp việc cho một gia đình khá giả. Ông chủ đã có vợ, cũng môn đăng hộ đối, nhưng chưa con cái gì, mà lỗi lại do vợ, anh hiểu không? Ông ta ưa cô giúp việc và cô ta cũng thích ông, dù tuổi tác chênh lệch khá nhiều...” Hờ hững nghe, Sam bắn khoăn thầm hỏi sao mà cứ thấy nó nhang nhác Phở vắng hay Theo dòng đời đến vậy? Giống hay khác, thực ra, đâu quan trọng gì, bởi đằng nào Sam chả phải mua cái kịch bản này. Tất nhiên, mua để đẩy chứ đâu để dựng phim. Hàng chục năm nay, còn Hãng nào dám để Dallas Burke đạo diễn nữa. Mà chẳng thể trách họ. Bởi chính anh cũng không dám nữa là, dù rất quý, rất thông cảm với ông già. Mấy phim cuối cùng của Burke quá cổ, quá tốn kém và thua lỗ nặng. Sự nghiệp điện ảnh của ông giá kể như chấm dứt chục năm nay rồi. Nhưng ông đâu đã chết, về mặt con người, nên Hollywood nói chung, các Hãng từng quan hệ với ông cùng bạn bè thân hữu nói riêng, vẫn phải chăm sóc ông, bởi ông chẳng đành dưng được chút tiền nong của nả nào cho mình. Nhưng Burke từ chối tất cả những gì cho không, thậm chí dành tặng. “Tôi thêm vào cái của bố thí nhục nhả ấy”, ông nổi khùng lên, “tôi đã từng là đạo diễn của Fairbanks, Barrymore, Sill, rồi Bill Farnum, các người dám coi người khổng lồ này là kẻ ăn mày ư?” “...Và đứa trẻ lớn lên, học hành, yêu đương mà không hề biết mặt mẹ mình”, ông già vẫn mãi mê kể, “còn người mẹ thì không bỏ sót biến động nào trong đời con gái mình. Rồi cô con gái lấy chồng, một bác sĩ giàu có, và tất nhiên, sẽ là một đám cưới linh đình, anh hiểu chứ? Còn cái kết ư? Tuyệt, Sam! Người ta cấm bà mẹ vào dự đám cưới con gái khiến bà phải lên cửa sau như ăn trộm, chỉ để nhìn trộm cô dâu. Người xem sẽ không thể cầm nổi nước mắt, Sam. Anh tin vậy chứ?” Thì ra nó không như Phở vắng hay Theo dòng đời mà anh tưởng, nhưng nó lại giống cái gì thì anh cũng đã biết. Peter ngồi bên ông già, bối rối lảng tránh cái nhìn của Sam. “Mới nghe đã muốn khóc rồi”, Sam nói, “đúng là loại phim mà Hãng

đang muốn thực hiện. “Peter, anh hãy gọi cho Phòng sản xuất và thoả thuận ký hợp đồng luôn”. Peter gật đầu. Dallas Burke nói thêm. “Bảo họ là phải trả cho xứng đáng, nếu không tôi sẽ bán cho Warner Brothers”. Ông quay sang Sam. “Tôi kể anh nghe đầu tiên vì quý mến anh nhất, anh hiểu không?” “Tôi hiểu, và rất trân trọng”. Anh mở cửa, tiễn họ ra, và bỗng buồn. Thực tế là anh không được tuý tiện dùng tiền của Hãng để làm từ thiện như vậy. Nhưng biết làm sao được. Không có Dallas Burke và những người như ông thì đã không có Hollywood, và có thể, không có cả điện ảnh nữa. Sáng hôm sau, dừng xe trước Beverly Hills, đúng tám giờ, Sam bước vào Polo Lounge như đã hẹn với Mel Foss. Anh ta đã giữ được chiếc bàn ở góc cuối, cạnh chỗ cửa sổ mà họ quen ngồi. Đi ngang qua phòng, Sam liên tục phải chào hỏi, bắt tay bạn bè, người quen biết, và cả các đối thủ cạnh tranh của các Hãng khác. Một thông tin không chính thức nhưng khá chính xác nói rằng số hợp đồng được ký trong phòng ăn này vào cả ba bữa sáng, trưa, và tối còn nhiều hơn ở văn phòng cả ba hãng cộng lại. Mel Foss đứng dậy khi Sam bước tới. “Vui vì được gặp anh, Sam”. Họ bắt tay rồi cùng ngồi xuống, đối diện nhau. Gần một năm trước, Sam nhận Mel về trông nom Xưởng phim truyền hình của Hãng Pa-Pacific. Đó là một đứa bé mới sinh ra trong ngành thông tin giải trí, song nó lớn đến chóng mặt, khiến những Hãng phim thoát đầu coi thường nhưng đã sớm nhận ra sai lầm của mình và lập tức xông vào. “Cho nghe những điều tốt đẹp, Mel?” Sam nói ngay. “Sợ không như anh hy vọng, Sam. Chúng ta có rắc rối đấy.” Mel cũng chẳng cần vòng vo. “Họ không chịu phát sóng Những kẻ trăn lột”. “Họ không biết đó là phim đang ăn khách ư? Để gì mà có được nó. Để tôi bảo họ”. Sam không ngạc nhiên như Mel tưởng. “Vấn đề là ở Jack Nolan chứ không ở phim!”. Mel giải thích. Nolan là vai nam chính của phim và ngay từ ngày đầu công chiếu đã được người xem cùng giới phê bình khen ngợi. “Anh ta đã làm chuyện gì?” Sam nôn nóng. “Cái bọn nghệ sĩ, hễ có tiếng là có chuyện ngay”. “Anh đọc tờ Peek tuần này chưa?” “Tôi chẳng đọc tuần nào cả, toàn những chuyện ngồi lê đôi mách. Sao, nó cho Nolan lên thớt à?” “Thằng lại cái đã đánh cả bộ váy đăng tên đi dự tiệc, và bị chụp ảnh, rồi bị đưa lên Peek”. “Dư luận phản ứng sao?” Sam hỏi như thói quen chứ anh lạ gì cái phản ứng này. “Hết nổi. Chẳng ai còn muốn dính tới cái thằng đồng tính không khẩu mà xưng ấy, kể cả những phim có mặt hắn, dù là tuyệt tác đi nữa”. Lại cái, đồng cô đúng hơn là đồng tính. Sam nhận định, chứ không phải bệnh gì Nolan. Những kẻ trăn lột bị tẩy chay thực sự là một đòn chí tử đối với anh. Nếu như anh cứu được nó? Lucille đón anh ở cửa văn phòng, tay chìa ra tờ điện tín, lại còn nói thêm. “Nhiều người đợi ông. Nhiều việc gấp”. Sam xua tay. “Để lại hết. Cho tôi gặp William Bill Hunt đã”. Giấy lát sau Sam đã trò chuyện với giám đốc Hãng truyền hình IBC. Họ quen nhau từ vài năm trước, hoàn toàn tình cờ, và cứ cho bởi cảm tính, Sam thấy quý ngay người bạn tình cờ ấy. Hunt xuất thân là một luật sư cố vấn để bây giờ là người nắm quyền cao nhất Hãng truyền hình IBC. Họ ít liên hệ chuyện làm ăn vì Sam không dính dáng nhiều đến truyền hình, để lúc này anh mới thấy tiếc. Biết là Sam gọi, Hunt không giấu vẻ mừng rỡ. “Lâu rồi nhỉ, Sam. Anh gọi thật hay quá”. “Lâu thật rồi, Bill. Ta rủi ro lao vào cái nghiệp này, chẳng mấy khi được rảnh rỗi chuyện trò với người mình ưa thích”. “Biết vậy, nhưng đã là nghiệp rồi, bỏ sao nổi”. Hunt thực lòng. Sam làm như tình cờ. “Này, ngó qua bài báo đơm đặt trên tờ Peek chưa?” Sam nhẹ nhàng. “Chẳng cần trả lời anh cũng biết là tôi đã đọc nên mới ngưng vụ Những kẻ trăn lột lại. Bỏ nó đi”. Hunt nói bằng giọng không thể bàn cãi. “Bill, anh nghĩ sao nếu tôi khẳng định Nolan bị gài bẫy?” “Tôi sẽ nghĩ anh đang nhân vụ đó viết một kịch bản phim. Tôi xin mua liền”. Hunt cười to. “Tôi biết chắc”, Sam vẫn giữ vẻ nghiêm nghị, “bởi tôi hiểu Nolan. Không bệnh hoạn gì đâu, bình thường như tôi và anh vậy. Đó là bức ảnh chụp tại vũ hội hoá trang. Nolan mặc váy nhân ngày sinh nhật cô bồ để cô ta cười vui”. Vừa nói dối Sam vừa tự máng mình. “Tôi tin Nolan, và vẫn quyết định dành vai chính trong phim cao bồi Laredo cho anh ấy”. Nghe rõ tiếng thở mạnh bên kia đầu dây. “Không đùa chứ? Anh biết là giữa chúng ta chưa bao giờ phải thủ đoạn với nhau, Sam”. “Tôi dám đùa với một bộ phim tiêu tốn vào triệu đôla ư? Nếu thực sự Nolan đồng tính luyến ái anh ta có còn dám nhận, tôi có còn dám mời, và bộ phim có còn khán giả nào xem không?” Hunt lộ rõ vẻ lưỡng lự. “Vậy thì...” “Bill này, chúng ta sẽ không để một tờ chuyên đăng chuyện bậy bạ như Peek làm tan vỡ sự nghiệp của một diễn viên tài năng chứ. Riêng anh có thích Những kẻ trăn lột không?” “Phim hay. Tôi rất thích. Nhưng còn các nhà tài trợ...” “IBC là của anh cơ mà, và tôi đoán số lượng nhà tài trợ cho nó còn nhiều hơn cả số giờ phát sóng của nó nữa. Chúng tôi đã giới thiệu với anh một series phim ăn khách, dừng đại đột bỏ qua cơ hội này. Mà Mel Foss đã khoe anh về kế hoạch làm tiếp phần hai phim Những kẻ trăn lột của Hãng chưa nhỉ?” “Chưa. Mà vẫn với Nolan vai chính hả?” “Tất nhiên. Còn Mel chưa nói, theo tôi, là muốn dành cho anh một bất ngờ. Bởi vẫn nói Nolan, song còn thêm nhiều cái tuyệt vời nữa, so với phần một. Nếu Những kẻ trăn lột không đứng vị trí số một của năm nay thì có lẽ tôi đã làm sai nghề”. Im lặng giây lâu, rồi Hunt nói. “Bảo Mel gọi cho tôi. Có lẽ cũng cần xem xét lại tờ Peek”. “Chắc chắn Mel sẽ gọi cho anh”. Sam khẳng định, rồi thêm. “Tuần tới hai ta ăn trưa nhé?” “Rất vui. Đầu tuần tôi sẽ gọi lại cho anh. Chào!”. “Chào!”. Họ cùng

gác máy. Sam buông mình xuống ghế, rã rời. Gã Nolan chết tiệt lắm trò ma mãnh quá. Vậy mà cái bọn dở điên dở khùng đó lại hầu như nắm giữ tương lai, sự nghiệp của anh. Thì ai bảo anh đã chọn cái nghề quản lý đám điên khùng đó. Mà giờ có cho tiền anh cũng dám chắc sẽ bỏ nó không. đã gọi là nghiệp rồi mà...Anh uể oải nhắc máy gọi cho Mel. “Những kẻ trần lợt vẫn được phát sóng”, rồi bỏ mặc tiếng kêu kinh ngạc của Mel mà không giải thích, nói tiếp. “Hãy gọi ngay cho Nolan, bảo hắn nếu còn tái diễn những trò tương tự, tôi sẽ đích thân lôi hắn ra khỏi Hollywood, áp tải đến tận Fire Island quê hắn. Bảo hắn rằng, chính tôi nói, nếu thêm mọt miếc cái gì đó thì hãy kiếm lấy quả chuối, càng xanh càng tốt”. Đặt máy xuống anh mới nhớ là chưa nói Mel biết câu chuyện anh bịa ra với Bill Hunt về bộ phim mang cái tựa là Larendo. Vừa định nhắc máy gọi lại Mel thì cánh cửa bật mở, gương mặt thất sắc của Lucille thò vào, giọng hốt hoảng. “Ông hãy đến trường quay số 10. Ai đó đã đốt cháy nó”.

8. Chương 08

Toby Temple gọi cho Sam Winters vài bận nữa song không lần nào vượt qua được cô thư ký cáo già Lucille nên đành chịu thua. Anh còn tự tiếp thị ở vài câu lạc bộ, ở cả hãng phim song đều thất bại. Và anh phải làm đủ việc, chỉ để kiếm miếng ăn, trả tiền chỗ ngủ. Đủ việc, đúng, nhưng không việc nào đáng đến việc làm phim. “Anh đang tiến hành việc đó theo chiều ngược”, một hôm có người bạn bảo, “hãy tìm cách bắt họ phải tìm đến anh”. “Song bằng cách nào?” Toby ngán ngẩm hỏi lại. “Tự vác mặt đi còn chẳng ăn thua nữa là...” “Đã thử với Actors West chưa?” “Trường đào tạo diễn viên sân khấu?” “Hơn thế. Họ còn diễn kịch, và luôn được các Hãng phim quan tâm đến”. Vừa đặt chân vào Actors West anh đã cảm nhận ngay được mùi vị sân khấu của nó. Bốn bức tường treo đầy ảnh những người đã tốt nghiệp ở đây, và Toby nhận ra rất nhiều người trong số họ đã và đang là những ngôi sao của nghệ thuật biểu diễn. Cô tiếp tân với cái nhìn xét nét, hắt hủi. “Tôi giúp gì được anh không?” “Chắc là được. Tôi là Toby Temple, muốn ghi tên nhập học”. “Anh đã hoạt động sân khấu ở đâu, và bao năm rồi?” “Chưa...nhưng tôi...” Toby giận mình bỗng thực thà vào đúng lúc cần giáo hoạt nhất. Cô tiếp tân lắc đầu. “Tôi rất hiểu, song bà Tanner không nhận kèm cặp từ đầu, mà chỉ nhận...” Toby bỗng trợn mắt ngất lời. “Cô đừng đùa nữa. Thời gian của tôi rất ít”. Cô gái lúng túng. “Tôi đâu dám đùa chuyện này. Bà ấy chỉ nhận những ai đã qua nghề diễn”. “Không, ý tôi là cô thực sự không nhận ra tôi ư?” Toby vuốt đám tóc loà xoà xuống mặt. Cô gái nhìn anh rồi quây quặt lắc. “Tôi nói thực là không nhận ra”. Toby làm bộ ngán ngẫm. “thì ra họ nói đúng. Anh có diễn ở sân khấu, dù nổi tiếng nhất thế giới đi nữa, nhưng ở ngoài nước Mỹ, thì Hollywood vẫn thậm chí không thèm biết anh là ai. Tôi xin lỗi, lúc này chỉ muốn đùa vui tí chút vì cứ nghĩ là cô đã biết tôi”. Cô gái giấu vẻ bối rối. “Nghĩa là anh có nghề diễn?” “ Tất nhiên, thưa cô”. Tờ khai nhập học xuất hiện trên tay cô gái như có phép lạ. “Đó là những vai gì, và ở đâu?” “ Hai năm rồi tôi chỉ biểu diễn ở Nhà hát kịch bên nước Anh”. “ Tôi hiểu. Anh chờ tôi vào gặp bà Tanner”. Rồi cô khuất vào cánh cửa phía sau lưng. Khi quay ra, cô nói. “Mời anh vào. Chúc anh thành công”. Alice Tanner nom đã vào khoảng giữa của tuổi bốn mươi song vẫn đầy hấp dẫn, từ gương mặt đến bộ ngực, vòng eo, lại còn dáng dấp quý phái nữa. Toby bỗng thấy hào hứng hẳn lên. Anh cười giả lả, tự giới thiệu. “Tôi là Toby Temple. Và tôi muốn...” “...xin vào trường này?”. Bà Tanner nói chen vào rồi rời bàn làm việc, đi về phía anh. Toby may mà không tỏ vẻ sững sốt khi thấy bà bước đi tập tễnh, tuy thuần thực, bởi một chân bị bó trong nẹp sắt. Bại liệt đã lâu. Anh thoáng nghĩ. “Tại sao anh lại chọn trường này?” Bà hỏi tiếp. Toby làm ra vẻ thật thà. “Bởi tôi được nghe quá nhiều người nổi tiếng nói về nơi đây, thưa bà Tanner. Dám cá là bà không biết tiếng tăm của nó lớn tới mức nào đâu”. Anh chịu đựng cái nhìn xét nét của bà trước khi nghe bà nói. “Chính vì biết nên tôi phải cẩn trọng để khỏi bị bọn dẻo mồm lừa bịp”. Toby không ngờ bị phang thẳng cánh như vậy song vẫn cố giữ vẻ mặt không đổi, nói với giọng thông cảm. “Vâng, cẩn thận vẫn là hơn. Chắc là cái bọn dẻo mồm đó tìm mọi cách để lọt vào học ở đây?” “ Tất nhiên!” Bà thần nhiên đáp, rồi hỏi. “Anh vừa tự giới thiệu là Toby Temple?” Anh vội vã. “Chắc chắn bà chưa nghe tên tôi, bởi...” Bà ngất lời ngay. “...mấy năm rồi anh biểu diễn ở nhà hát kịch của Anh?” Bà ung dung chờ cái gật đầu của anh, rồi nói. “Thưa ông Temple, người Mỹ không được tuyển vào Nhà hát kịch Anh. Nghiệp đoàn diễn viên Anh không chấp nhận việc đó”. Ngực Toby thắt lại, nhất là khi nghe bà nói thêm. “Nếu ông hiểu

biết thêm chút nữa, chúng ta đã không tốn thì giờ, ở đây chúng tôi có thể nhận những người đã có nghề diễn, và có tài diễn”. Nói xong, bà quay lại bàn làm việc, một lời chào cũng không. “Dừng lại!” Toby rít giọng. Bà quay đầu lại, vẻ kinh ngạc. Toby cũng không biết mình đã, đang và sắp làm gì nữa, nhưng anh biết chắc, lúc này hoặc không còn lúc nào khác, là cơ hội duy nhất, để thực hiện giấc mơ của mẹ, của anh. Người đàn bà này không thể là vật ngáng đường anh được. “Chỉ bọn kém cỏi mới dựa vào các nội quy để bảo rằng mình có tài. Đúng là tôi chưa qua nghề diễn, nhưng cũng chỉ vì những quy định và những con người như bà đã không cho tôi cơ hội nào, nhỏ nhất cũng không. Bà hiểu chứ?” Đó là giọng nói và cách biểu cảm của ngôi sao đang ăn khách Baker. Tanner, theo thói quen, lại định ngắt lời, song Toby đã không cho bà cơ hội. Anh biến thành mọi ngôi sao sân khấu, và cả điện ảnh, liên tục và gần như bất tận. Đây là Jimmy Cagney mong bà thấu hiểu mơ ước của Toby để cho anh ta một hy vọng; đây là Clark Gable hùng hồn bảo đang rất sốt ruột chờ đóng cặp với anh chàng này; rồi James Steward cũng bảo vậy; rồi Cary Grant khẳng định chàng ta có tài... Trong cơn tuyệt vọng, mọi lời lẽ của các ngôi sao ào ạt tuôn ra từ miệng Toby, mỗi lúc ngộ nghĩnh tức cười hơn, song mỗi lúc càng hay hơn, cuốn hút hơn, tất nhiên. Anh lông lộn quanh phòng, người đầm mồ hôi, không bỏ sót bất cứ giọng nói, điệu bộ nào của các diễn viên đã khiến họ trở thành những ngôi sao. “Đủ rồi! Toby, tôi bảo đủ rồi. Thôi đi!” Chỉ đến khi nghe Tanner hét lên Toby mới nghe thấy và dừng lại. Bà đang hỏn hển, giàn giụa nước mắt vì cười. “Anh ...anh điên thật rồi”. Toby tỉnh dần lại, cảm giác lâng lâng xâm chiếm anh. Niềm hy vọng như nâng anh lên, bay lượn. “Tôi mong bà hài lòng?” Tanner lau nước mắt, vẫn chưa hết cười, lắc lắc đầu. “Không thấy thích lắm”. Toby nổi giận. Thì ra bà ta cười mình làm trò vô duyên chứ đâu phải cười vui vì cái trò của mình. “Vậy sao bà có thể cười được như thế?” Bà vẫn cười, nhưng là nụ cười gằn gù và hiểu biết. “Đây là buổi diễn độc đáo nhất mà tôi được xem. Và tôi cảm được cái tài của anh. Anh không cần phải bắt chước ai cả. Anh có cái hài hước trời cho. Hãy cứ là anh thôi. Và sẽ nhiều người phải bắt chước anh đấy”. Toby kính cẩn nghe bà nói tiếp. “Tôi tin một ngày nào đó anh sẽ ngang hàng với những ngôi sao mà hôm nay anh phải làm giống họ, nhưng phải biết nghe, biết học. Anh đồng ý không?” “Vâng, tôi muốn được nghe ngay, học ngay bây giờ”. Toby nói. Bà Czinski nhìn theo Josephine ngồi lẫn với đám con gái các ông chủ trong chiếc ô tô sang trọng lướt xa dần. Không nên để nó chơi bời với đám ấy, bà nghĩ, bởi chúng là sự dụ dỗ của quỷ dữ.

9. Chương 09 - Phần 01

Actors West đào tạo theo hình thức chia làm hai lớp: Diễn và Tập. Lớp Diễn gồm các diễn viên đã ít nhiều có tên tuổi và kinh nghiệm, và chính họ trình diễn các vở kịch để những người tuyển chọn của các nhà hát hoặc các hãng phim tới đánh giá tài năng. Toby được xếp vào lớp Tập và bà Tanner đã nói như đinh đóng cột rằng anh phải cần ít nhất là sáu tháng, nhiều là một năm để được xếp vào lớp Diễn. Anh không tin là lâu đến vậy, kể cả ở cái mức ít nhất, tức là sáu tháng. Các buổi học đối với Toby đều rất bổ ích, song vẫn thiếu sức hấp dẫn, bởi không có khán giả. Mà không khán giả nghĩa là không có tiếng cười, tiếng vỗ tay tán thưởng, không có cả ánh mắt ngưỡng mộ. Với Toby, nghĩa là anh khó mà tồn tại nổi, vì với anh, khán giả chính là không khí để anh thở, là bánh mỳ để anh ăn, là nước uống... Một tuần đầu, Toby ít được gặp người phụ trách trường, Alice Tanner. Thỉnh thoảng bà mới ghé qua lớp Tập đứng xem họ vài phút, nói vài lời động viên rồi đi. Toby nuôi hy vọng được thân mật, được gần gũi hơn với bà. Để làm gì, thực ra anh cũng không biết nữa, thậm chí chưa từng đặt ra câu hỏi đó cho mình. Nhưng anh hãy nghĩ đến bà, nghĩ đến sự thông minh, tính thẳng thắn, và đôi khi rất kỳ lạ, nghĩ đến cả chiếc chân bó trong nẹp sắt của bà nữa. Từ chiếc nẹp sắt, ánh mắt anh hay lần ngược lên, và xao xuyến trước vẻ hấp dẫn của vòng eo và nhất là, của bộ ngực bà. Bộ ngực tròn, đầy, và hằn là nặng trĩu, kiểu ngực phụ nữ mà anh rất thích và thường khiến anh chỉ muốn vục cả tay cả miệng vào đó. Thành ra, nói cái chân tịt nguyền của bà lại như một thứ thuốc kích dục với anh cũng chẳng sai. Toby đã một hai lần xin chuyển sang lớp Diễn nhưng lần nào cũng được nghe câu trả lời nhanh và nghiêm túc của bà Tanner. “Chưa được. Cậu còn phải cố gắng nhiều nữa”. Anh ngậm oán hận bà. Rồi từ đó, anh bỗng biết mình phải làm gì để rút ngắn thời gian lại. Buổi tối hôm ấy, lớp Diễn trình làng một vở kịch mới. Toby chọn ngồi hàng ghế giữa, cạnh một cô gái vào học trước anh vài tháng song vẫn cùng lớp tập với anh. Cô ta núng nính mở, mồm thì hôi và chẳng mấy khi bận đồ lót, rất hay kiếm chuyện lại gần để va quệt đôi vú nhào vào cánh tay anh, và anh cứ phải coi đó là sự vô ý,

vô tình. Lạy trời, đừng bắt anh phải trèo lên thùng mỡ đó. Trong lúc chờ mở màn, Karen, tên thùng mỡ, khoe sự hiểu biết của mình với Toby bằng cách háo hức chỉ cho anh các nhà phê bình nghệ thuật của các tờ báo Los Angeles Times, Harald-Express rồi đến các nhà phát hiện tài năng của các Hãng phim Century Fox, MGM và Warner Brother. Toby phát điên lên. Họ đi săn tìm các tài năng gì khi anh đang ngồi cách họ chỉ một tầm tay với. Anh những muốn lao vọt lên sân khấu để họ biết thế nào mới thực sự là một tài năng. Được, bà chân-nep-sắt kia. Bà sẽ biết trước tiên. Sáng hôm sau, Toby gõ cửa văn phòng bà Tanner. Vừa thấy anh vào, bà hỏi ngay. “Vỡ kịch tối qua thế nào?” Toby nức nở. “Tuyệt! Rất tuyệt! Được xem họ diễn tôi mới thấm thía lời bà nói, rằng tôi còn phải cố gắng nhiều”. Bà Tanner nói như an ủi. “Họ chỉ có nhiều kinh nghiệm hơn anh thôi nhưng anh hơn hẳn họ về vẻ sáng tạo và nhất là sự độc đáo. Tương lai anh sẽ hơn họ nhiều”. Toby làm bộ thua cuộc. “Bà đừng khích lệ tôi nữa. Có lẽ tốt hơn là tôi nên kiếm chân chào hàng hoặc bán bảo hiểm gì đó thì hơn”. “Ấy chớ”, bà can ngăn thực tình, “phí quá”. Toby thở dài, vẻ chán nản. “không xem thì thôi chứ đã xem cánh chuyên nghiệp biểu diễn tôi thực sự không còn tin gì vào mình nữa”. “Anh chưa tin là mình thực sự có tài đấy thôi. Nhưng tôi sẽ khiến anh phải tin”. Bà quả quyết, và trong giọng nói ấy có cái thông điệp mà Toby chờ đợi. Linh tính mách bảo anh thế. Kinh nghiệm tình trường chỉ cho anh thấy thế. Nó chắc chắn không phải lời của thầy trò mà là của đàn-bà nói với đàn-ông, người mà mình thực sự quan tâm và có thể, hơn thế nữa. Người anh nóng lên. Anh diễn thử lần nữa. “Tôi quá bơ vơ giữa thành phố đầy những con người tài ba này, không một ai để chuyện trò, chia sẻ”. “Sao anh không đến tìm tôi, bất cứ lúc nào? Tôi muốn được anh chia sẻ”. Anh cảm nhận được sự thêm muốn trong cái giọng chột khản đi của bà, và bước lùi về phía cánh cửa, quờ tay ra sau, khoá lại. Rồi anh tới bên, quỳ xuống, đầu gục vào lòng bà, tay vén vấy bà lên trong khi những ngón tay bà lùa sâu vào mái tóc anh. Rồi anh tháo bỏ từng chiếc nẹp ra, dịu dàng hôn và liếm nhẹ lên từng vết nẹp sắt ác độc hằn đỏ trên đùi bà. Rồi cứ lằm nhăm, lằm nhăm anh nói yêu bà, thương bà trong khi những ngón tay khéo léo và từ tốn tháo từng chiếc cặp nịt tất, từng chiếc tất khỏi chân bà. Rồi chiếc áo bà được kéo qua đầu, lộ ra đôi bầu vú tròn, đầy, nặng trĩu mà anh đã hình dung. Đôi môi anh chiếm lĩnh luôn tạo vật quý báu đó, rồi nhẹ nhàng trượt xuống, trượt mãi xuống, tới cái bờ cỏ đã ướt đầm đi vì khao khát...Không chịu đựng hơn được nữa, bà dẫn anh đi thẳng vào trong bà...Ngay buổi tối, Toby xách túi hành lý về nhà Alice Tanner. Đêm ấy, nằm bên Tanner, Toby mới hiểu bà còn cô đơn hơn cả anh, luôn khao khát có người ở bên, càng khao khát hơn những chuyện trò âu yếm. Còn khi trên giường thì đến lúc này, Toby chưa gặp ai được như bà. Chiều chuộng hết mình và cũng tận hưởng hết mình. Tanner dân Boston, miền Đông nước Mỹ, con một ông chủ công nghiệp cỡ lớn. Song, sau khi trao cho bà một khoản tiền không nhỏ, ông không còn nhìn ngó gì tới con gái nữa. Tanner mê thích sân khấu, đã tốt nghiệp một khoá diễn viên nhưng chứng bạo liệt bất ngờ cướp đi mọi ước mơ của bà. Tất cả: sự nghiệp lẫn tình yêu. Bà bỏ nhà đi, rồi lấy một bác sĩ tâm thần nhưng nửa năm sau ông ta bỗng tự tử. Từ đó, bà gắn đời mình với Actors West này. Kể được hết cho Toby nghe, bà như vứt đi được tảng đá hàng bao năm nay đè nặng lên mình, ôm ghì lấy anh như chỉ sợ anh biến mất. Toby làm tình với Alice Tanner cho đến khi bà tưởng như là đi trong cuồng say, miệng lặp đi lặp lại câu nói ngắt quãng. “Ồi, em yêu anh biết bao...Ồi, em sung sướng đến chết mất...Ồi, anh...” Nhưng, tất cả những mê say đó đều dừng lại trên giường, còn ở trường, không cách gì anh khiến bà thay đổi được những gì bà đã định, nhất là với việc học tập của anh. Dù anh muốn chuyển qua lớp Diễn hay anh muốn được lên sân khấu, thậm chí một lời giới thiệu anh với các đạo diễn hay những người tìm kiếm tài năng của các hãng phim bà cũng chỉ một tiếng KHÔNG! Và đi theo là lời giải thích mà anh phát chán. “Anh sẽ làm hỏng nếu cứ muốn đi quá nhanh. Cái ấn tượng đầu tiên bao giờ cũng rất quan trọng với người tuyển lựa. Lần đầu họ đã chê anh thì họ sẽ không để mắt tới anh lần thứ hai đâu. Anh cần kiên nhẫn, anh yêu”. Yêu đương cái gì. Khi nói những câu đó, bà là kẻ thù của anh, bà tàn phá cuộc đời anh, giết chết mơ ước của anh. Cố nén giận, anh gượng gạo cười. “Anh sốt ruột quá. Mà em không hiểu nếu anh vội vã thì cũng một phần là vì em ư?” Bà trở lại ngây ngô như kẻ si tình. “Ồi, em yêu anh quá!” Lúc ấy anh ghét bà, và chỉ nghĩ cách trừng trị bà. Đêm đến, anh là vua, muốn gì cũng được, bảo gì bà cũng phải nghe. Anh đòi bà làm tình bằng cả những bộ phận cơ thể mà bà chưa từng làm như tay, miệng, lưỡi và cả đôi bầu vú. Và khi bà chiều theo, anh cười ha hả khen bà như kiểu người ta khen một con thú làm xiếc giỏi, còn bà thì lại thấy kiêu hãnh vì được anh khen và sung sướng vì làm anh bằng lòng. Có điều, càng hành hạ bà thì chính anh lại càng thấy mình đều giả, thấy mình nhơ nhuốc mỗi khi bất chợt nhìn thấy bên chân tạt nguyên của bà. Chính là anh đang tự hành hạ mình đấy thôi. Và anh vẫn không quên tính toán, rình chọn thời cơ. Một hôm, bất ngờ nó đến, nhanh hơn anh tưởng. Bà Tanner báo tin vui rằng lớp Tập được tổ chức riêng một đêm diễn cho cả trường và một số khách mời xem. Cả lớp Tập, ai nấy đều được tự chọn tiết mục cho mình. Cơ hội đã tới, Toby tập đi tập lại tiết mục độc thoại của anh. Đúng hôm biểu diễn, buổi sáng, Toby

tìm gặp Karen, cô gái núng nính cùng lớp cứ tìm cách quệt vú vào anh, hỏi: “Có thể giúp tôi chút xíu được không?” “Tất nhiên Toby!”. Giọng cô ta háo hức, chắc hy vọng sẽ được Toby mời lên giường. Anh hơi nhích ra tránh mùi hôi từ miệng cô ta. “Hãy phone cho thư ký của Clifton Lawrence, tự giới thiệu cô là thư ký của Sam Goldwyn và nói ông chủ cô muốn ông Sam Lawrence tối nay đến Actors West để xem một diễn viên tài ba sẽ xuất hiện. Vé đã đặt sẵn”. Karen như muốn lồi mắt ra. “Không được đâu, bà Tanner róc xương tôi ra ngay. Chưa bao giờ bà cho người ngoài dự xem buổi biểu diễn của lớp Tập”. “Tôi sẽ xin với bà ấy. Không sao đâu”. Anh vuốt dọc cánh tay mũm mĩm của cô ta. “Chiều nay cô có kệt việc gì không?” Karen liếm môi, đứng sát hơn vào anh. “Em không kệt gì cả. Nếu anh muốn...” “Anh muốn có cái gì đó thật đáng nhớ với em”. Mới có vậy Karen đã chạy biến ra quầy điện thoại. Người xem chật kín các hàng ghế nhưng Toby chỉ duy nhất lưu ý đến người đàn ông ngồi ở dãy ghế thứ ba gần cánh gà. Anh đã nghĩ cái trò lấu cá của mình sẽ thất bại thảm hại bởi một người như Clifton đâu dễ bị ai qua mặt. Nhưng ông ta đã đến, và đúng giờ nữa. Mấy màn diễn đầu dở ẹc. Toby chỉ sợ Clifton phát chán sẽ bỏ về. Song ông vẫn ngồi yên. Đến lượt Toby. Sắp ra sân khấu, anh bỗng nghe Tanner thì thầm bên tai “Anh yêu, thành công nhé”. Bà đâu biết cái sự thành công hay không của anh tối nay phụ thuộc hoàn toàn vào một khán giả mà bà không mời dự. “Cảm ơn em”. Toby đáp khẽ, sau đó thầm cầu nguyện rồi lấy hết vẻ đàng hoàng bước ra sân khấu. Nhìn xuống người xem, anh ngây ngô cười. “Xin được phép chào. Tôi là Toby Temple. Đã bao giờ tất cả các bạn, hoặc chỉ một ai trong số ngồi đây, nghĩ về cái tên của mình và tự hỏi bằng cách nào cha mẹ mình lại đặt cho mình cái tên ấy? Tôi thì đã tự hỏi mẹ và bà đáp rằng chỉ cần nhìn mồm tôi là bà có ngay cái tên Toby”. Về mặt, điệu bộ, chứ không phải câu chuyện của anh làm khán giả cười ồ thích thú. Nom anh ngây thơ và đại khờ đến mức họ chỉ có thể yêu quý anh, muốn che chở cho anh, bảo vệ anh, và khi anh đang trên sân khấu thì cách duy nhất thể hiện tình cảm đó ra chỉ là hoan nghênh anh, cười theo anh, tán thưởng anh... Phấn khích, anh làm một lèo các vai, nào Ed Robinson đối thoại với Cagney, nào Bogart...Vai nào cũng được người xem tán thưởng. Rồi anh làm Peter Lorre. “Tôi bị kích thích mạnh bởi thấy cô ta đứng trong góc phòng đang mân mê nó, và tôi không thể dừng được. Tôi bò vào phòng, kéo sợi dây chặt dần, chặt dần lại, và tôi đánh vỡ con quay của cô ta”. Lại cười ầm ĩ. Anh càng phấn khích. Vừa chuyển qua một trò khác thì anh thấy ở dãy ghế gần cánh gà có người đứng dậy bỏ ra ngoài. Anh chớp chớp mắt. Đó là Clifton Lawrence. Với anh, buổi tối mà anh chờ đợi thế là chấm dứt, kể cả khi Tanner âu yếm ghé sát tai anh. “Anh yêu, thật tuyệt! Em...” “Xin lỗi em, anh cần đi dạo một chút”. Anh tàn nhẫn ngắt lời bà rồi bỏ đi luôn. Anh lang thang chẳng cần biết sẽ đến đâu, về đâu, rồi thấy mình bỗng thả bước qua cả các Hãng phim Columbia, Paramoun, MGM...và đâu đã khuya mà mọi cánh cổng ra vào của các Hãng đều đóng chặt. Anh ngược nhìn hàng chữ HOLLYWOOD khổng lồ và rực sáng gắn trên sườn núi như một sự thách thức và trêu cợt. Nó ở đâu ra và đến bao giờ sẽ là một giấc mơ có thật của anh? Hay mãi vẫn chỉ là cạm bẫy cho những kẻ viễn vông bắt tài muốn tự huỷ diệt mình? Lang thang suốt đêm Toby vẫn không trả lời được câu hỏi tự đặt ra cho mình: Giờ đây anh sẽ làm gì cho cuộc đời anh, với cuộc đời anh? Và phải biết dựa vào cái gì, tin vào cái gì? Đời anh chưa hề nghĩ tới một cái gì khác ngoài lấy gương mặt mình, điệu bộ mình, giọng kể của mình ra làm công cụ mua vui cho thiên hạ. Đó vừa là nghề, vừa là toàn bộ cuộc sống của anh. Ngoài nó ra, anh không muốn và cũng không thể làm được một việc gì khác, dù là để mưu sinh. Ở kia, anh chả đã từng làm những việc linh tinh để sống trong mấy năm qua đấy ư? Vâng, nhưng chỉ là để nuôi hy vọng sẽ được đứng trên sân khấu chứ không phải để tồn tại như một sinh vật. Bấy giờ, cái hy vọng đó đã chết. Anh bật khóc. Nó có kéo theo cái chết của con người Toby Temple? Trời đã sáng khi Toby về đến nhà, nơi anh sống cùng Alice Tanner. Anh đến bên giường, lặng nhìn bà đang say ngủ. Vậy mà anh đã từng mơ tưởng xiết bao khi tin rằng chính bà sẽ đưa anh tới với những giấc mơ. Anh phải bỏ đi thôi. Đi đâu thì cần gì phải biết trước. Nhưng là phải đi. Anh đã hai mươi bảy năm sống trên cõi đời này mà vẫn không biết sẽ đi đâu hoặc sẽ làm gì ư? Anh thả mình xuống chiếc ghế dài nơi phòng khách, rồi thiếp dần đi. Trong giấc ngủ một mỗi anh thấy mẹ xuất hiện. Bà đang trong bếp, loay hoay với món ăn sắp dọn ra cho anh, và bà bảo Chúa muốn con trở nên nổi tiếng...Rồi anh thấy mình đang trên sân khấu sáng loá, trước một biển người chìm trong bóng tối, hò hét đòi anh cái gì đó mà anh không sao mở miệng nói. Họ cứ gào mãi tên anh “Toby! Toby!” Anh vùng dậy, đầm đìa mồ hôi. “Anh yêu, ngủ say thế. Có điện thoại kia, Clifton gọi anh đây”. Không phải trong mơ mà là Alice Tanner đang âu yếm thì thầm bên tai. Văn phòng Clifton Lawrence nằm trong toà nhà đẹp đẽ trên đường Beverly Drive. Tranh ấn tượng Pháp, bàn ghế cái độc đáo, cái cầu kỳ, nói chung đều rất lạ lẫm với Toby. Cô thư ký vốc dáng mảnh mai nhưng gợi cảm, mái tóc hoe đỏ rót trà cho anh. “Ông có dùng đường không, thưa ông Temple?” Thưa ông Temple? “Tôi xin một viên đường. Cảm ơn cô” “Mời ông”. Cô gái mỉm cười duyên dáng rồi bước ra. Toby nhấp trà, thấy ngon vô cùng, chưa bao giờ anh được uống trà ngon đến vậy. Anh chỉ không biết nó là loại

đặc biệt được trồng ở những địa phương nằm sâu tít trong vùng đồi núi Baleek xứ Ireland xa xôi. Nhưng cũng chả cần đến trà ngon, chỉ cần được ngồi đây, trước người đàn ông nhỏ nhắn và sang trọng này là cả ước mơ rồi. Clifton đang quan sát anh, và anh chịu đựng một cách hồi hộp chứ không khó chịu cái nhìn đó. Anh nói “Xin lỗi đã đánh lừa ông. Vậy mà ông vẫn tiếp tôi. Tôi không biết phải bày tỏ lòng biết ơn thế nào...” Clifton bật cười. “Lừa ư? Trưa qua tôi ngồi ăn với Goldwyn. Nhưng tôi vẫn tới xem anh biểu diễn vì muốn biết tài năng có tương xứng với sự liều lĩnh của anh không? Cũng ngang ngửa đấy”. “Vậy mà ông đã bỏ về giữa lúc tôi đang...” Toby không dám nói hết câu. “Kìa, người ta đâu cần phải chén cho bằng hết mới biết mình được ăn món ngon. Chỉ sau vài mươi giây là tôi biết anh có cái gì rồi”. Toby ngây ngất. Chả lẽ đây là sự đền bù của Chúa sau một đêm hành hạ anh bằng nỗi chán chường, sự tuyệt vọng ư? Clifton nói tiếp. “Tôi có linh cảm về triển vọng của anh, Temple, và quyết định là đại lý của anh. Tạo dựng từ đầu cho sự nghiệp một con người cũng là điều hứng thú”. Toby chỉ những muốn nhào qua bàn ôm chặt lấy cứu tinh của đời mình. Trời đất, không thể tin nổi, Clifton Lawrence mà lại chịu làm đại lý cho anh? “Tôi nhận anh là khách hàng với điều kiện”, giọng ông ta bỗng nghiêm lại, “là anh phải thực hiện đúng những gì tôi yêu cầu, và tôi không chấp nhận cái mà đám nghệ sỹ vẫn gọi là tùy hứng gì đó. Nó chỉ là sự nhố nhăng mà thôi. Chỉ cần anh giở trò đó một lần, một lần thôi, kể như hợp đồng của chúng ta chấm hết. Anh chịu chứ? T

10. Chương 09 - Phần 02

Boby dám nói không ư? Clifton nhìn Toby thông thả cười. “Điều trước tiên anh cần biết là diễn xuất của anh kém, quá kém là khác”. Với Toby, không gì có thể lăng nhục anh hơn lời nhận xét đó. Chẳng lẽ ông ta gọi anh đến rồi vờ vĩnh nhận anh là khách hàng chỉ cốt để nói với anh câu này, trả thù cú lừa của anh hôm qua? Về đi là hơn. Và anh đã toan đứng dậy nếu người đàn ông nhỏ nhắn kia không nói tiếp. “Cũng đúng thôi. Tối qua là cuộc diễn của dân nghiệp dư, và anh chính là như vậy. Không, trong cái nghề này, chỉ trở nên chuyên nghiệp mới tồn tại nổi”. Ông đứng dậy, đi lại quanh văn phòng. “Anh phải biết anh đang có cái gì và cần thêm cái gì để thành một ngôi sao. Anh hiểu tôi nói không?” Toby lặng lẽ gật đầu. “Hãy nói những cái anh thiếu trước. Anh không có chất liệu, không có phong cách riêng, không biết di chuyển trên sân khấu...” Toby phát hoảng. Sao cái người đàn ông vẻ ngoài nom sang trọng, lịch sự này lại biết cách hành hạ người ta thế nhỉ. Vậy tại sao ông ta còn mời anh...Như đoán được ý nghĩ của anh, Clifton nói như tâm sự. “Đã kém đến vậy, tại sao anh lại vẫn có mặt ở đây, phải anh đang nghĩ thế không?” Toby gật đầu một cách máy móc. “Chỉ vì anh có một thứ trời cho mà tiền bạc không thể mua và ngay cả tài năng cũng khó mà làm nổi. Anh vừa bước ra sân khấu, người xem đã như muốn ôm chầm lấy. Anh thì chỉ muốn làm vừa lòng họ, họ thì lại muốn bao bọc, che chở cho anh. Cái đó là vô giá, như tôi đã nói. Nếu anh có thêm kịch bản hay, biết thêm cách diễn xuất hợp lý, chắc chắn anh sẽ ở tốp dẫn đầu”. Toby nghe mà ấm lòng, bỗng lại nhớ tới mẹ. Chính là bà đã cho anh cái mà Clifton gọi là vô giá đó. Và bây giờ đã gần đúng như bà hứa với anh. Clifton vẫn đang nói. “Cốt cách của diễn viên là cùng với anh chứ không thể mua hoặc tập tành mà có được. Đi vào việc nhé. Chiều nay tôi sẽ để anh gặp O’Hanlon và Rainger. Đó là hai tay viết kịch sừng sỏ và họ chỉ phục vụ các cây hài sáng giá” Toby không giấu được nỗi lo. “Tôi e mình không đủ tiền...” “Tôi biết. Cứ coi là vay đi. Sau này anh sẽ trả tôi chứ?” Họ cùng cười. Tiễn Toby về, Clifton còn ngồi lại văn phòng khá lâu mà chẳng giải quyết thêm được việc gì bởi vẫn bị gương mặt ngây thơ, đôi mắt xanh biếc của anh ta ám ảnh. Ông đã bao giờ làm đại lý cho một diễn viên danh tiếng chưa nhỉ? Nếu có, hẳn đã lâu lắm rồi, không thể nhớ nổi nữa. Lâu nay, khách hàng của ông đều là những ngôi sao mà ngoài việc giao dịch biểu diễn cho họ ông còn tốn không ít công sức giữ họ để không bị các đối thủ cạnh tranh lôi kéo mất. Còn với chàng trai này? Sẽ là một thử thách đấy. Nhưng ông chấp nhận. Từ một mảnh quặng còn vương đầy đất đá mà tự tay ông gọt rửa thành viên ngọc đắt giá, cũng vui lắm chứ. Thật sự là ông rất thích chàng ta. Toby đến gặp O’Hanlon và Rainger tại văn phòng của họ đặt trong hẻm phim Century-Fox ở phía Tây Los Angeles. Cứ tưởng nó cũng đẹp đẽ như văn phòng của Clifton, ai ngờ nó nhếch nhác, thậm chí bẩn thỉu, tựa tựa chỗ trọ của anh ngày nào. Bà thư ký đứng tuổi, tóc tai bù xù dẫn anh vào phòng trong. Các bức tường nom đều nhem nhuốc với vật trang trí độc nhất là tấm bảng chơi phi tiêu và tấm biển mang dòng chữ nguệch ngoạc. Phía trước là chỗ làm việc mà không hiểu vì sao ba chữ cuối lại dính vào nhau. Đó là nơi hai chiếc bàn cũ rích kê sát nhau, bừa bộn giấy tờ và những chiếc cốc giấy thủy đều

đựng nước uống dở. “Xin chào Toby. Hôm nay cô phục vụ nghỉ nên phòng hơi bừa bộn. Tôi là O’Hanlon. Còn đây là...” Anh ta liếc sang người ngồi bên. “Rainger!”. Người kia lầu bầu. O’Hanlon làm bộ sức nhớ. “Chả nói sớm. Đúng rồi, đây là Rainger. Hi hi...”. O’Hanlon béo ịch, đeo kính. Rainger gầy nhom, nom đều trạc tuổi ngoài ba mươi, đã làm việc chung và gặt hái thắng lợi chung từ chục năm nay. Ngay từ đầu Toby đã gọi bằng cái tên chung là Hai tay ấy và mãi về sau vẫn cứ gọi vậy khi nói về họ. Toby lễ phép chào hỏi, bắt tay từng người rồi nói. “Tôi được biết rằng hai anh sẽ là người viết chuyện cười cho tôi?” Hai tay ấy nhìn nhau. Rồi Rainger nói. “Ông Lawrence cho rằng cậu sẽ là biểu tượng tình dục mới của nước Mỹ. Hãy cho xem cậu có thể làm được trò gì. Đã từng diễn xuất rồi chứ?” “Vâng”. Đáp xong anh bỗng nhớ tới những lời Clifton nhận xét về diễn xuất của anh và thấy hoảng sợ. Hai tay ấy ngồi xuống, cùng làm vẻ chờ đợi. “Hãy diễn cho chúng tôi xem”. Rainger nói. “Luôn bây giờ á?”. Toby tròn mắt. “Anh định đòi hỏi điều kiện gì nữa?” O’Hanlon nhếch mép. “Giao hưởng mở màn ư? Tung hứng khai vị ư?”. Rồi quay sang bảo Rainger. “Hãy gọi Ban Âm nhạc và Ban Xiếc!” Đồ mất dạy, rồi bọn mày sẽ biết tay tao. Toby rửa thẳm. Định làm ông thối chí rồi sẽ mách lại Clifton ư? Đừng hòng. Anh nở nụ cười của một ngôi sao nào đó, bắt chước điệu bộ một ngôi sao khác và nói bằng giọng của một ngôi sao khác nữa. “Anh không thấy nhục vì đang trở thành kẻ ăn bám ư, Lou? Sao không kiếm việc làm đi?” “Tôi đang làm việc đấy chứ?” “Việc gì, Lou?” “Đi xin việc làm”. “Anh coi đó là đang làm việc ư?” “Còn gì nữa. Có lúc nào được ngồi không đâu. Sáng nào tôi cũng rời khỏi nhà đúng giờ và chiều nào cũng về nhà vừa vặn giờ cơm tối”. Hai tay ấy không rời mắt khỏi Toby và nói với nhau về anh cứ như anh không hề đứng ngay trước họ. “Hình như không biết đến cả cách đứng”. “Còn vung tay lại giống hệt bả củi. Hay là viết mẹ nó về bả củi cho dễ”. “Điệu bộ xem ra gượng gạo lắm”. “Thì bài vở lôm côm vậy còn làm gì hơn được”. Mỗi lúc Toby thêm bực bội. Hai cái thằng cha vợ chú vào này là bố anh, mẹ anh ư mà dám mắng nhiếc anh vậy. Anh bỏ diễn, giận run lên. “Mẹ kiếp cái đồ con hoang các anh. Về mà chửi con cái mình ấy. Tôi thì kiêu”. Anh quay về phía cửa. Rainger ngạc nhiên. “Có chuyện gì vậy?” “Vậy theo anh thì có chuyện gì nào. Các anh là cái đếch gì mà mắng chửi tôi..” Toby uất ức tuyệt vọng đến phát khóc được. Hai tay ấy ngơ ngác nhìn nhau. Rainger nói “Chắc mình đã đả thương tình cảm của cậu ta”. “Lạy Chúa, đâu dữ đến vậy”. Toby cố không nổi nóng. “Hai anh không ưa tôi cũng không sao nhưng đừng...” “Chúng tôi yêu quý anh”. Rainger ngắt lời, kêu to. “Anh thật đáng yêu, theo chúng tôi nghĩ”. O’Hanlon hoà theo. Toby ngơ ngác nhìn hết người nọ sang người kia. “Tôi tin các anh. Nhưng đó là cách các anh thể hiện sự yêu quý của mình ư? Tôi thực không hiểu”. “Bình tĩnh nào,” Rainger nói. “Anh biết mình có chuyện gì không? Luôn luôn cảm thấy bất an. Anh phải học hỏi nhiều, tất nhiên thôi, bởi nếu đã là Bob Hope (danh hài vĩ đại của nước Mỹ, mới mất năm 2003) thì anh đã khỏi cần đến chỗ này”. O’Hanlon chen vào, mặt lạnh tanh. “Và còn lý do nữa để Bob Hope không đến đây là vì ông ta hiện đang ở Carmel”. “Đang chơi golf” Rainger phụ họa. “Anh biết chơi golf chứ?” “Không!” Tay nọ trở mắt nhìn tay kia, rồi cùng reo lên. “Cút! Chơi golf, cũng nhiều chuyện cười lắm đấy nhé. Nào, ta viết về chơi golf”. O’Hanlon lập tức nhắc máy gọi cà phê rồi nhìn Toby, hỏi. “Thế giới này có bao nhiêu người có thể trở thành diễn viên hài, anh biết không?” “Có cách gì để biết được?” Toby né tránh trả lời bằng cách hỏi lại. “Có chứ, và tôi sẽ cho anh con số chính xác. Tính đến 0 giờ sáng nay là ba tỷ bảy trăm hai chín triệu, còn từ đó đến giờ chắc cũng phải thêm hàng ngàn nữa. Nghĩa là toàn bộ loài người. Nhưng các danh hài thực thụ thì đếm chưa hết ngón tay. Diễn hài là công việc khó khăn và cực kỳ nghiêm túc. Hề cũng vậy thôi”. “Hề và hài có gì khác nhau?” Toby hỏi. “Khác xe, khác nhiều. Diễn viên hài mở cửa dẫn người xem vào các chuyện cười còn anh hề thì mở cửa một cách buồn cười”. Rainger hỏi. “Cái gì làm nên thành công hoặc thất bại của diễn viên hài, anh biết không?” “Kịch bản”. Toby đáp ngay. “Cút!” Rainger văng luôn ra. “Các chuyện cười đều có nét cơ bản giống nhau. George Burns dư sức kể lại mọi chuyện cười mà người diễn trước ông vừa kể, mà khán giả vẫn cười nhiều hơn nghe người kể trước đó. Tại sao, anh biết không? Chính là cái phong cách riêng của người diễn”. Đó cũng là điều Clifton vừa nói với anh sáng nay. Rainger tiếp tục. “Không có phong cách riêng anh sẽ chẳng có gì cả, chẳng là gì cả. Hãy phải bắt đầu bằng phong cách riêng rồi mới xây dựng cho mình một nhân vật riêng. Bob Hope là một thí dụ. Nếu ông ta diễn bài độc thoại kiểu Jack Benny thì sẽ thất bại ngay, vì ông đã có nhân vật riêng của mình rồi, và đó là cái người xem trông đợi ở ông; một gã dở tính dở quê đáng yêu, một kẻ thị thành dần dần đáng mến... Còn Jack Benny thì lại có thể đứng bất động trên sân khấu vài phút mà khán giả vẫn muốn ông đứng lâu hơn, không cần điệu bộ, nói năng gì cả. Anh em nhà Mark không bao giờ xài chung một nhân vật, riêng rẽ khoe ăn. Bây giờ nói về anh. Vấn đề của anh là gì, anh biết không? Chắc là chưa ai chỉ ra thì chưa thể biết được. Anh thuộc, rồi anh học mót của các ngôi sao, mỗi người một chút. Không ai chê trách anh cả nhưng anh suốt đời vẫn chỉ đứng ở cuối bảng, suốt đời là giống bò nhai lại. Nhưng khi đã có cho mình một phong cách riêng, anh sẽ lập tức nổi đình nổi đám. Chẳng cần ở trên sân khấu mà bất cứ ở đâu

người ta cũng có thể gọi đúng tên anh: TOBY TEMPLE. Anh hiểu chưa?” “Đã!” O’Hanlon thủng thủng. “Anh biết mình có khuôn mặt đáng yêu không, Toby? Nếu chưa dính hôn với Clark Gable, chắc tôi phải lòng anh rồi. Nó toát ra vẻ ngay thơ dễ thương. Nếu biết sử dụng cho khéo, nó là kho báu đấy”. Rainger nói thêm. “Cái khuôn mặt ấy sẽ giúp anh làm được những việc mà người khác, tài giỏi gấp mấy anh, cũng chịu thua. Tựa như cậu bé trong đội hát thánh ca bỗng văng tục song người nghe không khó chịu vì nghĩ cậu bé không hiểu mình vừa nói gì. Lúc này anh hỏi có phải chúng tôi sẽ viết hài kịch cho anh diễn? Không. Đây không phải tiệm tạp hoá. Song chúng tôi sẽ chỉ cho anh thấy mình có cái gì và phải sử dụng nó thế nào. Và nữa, chúng tôi sẽ làm ra một nhân vật cho riêng anh, của riêng anh thôi. Được không?” Toby nhìn cả Hai tay ấy, cười toét miệng. “Còn đợi gì nữa mà chưa vào việc ấy?” Sau hôm đó, trưa nào Toby cũng ngồi ăn cùng Hai tay ấy. Phòng ăn của Hãng phim Century-Fox rộng thênh thang và bữa trưa nào cũng chật ních dân điện ảnh, kể cả các ngôi sao. Bây giờ thì Toby thoả sức chiêm ngưỡng Tyron Power, Loretta Young, Betty Grable, rồi Don Ameche, Alice Faye, rồi anh em nhà Ritz...nhiều lắm, kể không xuê, và anh luôn nghĩ một ngày nào đó mình cũng sẽ như họ mà thôi. Chúa đã muốn vậy, và mẹ cũng đã bảo vậy mà. Alice Tanner hân hoan ra mặt. “Em biết anh sẽ trở thành một diễn viên thực thụ mà. Và anh sẽ nổi tiếng. Anh yêu, em rất tự hào về anh”. Toby chỉ nhìn bà và cười, không nói gì. Hai tay ấy bàn soạn rất lâu, rất kỹ về nhân vật dành riêng cho Toby. “Anh ta nghĩ mình là kẻ khôn ngoan không ai bằng”, O’Hanlon nói, “nhưng đụng vào việc gì là hỏng việc đó”. “Việc của anh ta là gì mà luôn thất bại?” Rainger đặt câu hỏi. “Anh ta sống với mẹ, và dính hôn với cô gái mà anh ta yêu đã năm năm. Anh ta không dám cưới vợ chỉ vì sợ phải xa nhà”. “Dính hôn đã mười năm nghe tức cười hơn”. “Thì mười năm. Mẹ anh ta luôn đau ốm. Mỗi khi nghe con định cưới vợ bà ta lại có một căn bệnh mới. New York Times vài ba hôm lại gọi cho bà ta hỏi thăm ngành dược có loại thuốc nào mới sản xuất không”. Toby mê mải nghe, thích thú ra mặt, phần vì chưa bao giờ anh được làm việc với các tay chuyên môn thực thụ, phần vì họ đang làm việc vì anh, cho anh. Miệt mài như vậy mà gần tháng sau họ mới hoàn thành kịch bản. Khi được đọc, anh sướng run người, thấy hợp với mình quá, vài đề nghị thêm bớt của anh coi như không đáng kể và được họ chấp nhận ngay. Vậy là Toby đã sẵn sàng xuất hiện trước công chúng. Clifton bảo anh, “Chuẩn bị để tối thứ bảy biểu diễn tại Bowling Ball”. “Cái gì? Bowling Ball là cái gì vậy?”. Anh hỏi, hy vọng ông nói nhầm. Anh nghĩ ít ra cũng được xuất hiện tại một khách sạn hay nhà hàng có đôi chút tiếng tăm nào đó. “Một câu lạc bộ nhỏ ở phố Western”. Ông đáp gọn lỏn. “Tôi chưa nghe thấy tên nó bao giờ”. Toby rầu rĩ nói. “Thì nó cũng đã bao giờ nghe thấy tên anh? Cái hay là ở chỗ đó. Rủi mà anh có thất bại ở đó thì cũng chẳng ai biết được”. Trừ CliftonLawrence. Không có cách ví von nào chính xác hơn khi gọi Bowling Ball là một nơi rác rưởi. Thực ra, nó cũng chỉ như một trong hàng ngàn quán rượu nhộp nhúa rải rác khắp nước Mỹ mà Toby đã từng hàng ngàn lần diễn trò tại đó. Khách hàng đa phần là dân thợ, đủ mọi nghề, đứng tuổi, vừa uống vừa chọc ghẹo mấy cô bưng bê váy chật căng, cổ áo rộng hoác vừa kháo nhau những mẩu chuyện tục tĩu mà hầu hết là chuyện đàn ông đàn bà. Nơi diễn trò thường ở cuối phòng, nhỏ tí và không bực bệ, với mấy nhạc công vừa chơi vừa ngủ gật. Khoảng tám giờ tối, chương trình được bắt đầu bằng một tay ca sĩ có dáng dấp đồng dâm với chiếc răng bít bạc lộ liễu, tiếp theo là một gã nhào lộn đồng đánh, tiếp nữa là ả vũ nữ thoát y mân mê con rắn cỏ vè đã bị đánh thuốc mê. Cả bốn người, Clifton, O’Hanlon, Rainger và Toby chiếm một chiếc bàn gần nơi diễn trò vừa uống vừa xem vừa nghe ngóng trạng thái tâm lý khán giả. “Rất đồ sộ sướt”. Toby nhếch môi nói. Định mắng cho mấy câu song Clifton nhin được khi thấy vẻ mặt Toby. Cậu ta đang hoảng, ông nghĩ. Ông biết Toby quá quen với khung cảnh và đám khán giả này nhưng hôm nay vẫn hoảng. Bởi hôm nay mang tính sát hạch với anh ta. Ông nói nhẹ nhàng. “Nếu anh bỏ túi được đám này thì mọi đối tượng khác đều không còn đáng ngại lắm. Đây là dân lao động chân tay, suốt ngày cực nhọc, họ mà đã chịu cười thì tôi nghĩ chẳng mấy ai nhin được”. Đúng lúc đó, người dẫn chương trình đọc to tên anh. O’Hanlon cười “Hãy cho họ biết thế nào là Toby”. Anh bước lên sân diễn, bỗng hoảng sợ. Khán giả là một cái tên khác của con thú trăm đầu, mỗi đầu có mỗi cách phản ứng khác nhau. Anh phải khiến sao cho cả trăm cái đầu ấy đều cười. Hít một hơi thật sâu, anh thăm câu Chúa, rồi bắt đầu nói. Chẳng thấy ai cười, thậm chí chẳng thấy ai buồn nghe. Mồ hôi lấm tấm trên trán, anh như dán nụ cười vào môi, vẫn diễn, trong tiếng trò chuyện ồn ào đình tai. Họ đâu thèm chú ý đến anh. Đã không ít tối thứ bảy họ phát ốm vì những tay hài vô duyên, bất tài. Giờ với họ, mấy cô gái trần truồng nhảy múa là đủ. Nhưng còn cách nào khác là anh vẫn phải nói. Liếc nhanh, anh thấy Clifton và Hai tay ấy cũng không giấu được vẻ lo lắng. Toby vẫn diễn, dù không có khán giả. Quán chật ních đầy nhưng chỉ có bọm nhậu và đám người đang mong mỗi xả ra những mệt nhọc của một ngày, một tuần lao động, chẳng ai buồn nhướng mắt nhong tai về anh. Anh nói khó khăn hơn khi liếc thấy chủ quán đang bước về phía ban nhạc. Hắn ông ta sẽ cắt màn diễn của anh bằng cách cho nổi nhạc lên. Không hiểu mồ hôi hay nước đá đang lăn dọc ống chân anh. Đời anh sắp

xong. Anh sắp chết rồi. Bỗng một bà to béo ngồi ngay trước Toby cất tiếng cười vì để lọt vào tai một câu chuyện của anh, mấy người cùng bàn bèn ngừng nói để nghe. Toby đâu biết, vẫn diễn trong cơn hoảng loạn. Mấy người ở bàn bà to béo cùng cười. Rồi tiếng cười lây sang bàn bên. Rồi bàn nữa...bàn nữa. Tiếng ồn ào lắng dần, nhường chỗ cho giọng nói của anh. Họ bắt đầu nghe anh đấy. Rồi một trận cười nổ ra, lan truyền, rộng khắp. Đám nhậu đã trở thành khán giả, mẹ kiếp, anh lại có khán giả rồi. Anh diễn ở đâu, cho ai, không còn quan trọng nữa rồi. Quan trọng là anh đã khiến người ta nghe, người ta cười, tức là người ta yêu quý anh. Rồi họ đứng cả dậy vỗ tay, tung mũ, chìa cốc bia về anh, nhào tới gần anh làm đổ cả bàn ghế. Họ đâu biết mình là những người đầu tiên chứng kiến sự xuất hiện của một ngôi sao. Nhưng Clifton và Hai tay ấy thì biết. Và tất nhiên, Toby càng biết. Chúa đã giữ lời hứa của mình. Mẹ đã đúng. Dứt dứt ngọn đuốc bùng cháy vào mặt Josephine, đức cha Damian lầm rầm. “Lạy Chúa toàn năng. Cầu xin Người hãy đốt loài quỷ dữ ẩn náu nơi linh hồn bé nhỏ của đứa trẻ tội lỗi này”. Đám con chiên chấp tay đồng thanh “Amen!”. Ngọn lửa vờn quanh mặt cô trong khi đức cha vẫn không ngừng la hét. “Xin Người hãy diệt trừ quỷ dữ, thiêu chết nó, đim chết nó!”. Rồi là những bàn tay túm lấy Josephine, đim cô vào thùng nước lạnh, giữ chặt, và khi được nhấc ra cô đã gần như mê man. Đức cha đồng dục. “Đội ơn Chúa lòng lành. Đứa trẻ đã được cứu vớt”. Đám đông phấn khích hét lên còn Josephine thấy đầu mỗi lúc một đau hơn.

11. Chương 10 - Phần 01

Clifton Lawrence thông báo với Toby. “Tôi đã hoàn tất hợp đồng biểu diễn của anh tại Las Vegas và đã thuyết phục được Dick Landry chịu giúp anh nâng cao màn diễn. Đó là tay cự phách về trình diễn ở câu lạc bộ”. “Thật tuyệt. Khách sạn nào ạ, Flamingo hay Thunderbird?”. Toby háo hức. “Sai toét. Oasis!” Toby liếc Clifton xem có phải ông đùa. “Tôi chưa bao giờ...” “Tôi biết chưa bao giờ anh nghe cái tên ấy”, Clifton ngắt lời, lặp lại ý hôm nào, “và họ cũng chưa từng nghe tên anh. Thực ra là họ tin tôi, khi nghe tôi nói rằng anh diễn tốt”. Toby cảm động. “Tôi không biến ông thành kẻ nói láo đâu”. Chỉ trước lúc đi Toby mới cho Alice Tanner biết là anh sẽ diễn ở Las Vegas. Bà hân hoan. “Em biết anh sẽ thành công mà”. Bà ôm choàng lấy anh. “Khi nào khởi hành, anh yêu? Anh muốn em ăn mặc ra sao trong đêm ra mắt?” Toby có vẻ âu sầu. “Anh muốn lắm mà không mang được em đi theo. Anh phải làm việc kín thời gian em ạ, cả ngày lẫn đêm. Vừa biểu diễn vừa tập luyện các trò mới”. Tanner giấu sự thất vọng trong cái ôm anh chặt hơn. “Em hiểu. Thế anh đi lâu không?” “Anh chưa biết. Lịch biểu diễn vẫn bỏ ngõ mà em”. Trái tim Tanner dự báo một điềm chẳng lành nhưng bà chỉ im lặng chia má đón nụ hôn tạm biệt của Toby. Chỉ khi anh đã đi khuất bà mới oà lên nước nỡ. Thành phố cờ bạc Las Vegas thuộc bang Nevada mọc lên từ sa mạc đường như thể chờ đón Toby tới. Từ trên cao anh đã có cảm giác nó dành riêng cho mình. Toby bay cùng Hai tay ấy và một chiếc Limousine đen bóng đã chờ sẵn khi họ bước xuống thang máy bay. Lần đầu tiên Toby được nếm mùi vị sang trọng mà anh hằng mơ ước và cũng hằng tin tưởng một ngày không xa nữa nó sẽ thuộc về mình. “Chuyến bay dễ chịu, thưa ông Temple?”. Người lái xe hỏi. “Thì vẫn chán chết như mọi lần”. Toby hờ hững đáp, ngả người ra đệm xe êm ái. Anh bắt gặp Hai tay ấy nhìn nhau cười sau câu nói của anh, và cười với họ. Anh và họ cùng một giuộc rồi. Oasis nằm bên lề khu trung tâm Las Vegas, cách xa những khách sạn nổi tiếng của cái thành phố cờ bạc này. Nhưng với Toby, nơi đây có một thứ khiến anh sướng mê người mà chưa nơi nổi tiếng hoặc sang trọng nào có được. Đó là tấm biển quảng cáo khổng lồ với những con chữ to tướng mà cách hàng trăm mét cũng thấy. Chương trình biểu diễn ngày 4 tháng Chín LILI WALLACE TOBY TEMPLE Không còn gì đẹp hơn thế nữa, với Toby! “hãy nhìn xem”. Anh bảo Hai tay ấy. O’Hanlon chỉ đá mắt qua, cười cợt. “Hay nhỉ! Anh nghĩ sao? Đừng có lo. Lili Wallace đứng trên anh ở quảng cáo nhưng sẽ nằm dưới anh ở giường, sau khi đêm diễn kết thúc”. Parker, quản lý khách sạn Oasis trạc tuổi bốn mươi, nước da xanh tái, vồn vã chào Toby và đích thân đưa anh về tận phòng, xăm xăm. “Thưa ông Temple, thật vinh hạnh khi ông đến với khách sạn chúng tôi. Ông muốn gì, bất cứ điều gì, xin cứ gọi đích danh tôi”. Bây giờ thì Toby đã nhận thức được mọi sự tiếp đón này là dành cho Clifton chứ không phải cho anh, là vì lần đầu tiên Oasis được người đại lý huyền thoại kia cho khách hàng của mình đến biểu diễn. Sau cái gã Toby vô danh này, hẳn tay quản lý hy vọng, các lần sau, Clifton sẽ cử đến các ngôi sao thực thụ. Sẽ tới ngày mọi sự đảo ngược, Toby cay cú nghĩ. Toby theo viên quản lý vào lô phòng dành cho anh, gồm ba buồng ngủ, một phòng khách, bếp, và ban công ngoài trời. Tủ rượu đầy

ấp, rất nhiều hoa và trái cây, sách báo ê hề. “Thưa ông Temple, còn điều gì khiến ông chưa thật hài lòng không ạ?”. Parker hỏi. Toby nghĩ ngay tới những căn phòng vừa ăn vừa ngủ chung với gián với chuột mà anh từng thuê, gật gù. “Tất nhiên, còn. Nhưng tôi vốn dễ tính nên thế này cũng tạm ổn rồi”. Parker nói: “Ông Landry đã tới trước ông khoảng một giờ. Tôi cũng đã cho dọn sạch một phòng để ông tập dượt vào lúc ba giờ”. “Cảm ơn”. Parker lui ra. Toby lững thững từ buồng nọ sang buồng kia, tin rằng từ nay mình sẽ chỉ sống ở những nơi tương tự và có tất cả những gì anh ước muốn; tất cả, từ danh vọng, tiền nong đến gái đẹp, và sẽ không thể thiếu tiếng cười chen lẫn tiếng vỗ tay của khán giả. Có nó, tức là anh không còn thiếu thốn gì nữa. Dick Landry chỉ hơn Toby hai, ba tuổi nhưng nom già khú với cái đầu rụng gần hết tóc, mặt mũi nhăn nheo. Bắt đầu sự nghiệp từ sân khấu Broadway, anh từng hát trong dàn hợp xướng, rồi múa, rồi biên đạo múa, và giờ là đạo diễn. Trong phạm vi công việc và khả năng của mình, anh luôn biết phân biệt cái có thể và không thể. Thí dụ anh không thể biến một cuộc trình diễn tồi thành hay nhưng có thể làm cho nó mang vẻ hay ho, còn nếu đã có màn diễn hay thì anh có thể nâng nó thành tuyệt phẩm. Anh mới nghe đến cái tên Toby Temple vài ngày nay, do Clifton nói ra, và cũng chính vì con người nói ra cái tên đó mà anh phải gác bỏ mọi bận rộn để đến đây “nâng cấp” cho Toby, Dick Landry mãi mãi biết ơn Clifton đã góp phần không nhỏ tạo dựng ra mình. Chỉ gặp Toby mười phút, Landry đã biết đó là một tài năng. Anh còn cười phá lên khi nghe Toby đọc thoại. Đã bao giờ anh được cười như vậy chưa nhỉ? Hiếm lắm. Đâu phải vì những mẩu chuyện Toby kể ra hay vì cái cách anh kể, mà chính là cái vẻ thực thà đến ngây ngô của anh đã hoàn toàn chinh phục được Landry. Xem xong, anh cố gắng để không vỗ tay mà chỉ nói. “Khá lắm!” Toby sung sướng. “Cảm ơn anh. Clifton cam đoan rằng anh sẽ dạy tôi diễn thế nào để trở nên nổi tiếng”. “Clifton chỉ nhờ tôi mỗi việc ấy”, Landry nói. “Cả hai ta sẽ cùng phải cố gắng. Thí dụ anh hãy cố gắng để tài năng của mình được thể hiện dưới nhiều hình thức phong phú khác nữa, như hát chẳng hạn. Anh hát thử xem nào?” Toby cất giọng. Qua vài ba câu, Landry gật gù. “Giọng thì xoàng thôi nhưng đôi tai thẩm âm tốt đấy. Tuỳ theo bài hát, nếu hợp, anh có thể khiến người nghe nghĩ rằng mình đang được thưởng thức Frank Sinatra không chừng. Sẽ phải có nhạc sĩ viết riêng ca khúc cho anh. Chả nên hát mãi bài mọi người vẫn hát. Di chuyển, thử di chuyển tôi xem”. Toby làm vài vòng, Landry thở dài. “Tàm tạm. Tôi chỉ có thể làm anh giống như diễn viên múa mà thôi”. “Có cần thiết không?” “Anh nghĩ tôi có thì giờ và sức lực để làm những việc không cần thiết ư? “Vậy thì hãy làm ngay. Còn chờ gì nữa?” Hai tay ấy ngày nào cũng có mặt theo dõi Landry nâng cấp Toby, rồi O’Hanlon thêm chỗ này, Rainger bớt chỗ kia, rồi tranh luận, cũng vui nhưng mệt bã người. Chưa bao giờ Toby tập luyện căng thẳng khiến cơ bắp đau nhức thế này. Anh tập hát đến mức đang ngủ cũng hát. Lại có lúc đang ngủ cũng bật cười sảng sặc. Hôm nào cũng thấy một, có hôm hai mẩu giấy nhét qua cửa phòng, nhắn rằng Alice Tanner gọi đến muốn gặp anh. Nó chỉ khiến anh nhớ lại bà đã ngáng trở anh thế nào, lúc nào cũng chê anh chưa đủ độ chín. Thực tế thì sao? Vậy bà ta còn gọi đến cho cái kẻ vẫn “xanh lè” này làm gì? Anh ném những mẩu giấy nhắn vào sọt rác. Rồi chúng cũng không xuất hiện nữa. Còn các buổi tập vẫn ngày một nặng nề hơn. Bỗng một hôm Landry tuyên bố khiến Toby giật mình. “Tập dượt tạm ổn rồi. Anh đã sẵn sàng để đêm nay trình diễn chưa?” Chả sẵn sàng cũng chả được. Quảng cáo cả tháng nay rồi. Cổ họng Toby bỗng đắng nghét. Không cần phải đến khi đã xuất hiện những người trong nghề công diễn mới ồ à về một tài năng mới. Bằng linh tính, bằng thần giao cách cảm, từ thời điểm nào đó mà không một ai biết chính xác, nó cứ lặng lẽ lan truyền qua các sân diễn, các rạp hát, dù là ở New York, London, Paris hay Rome, thậm chí Sydney...Người ta cứ thì thầm bàn tán, hỏi han, nghi hoặc. Ngoài ra, chẳng ai biết gì hơn nhưng họ vẫn nghi hoặc, bàn tán, hỏi han... Song chỉ cần vài phút sau khi Toby xuất hiện trên sân khấu, khách sạn Oasis, mọi nghi hoặc bàn tán đều chấm dứt. Người ta báo tin cho nhau về sự xuất hiện của một ngôi sao. Toby cảm động khi thấy Clifton đáp máy bay tới dự đêm diễn của anh, và còn ngồi lại với anh rất lâu sau đó. Ông đã bỏ buổi diễn của các khách hàng vốn đã nổi tiếng để đến với mình. Anh nghĩ. Họ đang ngồi ở quầy cà phê của khách sạn. Toby hào hứng. “Rất nhiều người nổi tiếng đến xem. Và khi họ kéo nhau vào phòng thay đồ chúc mừng, tôi sung sướng phát khóc”. Clifton hài lòng trước sự hồn nhiên của Toby, thật dễ chịu so với đám khách hàng khác của ông. Họ đã quá quen thuộc với sự nổi tiếng, thậm chí coi đó là sự tất nhiên, không thêm nhớ ai đã góp công làm nên cái tất nhiên đó. “Những người đó, nhìn ai có tài là họ biết ngay”, ông thần nhiên. “Khách sạn Oasis cũng vậy. Họ muốn lập hợp đồng với anh, muốn trả anh 1000 đôla mỗi tuần thay vì 650 đôla như hợp đồng cũ”. Toby suýt làm đổ ly cà phê. “Một ngàn mỗi tuần? Tuyệt vậy ư, ông Clifton?” “Tôi lại mới có sự đánh tiếng của hai khách sạn Thunderbird và El Rancho”. Toby chưa kịp nhảy cẫng lên ông đã nói tiếp. “Chẳng cần vãi đái ra đâu. Mới là diễn ở phòng khách thôi”. Ông nói như an ủi. “Chuyện muôn thuở ấy mà, Toby. Với tôi và với chính anh, anh đều là ngôi sao sáng, nhưng còn với những ngôi sao khác, anh có sáng hơn không?” Ông đứng dậy. “Tôi phải ra sân bay đây”. Ông thở dài. “Về New York được vài

tiếng rồi lại qua London luôn”. Ông đặt tay lên vai Toby. “Vẫn nên coi nơi đây là trường học. Tôi muốn, ngay cả khi đứng trên sân khấu anh vẫn không thôi nghĩ làm cách nào để trình diễn tốt hơn. O’Hanlon và Rainger đã đồng ý ở lại với anh. Hãy hợp tác tốt với họ. Cuối tuần Landry sẽ ghé qua xem tình hình thế nào”. “Tôi xin nghe lời ông. Cảm ơn ông Clifton”. Đã bước đi Clifton chợt dừng lại, cho tay vào túi. “Xin lỗi, suýt tôi quên. Có cái này cho anh”. Ông đưa chiếc hộp xinh xinh cho Toby. Anh mở ra. Một đôi khuy tay áo mặt kim cương có hình ngôi sao. Clifton đi rồi, Toby làm đúng theo những gì ông dặn, cùng Hai tay ấy quần quật tu chỉnh vở cũ, tập luyện vở mới. Rảnh rỗi, anh thường ra ngồi chơi bên hồ bơi của khách sạn. Gần ba chục cô gái cùng tham gia chương trình với anh và khoảng chục cô trong dàn đồng ca, lại thêm vài ba cô hâm mộ thường mặc đồ tắm cũng hay ra ngồi đó phơi nắng. Cô nào nom cũng đầy khêu gợi, cô sau Toby đều thấy khêu gợi hơn cô trước. Xưa nay, chưa bao giờ anh khó khăn khi phải “hạ nhiệt” cho cái của nợ đó, nhưng bây giờ nó còn mang một ý nghĩa khác. Trước kia các cô chỉ, hoặc nhận tiền của anh, hoặc biết anh có cái của quý làm họ sướng điên lên. Bây giờ, tên anh đã sừng sững trên tấm biển quảng cáo khổng lồ, tối tối anh đã có hàng trăm người hâm mộ, làm tình với anh bây giờ là làm tình với một ngôi sao. Và các cô tranh giành nhau mỗi đêm để được ngôi sao đi vào trong họ.

12. Chương 10 - Phần 02

Mọi sự vẫn vô cùng tuyệt vời ở các ngày sau đó. Hôm nào cũng mãi gần trưa anh mới ngủ dậy, rồi xuống ăn sáng tại phòng chung. Anh thích thế, dù có thể đòi ăn tại phòng riêng, thậm chí ngay trên giường ngủ, còn tại đây, anh vừa ăn vừa “phải” ký tên cho đám người hâm mộ. Anh thích cái “phải” đó. Sau đó anh lao vào tập luyện. Chiều đến, anh ra bể bơi một lát, ngắm nghía, rồi chọn lấy một hoặc hai cô dẫn về phòng để đùa nghịch với nhau cho đến hết buổi chiều. Và anh biết thêm một chuyện, biết đâu rồi chẳng đưa được vào màn diễn của mình. Các cô gái thường ăn mặc hở hang, vì vậy phải tìm mọi cách để che kín được lỗ. Một trong những cách họ thường làm là dùng nền phủ đi, chỉ chừa lại một hàng nhỏ nằm giữa. Việc làm tình cũng nhờ vậy mà thuận tiện hơn. Một cô nào đó chẳng giấu giếm gì hết, hồn hển khoe với Toby. “Như xài đồ kích thích vậy. Bận chiếc quần chặt vào, vài tiếng sau là bọn em lên cơn như kẻ cuồng dâm”. Cô nào nói thì Toby đâu nhớ nổi. Đến tên nhiều cô anh còn chả buồn hỏi nữa là. Có thể anh nhớ bộ ngực này, cặp đùi kia, cái eo nọ...hoặc những biểu hiện tức cười khác nhau (anh nhớ nhất cái này) khi họ đạt tới cực khoái, nhưng tên tuổi họ thì chịu. Thôi thì cứ đánh đồng em cưng, bé yêu...Mà họ cũng tự ái gì đâu, có ép anh phải nhớ gì khác đâu, miễn là anh dẫn họ lên giường. Rồi cũng chỉ còn tuần nữa là đến ngày chia tay Oasis. Sẽ là nơi nào tiếp theo, sao chưa thấy Clifton thông báo? Còn đang loay hoay với câu hỏi đó thì một hôm, vừa xong màn diễn, Toby nghe tiếng viên quản lý Parker thì thảo bên tai. “Ông Al Caruso mời ông dùng chung bữa tối với ông ấy”. Toby biết Al Caruso là người có tiếng tăm ở Las Vegas. Ông ta làm chủ một khách sạn và nghe nói là cổ đông của hai đến ba khách sạn khác. Anh còn nghe đồn rằng ông ta là Maphia, hoặc ít nhất, có đi lại với tổ chức ấy. Thì ông ta chứ đâu phải anh, hề hấn gì. Còn nếu ông ta thực sự thích anh thì nghĩa là anh có thể được trình diễn ở cái thành phố cờ bạc này bao lâu tùy thích. Anh thay nhanh quần áo, đi còn nhanh hơn, đến phòng anh ta. Al Caruso ngoài năm mươi, thấp và phệ bụng song lại có cái nhìn thật dịu dàng khiến Toby nghĩ tới hình ảnh ông già Noel. Thấy anh đến, ông đứng dậy, vừa mỉm cười vừa chìa tay ra tự giới thiệu mình, rồi tiếp. “Tôi chỉ muốn trực tiếp nói đôi ba câu cảm tưởng của tôi về anh, Toby. Mời anh ngồi”. Trong phòng còn có hai người đàn ông nữa, đều cao lớn, đều mặc quần áo sẫm màu, đều uống Cocacola và đều chẳng hé môi. Al Caruso cũng chẳng giới thiệu gì về họ. Ông ta nói tiếp. “Tôi có nhiều thiện cảm với anh, Toby ạ. Nhiều lắm”. Rồi ông hướng về anh một khuôn mặt tươi cười với cặp mắt nâu tinh quái. Toby cũng cười tươi đáp lại. “Cảm ơn ông Al Caruso. Tôi thật hân hạnh được nghe một người như ông nói vậy. Với tôi, nhiều ý nghĩa lắm”. “Hãy gọi tôi là Al. Chỉ cần Al là đủ”. “Vâng, tôi hiểu thưa ông...Al” “Tương lai là của anh đấy, Toby. Chừng này tuổi tại Las Vegas này, tôi đã thấy vô số người đến và vô số kẻ đi. Nhưng anh sẽ trụ lại lâu lắm. Bởi vì anh có tài”. Thật khéo nói, nghe mà mát lòng mát dạ. Trong cảm giác dễ chịu tràn ngập, Toby bỗng tự hỏi liệu có nên bảo Al Caruso hãy gặp Clifton mà bàn về chuyện công việc không. Rồi anh gạt ngay ý nghĩ đó đi, thấy mình tự bàn soạn hợp đồng biểu diễn của mình có lẽ cũng nhiều cái hay, cái tiện, bởi Al thích mình đến vậy cơ mà. Anh lại nghĩ, mình có thể ký với một cái giá mà ngay đến Clifton cũng không dám mơ, hãy

cứ để Al nói trước, rồi mình sẽ liệu đòi thêm sau. Al Caruso vẫn đang nói. “Tôi cười chảy nước mắt nước mũi, cả nước đá nữa. Chưa ai khiến tôi cười được như vậy”. “Tôi cũng chưa bao giờ được ai khen kiểu như vậy, ngoài ông”. Toby thành thật đáp. Al Caruso quay về phía hai người to con kia. “Có đúng ta từng bảo nom anh ấy đã muốn cười rồi không?”. Cả hai nhất loạt gật đầu, tấm tắc. Al Caruso bỗng lấy vẻ nghiêm chỉnh “Bây giờ tôi sẽ nói lý do mời anh tới gặp tôi”. Giây phút kỳ diệu đã đến. Clifton thật ngốc nghếch khi đang bận rộn tận châu Âu với một khách hàng nào đó. Lẽ ra ông phải ở đây mà tự tay ký cái hợp đồng này. Trở về, chắc ông sẽ ngạc nhiên lắm đây. Nào, bao nhiêu, hãy đặt giá đi, Al Caruso. Anh hơi nhòai người tới ông ta, nói: “Vâng, tôi xin nghe, Al”. “Millie yêu anh” Al Caruso buông ra gọn lỏn vậy. Toby há hốc mồm, chưng hửng. Mình nghe sai, Al nói sai, hay mình nghe sót, Al nói sót? “Tôi...xin lỗi...” Anh lúng túng. “Tôi nghe...không hiểu lắm...” Al Caruso nói với vẻ thông cảm. “Millie yêu anh. Cô ấy đã tâm sự với tôi”. Millie là ai? Chồng con gì chưa? Vợ hay con gái ông ta ư? Al Caruso cắt ngay ý nghĩ hỗn loạn trong đầu Toby. “Tôi bao cô ấy mấy năm nay. Anh biết, Millie phải tuyệt thế nào mới giữ được tôi lâu như vậy”. Ông ta quay sang hai gã vẫn cầm tít từ đầu đến giờ. “Bốn năm nhỉ?” Hai gã tấm tắc gật đầu. “Tôi yêu Millie, yêu phát điên phát cuồng”, Al Caruso nói như thổ lộ. Toby đã thấy sợ, mặt tái ngắt. “Thưa ông...” Al Caruso như đang trôi theo dòng hồi ức. “Chúng tôi, Millie và tôi, đã cùng hứa rằng sẽ thành thật với nhau, rằng tôi sẽ không ngủ với người đàn bà nào khác nữa, trừ với vợ, còn Millie thì cũng sẽ không đi lại với người đàn ông nào khác mà không nói với tôi”. Al Caruso vẫn mỉm cười nhưng ẩn sau đó là cái gì không rõ mà khiến Toby khiếp đảm. “Thưa ông...” Caruso vẫn không cho anh nói hết câu. “Toby, anh có biết vì anh mà Millie lần đầu tiên đã lừa dối tôi? Đúng không?” Ông ta quay sang nhân chứng. Hai gã tấm tắc gật đầu. “Tôi xin ...thề có Chúa...” giọng Toby run rẩy, “không hề biết cô ấy là ...của ông. Nếu biết...thì dù...trong mơ tôi cũng không dám ...thưa ông Caruso”. “Al, gọi tôi là Al”. Ông ta vẫn cười, như đang nghe anh kể chuyện vui trên sân khấu. Mồ hôi bò dọc sống lưng, bò dọc tay và cả chân Toby. “Al, tôi hứa sẽ không gặp Millie nữa, không bao giờ. Al, hãy tin tôi”. “Kìa, anh không chịu nghe tôi nói ư, anh Toby?” “Có chứ ạ, tôi nghe không sót một từ. Ông hãy tin là tôi sẽ giữ lời, không đến gần Millie dưới một dạng. Tôi...” “Tôi nói cô gái ấy yêu anh, anh hiểu chưa? Yêu! Và nếu Millie muốn có anh trong đời, tôi cũng muốn như thế. Tôi muốn Millie hạnh phúc. Anh hiểu chưa, Toby?” Đầu óc Toby đảo ngang lộn dọc. Đang sợ ông ta trả thù thì nay lại được ông trao tặng người tình cho. Có điều kiện gì không? Mặc, hãy cứ thoát cú này cái đã. Anh làm bộ đùa cợt. “Lạy Chúa, tôi đã hiểu, Al. Nếu ông muốn...” Anh bị ngắt lời luôn. “Phải nói là nếu Millie muốn”. “Vâng, tôi hiểu, nếu Millie muốn” “Tôi đã nói anh là người đang hoang”. Ông ta quay sang hai gã kia. “Có phải trước đó ta đã nói thế không?”. Hai gã tấm tắc gật đầu. Al Caruso đứng dậy, hai gã kia lập tức bước tới, mỗi gã một bên. “Tất nhiên”, Caruso nói, “tôi sẽ lo lắng toàn bộ, sao cho đám cưới của anh với Millie xứng đáng với tên tuổi anh và với tình yêu Millie dành cho anh. Hôn lễ sẽ diễn ra tại khách sạn Morocco, khó có nơi nào thích hợp hơn”. Mỗi lúc Toby càng thấy mình mù tịt trước những điều Al Caruso nói ra. Anh chẳng hiểu gì hết, phản đối theo bản năng. “Không, tôi không thể...Sao lại có chuyện cưới xin ở đây?” Al Caruso lừ mắt, mặt sầm lại. “Đời anh khó mà còn dịp nào may mắn như dịp này. Thực sự, nếu tôi không tin anh và Millie yêu nhau, như Millie đã tin, nếu tôi biết chắc là anh chỉ chơi Millie như chơi một con điểm vài ba đôla mỗi dù, thì đã chẳng có kết cục tốt đẹp này. Tôi tin anh đã hiểu”. Chợt liếc mắt, Toby thấy hai gã kia tấm tắc gật đầu. “Anh sẽ chia tay Oasis vào đêm thứ bảy”, Al Caruso vẫn nói bằng cái giọng như mọi sự đã thỏa thuận xong, “và lễ cưới sẽ được tiến hành ngày hôm sau, chủ nhật”. Toby muốn té xỉu. “Al, tôi sợ còn có những cuộc biểu diễn khác vào đúng hôm chủ nhật đó. Hãy cho tôi một thời gian...”. Al Caruso thần nhiên. “Khán giả luôn biết mình phải chờ đợi các ngôi sao, à này”, ông ta cười khoe, “chính tay tôi chọn áo cưới cho Millie đấy. Thôi, hãy ngủ ngon đi, Toby”. Qua một đêm, bao sợ hãi trong Toby dường như cũng đã theo bóng đêm mà biến sạch. Chiều qua, mọi sự bất ngờ quá khiến anh đã thực sự hoảng hốt. Bây giờ, bình tĩnh lại, anh bật cười. Al Caruso cứ ngỡ mình là Al Capone muốn gì được nấy của cái thuở xa xưa đó ư? Ông ta là chủ một khách sạn lớn chứ đâu phải hạng lưu manh côn đồ đầu đường xó chợ. Càng suy luận Toby càng thấy tức cười. Phải biến nó thành chuyện vui và phải đưa nó vào màn diễn, anh quyết định. Tất nhiên, phải khác đi đôi chút. Không phải anh thực sự sợ hãi mà chỉ làm ra vẻ sợ hãi. Tới đến, và thấy Caruso đang ngồi cùng hai gã mới nom bộ dạng đã chết khiếp chứ đừng bảo nom đến cái thứ phồng lên trong quần chúng. Có lẽ là súng, tôi tự trấn an... ồ, hãy cứ bắt đầu thế, có thể gây cười được rồi. Tuần cuối cùng ở khách sạn Oasis anh tránh xa bể bơi, tránh xa hơn đàn bà, chẳng phải cái chuyện sợ hay không sợ, anh chỉ muốn tránh tai bay vạ gió mà thôi. Vả lại, gì chứ đàn bà thì... Anh định sẽ rời Las Vegas bằng máy bay, vào trưa chủ nhật. Rồi nghĩ sao chẳng biết, từ thứ bảy anh đã thuê chiếc ô tô, để sẵn ở bãi xe đằng sau khách sạn. Trước buổi diễn cuối cùng anh đã thu xếp xong hành lý, rời sân khấu là anh sẽ lên xe vù khỏi Las Vegas luôn. Rồi anh sẽ tạm lánh xa

cái thành phố cờ bạc này. Còn nếu Al Caruso vẫn quyết ép anh cưới Millie – mà khổ, tận lúc này anh đã nhớ nổi cô ta là ai đâu- hoặc tìm cách trả thù, chắc Clifton Lawrence sẽ thu xếp được. Đêm diễn cuối cùng thành công ngoài sự mong đợi của Toby và của cả khán giả. Họ đứng cả dậy tung hô anh, ném hoa lên sân khấu. Những tràng pháo tay kéo dài tưởng không bao giờ hết. Anh rơm rớm nước mắt, tặng lại khán giả một màn diễn tạm biệt rồi vội vã về phòng. Cuộc đời anh không biết sẽ còn có bao lần được lặp lại mấy tuần lễ lý thú như ở khách sạn Oasis này. Chỉ chưa đầy một tháng đã từ kẻ vô danh biến thành ngôi sao; từ gã đàn ông chỉ có thể làm tình với gái điếm, tiếp viên hoặc đàn bà què nay được bao cô gái xinh đẹp tranh giành và còn được cả tình nhân Al Caruso yêu quý đến mức đòi lấy làm chồng. Chồng ư? Thôi nhé. Anh mở khoá phòng, và ngay khi cánh cửa mở ra anh nghe vang lên giọng nói thân tình vừa hôm nào làm anh chết khiếp. “Mời vào, Toby thân mến của tôi”. Al Caruso cùng hai gã im lặng tằm tấp gật đầu đang làm chủ căn phòng của anh. Chân tay Toby run bắn lên. Nhưng ông ta lại vỗ tay và nói. “Đêm nay anh xuất sắc quá, Toby”. Nhẹ người, anh nhũn nhặn. “Khán giả có phần ưu ái đấy thôi, thưa ông Al Caruso”. “Hãy gọi tôi là Al. Anh bận rộn quá, làm việc căng thẳng quá”. Ông quay sang hai gã kia. “Có phải ta đã từng bảo Toby làm việc căng thẳng quá?” Hai gã tằm tấp gật đầu. Caruso nhìn Toby. “Millie buồn vì chẳng thấy anh nhắn gọi gì. Tôi phải giải thích vì anh bận biểu diễn quá”. “Đúng vậy, tôi mừng là ông hiểu cho, Al, cảm ơn ông”. Toby đáp qua quýt, chỉ mong ông ta dẫn hai gã kia đi nhanh cho. Al Caruso vẫn mỉm cười hiền hậu. “Nhưng có một điều tôi không thể hiểu nổi, Toby. Anh giải thích giùm? Đó là anh không cả gọi điện để biết giờ cử hành hôn lễ, vào ngày mai?” “Tôi bận quá, như chính ông vừa nói đấy”. Toby phân trần. “Định là sáng mai sẽ hỏi, vẫn kịp mà, thưa ông”. “Đến Los Angeles rồi mới hỏi mà vẫn kịp ư?” Phải chú ý lắm mới nhận ra vẻ trách móc trong nhẹ nhàng trong giọng nói. Toby hiểu ra ngay, sợ run lên, song vẫn cố vớt vát. Los Angeles là nơi chúng tôi, tôi và Millie, hưởng tuần trăng mật”. “Và anh phải đóng gói hành lý từ bây giờ?”. Toby cứng họng. Ông ta bẹo má anh, nói cái chuyện chết người mà vẫn như đùa. “Tôi đã hứa với anh là sẽ đập chết tên khốn nào làm khổ Millie mà, anh nhớ không?” Cuống lên, Toby lắp bắp. “Đừng...Thề có Chúa...tôi chỉ...” “Chả lẽ các ngôi sao đều ngốc nghếch vậy hả, Toby. Anh thì tốt, nhưng ngốc quá”. Toby không dám ho he gì. Ông ta cười nhạt. “Ngốc nhất là không chịu tin tôi. Kể từ đó không chịu nghe tôi. Anh không tin rằng tôi thực sự chỉ mong anh gặp điều lành để cùng Millie chung hưởng hạnh phúc. Lại cũng không tin tôi sẽ trừng phạt bất kỳ ai dám gây đau khổ cho Millie. Kể ngốc đến vậy thì phải nhận sự dầy dổ thế nào, anh biết không, Toby?” Lại không biết mồ hôi hay nước mắt chảy dọc ống chân Toby, như lần trước gặp Caruso. Anh vẫn không dám hé môi. Al Caruso thân mật như hỏi thăm bạn bè. “À này, anh thuận tay nào nhỉ?” “Phải...tay phải...thưa ông!” Al Caruso hớn hỏ như tìm ra bí mật kho báu, quay sang hai gã kia, lệnh. “Đánh gãy tay ấy”. Hai gã tằm tấp bước tới, tằm tấp mỗi gã một bên kẹp lấy Toby, và trong tay một gã bỗng xuất hiện cây gậy sắt bọc cao su. Cũng còn may, cả hai gã lại tằm tấp hai cây gậy thì anh đến gậy cả đôi tay mất. Đến lúc này, không hiểu sao ý nghĩ đó lại bỗng loé lên trong đầu Toby, nhưng anh không cười được. Anh sợ rồi, thực sự sợ lắm rồi, cứ ú ớ những lời van xin vô nghĩa. Gã không cầm gậy bỗng đâm anh một cú rất mạnh. Rồi anh thét lên vì đau, nhưng không phải do quả đâm ấy, mà do cây gậy sắt kia nện vào cánh tay, nghe thấy cả tiếng xương gãy. Anh ngã lảo ra, quần quai, và nhoe trong nước mắt đau đớn anh thấy Al Caruso ngồi bên, ghé sát anh. “Anh sẽ không ngốc nữa, hoặc ít ra, cũng thông minh lên nhiều”. Ông ta vừa nói vừa cười. Toby chỉ còn đủ sức gật đầu. “Thế thì tốt”. Rồi ông ta nói mà không nhìn ai cả. “Vạch chim nó ra”. Một gã tằm tấp cỡi khuy quần Toby, dùng cây gậy sắt bọc cao su khều dương vật anh ra. Al Caruso ngây người khi nhìn thấy nó, lăm bắm. “Của anh lực lưỡng thật, Toby. Bỏ đi thì phí quá, còn khiến Millie đau lòng. Đành thôi vậy...” Quên cả đau, hồn vía Toby như hiện ra cả lời van nài. “Xin ông, đừng làm vậy...Vâng, Millie sẽ đau khổ lắm, xin ông...” Al Caruso dùng mũi giày dứ dứ vào cửa quần Toby, nói. “Tôi sẽ không đụng đến nó chừng nào anh còn khiến cho Millie hạnh phúc. Nhưng nếu ngược lại thì...không cần nói anh cũng biết cái gì sẽ đến với anh...”. Ông ta hơn lui mũi giày lại, đặt lên cánh tay gãy của Toby và day day khiến anh đau đớn thét lên. “Mười ba giờ, ngày mai. Anh nhớ rồi chứ. Còn nơi hưởng tuần trăng mật thì tùy anh và Millie, tôi không cần biết”. Toby rên rỉ, nói cốt để cho mình khỏi ngất đi. “Trưa mai...cánh tay tôi...”. Caruso hát hăm ra phía cửa. “Bác sĩ sẽ lo chuyện đó, vài phút nữa là ông ta có mặt, và anh sẽ không còn thấy đau nữa. Khổ, mai cưới vợ mà hôm nay còn ngã gãy tay”. Nói xong ông ta lại dứ mũi giày về cái tay gãy. Toby ngất đi.

13. Chương 11

Lễ cưới đông như ngày hội khiến phòng khiêu vũ mênh mông của khách sạn Morocco trở nên chật hẹp như phòng ngủ. Không thiếu một gương mặt nổi tiếng nào của Las Vegas, từ nghệ sĩ, chính khách đến các doanh nhân. Song nổi bật hơn cả vẫn là chủ hôn, Al Caruso, cùng đám thân hữu của ông ta, những người trong bộ trang phục cổ điển, không cười – dù là đến dự cưới, hầu như không nói và rất ít đụng đến rượu. Hoa nhiều, đồ uống phong phú, sâm banh chảy từ vòi như thác, nhạc rộn ràng, tiếng cười rộ lên liên tục... Al Caruso quả là nhà tổ chức tài năng. Khách đến dự, mười người như một, kể cả chủ hôn Al Caruso cùng hai gã tầm tắp, sau lời chúc mừng cô dâu chú rể đều không quên chia buồn về cái sự sơ-ý-ngã-cầu-thang-gãy-tay của chú rể Toby. “Đẹp đôi, đẹp đôi lắm!”. Họ nói thêm trước khi rời đi. Đẹp đôi!? Đầu óc Toby từ đầu lễ cưới vẫn lâng lâng bởi thứ thuốc giảm đau đặc biệt mà viên bác sĩ của Caruso tiêm cho nên hầu như chẳng biết gì về đám cưới đông hay vắng, vui hay không; anh cứ đi lại, bắt tay, ngơ ngẩn cười một cách máy móc. Rồi khi thuốc không còn tác dụng, cùng lúc với chỗ tay gãy đau đớn trở lại là sự căm giận trỗi dậy trong anh. Giận mình, giận Caruso, giận hai gã tầm tắp, giận cả đám khách khứa cười nói vô duyên... Đẹp đôi!? Toby nhìn sang cô dâu. Giờ thì anh đã nhớ ra. Đó là cô gái có gương mặt xinh xắn, dáng thon thon, mái tóc nâu dài, hơn hai mươi tuổi. Cô ta cười to, cười giòn hơn hẳn đám bạn mỗi khi nghe anh kể chuyện vui, và đôi khi, cả chuyện không vui lắm. Anh còn nhớ thêm rằng đó là một trong rất ít các cô gái từ chối lên giường với anh, dù cứ lèo đèo theo anh suốt. Cô ta thực thà từ chối, mà không nói ra lý do. Nhưng có nói hay không thì cái sự từ chối ấy chỉ càng khiến anh thêm muốn cô hơn, càng đòi làm tình với cô bằng được. Có phải đây là cái giá mà anh phải trả cho sự hờn mình? Anh nhớ hôm ấy đã làm về mặt sâu khổ, giọng nói rầu rĩ thế nào. “Em làm anh phát điên phát cuồng mất thôi. Anh đáng ghét đến vậy ư?” “Đáng yêu là khác. Nhưng em đang có người yêu mất rồi”. Thành thực đến vậy mà anh vẫn không chịu buông tha, vẫn mời bằng được cô gái về phòng và phô ra mọi chuyện vui cùng mọi sự duyên dáng của mình. Tất nhiên, cô ta thích mê đi, vừa nắc nẻ cười vừa cho anh hôn, cho anh bóp vú, cho anh cởi váy áo nhưng đến khi anh bế lên giường thì cô ngăn anh lại, giọng đầy lo lắng. “Đến đây thôi. Quá nữa là người yêu em không bằng lòng đâu, và em không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu. Thôi đi anh”. Cũng lại là một khuyên can đúng mức, và thành thực nữa. Anh vẫn không chịu nghe, còn vênh váo. “Sau đây anh sẽ hỏi tội nó, nhớ nhắc anh, em yêu”. Họ quấn lấy nhau cả đêm, rồi ngủ thiếp đi, vẫn không rời nhau ra. Đúng hơn, cô ta không chịu rời Toby ra. Để rồi sáng dậy, anh thấy cô đang dấm dút khóc. Anh hôn vào ngực cô, bàn tay vuốt dài trên lưng cô. “Em ân hận ư? Anh lại cứ nghĩ em còn thích hơn cả anh”. “Vâng, em thích lắm. Nhưng em...sợ...” Đang lúc dễ tính và cũng muốn dỗ dành cho xong để còn xuống ăn sáng, Toby âu yếm. “Sợ anh chơi xong sẽ bỏ em ư? Không đâu, anh yêu em”. Câu này dường như ngủ xong với cô nào, anh chả nói, như thói quen vậy. Song không cô nào nghe xong lại như cô này, nhồm phất dậy, nhìn dăm dăm vào mắt anh, hỏi hộc. “Anh nói thật chứ, Toby, thật chứ?” Anh thần nhiên. “Hãy tìm lý do để anh nói dối em. Nếu không có, tức là anh nói thật”. Cô ôm ghì anh, lại toan dẫn anh đi vào cô lần nữa, nói trong hơi thở gấp gáp. “Còn em, em yêu anh ngay từ cái giây đầu tiên nhìn thấy anh”. Anh gạt vội cô sang bên, vùng dậy. “Quần quật cả đêm, anh đói lắm rồi. Mình xuống ăn sáng, em yêu”. Mọi sự đến đó là hết. Một đêm duy nhất. Và chỉ mới cách đám cưới này có mười hôm. Vậy mà cái đêm độc nhất đó đã khiến cuộc đời anh hoá ra ngớ ngẩn thế này. Hỏi phải căm giận ai, căm giận cái gì cho đúng: anh, Millie, Al Caruso hay là cái của nợ của anh. Trong chiếc limousine đen bóng đang bon bon, người đàn ông ngồi cạnh tài xế tặc lưỡi kính nể. “Ông chủ thật cao tay, thế là ổn cả mọi bề. Thằng nhãi ranh ấy không thể biết mình bị gãy tay hay là phải rước con nhỏ ấy làm vợ, cú nào đau hơn”. Al Caruso không đáp, nhắm mắt lại và ngả người ra lưng ghế. Ngủ ngon được rồi. Từ ngày bà vợ như hổ dữ của ông phát hiện ra chồng đang chăm bẵm Millie, ông hiểu là bằng mọi giá phải tống khứ bằng được cô gái nhảy đó mà không để cho cô ta vòi vĩnh, quậy phá. May sao, ông chẳng tốn kém mấy, trừ chút đỉnh tiền mừng cưới, và Millie còn phải biết ơn ông nữa vì đã lấy được đúng người mà cô ta yêu. Mất vẫn nhắm chặt, Al Caruso lẩm bẩm. “Nhớ theo dõi và báo ta biết nó có đối xử tử tế với Millie không?” Rồi ông ngáy nhẹ. Hai vợ chồng thuê được ngôi nhà nhỏ ở khu Benedics Canyon. Đầu tiên Toby còn vạch ra trăm mưu ngàn kế để thoát khỏi Millie, nào hành hạ dọa dẫm để cô phải đòi bỏ anh, hoặc lừa cô ngủ với gã nào khác để anh có cơ xin ly hôn, hoặc...hoặc... Nhưng mọi cái hoặc đều bị loại bỏ sau một bữa trưa với Dick Landry. “Anh biết nhiều về Al Caruso không?” Toby nhìn Dick bằng ánh mắt ngạc nhiên như muốn biết tại sao anh ta lại hỏi vậy. Hiểu ý Toby nên không cần anh đáp, Dick nói chậm rãi. “Chớ đánh đu với hắn. Tôi kể anh nghe chuyện này. Em trai hắn lấy về làm vợ một cô gái mười chín tuổi vừa ra khỏi nhà tu kín, rồi một năm sau bắt quả tang cô ta ngoại tình. Hắn kể cho anh trai nghe. Bọn tay chân Al Caruso bèn xéo luôn chim gã kia rồi tắm xăng đốt và bắt gã chủ của

con chim đỏ ngời nhìn. Cuối cùng chúng kê cho gã chảy máu đến chết”. Toby chỉ muốn nôn ra hết thức ăn vừa nuốt vào. Và anh vã mồ hôi khi nhớ tới cây gậy sắt bọc cao su khều dương vật anh ra khỏi cửa quần. Thật kinh khủng. Anh hết đường thoát rồi. Mười tuổi Josephine nhìn thấy cánh cửa đưa cô vào một thế giới thần tiên mà ở đó cô không những hết đau đầu, tránh được đòn roi trừng phạt của mẹ mà còn quên đi những đe dọa của đức cha về chốn địa ngục lưu đày. Cô thường ngồi hàng giờ - và chắc chắn hàng đêm, nếu được phép - trong rạp chiếu phim, nhìn như dán mắt lên màn ảnh, nhất là khi xuất hiện những con người ăn vận đẹp để sống trong những căn nhà sang trọng và yêu nhau tình tứ. Bao giờ cô cũng nghĩ: Rồi sẽ đến lượt ta. Rồi ta sẽ đi Hollywood để có được cuộc sống ấy. Chắc mẹ sẽ vui lắm. Bà Czinski thì vẫn nghe, và dạy lại con gái, rằng phim ảnh chỉ là mưu mô của quỷ dữ nhằm dụ dỗ con người sa vào tội ác, nên Josephine không bao giờ dám xin tiền mẹ đi xem phim và tất nhiên, dù đi xem bằng tiền cô có do trông trẻ giúp hàng xóm, thì cũng phải giấu mẹ. Tối nay, sau khi nhìn trước ngó sau không thấy khuôn mặt nào quen thuộc, cô mua vé rồi lén vào rạp đúng lúc giờ chiếu bắt đầu. Tối nay họ sẽ chiếu bộ phim kể về cuộc tình của một đôi trai gái, chắc là hấp dẫn lắm, hướng dẫn nhòai cả người về phía trước, hồi hộp. Ở mục giới thiệu các thành phần làm phim, cô thấy cái tên giám đốc sản xuất to tướng SAM WINTERS.

14. Chương 12

Không ít hôm Sam cảm tưởng mình đang trông nom trại điên hơn là phụ trách một Hãng sản xuất phim và luôn phải đề phòng nếu không muốn bị các con bệnh xâu xé. Trại điên của anh chưa hôm nào hỗn loạn như hôm nay. Đủ các thứ chuyện, chuyện nào cũng khiến anh muốn bệnh khi nghĩ tới việc xắn tay vào giải quyết. Lần thứ tư Hãng xảy ra hỏa hoạn, vào tối qua. Diễn viên chính của phim Chàng trai có tên Thứ Sáu chửi rửa người tài trợ khiến ông ta muốn rút về, cũng có nghĩa phim sẽ bị ngưng lại. Đạo diễn thần đồng Bert Firestone, đình ngang xương bộ phim cỡ năm triệu đôla, và diễn viên có hạng Tessie Brand bỗng tuyên bố sẽ không nhận cái vai đã nhận trong bộ phim chỉ vài ngày nữa là bấm máy. Chưa hết... Sam hỏi người chỉ huy chữa cháy, và cả viên kế toán đang có mặt trong văn phòng anh. “Vụ cháy tối qua gây thiệt hại bao nhiêu?” “Thieu rui, thưa ông Winters! Trường quay số 15 phải dựng lại toàn bộ, số 16 thì đỡ hơn song cũng phải mất đến ba tháng để sửa chữa”. Viên kế toán đáp. “Ba tháng? Rồi đóng cửa Hãng luôn à? Hãy thuê trường quay của Goldwyn. Và nói tắt cả nhanh tay lên một chút”. Reilly, chỉ huy chữa cháy, chẳng úp mở gì. “Chắc chắn có bàn tay thủ phạm, ông Winters. Không hề do bất cẩn hoặc sự cố kỹ thuật nào hết. Ông cần xem xét kỹ đám lêu têu kia”. Lêu têu là cách gọi chung đám hoặc chảy lười, hoặc mới bị sa thải, hoặc đang không hài lòng với ông chủ. “Chúng tôi đã hơn một lần làm việc đó”, Sam nói, “như chưa kết quả”. “Có thể là một nhân viên kỹ thuật nào đó, bởi nếu biết cách gây ra một vụ cháy không để lại dấu vết, bằng dụng cụ hẹn giờ gắn với chất gây cháy. Hẳn hiểu việc hẳn làm, thưa ông Winters”. “Cảm ơn Reilly. Tôi sẽ thông báo để ai cũng được biết điều đó”. Đầu dây bên kia là Roger Tapp, chủ nhiệm phim Chàng trai có tên Thứ Sáu, bộ phim tivi nhiều tập đang quay ở Tahiti, có Toby Fletcher thủ vai chính. “Chuyện xấu ư, Tapp”. Linh tính mách bảo Sam vậy. Tapp cau loạn lên. “Mẹ cái thằng Toby, thật quá thể. Anh biết không, Sam? Chiều qua, Philip Heller, Chủ tịch ban điều hành của cái công ty tài trợ cho phim đang cùng gia đình ở thăm Tahiti có ghé đến trường quay đúng lúc Toby Fletcher vào vai. Và hẳn đã vô cớ nổi khùng lên, chửi rửa họ”. “Chửi thế nào?” “Bào cả nhà họ hãy cút khỏi đảo, muốn đi đâu thì đi”. “Thế này thì phải kêu bác sĩ tâm thần đến. Toby điên thật rồi”. “Heller muốn ngưng phim lại, không quay kiếc gì nữa đâu”. “Hãy đến xin Heller tha lỗi. Buông điện thoại xuống là đi ngay cho tôi. Giải thích rằng Toby làm việc căng thẳng quá nên hoá khùng. Nhớ gửi hoa cho bà Heller, mời cả gia đình một bữa tối thật sang trọng. Còn Toby để tôi nói chuyện với hẳn”. Dứt chuyện với Tapp, anh gọi ngay cho Toby Fletcher. Bên kia vừa bắt máy, anh nổ ngay, “Này, cái đồ chó đẻ...” và trước khi hạ máy, anh nhẹ nhàng “...tôi cũng thương nhỏ đó lắm, có dịp là tôi bay đến với nhỏ ngay. Suýt quên, Toby, mong vú bà Heller không phải của cậu đâu nhé, đừng có nhầm, lại tội nghiệp ông tài trợ...” Dứt điểm vài ba vụ việc linh tinh nữa, Sam Winters thở phào nhắm mắt giây lát như lấy sức để bước vào vụ Bert Firestone. Đó là một đạo diễn thần đồng, thuộc hạng con cưng của Pan-Pacific, song lại đang dở trò với Hãng. Vẫn có ngày mai là bộ phim do Bert đạo diễn đã bấm máy hơn ba tháng và đã chi phí vượt quá dự toán hơn triệu đôla, thì bỗng Bert tuyên bố thích ngồi chơi hơn là làm đạo diễn. Nó cũng có nghĩa là gần hai trăm con người trong

đoàn làm phim cũng được-hay bị?-ngồi chơi theo Bert. Xấp xỉ tuổi ba mươi, Bert Firestone, tài năng phát tiết sớm, sau khi đạo diễn một số phim truyền hình đoạt giải của Hãng truyền hình Chicago, đã chuyển tới Hollywood làm đạo diễn điện ảnh. Một số phim đầu của Bert xem được và doanh thu cũng tạm được song đến phim thứ tư thì đã mang về khoản lãi kékch xù và tức khắc biến Bert thành món hàng quý giá được mọi Hãng phim chào mời. Tuy vậy, trong Sam vẫn lưu lại những ấn tượng của lần đầu gặp Bert. Quên làm sao được bộ dạng anh ta lúc đó, nom hết như vị thành niên, lông tơ như vẫn lún phún bên mép, gày gò và xanh xao, cận thị nặng và đầy ngượng ngập, nhút nhát và xa lạ giữa Hollywood. Ái ngại quá, Sam kêu Bert đi ăn tối cùng, rồi chuyện trò thấy cũng hợp bèn cố móc nối để Bert được có mặt ở những hội nọ tiệc kia. Thế rồi, nhân ý tưởng của một nhà văn, Sam bàn với Bert về bộ phim dựa theo ý tưởng đó, phim Vẫn có ngày mai. Lúc đầu bàn bạc, không thể tìm ở đâu ra sự tôn trọng nào hơn của Bert dành cho Sam. Nào nghe như nuốt mỗi lời Sam nói, nào ghi chép cẩn trọng, nào hứa nếu được giao đạo diễn phim này sẽ bàn bạc với Sam từng chi tiết, sẽ học hỏi Sam ở mỗi lời thoại, mỗi cảnh quay... Đến khi kịch bản phim Vẫn có ngày mai hoàn thành và Bert đã chính thức ký hợp đồng làm đạo diễn phim thì bao nhiêu nước đã chảy qua cầu và Bert trở nên đắt giá qua bộ phim ăn khách kia. Gã trai vị thành niên bên lên hôm nào thoát cái đã biến thành tên sát thủ. Chẳng những đã lờ đi mọi gợi ý của Sam về địa điểm quay, về dựng cảnh, anh ta còn đòi viết lại kịch bản đã được Sam và cả ban giám đốc Hãng chấp nhận, đòi thay đổi hầu hết những thoả thuận quan trọng trước đó. Bực mình, Sam từ bỏ ý định mời Bert làm đạo diễn Vẫn có ngày mai nhưng ban giám đốc, người thì khuyên anh hãy kiên nhẫn, người vẫn chưa hết loá mắt trước món lãi khổng lồ Bert làm ở bộ phim trước, thế là Sam đành chịu. Nhưng Bert vẫn không dừng lại, ngày một ngạo ngược hơn, ngày thêm đòi hỏi những điều vô lý hơn. Mỗi ngày, Sam mỗi nghiêng chắt rắng hơn, chịu đựng. Từ đâu và từ lúc nào không rõ, không ai gọi anh ta là Bert, là Firestone hay là Bert Firestone nữa. Tên mới của anh ta, thoát đầu là Hoàng Đế rồi sau là Thăng xỏ lá từ Chicago tới. Còn nhận xét về anh ta ư? Là thế này, Nó thuộc loại lưỡng tính, có thể tự thụ tinh và sinh ra quái vật nhiều đầu... Giờ anh ta lại bỏ ngang xương bộ phim đang quay dở. Sam đẩy cửa phòng hoạ sĩ Kelly, trưởng ban Thiết kế mỹ thuật. “Kể rõ tôi nghe đã xảy ra chuyện gì?” Anh nói như ra lệnh. “Chuyện gì nữa “Thăng xỏ lá từ...” “Thôi đi, hãy gọi là ông Firestone”. “Thì ông Firestone! Ông ta muốn tôi dựng một cái thành do chính ông ta vẽ kiểu, và chính ông cũng đã đồng ý”. “Thế thì sao? Nói nhanh đi”. “Chúng tôi thực hiện đúng như ông ta muốn. Nhưng khi bàn giao ông ta lại không thèm nhận. Vậy là toi nửa triệu đôla”. “Để tôi xem!” Sam nói rồi đi ra. Thăng xỏ lá từ Chicago tới đã biến trường quay số 23 thành sân bóng rổ và đang quần thảo với mấy tay quay phim. Họ đã vẽ tạm các đường biên và dựng tạm hai rổ để chơi. Sam đứng ngó nghiêng vài ba phút, trò chơi này làm Hãng mất 2000 đôla mỗi giờ. Rồi anh gọi Bert. Thấy Sam, anh ta vẫy tay ra ý chào, còn cướp bóng ném thêm quả nữa vào rổ rồi mới lững thững đi tới. “Công việc vẫn tốt, Sam?” Bert hỏi, như chẳng có gì liên quan đến mình. Nhìn vẻ mặt anh ta vẫn tươi hơn hẳn Sam chợt nghĩ chả lẽ hẳn bị bệnh thần kinh? Ừ thì hẳn có tài nhưng biết đâu hẳn cũng có cả giấy chứng nhận của bệnh viện thần kinh? Một gã tâm thần đang nắm trong tay hơn năm triệu đôla của Hãng? Anh nói nhẹ nhàng. “Có phải cảnh quay mới có vấn đề? Cùng bàn bạc giải quyết được không?” Bert nhún vai khinh thị. “Giải quyết cái gì. Bỏ đi!”. Con giận tích tụ trong Sam bùng ra. “Chúng tôi đã làm đúng như anh đòi hỏi. Kiểu cách thì chính tay anh vẽ. Vậy tại sao phải bỏ?” Bert nhìn anh với ánh mắt ngây thơ. “Tại tôi thay đổi ý định nên thấy cái đó thành không cần thiết nữa chứ có ai bảo sai trái gì đâu. Anh hiểu ý tôi chứ? Đó là cảnh Mike và Ellen chia tay, song tôi đã quyết định thay bằng cảnh Ellen tới thăm Mike trên tàu khi Mike sắp ra khơi”. Mắt Sam như muốn lồi ra. “Bert, lấy đâu ra tàu? Hãng không có sẵn”. Bert ngây thơ kêu lên. “Sao không đóng cho tôi một chiếc, Sam?” Rudolph Hergshorn, Tổng giám đốc Pan-Pacific từ New York nói chuyện qua điện thoại với Sam. “Tất nhiên, tôi cũng ngán hần lắm rồi”, ông bảo, “nhưng giờ thay hẳn sao được, Sam? Đã đi quá xa rồi. Vả lại, ta không có ngôi sao nào trong Vẫn có ngày mai, và Bert Firestone chính là ngôi sao độc nhất của phim đó”. “Ông có biết anh ta đã chi vượt dự toán bao nhiêu không?” “Biết chứ, tôi vốn quý trọng đồng tiền mà. Song, như Goldwyn từng nói. “Tôi sẽ không thèm gọi thăng chó để ấy nữa, cho đến khi tôi cần tới hẳn. Và chúng ta đang rất cần Bert để cho ra mắt bộ phim Vẫn có ngày mai”. Ông cười rộn ràng trong ống nghe. Sam chưa chịu. “Ta sai thì ta sửa. Không chỉ có mình Bert biết làm phim có lãi”. “Nhưng anh thích những bộ phim Bert đã làm chứ, Sam?” Sam Winters nghiêng rắng lại. “Phải nói là tuyệt”. “Vậy hãy đóng cho hẳn chiếc tàu đúng như hẳn đòi”. Mười ngày sau Bert tiếp tục quay Vẫn có ngày mai. Và Sam đã đổ mặt khi nghe con số tiền lãi mà bộ phim mang về cho Hãng. Nhưng anh vẫn quả quyết là Bert Firestone có giấy chứng nhận mắc bệnh tâm thần. Còn vụ Tessie Brand? Đó là ca sĩ rất được giới biểu diễn ưa chuộng. Sự kiện, phải nói là sự kiện, Tessie ký hợp đồng đóng ba phim cho Hãng Pan-Pacific là một cú sốc với dân trong nghề, và người ta biết ngay là ngoài Sam không còn ai làm nổi việc

đó. Có gì đâu. Trong khi các hãng cứ mãi mê thương lượng với người đại lý của Tessie thì Sam âm thầm bay đến New York mua vé xem Tessie biểu diễn rồi, lịch sự một cách kiên nhẫn và đáng yêu mời cô đi ăn tối. Bữa ăn kéo dài suốt đêm và hợp đồng đã được ký trên sàn phòng ngủ khách sạn. Sam chưa từng quen biết cô gái nào xấu xí như Tessie Brand, song cũng chưa cô gái nào tài năng được như cô. Chính là tài năng đã khiến người ta quên đi cái xấu ngoài kia. Sinh ra trong một gia đình thợ may ở Brooklyn, từ nhỏ tới lớn Tessie chưa từng đọc lên một nốt nhạc. Nhưng khi Tessie bước ra sân khấu và cất lên cái giọng trời cho thì khán giả như hoá rồ cả lượt. Trước đó, cô là vai diễn dự bị trong một vở ca kịch ế khách diễn ở Broadway. Một đêm, diễn viên đóng chính bị ốm phải nghỉ diễn, và Tessie Brand được vào thay. Vì là đêm diễn cuối cùng nên có một số khách mời là những người sành sỏi, và họ đã lập tức nhận ra giọng ca tuyệt vời của cô. Paul Varrick, chủ nhiệm sân khấu Broadway lập tức mời Tessie thủ vai chính trong vở nhạc kịch của ông, ra mắt vào tuần sau đó. Tessie đã biến vở diễn từ loại trung bình thành ăn khách đặc biệt. Các cây bút phê bình của các tờ báo và tạp chí nghệ thuật đã không tìm ra được hình dung từ để so sánh giữa vẻ ngoài xấu xí và giọng hát tuyệt diệu của Tessie. Đĩa hát của cô, dù loại một bài hay nhiều bài vẫn luôn đứng đầu. Có đĩa, ngay ở tháng phát hành thứ nhất đã đạt con số hai triệu. Có đĩa, ngay tuần đầu đã được đặt in thêm. Các nhà hát kịch Broadway và các hãng băng đĩa nhờ Tessie mà hái ra tiền nên Hollywood cũng muốn dính phần. Tuy thấy mặt Tessie hãng phim nào cũng muốn bỏ chạy song nghĩ tới khoản lãi khổng lồ mà Tessie mang lại khiến họ bỗng nhìn cô bằng con mắt khác, thấy chẳng mỹ nhân hoặc hoa hậu nào có thể sánh nổi với cô. Chỉ trong thời gian chưa ăn xong món khai vị Sam đã biết phải làm thế nào để giành được Tessie khi nghe cô tâm sự. “Không biết trên màn ảnh rộng trông tôi sẽ ra sao? Ngoài đời tôi rất xấu, tôi biết, song các hãng đều nói họ sẽ làm tôi trở nên xinh đẹp trên màn ảnh. Có lẽ họ nói láo”. “Tất nhiên láo toét rồi”. Sam bình thản đáp, lời đi về ngạc nhiên của Tessie. “Đừng cho bất kỳ hãng nào thay đổi mặt mũi của cô. Họ sẽ làm hỏng nó thôi”. “Anh nghĩ là mặt mũi còn có thể hỏng hơn được nữa ư?” Chú ý lắm mới thấy vẻ cay đắng trong giọng nói của cô ta. Sam làm như không hay biết điều đó, và kể một câu chuyện. “Khi hãng MGM ký hợp đồng với ngôi sao Danny Thomas, họ muốn anh ta đi sửa mũi, bảo rằng sẽ đẹp hơn. Danny thôi không ký nữa, bởi biết cái mà mình phải bán chính là tài năng của mình chứ đâu phải mắt, mũi hay tai. Và đó cũng chính là cái mà cô phải bán, một Tessie Brand thực sự, nguyên vẹn chứ không phải một ai đó lạ hoắc mà cứ nhận là cô”. “Tôi chưa được nghe ai nói chuyện thẳng thắn như vậy. Thật đúng là một người đàn ông. Anh có vợ chưa?” Sam lắc đầu. Cô ta hỏi tiếp. “Còn chuyện yêu đương?” Sam cười thoải mái. “Với ca sĩ thì chưa. Tôi không sành nhạc. Tai kém lắm”. Tessie cười chân thực. “Khỏi cần sành cái thứ đó. Tôi thấy thích anh”. “Có đến mức cùng làm vài phim với tôi không?” Sam nửa đùa nửa thật. Tessie nhìn thẳng vào mắt anh, gật đầu. “Có!” “Tuyệt! Tôi sẽ làm hợp đồng với người đại lý của cô”. Tessie như không nghe anh nói gì, im lặng vuốt ve bàn tay anh rồi hỏi. “Có thực là anh đang không có người yêu không?” Hai phim đầu có Tessie thủ vai chính, cửa bán vé luôn chật cứng người mua. Xếp hàng cả trăm mét. Cô có tên trong danh sách xét thưởng giải Academy cho vai diễn ở phim đầu và đoạt Oscar vai nữ chính xuất sắc nhất ở phim sau. Cô diễn đã giỏi, hát lại hay, tính tình luôn vui vẻ, thoải mái. Tessie Brand trở thành biểu tượng cho các cô gái trên toàn thế giới không được trời phú cho cái dung mạo ưa nhìn, không được yêu thương và không mấy ai thèm muốn. Cô cưới chàng diễn viên thủ vai nam chính trong bộ phim đầu cô đóng, li dị ngay sau mấy cảnh quay tiếp theo, rồi lại cưới chàng trai đóng vai nam chính ở bộ phim thứ hai. Nghe đâu cũng lại đang có chuyện trục trặc, song anh lạ gì thói đơm đặt của Hollywood nên chẳng quan tâm nữa. Vả lại, đó cũng đâu là chuyện của anh. Hình như Sam nhầm rồi. “Chuyện gì thế, Barry Herman?” Sam hỏi người quản lý của Tessie. “Còn chuyện gì ngoài nổi bực bõ về bộ phim sắp bấm máy mà cô ấy thủ vai chính?”. Barry Herman ồm ồm trả lời. Sam gắt. “Có lên cơn đồng bóng gì thì nói thẳng ra đi, cô ta chẳng đã chấp nhận kịch bản, đạo diễn và chủ nhiệm phim rồi ư? Không thể thay đổi gì vào lúc tiền triệu đã ném ra và ngày bấm máy đã cận kề.” “Tessie chỉ muốn thay chủ nhiệm phim”, Herman ném ra quả bom. Với Sam thì đúng thế. Mà đâu vừa, phải cỡ bom tấn trở lên. Anh gào vào máy. “Ralph Dastin là chủ nhiệm phim số một của Hollywood. Không kiếm ra ai hơn được đâu.” “Nhưng Dastin không hiểu Tessie, được là không chịu hiểu gì đó”. Barry thủng thủng. “Nếu không thay anh ta Tessie sẽ không chịu vào vai đâu”. “Dù là đã ký hợp đồng?” “Hãy nghe, và hãy tin tôi, Sam! Tessie rất tôn trọng chữ ký của mình, nhất là những khi cô ta tỉnh táo. Song khi buồn bực hoặc mất bình tĩnh thì chẳng còn nhớ nổi điều gì”. Sam dần mất hứng. Kiểm lý do gì để gạt Dastin ra đây. Chẳng lẽ do anh ta không chịu ngủ với Tessie, hoặc một lý do ngớ ngẩn khác tương tự? Anh bảo cô thư ký Lucille gọi Ralph Dastin tới. Đó là người đàn ông đã ngoài năm mươi, dễ gây thiện cảm. Gặp Sam, Dastin không để anh phải lúng túng tìm câu mở chuyện, ông nói luôn. “Tôi cũng đang tìm gặp anh để thông báo là tôi bỏ cuộc đây”. “Nhưng lý do gì?” Sam hỏi như quát. Dastin bình thản. “Diễn viên hốt bạc của chúng ta

đang muốn có người gãi ngứa”. “Nghĩa là cô ta đã có sẵn người thay thế anh?” Sam há hốc mồm. “Chết mẹ! Anh không hề ngó tới mục Linh tinh trên các báo ư?” “Linh tinh thì ngó làm gì. Cô ấy kiếm được gã nào vậy?” “Làm gì có gã nào. Một ả. Một con mái trăm phần trăm”. Sam lùi lại, giọng yếu hẳn đi. “Nói hết ra đi”. “Barbara Carter, ả thiết kế phục trang cho Tessie. Tại cả miền Tây nước Mỹ này, còn duy nhất anh là người không biết chuyện đó.” Sam thở dài, thật dài. “Về chuyện đó, tôi xưa nay lại vẫn tin Tessie là đang hoang cơ chứ”. “Đang hoang? Cũng có thể, trừ khi cô ta đang đói”. “Tôi đâu có thể cho một ả chỉ biết vẽ mẫu quần áo, lại còn mắc chứng đồng dâm, làm chủ nhiệm một bộ phim chi phí tới bốn triệu đôla”. “Đó là quyết định của anh, song hãy nhận ở tôi một lời khuyên không phải trả tiền: đó là người duy nhất làm cho bộ phim này có thể bấm máy”. Sam gọi lại cho Bary Herman, đại lý của Tessie. “Ralph Dastin sẽ không làm chủ nhiệm phim nữa”. “Vâng!” Anh ta chẳng có vẻ gì ngạc nhiên hoặc vui mừng. “Tessie hằng sẽ bằng lòng lắm”. “Cô ta đã có ý mời ai thay chưa?” Sam như phải lấy tay đè cơn giận lại. “Nói thực thì là đã có! Một cô gái mà theo Tessie, và theo cả tôi, rất tài năng, và đủ sức đảm nhận vai trò này. Tất nhiên, phải dưới sự chỉ bảo tận tình của anh...” “Đẹp kiểu đái bôi ấy đi, Bary. Dứt khoát phải là cô đó sao?” Sam bản gắt. “Tôi rất tiếc. Nhưng chắc là vậy”. “Tôi muốn gặp cô ta”. Sam nói trước khi buông máy. Barbara Carter đẹp một cách gợi cảm và theo Sam, từ dáng vẻ, cử chỉ đến nói năng đều tỏ ra bình thường như mọi phụ nữ khác. Anh để ý cả cái cách cô ta ngồi vào ghế, đôi chân thon và dài vắt chéo nhau một cách ý tứ. Còn cái nhìn thì thẳng thắn song hiền hậu, giọng tuy hơi khàn nhưng nói năng rất nhẹ nhàng. “Tôi ở vào một tình thế khó xử, thưa ông Winters. Bản thân tôi không hề có ý định này, nhất là phải cướp đoạt công việc của người khác. Song...” Barbara lắc đầu với vẻ bất lực, “cô Brand đã thề sẽ không đóng phim nếu không phải tôi là chủ nhiệm. Theo ông, tôi cần làm gì cho phải lẽ?” Câu hỏi đó giúp anh có thể nói toạc ra điều mình nghĩ nhưng anh lại trả lời bằng cách hỏi lại Barbara. “Ngoài thiết kế trang phục cô còn có kinh nghiệm gì khác về sản xuất phim không?” Barbara thần nhiên. “Tôi xem rất nhiều phim và đã từng dẫn khách tới đúng chỗ ngồi ghi trong vé của họ tại rạp chiếu”. Còn đòi gì nữa? Anh tự nhủ, rồi hỏi tiếp. “Vậy do đâu mà Tessie Brand tin rằng cô sẽ làm tốt công việc của một chủ nhiệm phim?” Tự như khơi đúng mạch nước, câu hỏi của Sam khiến Barbara ào ạt tuôn ra những thâm kín vẫn phải nén chặt lâu nay. “Tôi và Tessie đã bao ngày, và cả bao đêm nói với nhau về bộ phim này. Thoạt tiên là tôi, tự tôi thấy có nhiều chỗ trong kịch bản không hợp lý, và khi chỉ cho Tessie thì cô ấy rất đồng ý với tôi”. Sam chẳng khó gì để nhận ra cô ta đã không còn gọi cô Brand một cách tôn trọng mà thay vào đó chỉ là Tessie với vẻ âu yếm. Anh không giấu được sự mỉa mai kín đáo trong câu hỏi. “Cô nghĩ mình giỏi hơn một tác giả đã từng đoạt giải Academy dành cho kịch bản xuất sắc và đã viết không ít kịch bản ăn khách cho cả điện ảnh lẫn sân khấu Broadway chẳng?” Barbara không lờn như Sam tưởng. Cặp mắt nâu thoáng long lên và giọng nói đã tỏ ra sẵn sàng tranh luận. “Đến vậy thì không dám nghĩ, song tôi cứ nghĩ mình hiểu về phụ nữ hơn cái nhà ông biên kịch đó. Nhất là ở cái nhân vật mà Tessie thủ vai. Đây, thí dụ như ở cảnh này...” Sam chẳng buồn nghe nữa. Anh biết là mình sẽ phải, dù muốn hay không, để cô ta làm chủ nhiệm phim này, và anh chán ghét chính mình khi phải chấp nhận như vậy. Nhưng anh đang phải quản lý cả một hãng phim, chứ không phải chỉ quản lý có mình anh, và công việc hàng đầu của anh là phải sản xuất ra phim, nhất là những phim đã có ngôi sao nhận lời tham gia và đã đưa vào kế hoạch. Nếu Tessie mà muốn con sóc cảnh của cô ta làm chủ nhiệm phim này, chắc anh cũng phải mua hạt dẻ cho nó. Bởi phim có cô ta đóng vai chính ít nhất cũng mang về khoản lãi tới hàng chục triệu đôla. Tất nhiên, anh sẽ phải trông chừng nhiều hơn, để dù kém cỏi, Barbara Carter cũng khó có thể làm hỏng bộ phim được. “Vâng!” Cuối cùng Sam nói. “Cô đã được làm chủ nhiệm phim đó. Chúc mừng cô”. Ngay hôm sau, trên trang nhất hai tờ Hollywood Reporter và Variety đã đăng tin Barbara Carter đảm nhận vai trò chủ nhiệm bộ phim mới của Tessie. Khi gấp tờ báo lại để quảng đi, vô tình Sam thấy dòng quảng cáo đậm nét Toby Temple sẽ biểu diễn tại phòng khách của khách sạn Ritz. A, cái anh lính thích diễn trò. Sam nhớ ra ngay và bỗng mỉm cười, tự nhủ sẽ mua vé xem khi nào anh ta đến diễn ở Los Angeles. Rồi Sam bỗng ngạc nhiên tự hỏi tại sao Toby Temple không hề liên lạc với anh?

15. Chương 13

Sự đời cũng thật trở trêu. Chính Millie đã góp phần không nhỏ vào sự nghiệp của Toby, nâng anh lên đỉnh cao danh vọng. Cuối Millie, ngoài những chuyện vui sẵn có, anh được thêm bao chất liệu cho những câu

chuyện mới. Đó là sự ghét bỏ, lòng khinh khi. Anh bị cưỡng bức lấy làm vợ một cô gái mà anh không yêu, thậm chí coi thường, và nỗi oán hận tràn đầy đến mức nếu biết chắc không ảnh hưởng gì đến mình, hoặc nói đúng ra, nếu không quá sợ Al Caruso, anh đã bóp cổ vợ. Thực tế, chỉ vì ép buộc phải cưới nên sinh ra ghét bỏ rồi dẫn đến căm hận nên Toby không thấy Millie là một người vợ tuyệt vời. Cô ngưỡng mộ đến mức tôn thờ anh, hết lòng tận tụy với anh, lúc nào cũng chỉ sợ anh không hài lòng vì cô, và cả vì không của cô chẳng nữa. Nhưng không còn gì có thể xoay chuyển được. Thù hận đã vón cục lại, nặng trĩu trong Toby, ngày đêm gặm nhấm anh, biến mọi chiều chuộng của Millie thành sự nhạo báng mỗi khi anh nhớ tới nỗi đau của cánh tay bị gãy lúc chiếc gậy sắt bọc cao su đập vào và vẻ mặt hăm dọa của Al Caruso lúc hắn nói Nếu anh mà khiến Millie không hài lòng... Cầm giận, nhưng không thể, hoặc không dám, hành hạ vợ, Toby tìm mọi cách trút lên người xem. Anh đang trên sân khấu mà khán giả nào vô phúc gây ra những tiếng động đáng ngờ, thậm chí chỉ là xì mũi hắt hơi, hoặc bỏ ra ngoài vì nhu cầu sinh hoạt bắt buộc là anh lập tức chĩa mũi dùi nhạo báng vào kẻ đó. Lờ lễ độc địa, tất nhiên, nhưng nó lại xuất phát từ một gương mặt ngây thơ với cặp mắt mở to ngơ ngác khiến người xem không thể nín cười, ngay cả với kẻ bị anh chọn làm đối tượng, và không ít người còn lấy đó làm điều tự hào vì nhờ nó mà họ trở nên được nhiều người biết tới. Chẳng một ai trong số nạn nhân đó biết rằng Toby đã thực sự nói ra điều mà anh đang nghĩ trong đầu. Từ một diễn viên hài nhiều triển vọng, nay tên tuổi anh nổi ngày lan rộng hơn trong giới biểu diễn. Chẳng lẽ Millie đã vô tình góp phần vào sự nổi tiếng đó sao? Trở về sau chuyến đi châu Âu, Clifton Lawrence ngờ người khi thấy Toby đã là chồng của một cô gái nhảy. Đáp lại thái độ ấy là vẻ bình thản ở cả nét mặt lẫn câu trả lời của anh. “Có gì lạ đâu, ông Lawrence. Tôi gặp Millie, rồi yêu, rồi cưới cô ấy”. Không lạ Toby nên anh càng bình thản ông Clifton càng không yên lòng. Ở một góc sâu nào đó trong tim, ông đã coi Toby như con. Sự bất an trong ông càng tăng khi một hôm ông bảo Toby. “Anh bắt đầu ăn khách đấy. Chuẩn bị diễn một tháng liền ở khách sạn Thunderbird nhé. Hai ngàn đôla mỗi tuần!”. Ông biết, nơi biểu diễn và món tiền đó, mới hồi nào còn là giấc mơ của Toby. Song anh không nhảy cẫng lên vì vui sướng như ông tưởng mà lại hỏi. “Còn hợp đồng đi biểu diễn xa mà ông đã nói thì sao?” “Hãy quên đi. So với Las Vegas thế nào được. Vừa nhiều tiền hơn lại vừa nhanh nổi tiếng hơn. Tôi có thể đăng ký cho anh diễn tại Las Vegas trọn năm nay”. Vẫn không thấy nụ cười ông chờ đợi, mà thay vào đó là vẻ cau có. “Hãy cho tôi đi diễn ở xa. Càng xa càng tốt. Và từ giờ đến hết năm, ông đừng ký hợp đồng nào cho tôi với Las Vegas nữa”. Thái độ ấy, nếu là của sự ngạo mạn hoặc giận dữ thì Clifton còn có thể hiểu. Song ông không hề thấy cả hai cái đó. Ông chỉ thấy một sự thù hận đang phải kìm nén lại. Cố kìm nén lại... Kể từ hôm ấy, Toby rong ruổi không ngưng nghỉ. Đường như đó là cách duy nhất để anh thoát khỏi chiếc giường, phòng ngủ, ngôi nhà...là những chỗ thường xuyên có sự hiện diện của Millie, mà anh coi là địa ngục. Anh biểu diễn ở mọi nơi, mọi chỗ, dù có hoặc không có sân khấu; dù là rạp hát, câu lạc bộ, giảng đường, và cả ...thánh đường; bất cứ đâu, miễn là nơi ấy có người xem và không có...Millie. Ngày càng nhiều hơn những cô gái đẹp chẳng những thầm mong mà còn nói toạc ra là muốn lên giường với anh. Anh cũng thèm họ lắm, tất cả, cô nào anh cũng thèm, cả cô thầm mong lẫn cô nói toạc. Mỗi lần phải trốn chạy cả bầy tiên nữ xúm xít trước cửa phòng hoá trang sau mỗi buổi diễn, mỗi lần im thin thít giả bộ như đi vắng khi biết chắc bên ngoài là một vú nở chân dài nào đó, anh nghiêng rằng chỉ muốn tự mình cắt bỏ cái của nó ấy đi. Nhưng chẳng phải anh đang sợ chính cái sự cắt bỏ đấy, như Dick Landry kể về một gã trai lơ nào đó bị Al Caruso trừng trị? Phải, anh sợ chính cái đó. Bởi hễ cứ nhìn một cô gái nào không phải Millie mà thấy của nợ ấy tựa quây là lập tức trong anh vang lên câu nói của Al Caruso khi hắn nhìn vào khúc thịt nằm cong queo ngoài cửa quần anh: Cái của anh lực lưỡng thật...Tôi sẽ không đụng đến nó chừng nào anh còn khiến cho Millie hạnh phúc. Thế là cả anh lẫn nó cùng cong queo luôn. “Tôi yêu vợ lắm”. Anh làm vẻ ngượng ngùng mà nói vậy. Các cô vú nở chân dài tin anh ngay và một đồn mười, mười đồn trăm, anh được tiếng là gã đàn ông đứng đắn, chí thú làm ăn, vun vén gia đình. Nhưng tin thì tin, đồn thì đồn, các cô đâu dễ bỏ cuộc. Toby càng lẩn tránh họ lại càng khao khát anh hơn. Còn anh, vốn từ nhỏ đã ham muốn chuyện đó nên vài ngày thiếu đàn bà đã là cả một cực hình, đôi khi không còn làm nổi việc gì nữa. Để thoát khỏi tình trạng ấy, anh lại phải nhờ đến chính bàn tay mình, như anh đã làm từ hồi nhỏ và đã tưởng sẽ không bao giờ phải lặp lại nữa. Mỗi lần thủ dâm như vậy anh lại nghĩ đến các cô gái trẻ đẹp đang ngong ngóng được nằm trong vòng tay anh và nguyên rửa cái số kiếp chó má của mình. Khao khát là vậy nhưng thỉnh thoảng về nhà thấy Millie, cũng xinh xắn, cũng tươi trẻ, cũng rất yêu anh và cũng háo hức lên giường...thì bỗng mọi ham muốn trong anh biến hết. Khi ấy, nỗi căm hận và lòng khinh bỉ đã lấn át mọi dục vọng. Song không muốn để Al Caruso nghe được những than thở của Millie, anh vẫn buộc mình phải làm tình với cô ta, và anh trả thù bằng cách tỏ ra bạo dâm đến mức Millie đau đớn kêu khóc âm lên. Anh giả vờ coi đó là những tiếng lạ của khoái cảm và càng làm dữ hơn nữa, cho đến khi xua được dòng chất độc thù oán vào lòng cô ta. Anh đâu

làm tình, mà là đang rút bỏ cảm hờn. Năm 1950, tháng Sáu, quân đội Bắc Triều Tiên tràn qua vĩ tuyến 17 tiến đánh Nam Triều Tiên. Tổng thống Truman tuyên bố nước Mỹ nằm trong tình trạng chiến tranh và đưa quân Mỹ sang tham chiến. Toby không quan tâm đến việc ai phản đối ai ủng hộ cuộc chiến này, chỉ biết nó là một dịp tốt đặc biệt cho anh. Tháng Mười hai, tờ Daily Variety đưa tin vua hài Bob Hope sẽ sang Nam Triều Tiên biểu diễn phục vụ lính Mỹ nhân lễ Giáng sinh. Chưa đọc hết mẩu tin Toby đã gọi Clifton Lawrence đòi ông thương lượng để anh được có mặt trong chuyến công du đó. Qua điện thoại, giọng Clifton không giấu nổi sự ngạc nhiên. “Với mục tiêu gì, anh bạn nhỏ của tôi? Vất vả lắm, và chẳng hữu ích lắm đâu. Hãy nghe tôi...” Toby phũ phàng ngắt lời. “Những người lính ở đó còn vất vả hơn ngàn lần chúng ta có nghĩ đến hữu ích gì cho bản thân họ không? Tôi muốn mang niềm vui tới cho họ, muốn được chính tai nghe tiếng họ cười...” Clifton cảm động vì phát hiện ra một con người mới ở Toby. Một giờ sau ông gọi lại cho anh, giọng phấn chấn. “Bob Hope vui mừng vì anh đã tự nguyện tham gia. Tuần sau lên đường rồi. Nếu anh thay đổi ý định thì...” “Không bao giờ”. Toby đáp gọn rồi gác máy, quên cả cảm ơn Clifton. Ông không thấy giận, bởi đang vui mừng vì thái độ rất đáng trân trọng của Toby đối với những người lính đang đổ máu ở một vùng đất cách xa nước Mỹ cả vạn dặm. Ông tự hào, và cả sung sướng, được có anh là khách hàng, được là đại lý của anh, được giúp anh tạo dựng danh tiếng. Khi cùng Bob Hope, khi chỉ có một mình, nội vài ngày quanh lễ Giáng sinh, Toby biểu diễn ngót nghét hai chục buổi, lại còn di chuyển hết nơi này đến nơi khác, luôn tâm niệm đâu có lính Mỹ là phải có tiếng cười. Và anh, chính anh cũng tìm được niềm an ủi trong sự bận rộn ấy. Hầu như chẳng còn giây phút nào để Millie xuất hiện trong anh. Giáng sinh qua đi. Nam Triều Tiên cũng qua đi. Lẽ ra về Mỹ, hoặc đúng hơn, về Las Vegas, hoặc đúng nữa, về nhà, thì Toby lại ghé tới hòn đảo Guam. Tin tức truyền tụng đã đến trước khiến anh được lính Mỹ ở đây nồng nhiệt chào đón. Rồi khi biết các lính Mỹ bị thương tại mặt trận Triều Tiên đều được chữa trị tại một quân y viện ở Tokyo, thủ đô nước Nhật, anh bèn đến đó phục vụ. Cũng chẳng trốn mãi được, cuối cùng anh vẫn phải về nhà, về nơi có Millie. Lòng vòng thế nào mà cuối tháng Tư anh mới hạ cánh xuống sân bay Las Vegas. Millie đón anh với câu chào. “Anh yêu, em đã đến bệnh viện và đã chắc chắn có thai”. Anh ngây ra, không biết nói năng gì, và Millie lại nghĩ do anh mừng quá. “Thật tuyệt vời anh nhỉ? Em sẽ có niềm vui bù đắp mỗi khi anh đi xa biểu diễn. Em mong sẽ là con trai để nối nghiệp anh, để được như anh, và...” Những tiếng líu ríu mơ hồ lọt vào tai anh như từ cõi xa xăm nào vọng tới. Lâu nay, đâu phải anh đã hoàn toàn tuyệt vọng. Đâu đó, anh vẫn trông vào Chúa, vào mẹ, hy vọng tới một ngày nào đấy, một phép màu nào đấy, sẽ giúp anh thoát khỏi người vợ mà anh cảm hận này. Hai năm làm chồng Millie là hai năm anh sống trong địa ngục. Bây giờ lại thêm con cái, liệu anh còn có thể, dù chỉ là hy vọng, thoát được nữa không? Ai cũng trả lời được câu hỏi này. Lại một mùa Giáng sinh sắp đến. Millie sẽ sinh con vào dịp này. Toby đã thu xếp được một cuộc biểu diễn phục vụ lính Mỹ đóng quân ở nước ngoài song vẫn ngại Al Caruso sẽ dở trò khi thấy anh bỏ đi vào dịp Millie sinh con, anh bèn gọi điện cho hân. Nhận ra người gọi, Al Caruso nói như reo. “Chào ngôi sao trẻ, rất vui được nghe giọng nói của anh”. “Tôi còn vui hơn, Al”. “Có phải vì anh sắp được làm cha một ngôi sao tương lai?” “Ông đoán giỏi quá”. Rồi anh tạo cho giọng nói một sự phân vân. “Đó cũng là lý do tôi phải gọi điện hỏi ông. Al này, Millie sắp bế bầu rồi. Tôi thì muốn cùng vợ đón đứa trẻ chào đời nhưng người ta lại đag rất muốn tôi trở lại Triều Tiên và Guam phục vụ cho binh sĩ của chúng ta ở những nơi đó. Tính cách nào bây giờ hả Al? Giúp tôi với!” Cũng khó thật đấy! Al Caruso lẩm bẩm sau hồi lâu im lặng. Toby thận trọng. “Thú thực, tôi không muốn Millie buồn song cũng lại không nỡ phụ lòng những người lính của chúng ta đang phải xa nhà”. Im lặng lâu hơn. Rồi Al Caruso nói sau một tiếng thở dài. “Anh bạn trẻ, đây là ý nghĩ của tôi. Hai ta đều là công dân Mỹ yêu nước, phải vậy chứ? Và những người lính xa nhà kia cũng một phần nhỏ là vì hai ta, đúng chứ?” “Tất nhiên rồi”, Toby nhẹ nhõm hẳn, “nhưng tôi lại cũng không muốn một mình Millie...” “Cô ấy sẽ hiểu, Toby”. Al Caruso ngắt lời anh. “Và đứa nhỏ, lớn lên, sẽ có thêm niềm tự hào về người cha của nó. Hãy yên lòng mà lên đường, anh bạn trẻ của tôi”. Mấy tuần sau, đúng vào hôm trước ngày lễ Giáng sinh, khi Toby rời sân khấu trong những tràng vỗ tay và tiếng hò reo như sấm của những người lính trên đảo Guam thì có người nhét vào tay anh bức điện khẩn báo tin vợ anh chết trong khi cố sinh ra một đứa trẻ đã chết từ trong bụng mẹ.

16. Chương 14

Tháng Tám, ngày 14, năm 1952 là sinh nhật thứ 14 của Josephine Czinski. Do trùng ngày sinh tháng đẻ nên Mary Lou Kenyon mời Josephine tới dự cuộc vui chung ở nhà cô ta. “Họ ác độc lắm”, mẹ cô không cho đi, nói vậy, “con ở nhà đọc Kinh Thánh tốt hơn”. Josephine không nghĩ như mẹ, và trong bụng đã quyết phải đi. Bọn bạn cô chẳng đứa nào độc ác cả, chúng vẫn cười đùa với cô, cho cô chơi chung đồ chơi, ngồi chung ô tô của chúng, và còn nhiều cái chung khác nữa, mẹ cũng biết vậy song mẹ không chịu hiểu mà thôi. Mẹ vừa ra khỏi nhà, Josephine liền ra phố mua ngay chiếc áo bơi màu trắng bằng mấy đôla có được do trông con giúp nhà hàng xóm rồi đi nhanh tới nhà Mary Lou Kenyon với cảm giác hôm nay sẽ là một ngày tuyệt diệu của mình. Biệt thự nhà Mary Lou được coi là lớn nhất, đẹp nhất, sang trọng nhất so với các chủ đầu lửa trong vùng. Vô vàn đồ cổ, thảm, tranh quý. Rất nhiều những căn nhà xinh xắn, đầy đủ tiện nghi dành cho khách. Rồi là sân chơi quần vợt, bãi đáp máy bay riêng, chuồng ngựa và những hai cái bể bơi: cái lớn dành cho gia đình và khách của họ; cái nhỏ hơn ở phía sau thì dành cho gia nhân và đầy tớ. David Kenyon là anh trai Mary Lou mà Josephine đã biết, và theo cô, không ai có thể đẹp trai hơn. Anh cao lớn, nom phải xấp xỉ hai mét, vai rộng, đôi mắt nâu thông minh và tinh quái. David là thành viên đội tuyển bóng bầu dục quốc gia và đang hưởng học bổng Rhodes. Đến chơi nhà Mary Lou bao giờ Josephine cũng thầm mong được thấy David. Chỉ cần thấy thôi. Trước kia, đã hơn một lần anh đến trò chuyện với cô nhưng tuy lòng rộn ràng vui sướng mà lần nào cô cũng đỏ mặt ngây ngô chẳng nói được lời nào. Mary Lou còn một chị gái tên là Beth, nhưng đã chết từ khi Josephine còn bé tí, chưa biết gì. Tối nay, Josephine nhìn quanh quần mãi vẫn không thấy David đâu cả. Song cũng không vì thế mà cô thấy kém vui. Mary Lou tổ chức sinh nhật thật tuyệt, không chê vào đâu được. Chủ-khách, gái –trai, tổng cộng mười bốn (con số trùng với ngày sinh nhật) cô cậu cùng trang lứa. Bữa trưa linh đình gồm toàn những món ít khi Josephine được đụng tới ở nhà, do các gia nhân mặc đồng phục long trọng mang ra. Ăn xong, Mary Lou và Josephine mở xem các quà tặng còn đám bạn thì đứng quanh ngắm nghía, bình luận. Rồi Mary Lou nói. “Nào, như chương trình, giờ ta xuống bơi”. Cả đám tản mát vào phòng thay quần áo kề bên bể bơi. Lúc mặc vào bộ đồ tắm màu trắng mới mua, Josephine mỉm cười thầm mong cuộc đời mình hôm nào cũng sẽ tuyệt vời như hôm nay; một ngày tuyệt diệu, như cô đã có cảm giác từ trước đó. Đây, mẹ chứ sợ hãi đâu đâu. Đám bạn cô có gì xấu xa nào? Từ phòng thay đồ, trong bộ đồ tắm màu trắng, Josephine bước xuống bể bơi trong xanh. Mọi ánh mắt của đám bạn hướng hết về cô, cả gian xảo lẫn ghen ghét. Chỉ trong vài tháng dậy thì, mặt mũi lẫn thân hình Josephine biến đổi theo hướng đẹp lên đến bạn bè, những ai quen biết, và chính bản thân cô cũng phải ngỡ ngàng. Ngực cô nở nang hẳn, đôi vú tròn to và căng cứng dưới làn vải tắm, đôi hông chắc nịch, đôi chân thon dài...Nhìn cô, chỉ có một tiếng có thể thốt ra, “Đẹp quá!” Josephine lao mình xuống làn nước xanh. Ai đó kêu to, “Chơi trò Marco Polo nào”. Đây là trò chơi Josephine rất thích. Cô hào hứng lượn vòng bể nước ấm, mắt nhắm lại, mơ màng gọi Marco và hồi hộp chờ nghe đáp lại Polo để lao tới chỗ tiếng đáp phát ra trước khi người đó di chuyển sang chỗ khác. Còn nếu cô túm kịp được thì nạn nhân chính là nó. Lúc này, nó là Cissy Topping đang lao theo Bol Jackson, gã trai mà nó thích, nhưng vồ hụt, nó bèn túm luôn lấy Josephine. Marco Josephine lại mơ màng kêu lên. Polo, mọi người đồng thanh đáp. Cô quờ tay vơ đại. Chẳng túm được ai cả. Thì cũng quan trọng gì đâu. Ai là tay hay ai là nó, với cô, như nhau hết. Miễn là trò chơi này kéo dài, cũng như ngày hôm nay sẽ kéo dài, mãi mãi. Josephine bỗng nghĩ ra một mẹo bèn nhắm mắt đứng thật im lắng nghe tiếng rẽ nước, tiếng đám bạn rúc rích cười hoặc thậm thì nói, rồi nhích gần tới bậc lên xuống, trèo lên thật khẽ để không gây tiếng động trong nước rồi bắt thần gào lên Marco! Không một tiếng đáp. Cô vẫn bất động, gào to lần nữa, Marco! Chỉ có im lặng trả lời cô. Các bạn đâu cả rồi, hình như chỉ còn độc nhất mình cô trong cái thế giới nước xanh ngắt này. Phải chăng họ cũng mưu mẹo nghĩ ra trò chơi mới, đánh lừa cô, dận nhau không đáp lại cô? Cô bật cười, mở bừng mắt ra. Làn nước tĩnh lặng, đám bạn đã lên hết, đang túm tụm bên kia bể bơi, mọi ánh mắt đều hướng về Josephine, đúng hơn, về phía dưới thân hình cô, Josephine cúi xuống. Đây, bộ đồ tắm màu trắng của cô giờ đã loang đỏ và còn có một vệt nhỏ, hình như là máu, chảy giữa hai đùi. Cô kinh hoàng nhìn sang đám bạn rồi lao xuống nước trốn nỗi nhục nhã không do cô cố tình gây ra. “Không ai làm vậy trong bể bơi” Mary Lou nói. Đứa nào đó dè dặt, “trừ bọn Ba Lan!” Hai ba giọng khác cùng cất lên. Nào “Ta phải tắm gội lại thôi”, rồi “Đúng đấy, tớ thấy nhớp quá”, đến “cho tiền cũng chẳng dám bơi ở đây nữa”. Chốc lát, cả đám kéo nhau vào khu nhà tắm, để lại mình Josephine lơ lửng trên và hoảng loạn giữa bể bơi. Cô ép chặt hai đùi, ngỡ làm vậy máu sẽ thôi rỉ ra. Cô đã bao giờ thấy kinh nguyệt để biết chu kỳ mà phòng bị. Nó còn bắt ngờ với cô hơn cả đám bạn cô. Có lẽ rồi họ sẽ quay lại ngay thôi, sẽ bảo rằng họ chỉ trêu cô, làm cô sợ chút xíu, bây giờ lại tiếp tục chơi trò Marco Polo, cô chịu không? Chịu chứ, cô chịu ngay, và

lập tức nhắm mắt lại mơ màng gọi Marco! Tiếng cô rơi tôm vào đầu chẳng biết mà mất tăm mất tích. Cô cứ ngâm mình trong nước đợi hồi âm Polo...Polo... Không ai làm vậy trong bể bơi... ... trừ bọn Ba Lan Đầu cô bỗng đau dữ dội, còn bụng thì quặn thắt lại, cũng vì đầu. Nhưng cô không thể làm gì khác ngoài ngâm mình trong làn nước này, mắt nhắm lại, và chờ đợi. Polo sắp quay lại rồi. Rất nhiều Polo. Josephine nghe có tiếng chân bước nhẹ đến. Đã bảo mà, ngày vui nào có thể qua mau vậy chứ. Bọn cô đang quay lại đây. Không tìm được, cô cười tươi và mở mắt ra. Chỉ có David, anh trai Mary Lou, người cô vẫn mong nhưng lại sợ gặp nhất vào lúc này, đứng trên thành bể bơi, chiếc khăn tắm vắt qua cánh tay. “Tôi xin thay họ mong được cô tha lỗi, cô Josephine”. Anh chìa ra chiếc khăn tắm. “Cô hãy lên đi, kéo lạnh. Chúng nó đi chơi hết rồi”. Giá mà chết ngay được trong làn nước xanh vẫn chút hồng này?

17. Chương 15 + 16

Chương 15

Cuộc đời Sam Winters ít hôm nghe được nhiều sự tốt lành như hôm nay. Toàn những tin đáng để ăn mừng. Nào các chương trình truyền hình của Pan-Pacific đang ngày một ăn khách mà chàng trai có tên Thứ Sáu là phim đứng đầu, nào cánh truyền hình đang muốn ký một hợp đồng năm năm cho loạt phim này. Tin sau còn vui hơn. Bộ phim do Tessie thủ vai chính và do Barbara Carter làm chủ nhiệm đang được quay với tốc độ chóng mặt mà vẫn rất ổn ở cả hai khâu nghệ thuật và kỹ thuật. Cũng có lý do là Tessie phải gắng sức để chứng minh việc cô ta đề cử Barbara là đúng. Nhưng dù Tessie có chẳng chứng minh gì đi nữa thì Barbara vẫn sẽ là một trong những chủ nhiệm phim hàng đầu của năm nay và đây sẽ còn là năm đánh dấu một bước ngoặt đối với các nhà thiết kế trang phục. Sam vừa gấp giấy tờ lại để đi ăn trưa thì cô thư ký Lucille ulla vào, hớn hớn. “Họ vừa bắt được người đột kho đạo cụ, đang dẫn tới đây”. Sam ngó ra khi thấy người đàn ông già nua bị dẫn giải vào, đôi mắt ông ta đầy thù hận. Đó là đạo diễn lừng lẫy một thời, Dallas Burke. “Tại sao? Ông nói đi, vì Chúa!” Anh gào lên. “Bối không muốn cứ phải nhận mãi đồ bỏ thí, anh hiểu chưa?” Burke lông lộn. “Tôi hận anh, hận cái trò điện ảnh này, cái Hollywood khốn kiếp này, đồ chó đẻ cả lũ. Tôi đã làm giàu cho quá nửa số Hãng phim ở đây, cũng như cho các ông chủ Hãng đó. Tất cả đều làm giàu trên lưng tôi. Tại sao anh cứ làm về hải lòng rồi bỏ tiền ra mua các câu chuyện tôi cóp nhặt lằng nhằng để rồi bỏ xó chúng mà không giao tôi đạo diễn một bộ phim bất kỳ nào đó?” Ông gào lên. “Tại sao? Nếu tôi chia ra cuốn danh bạ điện thoại chắc anh cũng sẽ mua đấy nhỉ. Tôi cần tiền để sống mà làm việc chứ đâu cần sống chỉ để có mặt trên đời này. Anh sản sóc, anh ưu ái tôi nhưng chính là đang để tôi chết dần chết mòn trong thất bại và tủi nhục, và tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh chuyện này đâu”. Dallas Burke đã được đưa đi song Sam Winters, quên cả ăn uống, vẫn ngồi ngẫm nghĩ mãi về ông, về những bộ phim đặc sắc do ông đạo diễn, về thái độ của ông vừa rồi... Vậy mà anh cứ tưởng sẽ không có gì làm hồng nổi cái ngày tuyệt vời này.

Chương 16

Từ khi vợ chết, danh tiếng Toby mỗi ngày một lan rộng, các màn hài hước mỗi ngày mỗi khiến khán giả cười nhiều hơn. Anh được mời diễn tại các câu lạc bộ hạng nhất, như Chez Parey ở Chicago, Latin Casino ở Philadelphia, Rouyal ở New York và nhiều nhiều nữa. Anh diễn cho mọi đối tượng khán giả, từ những con người sang trọng ở các câu lạc bộ kể trên đến các cháu nhỏ đau ốm trong bệnh viện trẻ em, đến cả các Hội từ thiện, Hội tương tế...Có thể nói một cách khá quát là anh có thể biểu diễn cho bất kỳ ai, ở bất kỳ đâu và vào bất kỳ lúc nào. Anh không thể sống, dù no hay đói, dù giàu hay nghèo, dù có đàn bà hay không...mà lại không được biểu diễn, không có người xem và nhất là không có tiếng cười, tiếng vỗ tay của họ. Ngay cả các sự kiện lớn xảy ra trên khắp thế giới tác động đến nhân loại thế nào chả biết, nhưng với anh, chúng chỉ là chất liệu cho các màn trình diễn mà thôi. Thí dụ năm 1951, khi tướng Arthur bị thất sủng đã nói. “Những người lính già không thể chết, họ chỉ mai một đi thôi”, thì Toby bảo, “Lạy Chúa, hẳn là chúng ta giặt quần áo chung một hiệu”. Khi Nixon cao giọng phê phán về vấn đề ngân sách, Toby nói. “Tôi sẽ bỏ phiếu tức thì, nhưng không cho Nixon mà là cho ngân khố”. Năm 1954, Stalin chết, Ike lên làm Tổng thống Mỹ, giới trẻ khoái kiểu mũ Crockett, dân chúng tẩy chay xe buýt ở Montgomery... Những cái đó, và vô số cái khác nữa, đều trở thành chất liệu gây cười cho Toby. Nghe giọng nói, nhìn gương mặt

với những biểu cảm dữ dội của anh trong khi đôi mắt anh tròn xoe ngây thơ, ngỡ ngàng, không ai nín cười được. Họ bò ra, ngã ngổn ra, chảy nước mắt ra mà cười. Họ yêu mến anh, và anh tồn tại một cách hữu ích trên đời. Anh đền đáp mẹ, chính là nhờ vào sự yêu mến đó. Nhưng tận nơi sâu kín trong anh luôn nơm nớp một cái gì đó, như một sự lo âu thường trực mà không vinh quang nào đủ sức tiêu diệt nó, thậm chí chỉ khiến nó tạm thời lẩn đi. Anh áy náy từ việc bỏ lỡ một tiệc vui được mời; và cả cái bản khoán vô lý vì cùng lúc không thể trình diễn ở hai nơi, không hiểu sao vẫn cứ ngang nhiên tồn tại. Cả cái việc lỡ dịp lên giường với một cô gái nào đó cũng khiến anh thối thối mới lạ, bởi với anh, từ khi trở lại là người đàn ông độc thân, anh thay đàn bà như thay hộp quẹt, dù thích đến mấy, cũng không cho phép mình dính líu quá sâu hoặc quá lâu với bất kỳ cô nào. Nhớ cái thuở cơ hàn biểu diễn ở các quán rượu, nhà trọ tồi tàn gọi chung là hệ thống nhà vệ sinh, anh đã chẳng thèm muốn đến phát khóc khi nhìn các ngôi sao sân khấu ngồi trong những chiếc limousine bóng lộn cùng các cô gái xinh đẹp ăn bận lộng lẫy. Bây giờ thì anh đã dư sức có được những gì ngày ấy anh mơ tưởng nhưng nỗi cô đơn vẫn ngày đêm đeo bám lấy anh. Anh khâm phục cái người nào đó đã có câu nói, như nói về chính anh vậy: Khi ta tới được nơi đó, thì lại không thấy có nơi đó... Anh thấy nhớ mẹ. Bà chắc chắn vui khi anh đã nổi tiếng đúng như bà tiên đoán, như bà sẽ có cảm giác gì khi biết anh vẫn phấp phồng âu lo, vẫn cô đơn sầu muộn? Còn cha anh nữa? Ông bị xuất huyết não đã mấy năm nay, đầu óc đã như ngớ ngẩn chẳng nhớ được gì khác ngoài những lần con trai viếng thăm. Toby gửi ông vào nhà an dưỡng ở Detroit, một công trình xấu xí xây bằng gạch từ thế kỷ trước, toát ra vẻ già lão, bệnh hoạn và chết chóc. Toby bước vào căn phòng rộng rãi trải thảm xanh bần thủ, nơi bố anh sống cùng hơn chục ông già bà cả khác. Họ vây quanh anh, cả các y tá, hộ lý nữa, thấy đều hướng về anh bằng những cái nhìn phải nói là sùng bái. “Kìa, tối qua tôi vừa được xem anh trên tivi. Nhất anh đấy. Tôi cười đến nỗi ngã lăn từ trên giường xuống đất”. “Toby ơi, làm sao anh nghĩ ra được những chuyện tức cười đến thế?” “Trong lúc chờ gặp cha, anh kể chuyện gì cho chúng tôi cười đi”. Vừa may, một hộ lý đang đẩy tới chiếc xe có bố anh ngồi trên đó. Ông mới được cắt tóc, cạo râu và còn chịu mặc ple để đón con trai tới thăm. “Ai thế kia, cha tôi đấy, ư, sao nom giống Jack Barrymore vậy?”. Toby kêu lên và ai nấy đều nhìn ông Temple, thậm chí ước giá mình cũng có đứa con tuyệt vời như vậy đến thăm. Anh cúi xuống ôm lấy vai ông. “Đừng trêu chọc người ta thế nữa”, rồi chỉ tay vào cô hộ lý, “mình là đàn ông, phải đẩy xe cho cô ta mới đúng chứ?” Tất cả cười rũ ra. Sẽ có nhiều người học thuộc câu đùa này, nhớ đúng ngày tháng này để sau đó kể lại với gia đình, bè bạn rằng. Hôm ấy, lúc ấy, tôi đứng ngay bên Toby, sát bên, như thế này này, và anh ấy bảo với ông bố là... Anh đứng lại thêm lát nữa, pha trò cười, trêu chọc đám người đủ chuyện, từ sức khỏe, con cái tới chuyện gối chăn... Họ cười về chính những chuyện của họ mỗi lúc một to hơn, sáng khoái hơn và Toby biết họ mong anh cứ trêu chọc họ nữa, trêu chọc họ mãi... Rồi anh làm bộ buồn rầu. “Tôi cảm ghét giờ khắc phải chia tay này. Các vị là những khán giả đáng yêu nhất mà tôi được biểu diễn cho, nhưng công việc là trọng. Đã đến giờ tôi phải gặp riêng bố tôi, để nghe ông truyền thụ lại ít chuyện cười. Tôi sắp hết vốn rồi. Xin phép các vị”. Anh gập mình chào trước tiếng vỗ tay và reo hò như của cả trăm người. Giờ chỉ còn hai bố con trong phòng khách. Là nơi tiếp khách song nó cũng sặc mùi chết chóc. Nhưng suy cho cùng, cả cái nhà này cũng chẳng để dành cho cái kết cục đó hay sao? Toby nghĩ. Chết ư? Có khác gì nhau cái chết chậm chậm ở nhà, ở bệnh viện, hoặc chết tươi bởi tai nạn trên đường? Ở chỗ an dưỡng này, dù sao, ít hay nhiều, nhanh hay chậm, bố anh cũng còn được sống với những người, dù không là bạn thì cũng có thể là bè, và dù có không là gì thì theo anh, họ cũng rất đáng yêu, thể hiện qua thái độ của họ với anh vừa rồi. Và Toby tin rằng họ không thể làm gì để bố anh phải buồn. “Bố sung sướng vì con vẫn nhớ đến thăm bố”. Ông Temple chậm chạp nói. “Bố rất muốn gặp con để báo cho con một tin vui, là ông già Art Riley ở phòng bên cạnh vừa chết đêm qua”. “Con khó mà đưa cái chuyện ấy vào màn diễn, nghe chẳng vui lắm”. Toby cười cười. “Vui chứ con. Vui lắm. Bởi bố có thể dọn vào phòng đó. Nó chỉ có một giường”. Tuổi già còn là thế đó, Toby nghĩ, vẫn ham sống, vẫn mong tận hưởng những gì sung sướng vớt vát được. Chắc là vẫn dễ chịu hơn cái chết. Cái chết của họ có thể là sự giải thoát cho vợ con hoặc họ hàng thân thích của họ, nhưng với họ, còn sống vẫn là tốt đẹp hơn nhiều, nên họ vẫn mong bám được vào nó. “Chúc mừng sinh nhật, ông Dorset. Ông thấy sao, ở ngày bắt đầu cái tuổi chín tư này?” – “Tuyệt vời, anh bạn trẻ ạ. Thêm ba năm, năm năm nữa, vẫn cứ là tuyệt vời khi mình còn đang sống”. Đến lúc Toby phải đi rồi. “Có dịp là con sẽ vào thăm bố ngay”. Anh tặng bố một ít tiền, tặng các y tá, hộ lý nhiều hơn. “Mong các vị chăm sóc bố tôi chu đáo. Ông đã kể tôi nghe rất nhiều chuyện vui để đưa vào màn diễn. Cảm ơn các vị”. Chưa ra khỏi cổng nhà an dưỡng anh đã quên hết mọi chuyện liên quan đến ông bố tội nghiệp, chỉ nghĩ về buổi diễn tối nay. Song các y tá, hộ lý và đám bệnh nhân gặp anh hôm đó, rất lâu sau sẽ còn nói với nhau, và với ai quen biết họ, về ngày thăm viếng này của anh.

18. Chương 17

Năm mười bảy tuổi, Josephine đã trở thành cô thiếu nữ đẹp nhất Odessa với thân hình nở nang cân đối, đôi vú tròn đầy, đôi chân dài thon, da rám nắng, mái tóc đen và dài vùng đôi mắt nâu sâu thẳm phơn phớt ánh vàng... Sau hôm sinh nhật “tuyệt vời” ấy, Josephine không gặp gỡ nhóm bạn con nhà những người có dầu nữa mà biết rằng chỉ nên là bạn của con cái thuộc nhóm những người còn lại. Học xong chương trình phổ thông, nàng được nhận vào phục vụ ở Golden Derick, một điểm chiếu phim ngoài trời, rất được dân tình ưa chuộng. Ngay cả Mary Lou, Cissy Topping và mấy đứa bạn cũ thuộc nhóm những người có dầu cũng thường kéo nhau tới đó. Nàng vẫn chào họ một cách lịch sự, vẫn trao đổi với nhau vài ba câu vu vơ, nhưng nàng hiểu không còn gì có thể kéo nàng, kéo cả họ, trở lại với nhau, như trước hôm sinh nhật đó nữa. Luôn luôn, nàng thấy lòng mình không yên ổn, nhưng không giải thích được tại sao, cũng như không thể biết trước mắt nàng khao khát cái gì, chờ đợi cái gì. Nàng thấy Odessa xấu xí, tù túng nhưng lại không biết nếu bỏ nó mình sẽ đi đâu và sẽ làm gì. Cứ nghĩ tới chuyện đó là nàng lại thấy đau đầu dữ dội. Nàng đi chơi nhiều với đám con trai, và cả đàn ông nữa. Mẹ nàng ưa nhất Warren Hoffman, một thợ chữa ống nước. Bà hay nói, “Warren chắc chắn là chồng tốt đấy. Chăm đi lễ nhà thờ, kiếm tiền cũng khá, và lại rất yêu con. Chẳng ai hơn nổi đâu, con ạ”. Nàng trẻ môi. “Vâng, sẽ chẳng tìm đâu ra ai hơn con gần chục tuổi mà lại còn béo ị nữa”. Bà ném cho nàng cái nguyệt chết người. “Các tiểu thư nhà nghèo Ba Lan không kiếm chồng trong những bộ giáp sắt mạ vàng đâu con ạ. Đừng viễn vông nữa”. Tuần một lần, và chỉ đúng một lần, Josephine cho Warren đưa nàng đi xem phim, và chỉ có xem phim. Anh ta thường đặt bàn tay to bè, thô nháp và nhộp mồ hôi của mình rồi siết lại, suốt lúc ngồi xem. Nàng chẳng phản ứng gì, vì toàn bộ tâm trí đều đã bị màn ảnh hút lấy. Không chỉ vì chuyện phim hấp dẫn, diễn viên đẹp, đóng hay mà còn vì đâu đó trong nàng bỗng mơ hồ cảm thấy Hollywood sẽ là mảnh đất đơm hoa nảy trái cho những khát vọng vẫn lẫn khuất đâu đó trong nàng. Nếu nàng không tự mang lại cho mình những hoa trái đó thì chồng nàng sẽ phải mang lại. Nghĩa là nàng phải lấy chồng giàu. Không thì hết cách. Kiếm ra ai bây giờ? Các chàng trai con nhà giàu đều đã bị các cô gái hoặc con nhà giàu hoặc cực kỳ xinh đẹp cưới hết rồi. Hình như còn một người: David Kenyon! Nàng vẫn thường nghĩ đến anh. Lâu lắm rồi, trước cả cái hôm sinh nhật đó, nàng đã lấy trộm trong phòng Mary Lou tấm ảnh David mang về giấu thật kỹ và mỗi khi buồn bã lại đem ra ngắm nghía. Trăm lần như một, cứ nhìn hình anh là nàng lại nhớ gương mặt anh hướng tới nàng chiếc khăn tắm và bảo, “Tôi xin thay họ mong được có tha lỗi...” Thế là sự buồn bã lập tức lui đi, nhường chỗ cho cảm giác ấm áp ngọt ngào. Từ sau hôm ấy, nàng chỉ được thấy anh đúng có một lần, khi anh ngồi trong ô tô cùng gia đình. Lâu lâu sau Josephine mới được biết hôm ấy cả nhà tiễn anh ra ga tàu hỏa để từ đó anh đi du học tại trường Oxford nước Anh. Mùa hè và lễ Giáng sinh nào anh cũng về thăm nhà, đã ba năm rồi, song đường đi của anh và nàng như không thể gặp được nhau. Tuy nhiên, chuyện về anh thì vẫn được cô này cô khác nhắc tới. Ngoài tài sản thừa hưởng từ cha, anh còn được bà nội di chúc tặng cho năm triệu đôla. Người như thế có chỗ nào dành cho con gái một bà thợ may nhập cư gốc Ba Lan không nhỉ? Hoá ra nàng không biết David đã về nhà cả tuần nay. Vào một tối thứ bảy của tháng Bảy, khi đang làm việc tại Golden, Derrick, nàng có cảm giác dân chúng của cả thị trấn Odessa đổ dồn về cái bãi chiếu bóng ngoài trời này với hy vọng những cây kem, những ly nước đá sẽ giúp họ xua đi cái oi ả đêm hè. Josephine chẳng lúc nào ngồi tay mà vẫn không đáp ứng kịp. Lại thêm một chiếc xe thể thao màu đỏ vừa dừng lại. Josephine, một tay bưng khay bánh mì kẹp thịt, tay kia chìa ra tấm bìa cho người lái, vui vẻ. “Chào ông, xin mời đọc thực đơn, hoặc cứ gọi ngay món ông đã quen gọi”. “Xin được chào người quen cũ”. Josephine khẽ rung mình. Giọng David không thể lẫn với ai khác được. Anh vẫn như nàng hình dung, có lẽ đẹp trai hơn cả trước, còn già dặn, tự tin thì khỏi phải nói rồi. Ngồi ở ghế bên là Cissy Topping, thật lạnh lùng và cũng thật xinh đẹp trong bộ áo váy lộng lẫy. “Chào Josie, nóng nực thế này mà còn phải làm việc thì mệt lắm nhỉ?” Cô ta nói hay nhỉ! Cứ như nàng thích bưng khay bánh mì chạy đi chạy lại hơn là ngồi xem phim hoặc đi chơi bằng xe hơi thể thao với David không bằng. Nàng đáp bằng giọng nhũn nhặn, “Nếu không, mình sẽ phải lang thang ngoài đường mất”. Và nàng thấy David cười nhẹ, chắc anh hiểu. Họ đi rồi, Josephine vẫn đứng ngẩn ra ngẫm nghĩ. Nàng nhớ lại từng ý từng lời David để suy xét, tìm tòi ẩn ý bên trong. “Được chào người quen cũ...Tôi muốn bánh mì xúc xích và bia, xin lỗi, tôi muốn nói cả phê chứ không phải bia...Cô làm ở đây được không?...Cho tôi trả tiền, vâng xin cứ giữ lại tiền thừa...Rất mong sẽ gặp nữa, Josephine...” Tất nhiên anh khó mà nói gì khác hơn khi có Cissy ngồi bên, nhưng thực ra giữa anh và nàng đã có cái gì để nói nào.

Anh vẫn nhớ mặt nhớ tên nàng đã là tốt lắm rồi. “Xảy ra chuyện gì vậy, Josita? Trông cô như bị ai bắt mất hồn vậy”. Paco, chàng đầu bếp người Mehico đến bên lúc nào chẳng biết, đang vừa hỏi vừa nghiêng đầu nhìn nàng. Nàng mến anh chàng này. Paco đã ngót ba mươi, tóc và mắt đen nhánh, miệng lúc nào cũng như đang cười, lại luôn đùa vui khi công việc căng thẳng, bận rộn. “Chàng nào vậy?” Paco hỏi tiếp. “Khách hàng thôi, Paco”. Nàng bình thản đáp. “Vậy thì còn gần chục người cũng là khách hàng đang đợi ta đấy, nhanh chân lẹ tay lên”. Ngay hôm sau, chuông điện thoại reo từ sáng sớm, và linh tính đã mách Josephine biết là ai trước khi nàng nhấc máy lên. Suốt đêm nàng nghĩ đến anh và sự kiện này tựa như giấc mơ về anh vẫn còn tiếp diễn. Anh chẳng chào hỏi gì, nói ngay. “Cô như chẳng thay đổi gì, chỉ có cái khác duy nhất là xinh đẹp hẳn lên”. Nàng chỉ muốn oà khóc vì sung sướng, và sau vài câu thăm hỏi nữa, nàng nhận lời mời ăn tối cùng anh. Chưa bao giờ, với nàng, ngày dài như hôm ấy, tưởng rằng chiều tối sẽ không bao giờ đến nữa. Nhưng rồi nó cũng đến, và đến cùng lúc với chiếc xe thể thao màu đỏ của David đậu lại trước cửa nhà nàng. Đã tưởng anh sẽ đưa nàng tới một nhà hàng khuất nẻo nào đó để tránh gặp người quen, bạn bè nên nàng vừa hạnh phúc vừa hãnh diện khi thấy anh mời nàng tới thẳng câu lạc bộ của những người có đầu, chọn chiếc bàn ở vị trí trung tâm nhất, nơi mọi thực khách đều dễ dàng thấy họ và phần lớn dừng lại chào khi đi ngang qua. Nàng không hề đọc thấy một nét gì gượng gạo ở anh khi đưa nàng tới đó, trái lại, anh rất vui và có vẻ hãnh diện vì nàng, như nàng đã hãnh diện khi được cùng anh tới đây. Thế có Chúa, sao nàng lại được quen biết người đàn ông tuyệt vời đến vậy, mà anh cũng có vẻ quý mến nàng, còn nàng, chắc chắn nàng đã yêu anh. Họ gặp nhau mỗi ngày, sau lúc Josephine xong việc. Từ vài năm trước, mới mười bốn tuổi, Josephine đã phải tập chống trả với những biểu hiện thèm muốn của giới đàn ông, bởi ở nàng, từ gương mặt, giọng nói cho đến thân hình đều toát ra vẻ kêu gọi dục tình, như một thách đố vậy. Họ vượt ve, rồi bóp nắn mọi chỗ trên người nàng, cố tình đụng chạm vào vú nàng, luồn tay vào váy nàng, nghĩ rằng hẳn nàng sẽ rất thích thú. Ai ngờ chỉ làm nàng ghê tởm họ thêm. Với David Kenyon thì ngược lại. Vô tình, nàng biết chắc là vô tình, anh chỉ mới khước vai hoặc đụng chạm vào đầu đó trên mình mà nàng đã rạo rực khắp người. Đã bao giờ nàng có cái cảm giác quái quỷ này đâu, dù với bất kỳ người khác giới nào. Nàng thật hết sức khó khăn khi phải sống những ngày không được gặp anh. Rồi mỗi tuần họ có nhiều ngày gặp nhau hơn và mỗi ngày họ lại ở bên nhau lâu hơn. Cuối cùng, ơn Chúa, phép màu đã xuất hiện. David ngỏ lời yêu nàng. Anh thẳng thắn đưa các vấn đề của hai người ra để cùng nàng bàn tính, cũng như không giấu nàng những mâu thuẫn của anh với gia đình, nhất là với mẹ. “Bà muốn anh giúp bố lo chuyện làm ăn của gia đình, nhưng anh không chắc sẽ gắn bó cả đời mình với nó hay không”. Anh thổ lộ. “Chuyện làm ăn” của gia đình Kenyon bao gồm các giếng dầu, các nhà máy lọc dầu, một trang trại gia súc hàng đầu ở vùng Tây Nam, hệ thống khách sạn, vài nhà băng và một công ty bảo hiểm lớn. Josephine ngập ngừng. “Sao anh không nói với mẹ là anh không thể?” Anh thở dài: “Khi bà đã định cái gì thì chẳng ai nói khác được. Em không hiểu mẹ anh đâu”. Josephine đã gặp, cả đã chuyện trò với mẹ David. Bà bé tí xiu, và gầy đét. Không hiểu tại sao lại sinh ra được đứa con to lớn như anh. Bà thường rất ốm yếu trước và sau khi sinh, rồi mắc chứng đau tim sau lần sinh thứ ba, chính là Mary Lou đấy. Bọn trẻ lớn lên, hàng tháng hàng năm nghe mẹ kể về những khổ sở của bà khi mang thai và khi sinh nở, làm chúng tin rằng bà đã đánh đổi cả sinh mạng mình để có được chúng, và trong mắt chúng, bà trở nên một thứ quyền uy bất khả kháng mà bà thường xuyên sử dụng một cách hợp lệ và không khoan nhượng. “Anh muốn được sống theo ý mình,” David rầu rĩ, “nhưng thật khó mà trái ý mẹ...Nói riêng với em, bác sĩ về bệnh tim đã có lần bảo mẹ anh chắc cũng không sống được bao lâu nữa.” Rồi một tối, nàng kể anh nghe về mơ ước được tới Hollywood và trở thành ngôi sao điện ảnh. Anh nhìn nàng rất lâu, lắc đầu. “Anh không để em đi đâu cả.” Nàng nghe mà tim đập mạnh, vì hạnh phúc. Thêm một lần gặp là anh và nàng đều cùng thấy khó có thể rời xa nhau. David chẳng hề nghĩ gì đến gốc gác của Josephine, đến cuộc sống túng bần của hai mẹ con nàng, cũng chẳng hề tỏ ra ban ơn hoặc thương xót gì hết. Anh tôn trọng nàng, cư xử bình đẳng và ngay thẳng với nàng. Vì thế, cái chuyện xảy ra đêm ấy ở bãi chiếu phim lại càng khiến Josephine khiếp sợ hơn. Lúc ấy, đã sắp đến giờ nghỉ, David đang ngồi trong xe chờ nàng, còn nàng thì đang trong bếp với Paco, làm những việc dọn dẹp cuối cùng. Vừa lau sạch bóng dao đĩa, Paco vừa nhìn Josephine một cách ý nhị, bảo. “Đôi duyên ương khiến ai trông cũng phát thèm.” Josephine đỏ mặt sung sướng, nói như cái. “Có ai làm gì khoe khoang đâu mà anh bảo vậy?” “Thì trông cô lúc nào cũng vui, gương mặt xinh xắn lúc nào cũng rạng rỡ lên, ai chả biết. Cô hãy nói giùm tôi rằng anh ta là người đàn ông hạnh phúc nhất đấy.” “Lát nữa gặp, em sẽ nói ngay.” Vừa đáp, Josephine, trong lúc vui vẻ, kiễng chân hôn lên má Paco. Ngay sau đó, nàng nghe tiếng máy xe David gầm lên, rồi tiếng lốp xe nghiêng mặt đường ken két rộn người. Nàng chạy ra, vừa kịp thấy xe anh chồm lên, đâm vào sau một xe khác, ngoặt gấp, rồi lao vút đi. Nàng đứng như chôn chân tại chỗ, sững sờ. Chuyện gì vậy nhỉ? Quá nửa đêm, khi còn đang trần trọc bởi không sao ngủ nổi, Josephine nghe có tiếng xe quen quen đổ

lại ngay trước nhà. Nàng mở cửa sổ nhìn xuống, thấy David ngồi gục đầu vào tay lái, người đổ nghiêng vào cửa xe. Nàng khoác vội áo ngoài, chạy ra. Nghe tiếng chân, anh ngẩng lên và mở cửa xe, nắm tay nàng, kéo lên ngồi cùng. Trong xe nồng nặc mùi rượu. Sau một hồi lâu im lặng đầy chết chóc, David cất tiếng, giọng líu ríu vì giận chứ không phải vì say, và mỗi lời anh như trút ra nỗi đau khổ vô cùng tận. “Dù đã là chồng em anh cũng không có quyền ngăn cấm em biểu lộ tình cảm chân thật của mình với người đồng giới, thậm chí khác giới. Nghĩa là bao giờ em cũng được tùy thích làm những gì em muốn. Anh chỉ xin em một điều, là xin chứ không phải cấm, khi nào còn là bạn anh, đừng có hôn hít cái bọn đàn ông Mehico khốn kiếp. Anh chỉ xin điều đó thôi, Josephine”. Nàng không thể ngờ nguyên do đó. “Em hôn paco bởi anh ấy đã nói một câu về tình yêu của chúng mình làm em rất vui. Đó hoàn toàn là một nụ hôn cảm ơn, anh yêu”. David như không nghe thấy gì, vẫn đang tiếp tục dòng hồ ức của mình. “Em sẽ được nghe câu chuyện mà anh chưa hề rằng với bất cứ ai. Anh rất yêu chị ruột của anh, mà chắc em từng đã nghe tên chị ấy, Beth.” Josephine nhớ ngay đến hình ảnh người con gái có nước da trắng nõn, mái tóc hung, gương mặt xinh xắn mà nàng đã gặp mỗi khi đến chơi với Mary Lou. Năm nàng tám tuổi thì nghe tin Beth chết. Khi đó David khoảng 15, có lẽ vậy. Nàng nói: “Khi chị Beth mất, em có biết.” “Em biết nhầm đấy, Josephine. Chị Beth vẫn sống.” Chẳng khác bất ngờ bị nện mạnh vào đầu, Josephine nói bừa. “Anh nhầm thì có. Chị Beth mất, chẳng những em mà còn...” rồi nàng bỗng thấy mình vô lý, ngưng bật lại. David nhìn sâu vào mắt Josephine, giọng run rẩy. “Beth hiện đang ở bệnh viện tâm thần. Chị ấy bị một thằng làm vườn người Mehico cưỡng hiếp. Phòng Beth ở đối diện phòng anh. Nghe tiếng la hét của chị, anh vội chạy qua và thấy thằng kia đã lột trường chị ra và đang cười lên bụng chị. Anh xông vào vật lộn với hắn cho đến khi...đến khi mẹ anh gọi được cảnh sát đến. Hắn bị giam lại và ngay tối hôm đó đã tự treo cổ trong nhà tạm giam. Còn Beth thì sau đó bị tâm thần, và sẽ không bao giờ ra khỏi bệnh viện ấy được. Anh không biết nói sao để em hiểu anh thương chị ấy thế nào, và cũng từ cái đêm hôm ấy, anh...anh đã không thể nào chịu nổi cảnh bọn Mehico...” Giọng anh nghẹn lại. Nàng kéo đầu anh tựa sát ngực mình, thì thầm. “Em xin lỗi, David. Em biết ơn vì anh đã kể em nghe chuyện ấy. Em yêu anh!” Sự kiện đó càng đẩy họ lại gần nhau hơn và họ đã nói, đã bàn với nhau những chuyện mà trước đó chưa bao giờ nghĩ là sẽ bàn, sẽ nói. Nghe người yêu kể về lòng mộ đạo đến mức cuồng tín của mẹ nàng, anh gật gật đầu, vẻ hiểu biết. “Anh cũng có một ông cậu như vậy, sang tận Tây Tạng học đạo”. Một hôm David nói. “Tháng sau anh tròn hai tư tuổi. Đó là tuổi lập gia đình của đàn ông nhà Kenyon, như một truyền thống, hoặc một tục lệ, không thể muộn hơn.” Nghe xong, mắt mấy đêm nàng không ngủ nổi. Tối hôm sau, anh rủ nàng xem phim. Nhưng khi đã ngồi lên xe, anh lại bảo. “Nghe nói phim này dở lắm, chúng mình ngồi chơi đấu bàn chuyện mai sau đi, em yêu”. Nàng không đáp, chỉ nép thật sát vào anh. “Mình đến hồ Dewey, anh yêu”. Nàng thầm thì, lòng những muốn được anh ngỏ lời cầu hôn trong khung cảnh thơ mộng ấy, và sung sướng khi thấy anh cho xe quay đầu chạy theo hướng đó. Hồ Dewey cách Odessa ngót năm mươi dặm, về phía Bắc. Đêm rất đẹp. Mặt nước lấp lánh ánh sao, chan hòa ánh trăng. Và gió nhẹ như ve vuốt. Hai người ngồi im trong xe tận hưởng vẻ đẹp và lắng nghe những âm thanh bí ẩn của trời đêm. Bỗng nhiên Josephine muốn dâng tặng David một món quà gì đó để anh hiểu nàng yêu anh biết bao nhiêu, để anh hiểu không còn gì là quan trọng với nàng hơn anh. Nàng biết món quà đó là gì rồi. “Xuống tắm đi, anh yêu.” Nàng nói. “Mình đâu mang theo đồ bơi, em yêu”. “Mình vẫn coi như có nó, được không anh?” Nàng hỏi chỉ để mà hỏi, bởi trong khi anh còn chưa biết trả lời sao thì nàng đã chạy ra sát mép nước, vừa chạy vừa vút bỏ dần váy áo trên người. Trần truồng, nàng lao xuống làn nước ấm. Rồi nàng thấy David rẽ nước ở bên. “Josephine em...” Anh như nói không nên lời, nghẹn ở đầu đó, lẫn ở đâu đó... Nàng nhào vào anh, thấy anh cũng đã trần trụi như nàng. Họ ghì chặt lấy nhau, biết mình và cả biết nhau đều thèm khát dữ dội, thèm khát đến cả đau đớn. Một cái gì đó của cơ thể anh cứng rắn và ấm nóng ép sát vào nàng, và anh thều thào. “Không, em yêu, mình không thể...” Nàng đưa tay xuống cầm lấy cái đó của anh, nắm thật chặt, thấy nóng rực khắp cả thân hình đang ngâm trong làn nước đêm lạnh lạnh, nói. “Được mà, anh yêu. Em muốn tình yêu của chúng ta không có chữ KHÔNG!” Anh bế nàng lên bờ, đặt nàng ngay bên mép nước và nằm lên trên nàng. Họ đi vào trong nhau, hòa với nhau, với đất trời, với trăng sao, với màn đêm, làm một, rồi cùng lúc, thốt lên những tiếng kêu vô nghĩa của mãn nguyện, đủ đây. Rồi họ cứ nằm lặng đi bên nhau, chỉ ôm nhau, không nói. Mãi nửa đêm anh mới đưa nàng về nhà. Và chỉ đến khi vùi đầu vào gối nàng mới nhớ ra anh vẫn chưa cầu hôn nàng. Nhưng cần chi nữa, dù sao nó vẫn chỉ mang tính thủ tục, lễ nghi. Những gì họ đã có với nhau mới thực sự là lớn lao, thực sự là của tình yêu, tình vợ chồng. Ngày mai...Hãy ngủ đi, chỉ còn mấy tiếng nữa là đến ngày mai rồi...Nàng tự ru mình, rồi ngủ thiếp đi. Chắc chắn chưa bao giờ Josephine ngủ ngon đến vậy. Mãi quá trưa nàng mới thức dậy cùng nụ cười trên môi. Nàng còn cười tươi hơn khi thấy mẹ chạy vào, trên tay là chiếc áo cưới rất đẹp, tuy đã là áo cũ. Nàng chỉ thôi cười khi nghe mẹ nói. “Đến cửa hàng Brubaker mua cho mẹ chục mét đăng ten. Đây

là chiếc áo bà Topping vừa đưa mẹ làm mẫu để may áo cưới cho Cissy. Thứ bảy này nó sẽ làm đám cưới với David Kenyon”. Chia tay Josephine, anh về ngay nhà rồi vào gặp ngay mẹ. Bà đang nằm trên giường, như ngủ, nhưng mở mắt ngay ra khi nghe thấy tiếng chân và mỉm cười khi biết đó là David. “Chào con. Đi chơi đâu mà về muộn thế?” “Chào mẹ, Con đi chơi với Josephine mẹ ạ”. David không thấy mẹ nói gì mà chỉ nhìn anh bằng cặp mắt nâu sáng và linh lợi, bèn tiếp. “Con sẽ cưới Josephine!” Bà nhắm mắt lại, lắc đầu. “Con nghĩ mẹ sẽ cứ mặc con làm cái việc sai lầm đó ư?” “Con xin mẹ hãy hiểu Josephine hơn. Và hãy tin vào con trai mẹ.” “Tất nhiên là mẹ tin con. Và mẹ cũng biết Josephine là một cô gái đẹp, đáng yêu. Nhưng chưa đủ để làm dâu nhà Kenyon. Người con sẽ lấy làm vợ phải là Cissy Topping. Chỉ nó mới mang hạnh phúc đến cho con, và nếu con lấy nó, mẹ sẽ rất sung sướng.” Anh nắm bàn tay gầy và nhẵn của mẹ, nói: “Mẹ biết là con rất yêu mẹ, rất muốn mẹ được sung sướng vì con, nhưng trong chuyện này, con tự quyết định được mẹ ạ”. Bà hỏi nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng. “Mọi quyết định của con đều đúng cả sao, David?” Anh nhìn bà một cách chăm chú. Không hề bối rối hoặc động lòng, bà nói tiếp, giọng vẫn nhẹ nhàng. “Mẹ có thể tin được là bao giờ con cũng hành động đúng không? Con sẽ không bao giờ làm những điều ngốc nghếch, những điều kinh khủng chứ?” Anh nhấc vội tay ra. “Con luôn hiểu rõ những việc mình làm chứ?” Giọng bà mỗi lúc nhẹ thêm đi nhưng hàm ý lại càng thêm lộ rõ. David luống cuống. “Vì Chúa, con xin mẹ, đừng nhắc đến chuyện đó nữa”. “Con tàn phá cái nhà này đủ rồi đấy, David. Con bảo yêu mẹ mà nỡ để mẹ chết vì sự ngốc nghếch của con sao. Con nghĩ mẹ chịu đựng hết chuyện này tới chuyện khác của con được ư?” Anh áp úng những lời phân bua. Bà thở dài, chép miệng. “Giờ con lớn rồi, mẹ không thể đưa con đi được nữa. Mẹ chỉ muốn con xử sự như một người lớn, con hiểu mẹ nói gì không?” “Con yêu Josephine, yêu lắm...mẹ ạ. Con chỉ...” Cơn ho của mẹ cắt ngang lời David. Anh vội gọi bác sĩ tới, sau đó ngồi nói chuyện với ông ta. Bác sĩ vỗ vai anh. “Tôi e bà chẳng còn sống lâu được, anh hãy can đảm lên.” Còn có thể cầu xin hoặc tranh cãi gì nữa? Tưởng đã thất vọng hoàn toàn nhưng rồi chợt nảy ra một ý, hôm sau David tìm đến nhà Cissy Topping. “Mẹ tôi cứ cho rằng tôi và cô nên là vợ chồng nhau...” Cissy không để anh nói hết. “Em cũng cho là nên như thế, David ạ”. “Nhưng tôi đã yêu người khác,” anh nóng nảy, “và tôi biết nói thế này thì thật không phải, nhưng chúng ta có thể chỉ là vợ chồng từ nay cho đến khi mẹ tôi mất, rồi cô sẽ cho tôi ly dị, cô nghe có được không?” Cissy dăm dăm nhìn anh như thể đoán xem anh nói thật hay đùa, rồi với sự dịu dàng nhất mà cô có thể, gật đầu. “Vâng, nếu anh thực sự muốn vậy.” David đứng dậy, cúi mình. “Tôi không biết nói sao để bày tỏ lòng biết ơn của mình, của cả Josephine nữa.” Anh nói thành thực. “Mình là bạn bè thì phải giúp nhau chứ.” Cissy đáp, có vẻ thành thực không kém. Tiễn David ra khỏi, cô ta nhắc điện thoại gọi cho bà Kenyon. “Mọi việc đã đúng ý mẹ”. Rồi gác máy liền. David không ngờ Josephine đã biết về đám cưới của anh với Cissy trước cả khi anh gặp được nàng để giải thích mọi chuyện. Khi đến nhà nàng, anh thấy bà Czinski ngay ngoài cửa. Anh lễ phép chào rồi hỏi. “Josephine có nhà không ạ, cháu muốn nói chuyện với cô ấy.” Đáp lại, bà trừng trừng nhìn anh với vẻ đắc thắng độc địa, lầm rầm. “Chạy cách nào cho thoát khỏi sự trừng phạt của Chúa, hồi bấy giờ rồi. Địa ngục đang chờ đón các người.” David nhắc lại. “Cháu muốn gặp Josephine, thưa bác.” “Nó đi rồi, ha ha...ha ha...nó đã đi rồi...”

19. Chương 18 + 19

Chương 18

Chiếc xe khách đầy bụi bặm rong ruổi trên tuyến đường Odessa-El Paso-San Bernardino-Los Angeles đổ khách xuống bến xe Holly-wood trên đường Vine vào lúc bảy giờ sáng. Trên chặng đường dài đặc gần hai ngàn cây số đó, trong hai ngày trên đường đó, và ở một chỗ nào đó không nhớ nổi, Josephine Czinski đã kịp trở thành Jill Castle. Về ngoài nàng vẫn đẹp cái vẻ đẹp khêu gợi đến mức khiêu khích như xưa song bên trong thì đã hoàn toàn là một con người khác. Một cái gì đó, một vẻ gì đó của Josephine đã chết, đã vĩnh viễn mất đi.

Ngay khi mẹ vừa dứt lời về đám cưới của David với Cissy, nàng đã biết mình phải ra đi, và quyết định phải đi ngay lập tức. Nàng thu vén mấy vật dụng cần thiết, những gì có thể nhét vào valy được, mà chủ yếu là quần áo, đầu óc chỉ loay hoay mang cái này bỏ cái kia mà không hề nghĩ đến chuyện quan trọng nhất: nàng

sẽ đi đâu và sẽ làm gì để sống ở đó? Thực sự nàng chỉ nghĩ là phải đi, càng nhanh càng tốt, khỏi cái mảnh đất mang tên Odessa này. Đứng vào lúc xách valy lên, nhìn quanh gian phòng lần cuối cùng như sợ bỏ quên vật gì quan trọng, Josephine bắt gặp những bức hình diễn viên nàng dán khắp tường và chợt nhớ tới ước mơ Hollywood thuở nào, nhớ tới cả buổi tối nàng kể cho David nghe về mơ ước đó, nhớ cả câu anh nói khi nghe xong, Anh sẽ không để em đi đâu cả ... Nàng sập mạnh cửa phòng, không thêm khoá nữa. Chẳng lâu sau; Odessa, mẹ, Mary Lou, Cissy, Paco, và cả David nữa, tất nhiên, đã lui lại sau, đã mờ khuất dần trong tâm trí nàng, theo vòng quay của những chiếc bánh xe. Và cũng chính những bánh xe đó đang đưa nàng tới một cuộc đời mới, với những cơ hội mới. Sướng hay khổ, vui hay buồn, may mắn hay rủi ro đang chờ nàng ở phía trước, nàng đâu biết nổi, nàng chỉ cần biết rời xa được thị trấn Odessa ấy, rời xa được những con người ấy đã là cái may mắn đầu tiên trong cuộc đời mới của nàng rồi. Đầu nàng bỗng lại đau dữ dội. Lẽ ra nàng đã phải đi khám, dù chỉ để biết nguyên do của nó, còn việc chữa trị sẽ tính sau. Song bây giờ thì cũng chẳng quan trọng gì nữa. Những cơn đau đầu cũng là một mảnh của quá khứ và chẳng có lý do gì để nó lèo đèo theo sang cuộc đời mới của nàng. Cuộc đời ấy làm gì có chỗ cho nó, nàng tin tưởng vậy. Vĩnh biệt Josephine Czinski! Muôn năm Jill Castle!

Chương 19

Nghe thì vô lý và buồn cười hơn cả chuyện hài hước mà Toby vẫn kể trên sân khấu nhưng anh, Toby Temple, đã thực sự trở thành một siêu sao là do cuộc “gặp gỡ” hoàn toàn tình cờ giữa một vụ kiện, một ca mổ ruột thừa và Tổng thống Mỹ. Xuất phát điểm là bữa tiệc thường niên của câu lạc bộ báo chí Washington mà bao giờ Tổng thống Mỹ cũng là khách mời danh dự. Chỉ riêng vị khách này thôi, bữa tiệc đã trở thành một dự kiện trọng đại, chưa kể còn có sự hiện diện của phó Tổng thống, các nghị sỹ, các thành viên nội các, rồi quan toà, rồi chính khách, rồi đám văn nghệ sĩ tiếng tăm... và tất cả những ai có thể xin, mua, mượn hoặc ăn cắp được vé vào cửa. Không chỉ trong nước mà giới truyền thông, quốc tế cũng rất chú ý đến bữa tiệc này và thường đưa tin về nó một cách cặn kẽ đến từng chi tiết nên người dẫn chương trình vừa có vinh dự lớn lại vừa có trách nhiệm không nhỏ. Năm nay người ta đã mời một danh hài nổi tiếng làm việc đó và ông ta đã nhận lời. Một tuần sau đó, danh hài ra hầu toà bởi một cô gái mười sáu tuổi kiện ông ta là cha của đứa bé mà cô mới sinh ra. Nghe lời khuyên của luật sư riêng, ông ta bèn đi nghỉ ở một nơi nào đó mà không một ai biết nổi. Người được chọn để thay thế danh hài kia là một nam tài tử điện ảnh cũng nổi tiếng không kém. Ông ta có mặt ở Washington rất đúng hẹn, một ngày trước bữa tiệc, để rồi chiều hôm sau, chỉ vài giờ nữa là khai mạc, người đại lý gọi điện tới báo rằng ông ta vừa phải nhập viện vì vỡ ruột thừa. Các nhà tổ chức như ngồi trên lửa, cuống cuồng rà soát danh sách, mong tìm được người có thể thay thế cho người vừa lãnh nhiệm vụ thay thế. Năm giờ đồng hồ nữa là bữa tiệc bắt đầu rồi. Những nhân vật khả dĩ đều, hoặc không thể bỏ dở công việc đang làm, hoặc ở xa không thể về kịp bữa tiệc Họ cứ nhẩn nhai loại dần, loại dần, và về cuối danh sách, họ bắt gặp cái tên Toby Temple. Một vị lắc đầu ngay. “Anh ta chỉ diễn ở các câu lạc bộ buổi tối và mồm miệng độc địa lắm, ai mà dám cho dẫn chương trình ở bữa tiệc có Tổng thống và nhiều khách mời quan trọng tham dự?” Một vị khác tắc lưỡi. “Cũng có thể, nếu ta dặn anh ta bốn bát đi một chút”. Vị đứng đầu các nhà tổ chức hắng giọng. “Chọn Toby, đầu tiên nó hay ở chỗ anh ta hiện đang ở New York và chỉ một giờ bay là đã có thể ngồi ngay bên cạnh chúng ta. Ai có thể đưa ra nhân vật nào khả thi hơn, nếu không, tôi quyết định sẽ là Toby”. Sự thể như vậy đấy. Nhìn khắp bữa tiệc chỉ thấy VIP là VIP, Toby bỗng tự đặt câu hỏi, nếu một trái bom nổ tung ở đây, liệu nước Mỹ có còn ai chỉ huy? Tổng thống ngồi trên bục danh dự, phía sau là vài nhân viên an ninh. Do bận bịu với các lễ nghi nên không ai trong các nhà tổ chức nhớ ra là phải giới thiệu Toby với Tổng thống song anh cũng chẳng vì thế mà phật ý, tự nhủ, rồi chính Tổng thống sẽ phải nhớ đến ta. Vài phút trước, Downey, vị đứng đầu các nhà tổ chức, và cũng chính là người đã quyết định mời Toby, thân mật nói với anh. “Chúng tôi đều thích cái hài hước của anh, nhất là khi anh chĩa nó vào khán giả. Tuy nhiên, khách mời của chúng tôi tối nay, cứ coi họ cũng là khán giả đi, đều là những người rất nhạy cảm. Xin đừng hiểu sai ý tôi. Tôi không hề có ý nói rằng họ không thích hoặc không biết đùa cợt. Vấn đề là tất cả những gì diễn ra ở đây tối nay đều được truyền đi khắp thế giới và tất nhiên chúng ta, cả anh và tôi, đều chẳng ai muốn làm hoặc nói gì để Tổng thống, và cả các quan khách dự tiệc, phải bẽ mặt. Tóm lại là chúng tôi muốn anh cứ hài hước thoải thích nhưng đừng khiến ai phải tức giận, thậm chí chạnh lòng”. Toby cúi đầu. “Tôi xin nghe ông, và mong ông hãy tin ở tôi”. Bữa ăn đã xong, mặt bàn đã được dọn sạch sẽ, Downey bước tới bục diễn giả, long trọng. “Thưa Tổng thống! Thưa các vị khách quý. Tôi hân hạnh được giới thiệu với các quý vị người dẫn chương trình tối nay của chúng ta, ông Toby Temple, một trong những danh hài trẻ tuổi nhất và xuất sắc nhất. Xin mời ông Toby Temple!” Tiếng vỗ tay nổi lên, nhưng eo lẽ theo phép lịch sự nhiều hơn là hâm mộ khi Toby đứng dậy

và tiến đến trước micro. Anh đưa mắt nhìn lướt qua các gương mặt rồi dừng lại ở Tổng thống Mỹ. Ngài là người bình dị, dễ gần gũi, không hề tin vào cái mà các chính khách thường gọi là ngoại giao cấp thượng đỉnh. “Con người với nhau, đó là cái chúng ta cần”. Ông tuyên bố vậy, trong một bài nói được truyền đi khắp nước. “Hãy bỏ cái lối suy nghĩ phụ thuộc quá nhiều vào máy móc cơ khí hoặc điện tử. Hãy trở về với bản năng của mình. Khi ngồi với các nguyên thủ quốc gia khác, tôi thích thương lượng bằng cái đít quần của tôi hơn”. Thiên hạ ai cũng biết, cũng nhớ, và rất hay nhắc lại câu nói này của ông. Giờ đây, Toby nhìn thẳng vào vị Tổng thống của nước Mỹ, hãnh diện chen lẫn xúc động khiến giọng anh run run. “Thưa Tổng thống. Tôi bẩm sinh ngu dốt nên không biết lấy gì để bày tỏ niềm xúc động được có mặt tại đây, vào tối nay, cùng với con người mà toàn thế giới đều phải đưa tin về cái đít quần của Ngài”. Im lặng sững sờ cho đến khi Tổng thống phá lên cười ha hả, và lập tức, tất nhiên, toàn thể quan khách cười phá lên theo, trong tiếng hoan hô rầm rộ. Được đà, từ lúc đó cho tới khi mãn tiệc, Toby mặc sức tung hoành. Anh nhại giọng nói hay điệu bộ, hoặc giễu cợt, hoặc thậm chí công kích các VIP trong bữa tiệc, từ chính khách đến quan toà, lan sang cả giới nghệ thuật, báo chí... Ai nấy đều thích thú nghe, đều biểu lộ sự tán thưởng, đều gập mình lại mà cười, bởi họ nghĩ anh chỉ muốn họ vui, Tổng thống vui, bữa tiệc vui chứ anh có là gì để dám tỏ ra ác ý với họ: Và họ còn cười, còn thích thú bởi gương mặt ngây thơ, ngơ ngác của anh khi thể hiện những tình cảm đó. Cũng tại bữa tiệc còn có khách mời là tùy viên, tham tán của một vài sứ quán nước ngoài. Toby bắt chước ngôn ngữ của những nước đó tuyệt đến mức họ liên tục gật đầu khen ngợi. Trong vai nhà thông thái ngốc nghếch, Toby tựa như cây gậy của gã mù, chỗ nào cũng chọc vào, nơi nào cũng dò dẫm. Anh nói đủ thứ chuyện, bàn tới mọi vấn đề, vừa ngồi ca vừa nhiec móc người nghe còn họ thì cứ... cười. Cả bữa tiệc, không sót một ai đứng dậy vỗ tay hoan hô anh. Tổng thống bước tới thân mật vỗ vai anh, nói. “Thật là tuyệt. Đầu tuần này chúng tôi có bữa tiệc nhỏ tại Nhà Trắng, và tôi sẽ rất vui nếu được anh có mặt, Toby”. Ngay đêm ấy, nhiều lần sóng radio đã nhắc tới Toby. Hôm sau toàn bộ các tờ báo đều nói về thành công của anh. Rất nhiều lời anh nói được đưa ra trích dẫn. Rồi đêm diễn tại Nhà Trắng còn thành công hơn nữa, mang đến cho anh những lời mời quan trọng từ khắp thế giới. Anh sang London biểu diễn riêng cho Nữ hoàng, rồi diễn tại vũ trường nổi tiếng Palladium. Anh được mời tới Italia...rồi tiện đường, được mời qua Berlin... rồi Paris chào đón anh đến bằng được. Trở về Mỹ, anh thường được Tổng thống mời chơi golf, rồi được mời dự bữa tối ở Nhà Trắng. Tại những nơi đó, anh hay được gặp các chính khách lớn, các Thống đốc bang, các trùm tài phiệt và anh chẳng tha thứ gì họ. Nhưng càng bị anh rửa xả bao nhiêu họ lại càng cười, càng ưa thích anh bấy nhiêu. Trong các bữa tiệc do họ làm chủ, không bao giờ họ quên mời anh tới và reo hò khích lệ khi anh tuôn những lời lẽ hài hước cay độc lên đám khách khứa của mình. Một trong những mốt của giới thượng lưu khi ấy là đánh bạc với Toby Temple. *** Lời mời biểu diễn ngày một nhiều thêm, đến mức Clifton phải mượn thêm người giúp việc chuyên trách hợp đồng biểu diễn của Toby. Ông vui chẳng kém người khách hàng của mình, song nó khác xa cái vui của chính Toby, bởi nó chẳng liên quan gì đến danh vọng hay tiền bạc. Anh là một khách hàng độc đáo nhất, một học trò tuyệt diệu nhất mà cuộc đời làm nghề đại lý của ông chưa từng gặp và cũng khó có thể gặp được người thứ hai. Từ khi Toby còn chưa mấy danh tiếng ông đã thầm coi anh như con, đã bỏ không ít thời gian cũng như công sức gây dựng cho anh. Và cũng thật đáng đồng tiền bát gạo. Toby đã học, đã luyện tập cật lực đã làm việc cật lực để có được hôm nay. Và anh luôn rộng rãi với ông, bởi rất biết tấm lòng cũng như công sức của ông, với anh, một điều không dễ gặp trong cái nghề này. “Các khách sạn hạng nhất của Las Vegas đều muốn được anh biểu diễn,” Clifton nói, “tôi biết, tiền bạc không thành chuyện, họ chỉ muốn có anh, vậy thôi. Còn nữa, tôi hiện có trong tay kịch bản của các Hãng phim Fox, Universal, Pan-Pacific... toàn những vai chính dành cho anh. Trước mắt, anh toàn quyền lựa chọn và tôi có thể sắp xếp lịch trình sao cho thoả mãn cao nhất sự chọn lựa đó”. Ông ngưng lại giây lát, mỉm cười. “Anh có thể sang châu Âu biểu diễn, có thể nhận lời mời của bất kỳ Quốc vương, Tổng thống nào, hoặc có thể làm riêng một chương trình của bất cứ Hãng truyền hình nào mà vẫn không phải từ bỏ Las Vegas và vẫn có mặt trong những bộ phim điện ảnh mà anh muốn thủ vai chính”. “Ta sẽ được bao nhiêu nếu ta làm riêng một chương trình truyền hình?”, Clifton rất vui khi nghe Toby dùng chữ ta chứ không phải tôi. Ông cười đắc ý “Tôi nghĩ có thể đòi họ trả tới mười ngàn đôla mỗi tuần cho mỗi chương trình dài khoảng sáu mươi phút, và phải ký hợp đồng trong vòng hai đến ba năm. Tôi dám chắc họ sẽ rất vui khi ký với chúng ta, bởi họ đã có được anh”. Và ngay khi hết hợp đồng ta đã có hơn triệu đôla, chưa kể thêm số thu lượm ở những nơi khác nữa, mà tất cả là bắt đầu từ cái đít quần của Tổng thống. Toby ngả người ra lưng ghế, há hê nghĩ. Ta phải nhớ ơn cái đít quần ấy, anh nhìn sang vẻ mặt há hê không kém của Clifton, cũng như không quên công lao của ông già bé nhỏ này. Hẳn ông đã biết ta sẽ chấp nhận cái hợp đồng mười ngàn mỗi tuần kia nên mới há hê vậy. Bởi ông sẽ có cả trăm ngàn đôla trong đó mà. Ông có công có sức với ta thật, nhưng có đáng hưởng tới mức ấy không?

Ông ta đâu phải lẩn lóc trong hệ thống nhà vệ sinh để nhận những lon rỗng ly cạ ném vào mặt, đâu phải tìm tới các lang băm chữa bệnh lậu do các cô gái điếm đổ cho vì chỉ đủ tiền ngủ với họ, đâu phải ngủ trên những tấm gỗ đầy rệp, đâu phải ăn những món mà đến chuột cũng chỉ ngửi qua rồi bỏ đi, đâu phải liên tục di chuyển từ hang hùm này tới ổ rắn khác... ông ta đã trải qua những gì để bây giờ đòi lại từ anh cả trăm ngàn đôla ở cái hợp đồng ấy. Anh đã từng cười phá lên khi nghe một tay phê bình của New York Times bảo anh là kẻ thành đạt sau một đêm ngon giấc. Anh nhắm mắt lại, như muốn ngủ, và bảo Clifton. “Hãy đòi chương trình truyền hình riêng của tôi với giá cao nhất”. Một tháng sau, Clifton đã ký với Hãng truyền hình Consolidated Broadcasting vẫn được gọi tắt là CB. Trong lúc Toby lật lật bản hợp đồng chưa ráo mực, Clifton nói. “Họ muốn có Hãng phim nào đó đỡ cho phần thiếu hụt. Tôi cũng muốn vậy, vì có thể moi ra những hợp đồng làm phim”. “Đã định cụ thể Hãng nào chưa?” Toby thờ ơ hỏi. “Pan-Pacific”. Toby ngẩng đầu lên. “Với Sam Winters?” “Tôi không mảy may nghi ngờ khi nói Sam Winters hiện là giám đốc sản xuất phim số một của Hollywood. Thêm nữa, Sam lại đang có kịch bản phim Chàng trai tìm về miền Tây mà tôi muốn vai chính của nó phải thuộc về anh. Không phản đối chứ, Toby?”. “Tôi từng là lính của Sam, hồi bên châu Âu. Và anh ta vẫn chưa trả tôi một món nợ. Được đấy. Ta cho gã con hoang ấy một trận”. *** Họ đang ngồi với nhau trong phòng tắm hơi thuộc khu thể thao của Pan-Pacific nồng mùi hương bạch đàn. Clifton vươn tay, ngã người ra sau, lẩm bẩm: “Giá cứ luôn luôn được thoải mái thế này thì còn cần tiền làm gì nữa”. “Sao những lúc thoả thuận hợp đồng ông không nói vậy?” Sam trêu. “Nghe tin ông đã ký cho Toby Temple với CB hả?” “Không sai. Và đó là hợp đồng lớn nhất của CB từ khi thành lập”. Giọng Clifton không giấu nổi vẻ thoả mãn. “Thế còn chỗ tiền thiếu hụt của chương trình thì ông kiếm đâu ra mà bù vào?” Sam hỏi. “Anh biết để làm gì, Sam?” Clifton vờ ngạc nhiên. “Có thể chúng tôi cũng quan tâm đến nó, nếu được phép. Hơn nữa, tôi còn có thể ký với Toby hẳn một hợp đồng làm phim, tất nhiên phim nhựa chứ không phải truyền hình. Kịch bản đã có. Chàng trai tìm về miền Tây. Tôi nghĩ Toby hợp với vai chàng trai, chẳng biết nghĩ có đúng không?” Clifton làm bộ ngán ngấm. “Sao không nói sớm, Sam? Tôi thoả thuận với MGM mất rồi!”. “Còn hợp đồng, ký chưa?” Sam hỏi, chẳng có vẻ gì hốt hoảng. Clifton hơi hăng trước vẻ bình thản ấy. “Mới thoả thuận miệng, văn bản thì chưa. Nhưng...” Không lâu sau, Clifton đã hoàn tất một hợp đồng ngon lành cho Toby, và tất nhiên, cho cả ông nữa. Pan-Pacific cam kết tài trợ cho Chương trình của riêng Toby trên truyền hình và dành cho anh vai chính trong phim Chàng trai tìm về miền Tây. Còn một vài điều khoản của hợp đồng cần phải bàn bạc kỹ song cả hai đành phải lao bỏ ra khỏi phòng xông hơi vì nó đã nóng quá mức “hưởng thụ”. *** Hợp đồng ghi rõ Toby không phải có mặt trong những buổi tập. Việc đó là của người thay thế anh đảm nhận. Anh sẽ chỉ phải có mặt trong lần ghi hình cuối cùng. Anh rất thích điều khoản này, vừa không mất thì giờ vừa giữ bí mật màn diễn đến phút chót, và còn được tha hồ ứng tác. Một buổi chiều tháng Chín năm 1956, Toby bước vào rạp hát Opera để ghi hình chương trình truyền hình riêng của mình. Mọi việc chuẩn bị đã xong, Toby bước vào chỗ mà người thay thế anh vẫn giữ trong các buổi tập. Một cái gì đó thiêng liêng, khác thường bỗng ngự trị bỗng bao trùm lên nhà hát. Bầu không khí đặc biệt đó kéo dài suốt buổi chiều hôm đó, cho đến buổi tối khi chương trình được ghi hình và được phát sóng trực tiếp cho cùng lúc, bốn mươi triệu khán giả thưởng thức. Mỗi lúc máy quay kéo anh vào cận cảnh là mỗi lúc cả bốn mươi triệu khán giả suýt xoa vì vẻ đáng yêu trên khuôn mặt anh và muốn ngay lập tức có anh trong phòng khách nhà mình. Chương trình truyền hình của riêng Toby ăn khách tức thì và chiếm ngay vị trí số một trong các chương trình giải trí trên toàn quốc. Nó đứng rất lâu ở vị trí đó, lâu lắm... và Toby không đơn giản là ngôi sao nữa. Anh đã là siêu sao.

20. Chương 20 - Phần 01

Jill Castle không thể ngờ Hollywood lại khác xa so với nàng hình dung đến vậy, và lại hấp dẫn đến vậy. Biết thế này, nàng đã đến với nó từ lâu rồi. Quá nhiều đường phố đẹp, quá nhiều ngôi nhà đẹp và nhất là quá nhiều những gương mặt đẹp - cả đàn ông lẫn đàn bà, cả cô gái lẫn chàng trai. Nàng đi tham quan thành phố bằng xe buýt, một lần, rồi hai ba lần, vẫn chưa thấy chán. Khi xe chạy qua những ngôi nhà đẹp dễ và được biết đó là nhà riêng của các ngôi sao điện ảnh, nàng biết rằng, đến một lúc nào đó mình sẽ là chủ một biệt thự đẹp như vậy ở khu Bel Air hoặc Beverly Hills, là những khu được giới tài tử điện ảnh ưa thích. Hiện tại, nàng đang ở tại căn phòng bé tẹo nằm trong một quán trọ gồm mười hai phòng thấy đều

“xinh xắn” như phòng nàng. Được cái nó rẻ và với hai trăm đôla dành dụm mang theo, trước mắt nàng khỏi lo đêm nay không biết sẽ ngủ đâu. Quán trọ lại nằm ngay ở khu Bronson, chỉ cách đường Vine, trung tâm thành phố, vài phút xe, chưa kể còn rất thuận tiện khi phải đi tới các Hãng phim lớn của Hollywood. Quán trọ còn một điểm khá hấp dẫn với Jill, đó là đám khách thuê ở đó. Có hơn chục người thì cả hơn chục đều đã, hoặc đang liên quan tới điện ảnh, hoặc sẽ, như nàng. Nhưng dù đã hay đang, nom họ sao đều thấy nản quá chừng. Tàn tạ, bệ rạc hơn là già nua, túng thiếu. Tối tối, họ tụ tập trong căn phòng chung của quán trọ, đứng ngồi quanh bộ bàn ghế cóc cáy với những mái tóc xơ xác quần trong lò, những chiếc áo khoác phơ ra lần vái lốt, những đôi giày lỗ chỗ hàng năm không đánh xi. Nhưng những chuyện họ nói lại khác hẳn với vẻ ngoài của họ. Toàn những ước mơ bay bổng, những dự định to tát, những kế hoạch động trời và ai nấy đều sẵn những lời khuyên dành cho Jill. Một chị mặt nhăn mày nhó vừa bị cắt vai phụ trong một phim truyền hình thổ thề “Trước tiên phải có một Pê Đê thích em thì mới hy vọng được đóng phim”. “Pê Đê nghĩa là...” Jill hiểu theo ý tình dục, áp ứng mãi mà không hỏi được cho rõ nghĩa. “Là gọi tắt của Phó Đạo diễn”, chị ta đắc ý, “thế cũng không biết mà dám đòi đóng phim”. Một bà răng lợi đã vào hạng móm triệt để, bĩu môi phều phào. “Đằng nào cũng một công sao không chơi luôn với đạo diễn mà còn phải qua thằng phó? Có được đạo diễn là có tất cả”. “Đúng vậy, tôi tiếc là có ít phụ nữ làm đạo diễn quá” Một chàng đầu hói, mặt sần sùi một năm vợ được không quá hai vai phụ nói với giọng tiếc rẻ. Bà móm lại bĩu môi. “Có thì cũng chẳng đến lượt anh. Việc cần thiết nhất của anh bây giờ là lo sao tóc mọc nhiều lên và mặt mũi đỡ gồ ghề đi”. Jill áp ứng mãi mới dám hỏi. “Nếu chỉ xin đóng vai phụ thì có cần phải quen với Pê Đê hay là ai khác không?” “Vai gì thì cũng cần tới một người có vai vế gì đó giới thiệu mới hòng. Tốt nhất là phải có được người chịu làm đại lý cho mình”. Một ông xương nhiều hơn thịt mỗi ngày khoe hoàn thành một kịch bản phim song chưa thấy khoe bán được cái nào, ân cần khuyên nàng. “Đại lý là gì ạ?” Họ cười ầm lên khiến nàng đỏ bừng mặt mũi. Rồi “Ông kịch bản” giải thích, vẫn với giọng ân cần. “Là người thay mặt cô đi giao dịch với các nơi để cô được nhận một vai gì đấy và sẽ đòi chia một phần trong số tiền thù lao mà cô nhận được qua vai diễn đó”. Jill gật đầu ra ý hiểu. “Nhưng làm sao tìm được người ấy?” Nàng hỏi tiếp. Và không ai cười cả. Có lẽ đó cũng là câu hỏi chung cho hơn chục người ngồi quanh nàng. Có khác nhau chút đỉnh. Không phải họ không biết tìm ở đâu mà là không biết tìm ra ai chịu làm đại lý cho họ. Anh chàng đầu hói mặt gồ ghề hất hàm lên gác. “Có tên trong tạp chí Screen Actor cả đấy!”. Thấy vẻ ngơ ngác của Jill, chàng ta tiếp. “Đó là tiếng nói của Hội Diễn viên Điện ảnh. Có một cuốn trên phòng, để tôi lấy xuống cho cô xem”. Thế là có việc cho bầu không khí đỡ tẻ nhạt. Họ, và cả Jill, tất nhiên, bận rộn xem xét, tranh cãi về các hãng đại lý và cuối cùng lựa ra được khoảng chục hãng mà họ cho là phù hợp với người chưa có tên tuổi gì như Jill Castle. Nàng không vui lắm nhưng đành chịu vậy bởi ai nấy đều cả quyết rằng mới mẻ như nàng thì khó mà hy vọng gì ở các hãng đại lý lớn. *** Lấy quán trọ làm trung tâm, Jill bắt đầu từ gần tới xa, gõ cửa các đại lý trong danh sách đã lựa. Năm hãng đầu không buồn tiếp nàng, hãng thứ sáu chưa nghe hết câu nàng nói đã bảo đi chỗ khác chơi. Ô, sao họ lại cho rằng nàng tìm đến đây để chơi nhỉ? Jill đến chỗ thứ bảy thì gặp một người đàn ông đang nhét giấy tờ vào cặp để ra về. Nghe Jill nói đang muốn tìm một đại lý, ông ta ngấm nghĩa từ đầu đến chân nàng rồi chìa tay ra. “Hồ sơ của cô đâu?” Jill ngớ ra. “Hồ sơ là cái gì ạ? Nó gồm những gì?” Ông ta gạt Jill sang bên, bước ra, khoá cửa lại. “Gồm những tấm ảnh khoe mặt, khoe người ở đủ mọi tư thế. Vú, mông, đùi, co quắp... thứ nào đẹp, tư thế nào đẹp, khoe ra bằng hết cho tôi. Cô sẽ chẳng làm được gì ở cái thành phố này đâu nếu không có bộ hồ sơ đó. Làm ngay đi, rồi hãy nghĩ đến chuyện kiếm tìm đại lý”. Với bốn mươi đôla và sau khoảng mười ngày Jill đã có một “hồ sơ” mà nàng rất vừa ý, không hiểu các đại lý có bằng lòng như nàng khi xem các bức ảnh mô tả nàng lúc tư lự, khi giận hờn rồi còn nào nhí nhảnh, nào đắm đuối, nào khôu gợi... chẳng thiếu biểu hiện trạng thái tâm lý, tình cảm gì Người thợ ảnh lùa các bức hình vào giữa các lớp giấy kính, đóng lại thành quyển và dặn nàng. “Ngay trang đầu, cô hãy viết rõ các vai mình đã đóng, các phim mình đã tham gia”. Jill để trắng trang đầu. *** Hồ sơ trong tay, nàng bắt đầu lại từ đầu. Vẫn chẳng thấy ai niềm nở hơn như nàng chắc chắn. Cũng được vài ông quan tâm lật lật quyển hồ sơ nhưng chỉ chăm chú nhìn vào những tấm ảnh chụp những chỗ lồi, lõm hoặc dài trên cơ thể nàng chứ không thêm dừng lại ở chỗ nàng tư lự hay nhí nhảnh. Có người lại nói. “Cô vừa ghé đây hôm qua hôm kia gì đó, và tôi đã bảo không mà”. Nàng vội cãi. “Ông nhầm đấy ạ, không phải tôi đâu”. “Nom y chang”, ông ta chỉ vào mấy tấm ảnh, “cũng đùi cũng vú hệt này. Mà cũng còn gì để khác nữa? Cô nào nom chả giống Lana Turnèr, Elizabeth Taylor hoặc Eva Gardner. Nếu không phải Hollywood, nếu là một nghề khác, người ta sẽ tranh nhau mà nhận cô. Gương mặt này, thân hình này, ai nữ để uống phỉ. Nhưng riêng tại cái thành phố điện ảnh này thì nhan sắc lại là thứ rẻ nhất, bởi dễ kiếm nhất. Đâu chỉ riêng nước Mỹ, người đẹp cả thế giới đổ xô về đây. Và họ đều đã lên sân khấu hồi trung học, thậm chí tiểu học. Hoặc họ là hoa hậu, á hậu ở cuộc thi sắc đẹp cấp quận

cấp thường nào đó. Hoặc bố mẹ, chú bác cô dì hay bạn trai họ bảo rằng họ sẽ trở thành ngôi sao điện ảnh. Hoặc chính họ cũng nghĩ và tin như vậy. Thế là cứ ùn ùn tới đây, cô nào cũng xinh đẹp, cũng khêu gợi hết cô nào. Thế đấy. Cô đến đây đã được một tuần chưa?” *** Jill tìm đến những đại lý nhỏ nữa. Văn phòng của họ hầu hết đặt trên các tầng lầu của những ngôi nhà nằm trong các khu phố rẻ tiền. Văn chẳng có gì khả quan hơn. Một ông cứ đi lòng vòng quanh Jill, ngắm xuôi rồi lại nhìn ngược, gật gù. “Cô thực sự đẹp. Ý tôi là cô đẹp chẳng thua ngôi sao điện ảnh nào. Nhưng chưa đủ, phải thêm kinh nghiệm diễn xuất nữa. Hãy tìm cách xuất hiện trong vài phim rồi quay lại đây tìm tôi”. “Tôi làm cách nào để có vai diễn khi không ai chịu giao nó cho tôi?” Jill cầu. “Cô nói cũng phải. Chào cô!” Jill tìm đến văn phòng đại lý ở xa quán trọ nhất, mãi cuối đường La Cienega. Nàng gọi điện trước và một giọng phụ nữ hẹn tiếp nàng lúc mười tám giờ. Đó là văn phòng Dunning, nằm ở tầng trên một cửa hàng kẹo bánh. Cái chỗ trước kia để tiếp khách nay dùng làm văn phòng, chỉ kê nổi chiếc bàn khập khiễng trên bề bộn giấy tờ cùng chiếc đi văng cũ kỹ và vài chiếc ghế mây chỏng chơ. Người đàn bà ục ịch, mặt đỏ, nheo mắt hỏi Jill. “Xin chào! Tôi giúp gì được cô không?” “Tôi là Jill Castle. Ông Dunning có hẹn gặp tôi”. “Ông? Hãy gọi tôi là cô Dunning. Chính tôi hẹn cô đây ” “Xin tha lỗi. Tôi chưa từng gặp một nữ đại lý nào hết, nên cứ tưởng...” “Cô Dunning cười độ lượng, nghe thật dễ mến. “Cô không phải người đầu tiên nhầm đâu”. Jill bỗng thấy phẩn chấn. Sao nàng không chịu nghĩ ra sớm nhỉ. Một đại lý là phụ nữ. Sẽ hiểu nàng bao nhiêu và sẽ thông cảm với nàng bao nhiêu. “Trên tay cô là hồ sơ?” Cô Dunning nhìn vào quyển ảnh nàng cầm theo, nói. “Xin phép cho tôi ngó qua nó?” Bằng cả hai tay, Jill trang trọng đưa tới. Cô ta xem từng tấm một, gật gật đầu. “Cô rất ăn ảnh. Điều này quan trọng lắm đấy”. Jill chỉ biết nói lời cảm ơn. Cô Dunning ngắm thật lâu tấm hình Jill mặc đồ tắm hai mảnh. “Thân hình cô thật đẹp. Quan trọng lắm đấy. Cô đến từ đâu?”. “Thị trấn Odessa, Texas?” “Đến bao lâu rồi? Và đã qua bao nhiêu đại lý?” “Tôi đến Hollywood hai tháng nay rồi...”. Câu sau, Jill đã định nói dối nhưng thấy đôi mắt người phụ nữ nhìn mình đầy thương cảm bèn thật thà. “Cũng khoảng ba chục nơi, chị ạ”. Cô ta cười âu yếm. “Cuối cùng mới chịu đến Dunning này? Không sao cả. Tôi có thể không được danh tiếng như ai nhưng đã nhận ai nghĩa là tôi sẽ có việc làm cho người đó”. “Tôi chẳng có kinh nghiệm diễn xuất gì...” Dù cô Dunning không hỏi nhưng Jill nghĩ, với cô ta, tốt nhất là nên nói thật ra. Cô Dunning nói ra cái điều khiến Jill nhẹ cả người. “Nếu có, cô đâu cần nhọc công đến đây, bởi đã có tên trong danh sách khách hàng cửa các hãng lớn rồi. Chỗ tôi như trạm trung chuyển vậy. Tôi nhìn thấy người có tài, bèn gây dựng cho họ, sau đó các hãng lớn nâng họ đi từ tay tôi”. Sau cả tháng trời pháp phỏm, lần đầu tiên Jill thấy hy vọng loé lên. Nàng hồi hộp nghe cô Dunning nói tiếp. “Tôi nghĩ có thể nhận cô là khách hàng, và có nghĩa là sẽ kiếm được việc cho cô, để từ đó cô sẽ có ít nhiều kinh nghiệm diễn xuất” Tổ ra không để ý đến cái nhìn biết ơn của Jill, cô ta cao giọng. “Cái thành phố chết giấm này ít khi cho những người xa lạ một cơ hội, nếu họ chưa có danh tiếng gì. Các Hãng phim đều gào lên rằng cần những gương mặt mới, những tài năng mới nhưng đều đứng sau bức tường cao ngất mà gào, và khó có cái mới nào có thể vượt qua được bức tường đó. Phải tìm cách lừa họ thôi. Theo tôi, có ba loại vai sau là phù hợp với cô hơn cả. Một là vai các cô gái xinh xắn nhưng đại dột trong các phim truyền hình chỉ chiếu vào ban ngày, hai là vai phụ trợ trong các chương trình truyền hình riêng của Toby Temple và ba là vai phụ trong một phim nào đó của Tessie Brand...”. Jill nghĩ mình ngất đến nơi. “Đó là theo chị. Còn theo họ...”. Cô ta cười nhẹ. “Tôi dám nói vậy bởi các Hãng phim đã biết tôi không bao giờ giới thiệu cho họ những người kém cỏi. Cô cũng cần phải hiểu đó không phải là những vai ghê gớm gì, còn rất phụ là khác, song thiếu nó, cô sẽ không có bước khởi đầu”. Jill cảm động. “Tôi hiểu ạ. Và xin chị nhận cho lòng biết ơn của tôi”. “Tôi hiện có trong tay kịch bản của một phim truyền hình. Xin mời cô theo tôi!”, Jill theo cô Dunning sang phòng bên, mà nàng nghĩ là phòng ngủ, bởi thấy có chiếc giường đôi kê gần cửa sổ. Phải cái chần gối trên giường bừa bộn quá. Cô Dunning nhặt từ đầu giường lên một tập giấy bọc bì cứng, nói. “Kịch bản đây. Đạo diễn phim này là bạn cùng cảnh làm ăn với tôi. Nếu làm tốt vai này cô sẽ không thiếu việc để làm với ông ta đâu!”. “Chắc chắn tôi sẽ làm tốt, Jill thực tâm mong và tin như vậy. Cô Dunning cười một cách khó hiểu. “Cô có thể phạt ý nhưng tôi chưa thực sự yên tâm nếu chưa được nghe cô đọc thử vài đoạn”. Jill đã được mách bảo về khâu kiểm tra này nên chẳng phạt lòng gì hết, chỉ muốn thử ngay. Cô Dunning ngồi xuống giường, mở tập kịch bản ra và chỉ vào một chỗ. “Tôi muốn nghe cô đọc đoạn này”. Jill ngồi sát bên, mắt nhìn vào kịch bản tai nghe như nuốt từng lời cô ta nói. “Hãy diễn tả nhân vật Nathalie, cô con gái nhà giàu lấy phải người chồng đau ốm và bất lực. Cô gái đòi ly hôn nhưng anh chồng không chịu. Đây, cô hãy đọc từ đây...”. Jill tiếc vì không được đọc trước từ hôm qua, thậm chí trước một tiếng đồng hồ, vì nàng thực sự mong tạo ra ấn tượng tốt ở lần thử sức đầu tiên này. Còn bây giờ, nàng chỉ có thể liếc vội qua... “Bắt đầu được chưa?” Giọng cô Dunning hơi gấp gáp “Tôi... bắt đầu đây...”. Jill đáp, mắt nhắm lại, hình dung ra cô gái nhà giàu ấy. Bao nhiêu tuổi nhỉ. Như bọn Mary Lou, Cissy Topping hay như

mẹ chúng nó? Chắc cũng thế cả. Đều thuộc loại muốn gì được nấy. Nàng mở mắt, và đọc. “Peter, chúng mình phải nói chuyện với nhau”. Cô Dunning sắm vai Peter. “Lúc khác đi. Anh chưa sẵn sàng”. “Em chờ đợi lâu hơn em nghĩ rồi. Vài giờ nữa em sẽ bay đi Reno”. “Vài hôm rồi em về. Khi đó mình sẽ nói chuyện”. “Không! Em chờ chuyến bay này năm năm rồi. Em sẽ không chờ thêm một ngày nào nữa”. Jill thấy tay cô Dunning đặt lên đùi nàng. “Quá được”. Không rút tay về, cô ta giục. “Đọc tiếp, đọc tiếp đi”. Bàn tay cô ta nhúc nhích trên đùi Jill. Nàng đọc tiếp. “Bao giờ nói, thực ra không quan trọng. Tệ hại nhất là cách xử sự của anh. Không ra người đàn ông có vợ chút nào. Còn nếu nói thẳng ra thì quá là trẻ con. Anh không nói chuyện cũng được bởi dù nói hay không, từ nay anh cũng hãy tự chơi cái trò trẻ con đó một mình”. Bàn tay cô Dunning nhích tới chỗ đùi để trần của Jill, bóp mạnh lấy, khiến nàng luống cuống. “Rất khá. Đọc tiếp đi”. Cô ta lắp bắp: “Anh đừng tìm cách liên hệ với em nữa. Em thực sự không muốn, anh hiểu chưa”. Bàn tay trên đùi Jill cứ vừa xoa vừa bóp mỗi lúc một nhanh hơn, mạnh hơn, rồi luồn hẳn vào trong váy, nhích dần lên, dần lên, ngập ngừng chỗ đùi non của nàng một lát rồi lại lên nữa, lên nữa.

21. Chương 20 - Phần 02

Jill gấp kịch bản lại, nhìn sang. Cô Dunning như đang lên cơn sốt, mặt mũi đỏ bừng, ánh mắt ngây dại, miệng vẫn lắp bắp. “Đọc đi, đọc tiếp đi... đi”. “Tôi không thể đọc nếu chị cứ... thế này”. Những ngón tay cô ta đã luồn vào bên trong quần lót Jill, đặt lên vùng đồi được che phủ bởi đám cỏ tơ non êm ái, giọng cô ta khàn đi. “Nó là một cảnh khêu gợi của phim nên anh làm vậy để em hứng thú hơn, để xem cái trong em rạo rực thế nào...” Vừa nói cô ta vừa đưa những ngón tay vào sâu trong nàng, ở chỗ mà đến hôm nay mới chỉ có David biết đến. “Không. Không thể?” Jill vùng dậy. Nước bọt ứa ra hai bên mép cô Dunning. “Chúng ta chiều theo ý muốn của nhau, em chịu không. Tôi hứa, em sẽ là một ngôi sao, chịu không? Lại đây với anh, em yêu?” Cô ta đứng lên, như muốn ôm lấy Jill. Nàng bỏ chạy. Và dừng lại nôn thóc nôn tháo bên hè đường. Rồi cơn đau đầu ập đến. Lạy Chúa? Đau đầu là của Josephine Czinski chứ đâu phải của Jill Castle? *** Một năm trôi qua. Hơn một năm mới đúng. Jill Castle đã trở nên chững chạc trong Đội tạp chủng, một tập hợp của nhóm người lêu têu bên rìa điện ảnh hàng chục năm qua, và có thể là suốt cả cuộc đời làm đủ mọi nghề, ăn đủ mọi thứ, miễn sao khỏi chết đói, để còn có cơ lọt được vào đội ngũ chính thức của phim trường. Đám người này tài lắm. Chỉ lêu têu bên rìa, có nghĩa là những người ngoài cuộc, nhưng với cách thức bí hiểm nào đấy, họ luôn tỏ tường đến từng hơi thở của thời cuộc điện ảnh. Họ biết đêm qua đạo diễn nào bế cô tài tử nào lên giường và sau đó tại sao không cho cô ta ngủ lại, biết chiều nay diễn viên nào sẽ được gọi vào bộ phim sắp quay nào để thay thế cho diễn viên nào sẽ bị thải ra, thậm chí họ còn biết tuần sau, tháng tới ai sẽ được phong chức giám đốc Hãng phim nào và ai sẽ có “vinh hạnh” nhập vào Đội tạp chủng cùng họ... Sau khi đã trao đổi, bàn bạc những diễn tiến mới nhất của thời cuộc điện ảnh, họ tản mát ra bốn phương tám hướng, kể vào siêu thị bốc dỡ hàng hoá, người ra bến đỗ chùi rửa ô tô. Bất kỳ nơi nào kiếm ra miếng ăn là nơi ấy có họ; trạm bán xăng, tiệm làm đầu, gara sửa xe, lau chùi cửa kính... Họ ăn cùng bàn, ngủ cùng giường chán chê mới chịu lấy nhau rồi lại lập tức bỏ nhau để đi ăn đi ngủ với người khác. Họ cứ mãi hồn nhiên như kẻ điên, trong túi không có tiền để chẳng ai nhận ra đang bị thời gian phản bội bằng nếp nhăn trên mặt, điểm sương trên tóc. Họ giống hệt hàng tồn đọng chưa hề qua sử dụng song đã bị gián chuột gặm nhấm. Giống như thế hỏi họ còn làm được gì? Song Đội tạp chủng vẫn rìng rục ước mơ. Cả Jill Castle nữa. Nàng không chịu bắt chước các cô gái trẻ trung như nàng, nhan sắc kém xa nàng, sinh sống và nuôi nấng mơ ước của mình bằng cái họ gọi là vốn tự có. Họ bảo nàng. “Xấu xí hay đui què gì đâu mà phải quần quật cả ngày chỉ để kiếm cái nhét vào miệng. Tiền công cời đồ cao hơn nhiều, lại chỉ vài mươi phút là xong. Còn nếu mình cũng lại mẩu chuyện đó thì thật là một công đôi việc”. “Cho đến bao giờ?” Jill hỏi. Họ thần nhiên. “Đến bao giờ đại lý gọi thì lại tính tiếp”. Jill lắc đầu. Thà về lại Odessa phụ mẹ khâu vá còn hơn. Cuộc sống ấy đâu có giúp một cô gái Ba Lan nghèo khó cưới được một chàng trai Kenyon nào đấy. Bây giờ thì nàng tỉnh ra rồi. Nhưng nếu là một Jill Castle - ngôi sao điện ảnh thì vấn đề lại hoàn toàn khác. Ngôi sao ấy muốn gì cũng được, kể cả một mỏ dầu, và lấy ai cũng được, kể cả ông chủ hoặc đứa con trai ông ta. Nàng không muốn và không thể trở lại là Josephine Czinski nữa. Jill Castle có được vai diễn đầu tiên là nhờ Harriet, một cô gái trong Đội tạp chủng, chính là cái cô đã rủ Jill kiếm sống chờ thời bằng nghề cời đồ. Người chồng cũ của bà chị họ bên đảng ngoại cô ta hiện là thư ký

trường quay tại hãng Universal, đang thực hiện một bộ phim truyền hình nhiều tập nói về y bác sĩ gì đó. Vốn mê cô em gái người vợ cũ, thỉnh thoảng anh ta lại cho Harriet một cơ hội, nhưng vì cũng rất hân hữu nên cô ta dần quen với việc cởi đồ hơn là đóng phim. Lần này, vợ được một ông chủ chịu bao chuyến du hí châu Âu, Harriet bèn giới thiệu Jill thay mình, và bởi đẹp hơn cô ta nhiều nên Jill nhanh chóng được chàng trợ lý kia chấp nhận. Vai diễn chỉ dài khoảng nửa phút và nói đúng một câu. Đây là cảnh bệnh viện, nàng đang ngồi bên giường bệnh nhân đo huyết áp cho người bệnh thì bác sỹ đi vào. Bác sỹ hỏi. “Ông ta ra sao, cô y tá!” Nàng sẽ đáp. “Tôi cho là không được tốt, thưa bác sỹ”. Vén vén có vậy. Rồi nàng sẽ được nhận bảy năm đũa nhưng không được bỏ túi hết số đó vì còn phải trừ đi khoản bảo hiểm xã hội, lại trừ tiếp thuế thu nhập rồi còn trừ khoản đóng góp cho nhà dưỡng lão của ngành y tế. Có trừ hết nàng cũng vui vẻ vì chủ yếu là nàng đã có cơ hội tích lũy kinh nghiệm diễn xuất. Chiều hôm trước, người ta đưa cho Jill một trang xé ra từ tập kịch bản và dặn nàng đúng sáu giờ sáng hôm sau phải có mặt ở phòng hoá trang. Nàng suy đi nghĩ lại về cảnh đó và ước rằng nếu được đọc toàn bộ kịch bản thì tốt hơn bao nhiêu. Chỉ vài mươi dòng thế này, làm sao nàng hình dung ra nổi cô y tá kia chứ? Cô ta có chồng có con chưa? Đã từng phải trông nom người ruột thịt nào đau ốm nằm viện chưa? Quan hệ của cô ta với viên bác sỹ thế nào? Có mối liên hệ tình cảm gì với người bệnh mà cô ta đang trông nom không. Bình thường, thương cảm, hay là ghét bỏ? “Tôi cho là không được tốt, thưa bác sỹ”. Nàng nói câu thoại ấy tới lần thứ một trăm rồi, và chẳng lần nào giống lần nào cả. Một lần nữa, nàng tự nhủ. “Thưa bác sỹ, có lẽ không được tốt lắm”. Lần này nữa thôi, nàng tự động viên mình. “Tôi chắc là không tốt, bác sỹ!” Cứ thế, loay hoay tới gần sáng nàng mới chợp mắt được. Nhưng chưa bao giờ nàng khoẻ và vui như hôm ấy, trên đường tới Hãng phim. Trời chưa sáng hẳn khi nàng tới cổng Hãng bằng chiếc xe đi mượn của một người trong Đội tạp chủng. Nàng xưng tên với người gác cổng. Anh ta dò dò trong cuốn sổ rồi bấm nút điện cho cổng mở ra để nàng lái xe vào. “Trường quay số bảy”, anh ta nói, “đi theo biển chỉ dẫn”. Thế là tên Jill đã có trong sổ của một Hãng phim rồi đó. Universal đang chờ nàng và đã sẵn sàng đón nàng. Còn hơn cả giấc mơ. Và Jill quyết định sẽ trao đổi với đạo diễn một chút về nhân vật y tá trước khi bấm máy, để ông ta biết rằng nàng đã hình dung tới rất nhiều cách thể hiện, để ông ta dễ dàng chọn lựa cách tốt nhất. Trường quay, dưới mắt Jill lần đầu tiên được thấy, ngổn ngang như đang xây dựng, và ồn ào như sân bóng. Một cách ví von, nhưng thực tế cũng gần đúng vậy. Thì người ta đang xây dựng một bộ phim và với mấy chục con người đang bận rộn với những công việc đòi hỏi sự gào to nói lớn thì không chửi mắng nhau đã là trật tự lắm rồi. “Mang đèn lại đây phản quang đầu ... sẵn ngựa chưa, ngựa cái, còn ngựa đực à, mang về cho con nhỏ Lara vừa bị chồng bỏ ấy... vứt mẹ cái nệm này đi, đã bảo nệm lò so để tăng độ nảy chứ nệm rơm để hút chặt mông nó vào à...”. Toàn thứ ngôn ngữ Jill chẳng thể hình dung lại có trong điện ảnh, ở cái nơi làm ra những bộ phim xem mà phát khóc này, nhưng nàng vẫn đứng nhìn và nghe một cách say sưa, thậm chí không những phải quen mà còn phải học nữa, bởi từ hôm nay, đây sẽ là thế giới của nàng, là tương lai của nàng, là mơ ước của nàng đã thành hiện thực. Bắt đầu, nàng sẽ cho đạo diễn thấy, tuy lần đầu tiên đóng phim, nhưng nàng là một diễn viên ông ta chưa được gặp bao giờ, dù vẫn hằng tìm kiếm. Nàng sẽ nói với ông ta rằng... rằng... Cùng hơn chục người nữa, Jill đi tới phòng hoá trang. Người ta trao cho nàng bộ đồ y tá rồi bảo nàng trở lại trường quay để ngồi vào một góc khuất cùng bôi son trát phấn với các diễn viên phụ khác. Vừa xong thì nghe tiếng gọi tên mình, nàng vội chạy tới chỗ có tấm biển nhỏ nguệch ngoạc dòng chữ “Cảnh giường bệnh”. Bên chiếc máy quay, Jill thấy đạo diễn đang đứng nói chuyện với Rod Hanson, diễn viên nam chính trong vai người bác sỹ vui tính và đa tình. Nhích tới gần hơn, Jill nghe Hanson cầu nhàu. “Tôi ngày càng chán những lời lẽ rề rề tiền được gọi là thoại này lắm rồi. Nghe con chó của tôi đánh rầm còn hay hơn. Lạy Chúa, tôi còn phải nhai nhải nó tới tận bao giờ?” Đạo diễn ôn tồn, “Phim phát sóng cả năm nay rồi, và nó vẫn được người xem tán thưởng, vậy sao lại phải thay đổi, dù chỉ là lời thoại? Khán giả thích anh vẫn cứ là anh, như họ đã quen”. “Tất cả đã chuẩn bị xong, xin mời đạo diễn?” Tiếng ai đó vang lên. Người đạo diễn nói với Rod Hanson. “Vào vai nhé, chuyện kia ta sẽ bàn tiếp sau”. “Tôi mong sớm đến ngày được giã biệt bộ phim và cả cái Hãng phim này”. Rod bỏ đi. Jill tranh thủ đến bên đạo diễn, cười rất tươi, nghiêng mình tự giới thiệu. “Tôi là Jill Castle, đóng vai nữ y tá. Và tôi thấy nhân vật này cần...”. Đạo diễn lơ đãng hất hàm, bảo. “Đến bên giường người bệnh đi”. Rồi ông bước đến nói gì đó với người quay phim. Jill đứng ngây người nhìn theo ông ta. Chàng trợ lý trường quay vội chạy tới. “Mơ mộng gì đấy, không nghe ông ta nói ư. Đến giường đi”. “Tôi muốn bàn với ông y về...” “Cô thì biết gì mà bàn”. anh ta cau, “ra chỗ diễn đi, nhanh!” Jill lặng lẽ đến bên giường bệnh trong khi tiếng trợ lý vang vang. “Trật tự, tất cả im lặng”. Anh ta nhìn đạo diễn. “Ông có cần xem diễn thử không?” Đạo diễn nhún vai. “Cảnh này á? Quay luôn?” “Diễn viên vào vị trí, đèn, máy sẵn sàng”. Jill mỗi lúc thêm ngơ ngác. Chẳng ai thêm nói nàng phải thể hiện nhân vật ra sao và cũng chẳng ai thêm nghe nàng nói về nhân vật mà nàng thể hiện phải nên thế nào để có

sức truyền cảm hơn, hấp dẫn người xem hơn. “Máy! Bắt đầu” Tiếng hô như lệnh Chúa truyền, lập tức mọi con mắt đổ dồn vào Jill trong vai cô y tá. Liệu nàng có dám xin họ dừng máy, dù chỉ một vài giây, để nàng được nói đôi lời về cảnh quay này? Tiếng đạo diễn hét lên. “Y tá, sao không đo huyết áp cho bệnh nhân trước khi ông ta chết vì chờ đợi?” Ngay cả cái vầng sáng trắng loá dội vào cảnh quay như cũng nhấp nháy thúc giục Jill hít một hơi rõ dài, cầm tay người bệnh lên. Họ không thèm chỉ bảo nàng, không thèm nghe nàng nói, thì đành tự làm theo ý nàng vậy. Hãy cứ coi ông lão bệnh tật này là bố chàng bác sĩ kia, và họ đang xung khắc lớn. cãi vã mấy lần rồi. Bây giờ, người bố gặp tai nạn, và anh con trai vừa hay tin. “Ông ta thế nào, cô y tá!”, Rod Hanson trong vai bác sĩ, hỏi. Jill ngược lên, nhìn sâu vào mắt anh ta, đọc được vẻ lo lắng trong đó, và rất muốn chia buồn rằng cha anh ta sắp chết rồi, rằng đã quá muộn để họ có thể hàn gắn lại, rằng... Tiếng hét của đạo diễn khiến Jill giật bản mình. “Cắt! Cắt ngay! Ai, ai đưa con bò cái này đến hả? Có mỗi một câu mà không sửa ra nổi”. Jill nhìn về phía tiếng nói, mắt nheo lại vì ánh đèn, vừa ngưỡng vừa tức, giọng run lên. “Tôi nói được, nhưng tôi muốn thể hiện...” Không ai cho nàng nói hết câu. “Hãy nói nhanh ra cái câu trả lời mà cô bảo là nói được. Còn không thì cấp đít đi chỗ khác chơi cho”. “Tôi đang tự hỏi cô y tá có nên...” “Nên hay không nên cái gì là việc của cô y tá chứ không phải của cô. Nào, máy, chuẩn bị”. “Máy! Bắt đầu!”. Nỗi giận bất ngờ ập đến khiến Jill run bắn cả người. Ngoài nàng ra, chẳng ai thèm quan tâm đến cảnh này, dù nó xấu hoặc đẹp, hay hoặc dở, hợp lý hoặc không. Chậm một vài phút thì đã sao nếu người ta chịu nghe nàng nói, để cảnh bên giường bệnh trở nên cảm động hơn, hấp dẫn hơn. Mồ hôi vã ra khắp người và hình như cơn đau đầu lại đến ... “Y tá! Diễn!” Jill lại cầm lấy tay người bệnh. Universal sẽ không bao giờ gọi đến con bò cái nữa nếu nó tiếp tục làm hỏng lần quay thứ hai này. Trong một tích tắc, nàng nghĩ tới Harriet, tới Đội tạp chủng, tới mơ ước của mình. Rod Hanson bước vào vùng sáng, hỏi. “Ông ta ra sao, cô y tá!” Nàng đã quyết định nhập cuộc, theo cách họ muốn. Nếu không, nàng sẽ chẳng bao giờ là người trong số họ, chẳng bao giờ được đặt chân vào ngôi đền điện ảnh nữa, mà ngược lại, còn tệ hại hơn cả bây giờ, tệ hại hơn cả Đội tạp chủng, sẽ thành trò cười cho cả Hollywood. Nàng chưa muốn tắt cả chấm dứt ở đây. “Tôi cho là không được tốt, thưa bác sĩ” “Tôi muốn cô chuyển ông ta vào phòng chăm sóc đặc biệt”. “Tốt?” Đạo diễn hô. “Cắt, đưa in luôn”. Tắt cả thể thôi ư, cảnh quay đầu tiên trong đời nàng? Bước chân đầu tiên nàng đặt vào điện ảnh? Jill hầu như không biết quanh nàng người ta lại ồn ào như sân bóng, lại chạy tới chạy lui... Còn nàng, lại chẳng ai nhắc đến nữa, lại là người đứng ngoài. Nàng có nên nhắc khéo lại bằng cách đến cảm ơn đạo diễn không nhỉ. Biết đâu ông ta lại mời nàng một vai gì đó, tiếp theo, vì đã cảm nhận được một cái gì đó đặc biệt ở nàng qua vai cô y tá. Vừa lúc đó, chàng thư ký trường quay bước đến gật đầu với nàng. “Cũng được đấy, cô em. Nhưng lần sau nhớ học thuộc lời thoại vào”. Anh ta còn phải dặn ư? Cái “lần sau” ấy đến với Jill cách lần đầu... mười ba tháng, và ở Hãng MGM, chỉ giống lần đầu ở chỗ vẫn là vai phụ, và thời gian diễn vẫn không đầy một phút. Khoảng thời gian giữa lần đầu và lần sau ấy, nàng cũng như Đội tạp chủng, kiếm sống bằng đủ nghề khác nhau, chỉ thiếu nghề cời đồ như Harriet, song bây giờ chính cô ta cũng đã kiếm được nghề người mẫu, thỉnh thoảng tưng đối lắm mới “nhảy dù”. Vì tiền nong hạn chế nên Jill và Harriet thuê chung một căn hộ có hai buồng ngủ. Trong khi Jill chẳng có ai đến chơi thì buồng Harriet khách khứa suốt ngày, đôi khi cả suốt đêm. Harriet mắt đen, tóc đen, mặt không đẹp lắm nhưng thân hình nom thật gợi cảm, và đầu óc thì toàn chuyện vui cười. “Tớ là dân Hoboken, sự vui cười nuôi sống tớ”. Cô ta hay nói vậy. Thoạt tiên, Jill thèm được như Harriet, có thể yêu ngay từ câu tỏ tình bông đùa của bạn trai. Rồi sau nàng thấy sợ. Nó dẫn tới cái gì? Ở chung được một ngày, Harriet giới thiệu Ralph với nàng và bảo hai người sắp làm đám cưới. Mấy hôm sau Ralph biến mất cùng chiếc xe hơi của cô ta. Một tuần sau đó, Harriet gặp Tony, nghe nói làm kinh doanh hoa quả gì đó, và lập tức yêu mê yêu mệ. “Nhân vật quan trọng đấy”, Harriet nói vậy, nhưng không lâu sau báo đăng ảnh xác Tony dạt vào bờ biển với một quả táo nhét trong mồm. Rồi đến Alex. “Cậu chả thấy ai đẹp trai như anh ấy đâu!”. Đúng vậy. Có điều anh ta bỏ Harriet còn nhanh hơn cả khi yêu vì thấy người yêu không cung phụng nổi cho thói ăn no uống say của mình. Rồi tới cả chục chàng trai khác nữa, đến rồi đi, đến rồi đi... “Thấy ai yêu mình mà mình không yêu lại cứ như mình đánh mất một thứ gì đó. Mà mình lại không muốn để mất bất cứ thứ gì?” Harriet tâm sự. “Thế cái ô tô và vô số tiền bạc mất cho họ thì sao?” Jill định hỏi vậy nhưng nhìn về mặt tội nghiệp của bạn lại thôi. Rồi Harriet báo tin có bầu. “Có lẽ là của Leonard”, rồi đùa luôn, “tớ bảo có lẽ, vì ban đêm mọi anh chàng có râu đều giống hệt nhau, mà tớ thì chỉ yêu được những chàng có râu thôi”. “Nói với Leonard chưa? Anh ta hiện ở đâu?” “Omaha hay Okinawa gì đó. Tớ dốt địa lý lắm”. “Vậy sẽ ra sao?” “Tớ nuôi chứ còn sao nữa”. Cái thai lớn dần, Harriet mất nghề người mẫu, tiền ăn, tiền nhà của cả hai, nay mình Jill gánh và nàng không phàn nàn gì, chỉ thêm thương bạn. Một buổi chiều, mở cửa căn hộ, nàng thấy im ắng lạ thường. Dưới khe cửa là mảnh giấy Harriet để lại “Tớ chỉ muốn con mình được sinh ra ở Hoboken. Và tớ tin ở đó đang có một chàng trai tuyệt vời dành

cho tó. Cảm ơn những ngày sống bên cậu. Tớ yêu cậu, mãi mãi - Harriet, nữ tu sỹ”. Ngay giữa mùa đông căn phòng cũng không lạnh đến thế.

22. Chương 21

Bây giờ Toby Temple không chỉ bận rộn bởi chương trình biểu diễn luôn chật kín thời gian mà còn bởi phải tán gẫu với Tổng thống nước này, chơi golf với Quốc vương nước khác, ăn trưa với Nữ hoàng nước nọ, vân vân... nhưng chẳng ai trong số hàng triệu khán giả ruột của anh chạnh lòng cả, bởi họ biết, mãi mãi anh là người của họ, đứng bên phía họ chế giễu đám tai to mặt bự và các thể chế do đám người đó sinh ra để bảo vệ chế độ của mình. Trong một vài chương trình riêng, và trong toàn bộ các cuộc trả lời phỏng vấn, anh thường nhắc đến mẹ mình, và mỗi ngày bà càng giống một Nữ Thánh hơn. Còn cách nào khác để hai mẹ con được chia sẻ với nhau cái vinh quang hôm nay của anh? Toby chuyển đến sống tại khu Bel Air nổi tiếng, trong một cơ ngơi gồm hàng chục phòng ngủ, có phòng chiếu phim, bể bơi, hầm rượu, nhà riêng cho quản gia, cho khách, và lan can cầu thang bằng gỗ chạm trổ nhập từ Anh... Anh còn mua một ngôi nhà không kém phần sang trọng ở bãi biển Palm Springs, mua một đàn ngựa đua và thuê, cũng chẳng khác gì mua, cùng lúc ba người hầu, rồi gọi cả ba bằng một cái tên chung: Mac. Cả ba Mac đều tôn thờ anh như con chiên thờ Chúa. Họ làm mọi việc, không phân biệt lớn nhỏ, chẳng nề hà bẩn sạch, từ cọ rửa nhà, lái xe đến tắm rửa, xoa bóp và kiểm gói cho anh bất kể ở đâu và bất kể thời gian nào. Người ta bảo họ là ba anh hề của Vua Hải, nghe thì bóng bẩy nhưng chưa chính xác lắm. Gọi là Thiên lôi chắc đúng hơn. Anh còn có bốn thư ký mà hai chuyên lo việc đọc và trả lời thư của hàng triệu người hâm mộ anh trên toàn thế giới. Còn thư ký của riêng Toby là một cô gái có tên Sherry, hai mốt tuổi, tóc tai vàng óng, vú về nảy nở, dít đôi cong veo, hẳn là tác phẩm của một cặp ăn để sống, sống để làm tình tạo ra. Anh lệnh cho Sherry chỉ được mang váy ngắn và không được mang đồ lót, để tiết kiệm thời gian cho cả hai người. Đêm chiếu ra mắt bộ phim đầu tay của Toby thành công ngoài mong đợi. Vé mời không đáp ứng được đòi hỏi. Có mặt cả Sam Winters lẫn Clifton Lawrence. Xem xong, họ kéo nhau tới một nhà hàng làm vài ly ăn nhùng và tán gẫu. Toby chỉ gặp Sam Winters sau khi hợp đồng làm phim Chàng trai tìm về miền Tây giữa anh và Pan-Pacific đã được ký kết. “Anh sẽ khỏi tốn đến chừng này tiền nếu chịu trả lời ”những cú điện thoại của tôi“. Toby nói rồi vui vẻ kể Sam nghe về việc anh đã cố gắng tìm Sam thế nào. “Thật đen đui cho tôi“. Sam rầu rĩ nói. Còn bây giờ, sau thành công của Chàng trai tìm về miền Tây, Sam nói với Clifton. “Nếu không buộc phải đổi một bộ phận cơ thể nào, tôi xin ký một hợp đồng liền ba phim với Toby“. “Ngoài cơ thể thì được chứ? Sáng mai tôi sẽ gọi anh“. Clifton bảo Sam rồi nhìn nhanh đồng hồ và nói với Toby. “Ngồi chơi tiếp nhé, tôi đi đây“. “Bận gì mà ông chia tay sớm vậy?“ “Một khách hàng đang chờ. Tôi còn nhiều khách hàng lắm, anh bạn ạ“. “Tất nhiên, tôi biết“. Toby đáp và nhìn Clifton rất lạ. Sáng hôm sau, mục bình phim của các báo lớn nhỏ tràn ngập những lời khen Toby, nhiều hơn khen chính bộ phim nữa. Và những người viết quả quyết anh sẽ là một ngôi sao điện ảnh, như đã từng là ngôi sao sân khấu và truyền hình. Toby bảo cô thư ký váy ngắn - không đồ lót đọc cho nghe hết các bài báo rồi gọi cho Clifton Lawrence. Ông ta nói. “Xin chúc mừng, anh bạn nhỏ. Đã đọc Reporter và Variety chưa? Cái khó nhất của họ là tìm không ra lời khen cho xứng với ngôi sao mới của Hollywood. Anh còn nhớ tôi đã tiên đoán là sẽ tới ngày anh có cả thế giới trong tay. Ngày ấy đến rồi đó, Toby!“ Giọng Clifton không giấu nổi vẻ tự đắc. Toby không tỏ ra vui mừng đến mức như Clifton nghĩ. Anh nói điềm đạm. “Có việc cần bàn, ông tới đây được không?“ “Tất nhiên. Vài tiếng nữa, khi nào xong việc tôi sẽ...“ “Ý tôi là ngay. Ngay bây giờ!“ Có vẻ ngập ngừng ở đầu dây bên kia, Toby nói luôn. “Nếu ông bận thì coi như tôi chưa nói gì hết“. Anh đập máy. Chưa đến phút sau, chuông reo, cô thư ký của Clifton nói. “Thưa ông Temple, ông Lawrence đang trên đường tới gặp ông“.

*** “Lạy Chúa, anh biết là không bao giờ tôi bận đến mức để hỏng việc của anh mà“, Clifton nói với giọng năn nỉ, hầu như chưa từng thấy ở ông, “trái lại chẳng những việc, mà bất cứ gì liên quan đến anh tôi đều đặt ở vị trí số một. Vừa tới qua mình ngồi với nhau, cả Sam nữa, có thấy anh nói gì chuyện hôm nay gặp nhau đâu, nên tôi mới hẹn người khác...“ Toby cứ mặc cho Clifton phân trần, chỉ đến khi ông nói, “Toby, anh phải tin rằng anh là khách hàng được tôi cưng chiều nhất chứ“ thì anh mới lạnh lùng buông ra một câu khiến ông ta sững người ra. “VẬY Ờ, ông Clifton? Thế mà tôi lại bắt đầu thấy bất an trong lòng“. “Tôi... tôi không hiểu“. “Có được cưng chiều đến mức ông bỏ mọi khách hàng khác chỉ để lo cho mình tôi không?“

“Anh đùa, hay thực sự nghĩ vậy?”, ông ta cười cười. “Ông nghĩ có thể đùa với đề nghị đó ư?” Anh hỏi lại và thấy nụ cười biến khỏi gương mặt Clifton. “Tôi cho là tôi đã có quyền có một đại lý riêng cho mình, và chỉ cho mình mà thôi, và người đại lý ấy sẽ không bao giờ phải nói đang bận khi tôi cần đến. So sánh thế nào nhỉ. Cứ tạm hiểu là tôi mới cái đó của tôi khi đã cứng ngắc lên là phải chơi ngay chứ không cần chờ tới lượt mới được như kiểu chơi hội đồng”. Clifton lặng lẽ quan sát Toby. Ông hiểu gốc gác của sự đòi hỏi này. Đâu phải Toby ích kỷ hay lên mặt, nhất là với ông. Nó chỉ xác định lại những gì ông đã quan sát, đặt giả thiết, và giờ ông khẳng định nó gắn với nỗi cô đơn của Toby, cũng như khẳng định Toby là người đàn ông cô đơn nhất mà ông biết tới. Ông từng thấy Toby “mua” cả tá đàn bà, cũng như bạn bè, bằng những tập đũa dày cộm hoặc những món quà đắt giá. Có mặt Toby thì ở bất kỳ bữa ăn hay cuộc vui nào cũng không ai được phép trả tiền. Clifton đã tận tai nghe một nam ca sĩ bảo Toby, “Anh không cần phải mua sự yêu mến. Tất cả đã đang và sẽ mãi yêu mến anh mà”. Rồi ông thấy Toby cười láu lỉnh với anh ta, “Cho nó chắc ăn hơn”. Không bao giờ người ca sĩ đó có mặt trong chương trình của Toby nữa. Clifton còn biết Toby cùng lúc ngủ với cả hai, ba, thậm chí năm, sáu cô gái, tưởng như anh đã tìm ra cách giải tỏa nỗi thèm muốn đàn bà trong mình. Nhưng đâu phải. Cái anh cần là sự chia sẻ, và chỉ một cô là đủ, nếu thực sự anh tìm được sự chia sẻ ở cô gái đó. Vì không thấy, anh bèn nghĩ ra cách lấy lượng bù chất. Nhưng ăn thua gì đâu. Họ vừa rời khỏi, cô đơn lại ập đến với anh. Anh cần bạn bè, những người quen biết vây quanh, - như cần khăn giấy. Nghĩa là không thể không có, ở bất kỳ lúc nào. Và bây giờ anh cần đến ông, Clifton Lawrence, đại lý của anh, từ ngày anh chấp chững vào nghề, không tiền, không tên tuổi. Anh cần ông luôn có mặt bên anh, sống và làm việc vì anh, chỉ vì riêng mình anh thôi. Clifton là đại lý của hơn chục diễn viên cả sân khấu lẫn điện ảnh nhưng tổng số tiền ông được hưởng từ họ cũng chỉ ngang ngửa với thu nhập của ông từ một mình Toby. Nhưng ông chỉ ngẫm so sánh vậy chứ không để tiền bạc tham gia vào quyết định của mình. Nếu như chấp nhận đòi hỏi của Toby thì hoàn toàn là bởi Clifton yêu mến anh và biết anh thực sự rất cần đến ông, ngay cả khi đang ở đỉnh vinh quang này. Và chính ông cũng cần đến Toby nữa. Anh đã làm cuộc đời ông phong phú biết bao, ý nghĩa biết bao và còn bao kỷ niệm họ đã có, đã chia sẻ với nhau. Khi Toby rót đầy ra hai ly rượu, Clifton nâng một ly lên ngang mặt, chúc. “Cạn chén, cho riêng Clifton và Toby!” *** Một năm hoàn hảo đối với Toby. Có thể nói như vậy vì anh không chỉ thành công trong các chương trình biểu diễn trên sân khấu, truyền hình và điện ảnh mà còn là người khách luôn được mong chờ ở mọi cuộc vui, dù chủ nhân là nguyên thủ quốc gia hay chỉ là dân thường. Tại bữa tiệc sinh nhật của nhân vật đã có công sáng lập ra một Hãng phim, ai đó đứng bên bỗng hỏi Toby. “Có thật hôm nay là ngày sinh lần thứ chín mươi năm của ông ấy?”. “Tôi không nghĩ ngờ gì hết”, Toby đáp, “vì đã nhận được thiệp mời, năm năm nữa, vào tuổi một trăm, đến dự lễ ông ta chia đôi mình thành hai phần bằng nhau”. Có một bác sĩ nổi tiếng cả về chuyên môn lẫn về từng chữa bệnh cho nhiều tài tử nổi tiếng, trong một bữa ăn cứ thao thao những chuyện tiểu lâm trước một nhóm diễn viên hài. Toby làm như quỳ xuống trước mặt ông ta, năn nỉ. “Thưa bác sĩ, hãy cứu lấy chúng tôi bằng cách đừng mua vui cho chúng tôi nữa...” Còn những trò đùa nghịch của Toby thì lan truyền khắp cả nước Mỹ. Có hôm, ngay cả Chủ tịch Thượng viện cũng muốn nghe cho xong câu chuyện về Toby rồi mới tuyên bố khai mạc cuộc họp do ông chủ trì. Đó là chuyện một anh bạn Thiên Chúa giáo của Toby phải vào bệnh viện làm tiểu phẫu. Bệnh tật khiến anh ta bị quan, suốt ngày thở ngắn than dài. Một hôm, khi đang còn phải nằm ở phòng hậu phẫu, một xơ lạ mặt rất trẻ và rất đẹp bỗng đứng lại bên giường bệnh cầm tay anh ta như xem mạch rồi sờ lên trán anh ta. “Sắp xuất viện được rồi. Ở này, da anh mịn quá nhỉ”. “Cám ơn xơ”. Xơ nhào qua giường, làm như phải kéo lại chăn, vuốt lại gối, và đôi vú nở nang không mang đồ lót của xơ áp lên mặt người bệnh, rồi còn dịch chuyển trên đó nữa. Ồm yếu và bị quan là vậy mà anh ta vẫn cứ thượng cẳng lên. Do phải sửa lại chăn nệm, tay xơ vụng về thế nào đụng luôn vào cái của nợ đó. Anh ta xấu hổ chỉ muốn kéo chăn trùm kín đầu. “Chúa ơi”, xơ kêu lên, “anh giấu cái gì trong chăn vậy?” Rồi xơ kéo tuột chăn ra. Anh ta hổ hển những lời xin lỗi khi mà cái đó cứ giàn giụa. “Anh có lỗi gì đâu. Mà nom nó hùng dũng thật đấy”. Xơ thản nhiên nói rồi áp mặt vào cái chỗ mà anh ta cứ chực che đi. Tới nửa năm sau, khi đã trở lại khỏe mạnh và vui tươi hoàn toàn, anh ta mới biết chính là Toby đã thuê một gái điếm đóng giả xơ đó. Lại một hôm, khi đã bước ra khỏi thang máy, Toby chợt quay lại nói với một VIP điệu bộ đầy vẻ quan cách của một Hãng phim còn phải đi tiếp lên tầng trên. “Tôi quên hỏi thăm, Will, cách nào mà ông thoát khỏi vụ án với cô bé mang bầu ấy thế, mách anh em với chứ?” Cửa thang máy khép lại trước gần chục ánh mắt dè bĩ hướng vào VIP đang ngó người ra. Toby chỉ tiêu rộng rãi, rất hay tặng quà nhân viên, bạn bè mà chẳng cần nhân dịp gì hết, từ bật lửa, đồng hồ mạ vàng đến trọn tủ quần áo, đến cả chuyến du hí châu Âu. Anh có thói quen mang theo người rất nhiều tiền mặt, luôn đòi thanh toán mọi thứ bằng nó, kể cả khi mua cùng lúc hai chiếc xe hơi sang trọng bậc nhất: Rolls Royce. Giàu sang vậy song Toby không quên cái thuở hàn vi ngày nào và luôn chạnh lòng trước đám nghệ sỹ chưa

được hưởng cái may mắn như anh hôm nay. Mỗi thứ sáu hàng tuần lại có cả chục con người trong ngành điện ảnh đang sống vất vưởng vì thiếu việc làm đến gặp Toby để nhận từ anh một giúp đỡ nào đó. Song để lợi dụng anh thì lại là điều anh không cho phép. Có lần Toby đã nói thẳng với một diễn viên mà anh thấy thứ sáu nào cũng có mặt. “Kìa, làm gì ở đây vậy? Tôi thấy tờ Variety loan tin là anh mới nhận vai mà?” Có điều hay là anh chàng kia chẳng cầu kính hay giận dỗi gì mà chỉ lầu bầu. “Đều thế, muốn cất suất thì cũng nên báo trước hai kỳ cho tôi chuẩn bị chứ” Giai thoại về Toby thì vô kể, mà phần lớn lại là chuyện thực. Có lần, một người trong nhóm soạn thảo tiết mục đi làm muộn, điều Toby ít khi tha thứ. “Tôi xin lỗi, sáng nay thằng con tôi bị xe chệt phải”. Anh ta nói. Toby lạnh lùng hỏi. “Anh có mang theo chuyện cười không?” Ai nấy đều sững sốt. Khi Toby đi rồi, một người lẩm bẩm. “Nhìn hắn trên sân khấu, không ai dám nghĩ lòng dạ hắn bằng giá đến vậy”. Nhưng chính Toby đã mua vé máy bay mời một bác sỹ chuyên khoa não giỏi nhất đến mổ cho đứa bé bị thương và trả toàn bộ viện phí cho nó. Anh cảnh cáo bố nó. “Hé rằng chuyện này với bất kỳ ai thì đừng vác mặt đến gặp tôi nữa”. Chỉ công việc mới mang niềm vui lại cho Toby, giúp anh thoát khỏi nỗi cô đơn. Anh thực sự hạnh phúc và khiến mọi người quanh anh cũng hạnh phúc nếu buổi diễn thành công. Còn nếu nó có gì trục trặc thì tất cả sẽ biến thành địa ngục. Toby cũng là kẻ mang đầu óc tư hữu. Anh từng chụp lấy đầu Rainger, một trong “Hai tay ấy” ngày nào, và nói với cả phòng. “Cái đầu này của tôi đấy, của riêng tôi thôi”. Song không phải là anh yêu quý những soạn giả hài kịch của mình lắm đâu. Đôi khi còn căm ghét họ là khác. Bởi anh không thể không cần đến họ, mà thâm tâm thì anh lại chẳng muốn mình phải thực sự cần đến một ai. Vì vậy, hễ có dịp là anh không thèm giấu thái độ coi thường của mình. Vào ngày lương, Toby viết séc cho từng người rồi gấp lại thành máy bay giấy và phi cho chúng bay lượn khắp phòng. Anh thảng tay đuổi họ vì những lý do đầu đầu. Thí dụ như nước da rám nắng của một người chẳng hạn. Khi O’Hanlon ngạc nhiên hỏi lý do đuổi anh ta, vì đó là một trong những cây bút khá nhất của nhóm soạn giả thì Toby thản nhiên đáp. “Thời gian đâu để da rám nắng nếu hắn chịu khó ngồi làm việc cho tôi?” Một người viết khác được Clifton tiến cử đã bị đuổi ngay ở buổi làm việc đầu tiên vì mang theo chuyện khôi hài về các bà mẹ. Còn nếu vị khách nào tham gia chương trình của Toby mà được khán giả tán thưởng, anh thường vỗ tay to nhất và nói. “Tôi rất vinh hạnh được biểu diễn cùng anh”. Nói xong anh nhìn chủ nhiệm chương trình. “Tuần sau nhớ mời anh ấy nhé!” ông chủ nhiệm hiểu rằng người đó sẽ không bao giờ được có mặt trong chương trình của Toby nữa. Con người anh chồng chất mâu thuẫn. Có chuyện như trên, nhưng cũng lại có chuyện như sau: Vinnie Turkel từng là một danh hài song tuổi già đã kéo ông xuống dốc. Rồi ông được thuê, lần đầu tiên, đóng vai trong một vở kịch sẽ được truyền hình trực tiếp. Và ông hy vọng đây sẽ là cơ hội để ông chứng tỏ mình còn khả năng xuất hiện đều đặn trở lại. Hôm ấy, tình cờ đi qua phòng hoá trang, Toby thấy Vinnie say mềm trong đó. Anh hỏi, thì được nghe người đạo diễn chương trình đó tặc lưỡi: “Đành chịu thôi, kể như sự nghiệp ông ấy tiêu rồi”. “Đã xảy ra chuyện gì?” “Người ta đã quen nhìn Vinme với vẻ hài hước nên bây giờ, khi ông ta cố làm ra nghiêm chỉnh, mọi người lại càng cười nhiều hơn. Và làm ông ta không diễn được nữa. Còn giọng ông ta vẫn tuyệt lắm, tiếc quá”. “Nghe nói Vinnie hy vọng rất nhiều vào vai diễn này?” “Thì cũng như mọi diễn viên thôi, ai chẳng đặt hy vọng vào vai diễn của mình”. Toby cho đưa Vinnie về nhà, chăm nom, săn sóc như với một người bệnh, rồi ân cần hỏi. “Đây là vai diễn rất quan trọng với ông, định để nó tuột khỏi tay ư?” Vinnie chán nản. “Tuột mất rồi Toby ạ, vĩnh viễn mất rồi”. “Tại sao?” “Họ cứ cười tôi. Và tôi nghĩ mình không diễn nổi”. “Họ cười là đúng chứ, vì cả đời ông sống chỉ để làm cho người khác phải cười. Họ vẫn nghĩ ông là danh hài mà. Cười, đâu chỉ có nghĩa là giễu cợt. Giờ đã đến lúc họ phải thấy ông ở một tài năng khác nữa, và họ sẽ còn yêu ông hơn. Hãy bắt đầu đi Vinnie”. Nửa đêm, Toby gọi cho đạo diễn vở kịch, nói rằng không phải lo lắng gì cho Vinnie nữa, mọi sự ổn cả rồi. Anh ta nói luôn. “Còn lo lắng gì nữa, tôi đã kiếm được diễn viên thay cho ông ta”. “Bỏ đi!”, Toby nói như ra lệnh. “Phải dành cho Vinnie cơ hội này”. “Để ông ta lại say xỉn vì rượu và vở kịch của tôi đi đời ư?” Đạo diễn không dễ nhân nhượng. Toby nói như mặc cả. “Thế này nhé, hãy để ông ta tập, và khi diễn thử, nếu anh vẫn không chấp nhận Vinnie, tôi sẽ thay vào vai đó và sẽ không lấy thù lao của anh!”. “Anh kể chuyện hài vào lúc nửa đêm này ư?” “Dám mang cái quần của anh ra cá cược không?”. Toby nói giọng nghiêm chỉnh. “Bảo ông già chín giờ sáng mai đến tập nhé!” Vở kịch được phát trực tiếp trên sóng truyền hình và đặc biệt ăn khách. Báo chí hết lời ca ngợi Vinnie Turkel. Ông già ăm vô số giải của truyền hình và trở thành diễn viên kịch, một nghề hoàn toàn mới mẻ với ông. Khi Vinnie gửi tặng Toby một món quà rất có giá trị, anh đã gửi trả, kèm theo mảnh giấy ghi hàng chữ “Tôi đâu làm nổi việc đó. Chính là ông!”. Cũng có một Toby như thế. Nhưng, chữ “nhưng” ở Toby chẳng bao giờ hết cả. Khi được mời diễn trong chương trình của Toby, ông già Vinnie đã vô tình dẫm chân vào một trong những lĩnh vực hài hước của anh và tức khắc, ông ta đã phải nhận đòn trừng phạt cho đến hết đời, thậm chí còn bị Toby làm nhục trước hàng triệu khán giả truyền hình. Lại có

một Toby như thế nữa. Còn thực sự Toby là người thế nào? O'Hanlon nói. "Có bộ phim kể về cuộc gặp giữa vua hề Charlie Chaplin và một triệu phú. Mỗi khi say rượu, nhà triệu phú coi Charlie là bạn, còn khi tỉnh, ông ta tống cổ Charlie ra đường. Temple cũng như nhà triệu phú ấy, chỉ khác là không có rượu". Có lần, khi gặp các VIP của một Hãng truyền hình, thấy có người im lặng suốt cả cuộc gặp, Toby liền bảo Clifton. "Có lẽ ông ta không ưa tôi." "Người nào?" "Cái tay uỷ-viên-không-hé-răng ấy". "Chẳng ai có thể không ưa anh cả. Tưởng tượng ra điều đó làm gì". "Ông ta không thèm nói với tôi một tiếng. Đúng là ông ta không ưa tôi". Toby dai dẳng. Tìm kiếm mãi, cuối cùng Clifton cũng biết ông không-hé-răng đó là ai. Nửa đêm, Clifton gọi điện tới nhà riêng, dựng ông ta dậy hỏi xem có ác cảm gì với Toby Temple. Ngạc nhiên, ông ta đáp. "Ác cảm gì? Tôi coi anh ấy là người hài hước nhất đời". "Vậy hãy làm ơn giúp tôi một việc: gọi điện tới và nói với Toby điều anh vừa bảo với tôi". "Được để mai. Gọi anh ta lúc nào cho tiện nhỉ?" "Tiện nhất là ngay bây giờ". "Bây giờ? Ông biết đang là mấy giờ không? Ba-giờ-sáng? Để mai Toby đưa tôi ra làm trò cười trên truyền hình à?" "Không có chuyện đó đâu. Toby đang chờ câu nói của ông. Hãy giúp tôi, làm ơn!" Không thể dừng, ông ta đành làm theo. Chuông vừa reo, bên kia đã có người nhắc máy, và giọng Toby cất lên. "Xin chào!" Ông ta cố lấy giọng tự nhiên. "Tôi đây, tôi chỉ muốn nói với anh, rằng anh thật... thật tuyệt vời. Tôi rất thích anh". Toby đáp. "Cám ơn ông bạn". Sau đó là tiếng dập máy. *** "Băng nhóm" của Toby mỗi ngày mỗi đông hơn: Không ít lần anh chợt nửa đêm gọi điện kêu người này người kia tới uống rượu hoặc dựng dậy O'Hanlon và Rainger, tức Hai tay ấy, bàn bạc về các vở diễn. Anh còn rất hay xem phim tại nhà, suốt đêm với Clifton Lawrence, ba chàng Mac, vài ba diễn viên cùng đám ăn nhờ uống vả nọ. Càng nhiều người xung quanh Toby càng thấy cô đơn.

23. Chương 22

Năm 1963. Đã sang tháng Mười một. Cái se lạnh của mùa thu bỏ đi nhường chỗ cho cái băng giá ập đến. Mặt trời xuyên qua lớp mây mù toả xuống thứ ánh sáng nhợt nhạt, không sinh khí. Những cơn mưa đầu đông lác đác xuất hiện. Mỗi sáng, Jill Castle vẫn thường ghé vào quán cà phê quen thuộc của Đội tạp chủng và thấy tất cả; chủ lẫn khách, đồ ăn thức uống lẫn câu chuyện đều vẫn vậy, vẫn chẳng thay đổi chút xíu gì so với ngày đầu tiên nàng đặt chân tới. Điều khiến nàng chán nản nhất là những người sống bên rìa điện ảnh này dường như luôn cùng tâm trạng với nàng, như đều rình chộp lấy một cơ hội trời cho nào đó để vụt biến thành ngôi sao, và họ thực tâm tin vào điều đó, như nàng hằng tin vậy. Năm tháng trôi qua, cái cô Jill ngỡ ngàng ngày nào nay đã thành chị cả của Đội tạp chủng. Nàng lắng nghe những thở than về nỗi lòng, những giải bày về tâm sự, những vướng mắc về mọi vấn đề cơm áo gạo tiền của họ và giúp họ trong khả năng nàng có thể, từ dăm lời khuyên nhủ đến một vài đôla hoặc bữa ăn, giấc ngủ khi họ-cơ nhỡ. Nàng không giao du thân mật, cũng chẳng hò hẹn với người khác giới nào, một phần vì nàng chỉ quan tâm tới sự nghiệp, phần nữa vì cũng chẳng thấy ai thực sự cuốn hút. *** Thừa ra được chút tiền nào, Jill Castle lại gửi về cho mẹ, cùng những lá thư kể về những việc nàng đang làm tại Hollywood, nghe thật sướng tai. Thời gian đầu mẹ còn khuyên nàng sa vào tội lỗi thế là đủ rồi, hãy nên quay lại đường sáng bằng cách về nhà làm nàng dâu của Chúa nhưng rồi thấy nàng gửi tiền về ngày một nhiều hơn, lại toàn là tiền do đóng phim mà có nên bà Czinski, dù vẫn miễn cưỡng, song cũng không khỏi có chút tự hào về con gái, chỉ còn cần dặn nàng hãy cố chọn vai những cô gái tốt, sẵn sàng tử vì đạo trong các phim về tôn giáo mà đóng. Odessa vẫn chỉ được coi là một thị trấn nhỏ và Jill biết mẹ nàng vẫn may quần áo thuê cho các bà các cô trong nhóm Những người có dầu và còn biết chắc chắn bà sẽ kể cho họ nghe về con gái mình, và thế nào, không sớm thì muộn, những tin tức về những thành công của nàng cũng đến tai David Kenyon. Trong các lá thư viết cho mẹ, nàng thường khéo léo khoe đã đóng cặp cùng diễn viên nổi tiếng này, đã từ chối lời mời của ngôi sao kia, và cẩn thận chỉ gọi bằng tên riêng của họ mà thôi. Nàng còn học được cái khéo của Đội tạp chủng là thuê một thợ ảnh phục sẵn chỉ để chụp nàng khi, bằng cách này cách khác, đứng gần các ngôi sao điện ảnh. Những bức ảnh đó đều được in thành hai bản, một nàng giữ và một gửi về cho mẹ. Cứ theo thư và ảnh, Jill Castle, hoặc Josephine Czinski của Odessa, đã là diễn viên điện ảnh thật sự nổi tiếng rồi. *** Vùng đất phía Nam California không phải quanh năm chan hoà ánh nắng nhưng cũng không bao giờ có tuyết rơi. Nơi đây có tập tục là ba tuần trước ngày Giáng sinh người ta lại tổ chức cuộc diễu hành của ông già Noel dọc đại lộ Hollywood, rồi đêm nào cũng vậy, cho tới đêm trước của ngày lễ đoàn xe cứ làm náo

nhật khắp các nẻo đường. Dù thiếu tuyết nhưng người dân Hollywood đón mừng ngày sinh của Chúa cũng đâu kém cạnh gì mảnh đất hàng xóm Bắc California, kém cạnh gì bất cứ vùng đất nào trên toàn nước Mỹ và cả trên toàn thế giới. Đúng là người dân ở đây chỉ thiếu tuyết mà thôi. Họ trang hoàng trong nhà và ngoài đường phố bằng đủ các loại đèn với đủ các màu sắc, họ làm cây thông Noel bằng nhựa, họ cắt hình ông già tuyết và cỗ xe trượt cùng đàn hươu bằng bìa, họ tặng nhau những món quà có đắt có rẻ nhưng đều mang ý nghĩa của món quà Noel. Không thiếu ngôi sao nghệ thuật nào trong buổi diễu hành ấy, âm nhạc, sân khấu, điện ảnh... Cũng chẳng thiếu ai trong đám sống bên rìa Hollywood, và đầy đủ các thành viên Đội tạp chủng, dĩ nhiên. Họ tham gia diễu hành không phải để làm vui cho ngàn vạn con người đứng hai bên lề đường vẫy chào mà vì chính họ, hy vọng được xuất hiện trên màn ảnh nhỏ, bởi cuộc diễu hành được truyền hình trực tiếp và phát sóng từ bờ Đông qua bờ Tây Thái Bình dương. Jill Castle lặng lẽ thu mình vào góc tường có mái hiên che, ngắm đoàn diễu hành dằng dặc như không bao giờ hết. Các ngôi sao điện ảnh trên những chiếc xe lồng lẩy sắc màu, ở những vị trí dễ thấy nhất, miệng cười tay vẫy đám người hâm mộ chật kín hai bên đường. Năm nay, ông Hoàng của cuộc diễu hành là Toby Temple. Đám đông như hoá dại khi chiếc xe có anh từ từ trôi đến. Jill đứng hơi lui về sau nhưng cũng thấy được nụ cười tươi tắn trên gương mặt ngây thơ của anh. Những chiếc xe trang hoàng rực rỡ cứ trôi đến, rồi trôi qua Jill, liên tục. Các đội nhạc; náo của học sinh, náo của sinh viên, náo của Hải quân, náo của cả đội quân cứu thế và Hội Tam Điểm, không kể xiết. Rồi cờ, hoa, biểu ngữ của cảnh sát, lính cứu hỏa... Rồi đám hề, đám thất nghiệp cũng leo hết lên xe, cũng hò reo, ca hát... Tuy không thật đúng với tinh thần Giáng sinh nhưng nó lại rất được tán thưởng bởi có vậy nó mới là Hollywood. Một diễn viên chuyên sắm vai phụ bỗng nhào người qua thành xe vẫy tay rồi rít về phía nàng. “Jill! Chào! Vãn khoẻ chứ?” Vài cái nhìn ghen tỵ hướng về Jill và nàng ngẫm tự hào vì đã thêm nhiều người biết nàng ở trong giới điện ảnh. Chợt nàng nghe một giọng nam trung ấm áp bên tai. “Xin được hỏi cô là diễn viên điện ảnh?”. Jill nhìn sang. Người vừa hỏi vẫn đang hướng khuôn mặt đẹp trai về nàng, ánh mắt nâu sáng chờ đợi. Anh ta cao to, trạc hai mươi tuổi, mặc bộ đồ bó, hai miếng da mềm bọc hai khuỷu tay áo. Jill đáp khẽ, rất khẽ. “Vâng!” Anh ta có vẻ thông cảm. “Hắn cũng như tôi. Vẫn có vai nhưng vẫn phải vật lộn ghê gớm”. Jill bỗng thấy nhẹ nhõm. “Thế thì cùng cảnh ngộ rồi”. “Xin được mời cô ly cà phê Giáng sinh”. Anh ta nói rồi nghiêng người đưa tay như mời khiêu vũ. Jill bật cười đi theo anh ta. Alan Preston, dân thị trấn Salt Lake, ông bố là bố già nhà thờ Mormon. Anh ta nói như tâm tình với Jill. “Tôi lớn lên trong bầu không khí đặc sệt tôn giáo nên rất ít thời gian và cơ hội dành cho những sở thích riêng”. Sao giống mình thế, Jill thầm nghĩ. Alan buồn bã nói tiếp. “Tôi diễn xuất không tồi, nhưng quả là khó vươn lên ở Hollywood này. Ở đây, hình như có cái mốt là muốn vươn lên thì phải đập người khác xuống. Tôi không theo được mốt đó. Tôi thích quê mình hơn, ai nấy đều sẵn sàng giúp đỡ nhau”. Tới giờ quán cà phê đóng cửa thì Jill và Alan đã nói nhau nghe và nghe nhau nói khá nhiều, cả những điều mà họ, nhất là Jill, không hề nghĩ sẽ nói với người khác giới ở buổi gặp gỡ đầu tiên. Ra khỏi quán, Alan nhìn Jill, giọng không được tự nhiên. “Mời Jill về chỗ tôi, nếu không thấy phiền?” Jill thoáng chút ngập ngừng, song đúng là không thấy phiền gì hết, im lặng gật đầu. Alan thuê một căn buồng trong nhà trọ nằm cuối đại lộ Highland, cách sân bóng bầu dục Hollywood mấy khu nhà. “Có dịp, tôi sẽ cho cô thấy cái bọn cận bã của điện ảnh sống ra sao trong cái ổ lợn gọi là nhà trọ này. Tất cả chui rúc ở đây để tin rằng mình sẽ làm nên một cái gì đó nhớ đời trong điện ảnh Hoa Kỳ”. “Chúng ta, tôi và anh, thì cũng có khác gì họ”. Jill nhủ thầm cay đắng. Đồ đạc trong phòng Alan chả có cái gì đáng tiền, lại còn xiêu vẹo, khắp khiềng nữa, kể cả giường tủ, bàn ghế... Anh ta phẩy tay về phía chúng. “Tạm bợ cả thôi, cho tới khi tôi tìm thấy cung điện dành cho mình”. Mình cũng vậy. Có điều, tạm bợ cho đến bao giờ. Jill lại cay đắng nhủ thầm. Bỗng Jill cứng đờ người lại và câu nói tự nhiên thốt ra “Ừm, tôi không muốn” khi Alan choàng tay qua eo nàng. Anh ta sững lại giây lát, nhìn nhanh Jill rồi nói. “Tôi xin lỗi”. Jill bỗng thấy mình ngớ ngẩn. Vậy thì nàng làm gì ở phòng riêng của : người đàn ông này đây, người mà nàng đã nghe, và đã nói, cả buổi tối nay, và dường như không muốn bỏ anh ta lại để ra về một mình. Nàng cũng đã biết vì sao, cũng như đã biết mình muốn gì. Lễ Giáng sinh đến gần càng làm tăng nỗi cô đơn trong nàng, đến mức tuyệt vọng. Nàng thèm có người ở bên để trò chuyện, chia sẻ. Nàng thèm có vòng tay đàn ông quanh mình, ôm ấp nàng, xoa nhẹ bờ vai nàng, ghì chặt lấy nàng. Nàng thèm có đôi môi đàn ông lướt nhẹ trên mũi, trên mắt, trên môi nàng và rồi thì thào vào tai nàng rằng mọi khổ nỗi rồi sẽ qua đi và mọi việc sẽ trở nên tuyệt vời như nàng mơ ước. Nàng nhớ tới David Kenyon. Quá xa rồi. Đã là một thế giới khác rồi. Nhưng anh vẫn rõ mồn một trong nàng, vẫn khiến nàng nhức nhối vì thèm khát. Để rồi, khi cánh tay Alan một lần nữa vòng qua vai, nàng không nói. Ừm nữa, không cứng người lại nữa, mà nhắm mắt lại để thấy đó là David đang ngấu nghiến đôi môi nàng, đôi vú nàng, đang cởi quần áo nàng và đang đi vào nàng. Nàng rên lên, quặn quai. Đêm ấy Jill ngủ lại phòng Alan để rồi vài hôm sau anh ta xách va ly

đến ở hẳn với nàng. *** Chỉ sau vài tuần chung sống Jill đã nhận ra Alan là người đàn ông đĩnh đoảng, được chăng hay chớ và vô tích sự nhất mà nàng biết. Về một khía cạnh nào đó thì thế cũng là tốt bởi anh ta dễ nuôi mà cũng dễ ở, ngày nào biết ngày ấy, lo gần còn chẳng chịu nói gì lo xa. Jill có ý chê trách, anh ta thản nhiên. “Cái gì phải đến, nhất định đến. Hơi đâu đi tìm số phận. Trốn đâu nó cũng tìm ra ta thôi”. Jill đành đầu hàng. Suốt ngày Jill đi làm hoặc đi kiếm việc làm trong khi Alan lại cả ngày nằm dài ngủ, đọc báo hoặc tụ tập bạn bè bia rượu, đã chẳng góp được đồng nào cho Jill lại thỉnh thoảng “tiêu đỡ” chỗ tiền lẻ nàng thường bỏ lẩn lóc khắp nhà. “Cậu vợ phải đồ ôn dịch rồi”, cô bạn bảo Jill. “Nó ở nhà cậu, ngủ trên giường của cậu, gối đầu lên vú cậu, ăn uống bằng tiền của cậu. Ngược lại, hẳn cho cậu cái gì. Đuổi hẳn đi”. Đứa bạn nói chẳng có gì sai, nhưng Jill không làm được việc đó. Có thể, còn không muốn làm nữa. Bây giờ nàng mới hiểu vì sao Harriet, và nhiều cô bạn nàng nữa, cứ phải bám rịt lấy những gã đàn ông mà họ chẳng hề yêu thương, thậm chí căm ghét là khác. Chỉ bởi họ sợ sự cô đơn. *** Jill chẳng kiếm nổi việc gì khi chỉ tuần nữa là đến ngày lễ Giáng sinh. Những đồng đôla cuối cùng đang tuột dần khỏi tay mà nàng còn phải sắm quà Noel cho mẹ, và ít nhiều, cũng phải cho Alan nữa. Thì may, chính trong những ngày khó khăn nhất đó, Alan lại kiếm được việc, và cho cả hai mới tuyệt. Một sáng, anh ta dậy sớm rồi ra khỏi nhà cũng rất sớm, không hề nói đi đâu, làm gì. Khi quay về, anh ta hớn hờ reo ầm lên. “Có việc! Có việc rồi!”. “Làm gì hả anh. Những ngày này người ta chỉ chơi, việc đâu mà làm?” “Đóng phim chứ còn làm gì. Chúng mình không phải là diễn viên ư?”. Mặt Alan vênh lên. Lòng Jill tràn đầy niềm vui. Lại có thể được đóng phim trong những ngày này và trong lúc khó khăn nhất này ư. Chưa bao giờ nàng cần tiền như bây giờ. Giọng nàng run run. “Anh có nói chỉ để em vui chốc lát không đấy?” Nàng sợ Alan sẽ cười phá lên rồi gật đầu. Ai ngờ mặt anh ta bỗng nghiêm lại. “Anh vừa gặp một tay bạn hiện đã là đạo diễn phim và đang lo tìm diễn viên cho bộ phim sẽ bấm máy vào sáng mai. Hẳn chấp nhận cả hai đứa mình, anh và em. Và một trăm đôla, cho mỗi đứa”. Jill lao tới ôm ghì lấy Alan. Một trăm đôla! Nàng sẽ có quà cho mẹ, lại vẫn đủ cho nàng một thứ gì đó xinh xinh. Chiếc túi xách nàng đã ngắm lâu rồi chẳng hạn. Alan nói thêm. “Phim ngắn thôi, lại toàn nội cảnh, trong một gara họ mượn được của ai đó”. Jill không để ý. “Ngắn dài gì chả là phim. Mình có vai diễn là tốt rồi!”. *** “Trường quay” đúng là nằm trong một gara ở ngoại vi phía nam Los Angeles, cái khu vực vốn hoang dại song, như có phép thần, chớp mắt đã trở nên trù phú. Một người đàn ông da ngăm ngăm đón họ từ cổng, bắt tay Alan, cúi chào Jill, khen hai người đến đúng giờ rồi nhìn kỹ Jill hơn và nói với Alan. “Tuyệt, cô nàng được cả mặt mũi lẫn thân hình đúng như cậu tả. Mình đồng ý”. Jill thở phào nhẹ nhõm. Alan giới thiệu hai người với nhau. “Jill, đây là Peter Terraglio, đạo diễn. Peter, đây là diễn viên Jill Castle”. Đạo diễn Peter dẫn hai diễn viên Alan và Jill đi qua chiếc gara bỏ không, qua một hành lang vắng vẻ tới hai căn buồng, có lẽ là buồng ngủ. Một buồng để mở cửa và Jill nghe thấy có tiếng người vắng ra bên nhìn vào và chết đứng luôn, chút nữa thì kêu thét lên. Căn buồng kê chiếc giường ở chính giữa và trên giường là bốn con người trần truồng, hai đàn ông - một da đen, một dân Mehico và hai đàn bà - một đen, một trắng. Còn có hai người đàn ông da trắng đang bận rộn với hai chiếc máy quay phim đặt vuông góc nhau trong khi cô gái da trắng đang khom lưng liếm láp gã người Mehico, thỉnh thoảng lại ngẩng lên như lấy hơi, giục. “Bé cưng, hùng dũng lên cho chị xong việc đi nào...”. Jill chỉ muốn chạy trở ra nhưng đôi chân bỗng nặng như đeo đá, nhấc không nổi. Alan vòng cả hai tay như chực giữ lấy Jill, ân cần. “Em sao vậy. Không có gì chứ?” Con đau đầu ập đến đột ngột và dữ dội khiến nàng không thể nói ra cái cảm giác kinh tởm của mình với Alan. Anh ta như chợt nghĩ ra điều gì bèn chạy vụt đi, chỉ kịp dặn với lại. “Đợi anh?” Jill vẫn đang ôm đầu khi Alan quay lại, một tay là chai Vodka, tay kia là lọ thuốc với những viên màu hồng bên trong. Anh ta nhét vào tay Jill hai viên và chai Vodka. “Sẽ dễ chịu ngay, uống kèm rượu tác dụng còn nhanh nữa”. Jill uống luôn. Alan lẳng lặng đẩy tiếp một viên khác vào miệng nàng, ép nàng uống thêm chút rượu rồi dẫn nàng vào căn buồng ngủ để trống, đỡ nàng nằm xuống chiếc giường cũng kê chính giữa như ở buồng bên kia và bảo. “Em cần nghỉ ngơi trước đã. Đừng để ảnh hưởng tới diễn xuất”. Không hiểu vì câu đừng để ảnh hưởng tới diễn xuất hay vì tác dụng của thuốc mà Jill tỉnh táo hẳn lên và đầu nàng cũng đỡ đau rõ rệt. Alan lại đưa ra một viên thuốc nữa, và nàng lại uống luôn, cùng với Vodka, chẳng cần biết đó là thuốc gì, tác dụng ra sao. Chỉ vài phút sau, cơn đau đầu biến mất như nhờ phép thần thông. Mà sao Alan cứ chạy lòng vòng quanh nàng thế nhỉ? Tay nàng quờ quờ được tay anh, bèn nắm chặt lấy, và bảo. “Anh ngồi xuống với em đi”. “Anh đang ngồi bên em đây thôi”. Nàng cười giòn tan, cười rữ rự, cười chảy cả nước mắt nước mũi. “Nó là thuốc gì mà hay vậy, anh yêu?” “Thuốc đau đầu, loại cao cấp đấy em. Em khoẻ hẳn chưa?” -Nàng cười thay cho câu trả lời. Nàng thấy đạo diễn Terraglio thò đầu vào hỏi “Hai người vui vẻ chứ?” và nàng cười như nắc nẻ, đáp. “Vui lắm, hai người vui vẻ lắm”. “Năm phút nữa nhé!” Terraglio nói với Alan rồi bỏ đi. Lập tức, Alan lấn sát vào Jill tốc vấy nàng lên, lôi đôi vú nàng ra khỏi nịt ngực rồi bập miệng vào đó, bàn tay xoa nắn đùi

nàng. Jill quẩn quại vì thèm khát được anh ta đi vào nàng. “Em yêu, mặc họ làm gì thì làm, chúng mình chỉ biết làm tình với nhau thôi nhé. Chỉ hai chúng mình làm tình với nhau thôi, như đang ở nhà mình ấy mà. Chỉ khác là mình sẽ được trả tiền. Hai trăm đôla đấy. Tặng em cả phần của anh đấy”. Đâu đó từ trong nàng thốt ra câu trả lời. “Không, anh yêu, không được đâu...” “Tại sao hả em?” Nàng đâu nghĩ được là tại sao. Hình như câu trả lời đã nằm sẵn trong tiềm thức và tự bật ra khỏi miệng nàng. “Vì em... em là diễn viên điện ảnh... em không được đóng phim con heo”. “Anh cho vào nhé. Em có muốn không?” “Em muốn lắm, David của em ạ”. Alan ngăn người ra, nhưng chỉ trong giây lát. “Nào, anh cho nó vào trong em đây. David đang đi vào em đây. Nào...” Anh ta bế Jill đi sang buồng bên kia, nơi những người “làm phim” đang sốt ruột chờ đợi. Cảm giác lâng lâng bay bổng xâm chiếm nàng. “Vào việc luôn!” Terraglio nói khi thấy Alan bế Jill vào. “Giữ nguyên vị trí máy. Bớt trắng thêm hồng vào ánh sáng. Con diêm này có nước da đẹp thật...” “Cần thay vải trải giường không, thưa đạo diễn?” Ai đó hỏi. “Anh nghĩ đây là Hãng Pan-Pacific ư? Thấy bẩn thì lật mặt trái lên là ổn rồi”. Jill đeo tay lên cổ Alan, thì thầm. “David, chỗ này đông người quá. Em sợ...” “Anh sẽ đuổi họ đi bây giờ, em yên tâm. Uống thêm viên nữa nhé?” Anh ta đặt Jill xuống giường, nhét viên thuốc màu xanh vào miệng nàng rồi làm một ngụm lớn Vodka sau đó mớm rượu cho nàng để chiêu viên thuốc. Miệng nàng mở ra đón dòng rượu, hết như một nụ hôn say đắm. Kể từ sau viên thuốc màu xanh đó, tất cả thực tại biến hết đi trong nàng, chỉ còn mình nàng với David. Chỉ có riêng David với nàng thôi. David cởi áo nàng, kéo váy nàng qua đầu, giật đứt dây nịt quần lót nàng, rồi cũng trần truồng như nàng, anh ngồi lên trên nàng, ngửa đầu nàng ra. Nàng nheo mắt lại vì ánh đèn sáng trắng pha sắc hồng. “Yêu nó đi em!” David dịu dàng bảo. “Vâng? Vâng? Em yêu nó lắm...”. Nàng vừa nói vừa vuốt ve nó và nghe thấy những tiếng xì xào. David đang nói gì với ai thế nhỉ? Anh nhích sang bên và toàn bộ gương mặt nàng phơi ra dưới ánh sáng, nom đại đi nhưng vẫn không mất vẻ xinh đẹp. Rồi nàng thấy mình như bị đề lên ở một chỗ nào khác nữa, ngoài chỗ David đang chiếm giữ. Kìa, anh lại đang đi vào nàng trong khi nàng vẫn âu yếm cái của anh. Nàng yêu nó. Nàng yêu anh, nhiều lắm. Tiếng xì xào và ánh đèn làm nàng khó chịu. Thấy kệ, những đợt sóng khoái cảm ào đến, lui đi rồi lại ào đến khiến nàng quên đi tất cả, chỉ còn lại duy nhất David và tình yêu của anh. David yêu nàng chứ không yêu Cissy, và anh đã bỏ cô ta để đến Hollywood làm đám cưới với nàng. Anh đã biết nàng là một diễn viên điện ảnh, và anh còn đòi được đóng phim với nàng, và họ đang làm việc đó ngay trong kỳ trăng mật của hai người... “David!” Nàng gọi tên anh và mở bừng mắt ra nhưng chỉ thấy gã người Mehico đang hôn nàng, khiến nàng không hỏi được David đi đâu mà không hề nói cho nàng hay biết. Rồi nàng thấy gã da đen vục sâu mặt xuống hai đùi nàng và nàng lại bỗng thấy một đợt sóng khoái cảm mới mẻ ào tới khiến nàng phải nhắm nghiền mắt lại. Mở mắt ra lần nữa, nàng thấy gã da đen đã biến thành cô gái da trắng. Jill không biết gì nữa. Khoảng nửa tiếng sau, hai gã đứng nhìn thân hình trần truồng và bất động của Jill Castle nằm vắt ngang giường. Alan hát hăm về phía Jill, bảo Terraglio. “Tĩnh dẫy thuốc vẫn chưa hết tác dụng đầu ông muốn biết thực sự nàng thể nào, xin cứ tự nhiên. Miễn phí”. Hần cười đều giả. Terraglio lắc đầu. “Tôi có nguyên tắc của tôi. Làm phim thì được chứ làm tình với người lạ đang phê thuốc kích thích thì không. Tôi chẳng khoái cái tội hiếp dâm chút nào. Nhưng cậu chắc chắn là cô ta không sao, chỉ thiếp đi chốc lát thôi chứ?” “Tôi bảo đảm. Còn vụ kia thì tùy anh có hứng hay không thôi chứ tội tình con mẹ gì. Sau đừng có tiếc nhé. Nào...”. Alan chìa tay ra. Terraglio đặt vào đó hai tờ một trăm đôla. “Gửi cậu đúng như cam kết. Tới chỗ bọn tớ dùng bữa vào đêm Noel chứ? Linda nhắc cậu luôn đấy”. “Cám ơn anh. Cho gửi lời chào Linda! Tôi phải đáp chuyến bay sớm nhất đi Florida để vừa tránh mặt ả”, anh ta lại hát hăm về Jill vẫn đang bất động, “Vừa kịp mua quà mừng Giáng sinh cho bà vợ và lũ con chứ”. Terraglio xoa xoa tay. “Ta sẽ có một phim cỡ đầu bảng đây. Đặt cái tên gì cho nó nhỉ?” Alan toe toét cười. “Sợ gì mà không dùng tên thực của ả? Josephine Czinski ở Hollywood chẳng hạn. Tên phim nghe được đấy chứ? Phim này mà chiếu ở quê hương Odessa của ả, chắc đám bạn bè sẽ ghen nổ con mắt và biết đâu ta lại mộ thêm được vô khối diễn viên”.

24. Chương 23

Họ nói đúng có một nửa. Thời gian quả có làm thành sẹo các vết thương nhưng mặt khác nó lại huỷ hoại tuổi trẻ, sức thanh xuân. Mùa lại mùa nói nhau đến rồi đi, rồi lại đi, lại đến, cũng như những cô gái mơn mớn ào ạt đến thế chỗ những người đàn bà từng có thủa mơn mơn như vậy, song bằng đủ lý do đã đi khỏi

Hollywood. Những cô gái mới đến này, càng về sau, mặt mũi họ như càng xinh xắn hơn, chân dài hơn, ngực nở nang hơn... và nhất là xông xáo, táo tợn thì ngày càng hơn hẳn. Nhìn thấy một cô trẻ trung xách hành lý bước xuống từ chiếc xe buýt đường dài Jill lại biết mình già đi một tuổi. Mấy tháng trước Tổng thống John F. Kennedy bị ám sát. Có nghĩa bây giờ đang là năm 1964. Cũng có nghĩa Jill Castle đã sang tuổi hai mươi. Từng có người xui Jill kiếm sống bằng nghề cởi quần áo và nàng đã từ chối, nay không còn cách nào khác, nàng phải bước chân vào nghề đóng phim khiêu dâm. Nào khác gì nhau, nàng tự nguyện rửa mình. Còn tệ hơn là khác, vì phải cùng lúc với nhiều người, lại còn bao người khác nhìn ngắm, bình luận rồi cuối cùng là cả hàng triệu người xem biết đến. Nhưng nàng hết cách rồi. Tuy nhiên nàng vẫn sợ là một ngày nào đó việc này sẽ lan truyền và nàng sẽ không còn được nhận vai trong các phim đứng đắn. Rồi nàng cũng chẳng sợ gì nữa. Thay vào đó là lòng căm thù. Nàng căm thù hơn cả những kẻ đã không biết tới nàng, không biết tới khả năng cũng như nhan sắc của nàng, đã không cho nàng cơ hội trở thành diễn viên, đã chỉ hứa hẹn suông với nàng. Đã khiến nàng từ tin đến không dám tin rồi bây giờ là không thêm tin vào một lời tử tế, một người tử tế nào nữa. Chính vì vậy mà khi Fred Kapper, một gã trai mới lớn nhưng đã kịp là phụ tá cho một trợ lý đạo diễn của Hãng Fox nói sẽ giới thiệu cho Jill một vai diễn hẳn hoi nếu chịu ngủ với anh ta thì nàng hiểu mình không còn cách chọn lựa nào hơn là gật đầu. Fred hẹn nàng vào giờ ăn trưa tại Hãng phim. “Tôi chỉ có ba mươi phút, không thể hơn”. Cậu ta nói. “Để xem ta làm chuyện này ở đâu cho tiện”. Rồi sau một cái nhú mày, cậu ta tóm lấy tay Jill lôi đi, miệng lẩm bẩm. “Phòng hoà âm. Đúng! Ta lên đó”. Đẩy cửa vào, nhìn qua một lượt thấy chỉ có máy móc với đồ nghề, Fred cúi. “Mẹ nó, vừa hôm nọ còn thấy cái đi vắng ở đây. Chính tôi chơi con nhỏ Lara trên cái đi vắng ấy mà. Thôi, làm kiểu khác vậy. Cởi quần áo ra đi. Nhân viên hoà âm ăn trưa xong sẽ trở lại làm việc luôn đấy”. Jill thấy kinh tởm tất cả. Cái phòng gọi là hoà âm này, gương mặt Fred, câu chữ thề của hắn, và kinh tởm cả chính nàng nữa. Như một con diêm. Hơn một con diêm. Nhưng nàng đã thất bại khi cố vươn lên theo cách của mình. Vậy còn cách nào nếu không theo cách của họ? Nàng cởi bỏ quần áo. Cởi hết, và trần truồng đứng nhìn Fred xem hắn muốn nàng nằm xuống đâu. Sàn nhà là cái chắc rồi. Fred thì trái lại, chẳng hề cởi bỏ gì hết mà lôi phắt cái của nợ của hắn ra khỏi cửa quần rồi rồi lượn quanh Jill một vòng, gật gù. “Cặp mông ngon quá! Cúi xuống, cô em”. Jill bước tới chỗ chiếc máy cười nom giống như cái mặt bàn với hàng dãy phím điều khiển. Nàng khom người vịn tay vào thành máy. Rồi Jill thấy cái đó của Fred tì vào phía sau nàng. “Đừng, đừng như thế”, nàng vội vã ngăn lại, “Tôi không muốn...” Nhưng không kịp nữa. Fred đã lao mạnh vào khiến nàng đau buốt tận xương tủy. Vừa liên hồi thúc hấn vừa la hét và đòi nàng cũng phải hét la theo. Jill tìm mọi cách để thoát khỏi tư thế bệnh hoạn ấy nhưng không thể vì Fred quá khoẻ để khiến nàng gần như kẹt cứng giữa hắn và chiếc máy. Quần quai bởi đau rát và cương cứng, tay Jill khua đập lung tung vào các phím bấm của chiếc máy cười và phụt chốc căn phòng như bị chìm ngấm trong những âm thanh the thé, hà hà, hinh hích... Và Jill vẫn cứ thét lên vì đau. Rồi phía sau, Jill bỗng thấy Fred liên tiếp rung mình, và nàng đỡ đau hẳn. Rồi tiếng cười lặng dần xuống. Dần dần tĩnh, nàng đứng thẳng dậy và quay lại, thấy Fred đang xốc xốc quần áo cho gọn gàng. “Rất tuyệt, cô em. Những tiếng cười ấy càng kích thích tôi tợn. Hôm nào làm lại nhé”. Một năm nữa, nghĩa là mười chín tuổi, Fred sẽ là thứ quái vật gì? Jill tự hỏi. Con quái vật ấy đang nhìn vết máu hoen trên đùi nàng, bảo. “Lau sạch sẽ rồi đến trường quay số 12. Chiều nay vào vai của cô đấy”. Mọi việc khó nhất vẫn cứ là cái lần đầu tiên ấy, như khi nàng đóng phim khiêu dâm vậy. Sau Fred, mọi việc cứ tuần tự như tiến. Jill mỗi ngày mỗi có thêm vai diễn, ở hầu hết các Hãng phim, kể cả MGM, Warner, Paramount, Brothers, Universal, Columbia, Fox... Mỗi Walt Disney là không. Lỗi là tại Hãng này không sản xuất phim khiêu dâm. Không làm diêm, song làm tình đã là nghề của Jill và nàng ngày càng có ý thức nâng cao nghiệp vụ vì nàng biết, chính nó chứ không phải thứ tài năng gì khác, sẽ đưa nàng tới được với mơ ước của mình. Bây giờ thì nàng không còn ảo tưởng gì nữa. Tất cả là ở thân xác nàng, miệng lưỡi nàng mà thôi. Nàng mua và đọc kỹ các sách dạy làm tình của dân châu Á, nhất là của người Trung Hoa và Ấn Độ. Nàng mua các chất kích thích, mua cả bùa ngải tại một Sex shop trên đường Santa Monica. Nàng có lọ thuốc nước pha chế từ một loại vỏ cây đặc biệt do một cô bạn mang từ Trung Á về tặng. Một cô khác dạy nàng cách massage của người Á rập; chậm rãi và thấm thía, và đầy kích thích. Nàng hay nói, khề khàng. “Hãy nghĩ về những gì em đang làm cho da thịt anh, cho anh”. Nàng xoa thuốc nước lên ngực, lên bụng, lên đùi người đàn ông bằng những vòng tròn mỗi lúc một lan rộng, nhẹ nhàng như chỉ lướt trên những sợi lông tơ mà chẳng ai không nổi gai ốc. “Nhắm mắt lại anh sẽ thấy sung sướng hơn. Nào, nghe em, nhắm mắt lại nào. Đấy, anh có thấy hơn không nào...”. Rồi nàng lật sấp người đàn ông lại, và những ngón tay, những ngón tay nàng lại lướt nhẹ đầu đó trên da thịt người đàn ông. Nàng nâng niu, trân trọng cái đó khiến nó tức khắc đòi được đáp ứng. Để rồi ai nấy đều thỏa mãn tột đỉnh khi mặc lại quần áo, đến mức chưa chia tay đã nghĩ tới làm cách nào để sớm gặp lại nàng, đã nghĩ sẽ giới thiệu

ai với nàng. Tên tuổi Jill Castle nhanh chóng lan truyền khắp thành phố với cái biệt danh Người tình rực lửa khiến gã đàn ông ham vui nào cũng náo nức muốn có phần. Tất nhiên, Jill sẵn sàng chia cho những ai mà nàng biết mình sẽ cần đến. Gặp thêm một người, tình yêu và lòng tự trọng trong Jill lại với thêm một chút trong khi nỗi thù hận càng lúc càng đầy thêm. Sẽ đến ngày, nàng tin, thành phố điện ảnh này sẽ phải trả giá cho những gì nó đã gây ra với nàng. Nàng buộc nó phải trả giá. *** Kể từ đây, cái việc có vai diễn - tất nhiên, không phải trong phim khiêu dâm - chẳng còn là vấn đề với Jill nữa. Nàng đã xuất hiện trong khá nhiều phim nhựa, phim truyền hình, trong cả phim quảng cáo nữa. Song đều chỉ là những vai mà nếu nói một cách nghiêm túc thì cũng khó có thể gọi được là vai; thí dụ như hai mươi giây là cô giúp việc với câu “Vâng, bà chủ, tôi sẽ lau chùi nó sạch như bà muốn”, hoặc nửa phút là cô bán hàng, nói “Xin đợi một phút, tôi sẽ đổi cho cô chiếc màu xanh”, hoặc tròn một phút trong hình ảnh cô gái ngoi lên từ bể bơi pho ra đôi móng tròn căng bó trong bộ đồ tắm trắng muốt và khoe với bạn, “Chính xác, bọn tớ đều sử dụng băng vệ sinh Daintier” và... chỉ có vậy. Cũng có thể gọi đó là vai diễn và gọi nàng là diễn viên được không? Và nàng sẽ mãi mãi là gương mặt không tên của điện ảnh? Không bao giờ! Jill hai bảy tuổi khi mẹ nàng qua đời. Một mình một xe, nàng về Odessa đưa tang mẹ. Chưa đầy chục người theo sau quan tài bà Czinski, không có ai là các quý phu nhân trong nhóm những người có đầu mà bà đã may cắt thuê cho họ hàng chục năm qua. Đây chỉ là mấy bà già thường cùng mẹ nàng đi lễ nhà thờ, đi nghe giảng đạo, đọc kinh. Thế là lũ quỷ dữ không còn cơ hội để hành hạ bà Czinski nữa. Nàng thầm nghĩ. “Chào em, Josephine”. Tiếng nói thân thuộc vang nhẹ sát bên. Jill quay phắt sang và bắt gặp ánh mắt anh, đồng thời cảm thấy ngay là họ vẫn đang là của nhau, vẫn chưa hề xa nhau dù giữa họ đã có tới gần chục năm chưa được thấy mặt nhau. Anh vẫn là David của Josephine, của nàng, dù nom già dặn hơn trước, tất nhiên rồi. Anh nói tiếp. “Anh buồn vì mẹ em đã mất. Anh xin chia buồn cùng em”. “Cám ơn anh, David”. Nàng hay ai vừa nói ra cái lời nhạt nhẽo đó nhỉ? Làm thế nào khác được khi thực tế họ đang chỉ là người quen của nhau, thậm chí xa lạ là khác. “Tối nay mình gặp nhau được không?” Giọng anh nghe tội quá. “Anh có chuyện muốn nói với em từ bao năm qua”. Nàng bỗng chốc nhớ lại đến từng chi tiết nhỏ nhất của cái đêm nằm trong lòng anh, đón anh đi vào nàng dưới tầng sao ấy. Nàng gật mạnh đầu. “Tại hồ nước ấy nhé?” Anh cũng đang nhớ cái đêm tuyệt vời đó? Nàng lại gật mạnh đầu. *** David về tới nhà là đi thẳng đến buồng riêng của vợ và bắt gặp Cissy đang trần truồng trước gương, bận rộn với việc chọn váy áo đi dự buổi tiệc tối nay. Anh khoanh tay tựa cửa nhìn cái thân hình trắng trẻo và đầy đặn ấy, đứng đưng như nhìn vào khoảng không, vì anh chẳng hề yêu thương gì cô ta. Cissy cũng có thể gọi là đẹp, và rất có ý thức giữ gìn nét đẹp của mình bằng cách ăn kiêng và tập luyện đều đặn. Đó chính là tài sản có giá trị nhất của Cissy và do biết chồng chẳng đoái hoài gì tới, cô ta đã rất rộng rãi chia sẻ nó cho mọi đàn ông khác, từ gã đấm bóp tới các ông thầy dạy cô đánh golf, chơi tennis hoặc lái máy bay... Làm sao David trách móc hay ghen tuông được khi cả năm trời anh ngủ với vợ không quá một lần? David đã thực sự tin Cissy sẽ chịu ly dị khi mẹ anh qua đời. Nhưng càng ngày xem ra bà càng khỏe ra; béo tốt và hồng hào lên. Phải chăng anh đã bị bà, và cả ông bác sĩ đó, đánh lừa? Thế là hôm ấy, sau bữa tiệc kỷ niệm một năm ngày cưới, anh bảo vợ. “Theo anh, giờ ta bàn chuyện ly hôn được rồi”. Cissy ngơ ngác đến tội nghiệp. “Cái gì cơ. Ai ly hôn ai hả anh yêu?”. Rồi trở mặt lập tức, cô nàng cười rú lên. “Em rất thích được người ta gọi mình là bà Kenyon, anh yêu ạ. Thế anh nghĩ em lại có thể ném anh cho con đi Ba Lan rách rưới ấy à?” Mặt cô ả sùng mảy hôm liền vì cái tát của anh. Hôm sau, David nói ý định của mình với luật sư riêng. Ông ta trầm ngâm bảo. “Tôi nghĩ là cũng có cách. Nhưng nếu bà nhà không chịu thì sẽ tốn kém lắm đấy”. “Miễn sao cô ta chịu là được. Ông có toàn quyền?” David buông thông. Cissy đọc xong các giấy tờ đòi ly hôn bèn lẳng lặng vào phòng tắm của chồng, khoá cửa lại rồi nhét cả nắm thuốc ngủ vào miệng. Khi David phá cửa vào thì cô ta đã cận kề với cái chết. Mấy hôm sau, trong bệnh viện, Cissy bảo anh. “Mong anh tha lỗi, nếu không có anh, em cũng chẳng biết mình sống để làm gì”. Ra khỏi bệnh viện, David tới gặp luật sư rút đơn về. *** Chuyện đó đã xưa lắm, cũng ngót chục năm rồi. Bây giờ thì bà mẹ tinh quái của David đã chết và anh cũng đã một tay điều hành toàn bộ vương quốc Kenyon. Vừa mang hết tâm sức ra quản lý nó anh vừa tìm sự an ủi và giải thoát cho thân xác mình bằng hết cô gái mơn mớn này đến người đàn bà hấp dẫn nọ tại bất cứ nơi nào trên thế giới mà công việc đưa anh tới, nhưng không chịu cặp với bất cứ ai dù đó là goá phụ giàu có hay cô con gái nhà lành, dù họ yêu anh, chiều chuộng anh hết lòng. Chỉ bởi anh không thể quên được Josephine, càng không thể quên tình yêu duy nhất của anh đã một lần, và sẽ là mãi mãi, dành cho nàng. Anh không dám tìm gặp chỉ bởi không biết tình cảm thật sự của nàng với anh, và sợ phải nghe cái điều anh chẳng muốn nghe, vì theo lẽ thường tình, nàng phải không những căm ghét mà còn có quyền khinh bỉ anh nữa. Chẳng có lý do gì để anh phải đến dự tang lễ bà Czinski ngoài việc để được thấy, chỉ thấy thôi, Josephine. Và khi vừa thấy nàng, tình yêu bỗng ngùn ngụt thiêu đốt khiến anh hiểu ngay rằng tất cả vàn

nguyên vẹn như mười năm về trước, như cái đêm đầu tiên họ trao thân cho nhau bên hồ nước ấy. Nàng im lặng trước lời hẹn của anh, nhưng cái gập đầu quả quyết của nàng đã khiến anh hiểu, cũng như anh, tình yêu vẫn nguyên vẹn trong nàng. *** Cissy xoay người lại khi thấy vẻ mặt dừng dừng của David hiện lên trong tấm gương cô ta đang soi. “Thay đồ đi anh, em sợ mình đến muộn mất”. “Anh đi gặp Josephine đây. Và nếu được ưng thuận, anh sẽ cưới cô ấy. Em có nghĩ đã đến lúc ta chấm dứt cái trò vợ chồng chết tiệt này không?” Cissy ngậy ra. Hình bóng trần truồng trong gương bất động. Rồi cô ta nói như vừa sức nhớ. “Anh ra đi, để em mặc quần áo”. David ngồi chờ ở phòng khách, tin tưởng rằng mình đã thắng thần đến vậy thì Cissy chẳng thể còn cách chọn lựa nào khác. Và lại, anh sẽ thoả mãn mọi đòi hỏi về vật chất của cô ta cơ mà. Và nếu cô ta, một khi đã là người đàn bà tự do, biết đâu lại chẳng tìm được cho mình người đàn ông thích hợp. Anh thành tâm mong cô ta hạnh phúc, chỉ có điều, không phải và không thể, với anh. Anh chợt động tai lên. Có tiếng máy xe của Cissy khởi động, rồi tiếng bánh xe miết trên đoạn đường rải sỏi từ gara tới cổng ra vào. Anh bật dậy, bước nhanh tới cửa sổ. Chiếc Maserati do Cissy cầm lái đang lao vụt ra. Anh vội nhảy vào chiếc Rolls Royce của mình, đuổi theo. Ra tới đường lớn, David thấy xe Cissy đang tít tắp đằng trước bèn nhấn lút chân ga. Nhưng càng đuổi anh càng thấy mất hút bởi Maserati là loại xe tuy không sang trọng như Rolls Royce nhưng tốc độ lại hơn hẳn và Cissy có lẽ cũng nhấn chân ga sâu không kém gì anh. Kim tốc độ cứ nhích dần lên, 70... 85... rồi hơn 90 dặm một giờ. Chưa ăn thua gì. Rồi hơn trăm dặm... Càng mất tăm tích. Vậy Cissy phải cho chiếc Maserati lên tới tốc độ bao nhiêu? Mãi khi lên tới đỉnh một con dốc nhỏ David mới thấy xe của Cissy, nom nhỏ như xe đồ chơi, đang vòng vèo ở đoạn đường khúc khuỷu, thân xe chỉ chực văng đi trong khi bánh xe vẫn cố bám miết mặt đường. Kinh khủng nhất là tốc độ của chiếc Maserati hình như vẫn rất lớn, và quả như David lo sợ vừa thoát khỏi đoạn vòng nó bỗng lao khỏi mặt đường để bay trong khoảng không và cuối cùng lăn tròn trên sườn con đồi nhỏ. Khi David lòi được Cissy ra khỏi xe thì bình xăng cũng vừa phát nổ. Các bác sỹ bận rộn cả đêm để sáng hôm sau bảo với David rằng, “Bà nhà sẽ qua khỏi, xin ông đừng quá đau buồn?” *** Ngay sau lễ hạ huyệt mẹ, Jill đến bên hồ nước chờ David. Nàng đỗ xe ở sát mép nước rồi vẫn ngồi trong xe nhìn ngắm phong cảnh, nghe tiếng gió reo. Có gì khác với lần ta đến đây cùng David, mười năm về trước? Có lẽ chỉ khác là lần ấy ta ngồi chung xe với anh và cả hai cùng lúc có mặt ở đây. Nhưng anh sẽ đến, ít phút nữa thôi. Chắc chắn anh sẽ đến. Nghĩa là sẽ lại như, không đúng, phải tuyệt vời hơn cả lần trước, vì cả anh, cả ta đều đã có mười năm chờ cuộc gặp này. Nàng chờ cả đêm trong cái lạnh run người. Sáng ra, nàng cho xe chạy thẳng về Hollywood.

25. Chương 24

Jill đưa mặt mình vào sát tấm gương trên bàn trang điểm và thấy đúng là có một nếp nhăn mờ mờ nơi đuôi mắt trái. Nàng cau mày lại, nếp nhăn càng hiện rõ hơn lên. Chúa chẳng công bằng chút nào. Trong khi ban cho đàn ông nhiều bao nhiêu thì lại lấy đi của đàn bà tương đương bấy nhiêu. Họ, tức cái bọn đàn ông ấy, chẳng lo tóc bạc, chẳng sợ mặt nhăn, bụng to như trống chân tóp như tấm vải cứ như không có gì, vẫn chơi bời thoả thích cả trai lẫn gái. Còn đàn bà... chỉ một khóe mờ nơi chân tóc cũng phát ốm lên rồi.

Những ý nghĩ khiến Jill vui vui khi bắt tay vào trang điểm. Một lần, nàng đã vô tình học lỏm của chuyên gia hoá trang hàng đầu Hollywood một vài thủ thuật “đánh phấn bôi vôi” khiến nàng quyến rũ hẳn lên song vẫn không xâm hại gì đến làn da thực vốn dĩ rất đẹp của nàng. Thí dụ như phải dùng kem làm nền chứ không dùng phấn, phải tô mắt nhẹ thế nào, uốn lông mi giả cong bao nhiêu để đôi mắt nom vừa nổi màu vừa to hơn, lấp lánh hơn... Nàng đứng lên ra chỗ tấm gương lớn ngắm lại mình, và tự thấy chẳng khác gì lắm cái cô Jill Castle lần đầu tiên bước ra khỏi xe buýt đặt chân xuống kinh thành điện ảnh. Rồi sẽ tới ngày nàng phải chơi cái trò bằng dính nhưng ơn Chúa, chắc cũng phải dăm bảy năm nữa. Mọi phụ nữ sống bằng nghề điện ảnh đều biết, và buộc phải biết cái trò đó. Thí dụ như để kéo căng da mặt bị xệ, họ dán các dây bằng dính vào chân tóc và quấn chúng vào những sợi dây nhỏ buộc quanh đầu, lẫn vào trong tóc. Hoặc để giấu bớt đôi vú bắt đầu nhô họ dính một đầu băng vào vú, đầu kia dính lên phía ngực trên. Nhưng đôi vú của Jill còn căng, tròn, đầy đặn thế này cơ mà. Nàng lắc đầu hất mái tóc dài óng ra sau vai và nhìn đồng hồ. Đến giờ phải đi rồi, nếu nàng không muốn bị muộn. Chưa bao giờ nàng đến trường quay muộn cả. Hôm nay nàng được gọi phỏng vấn. Nghe nói là để tham gia vào Chương trình riêng của Toby Temple phát trực tiếp trên truyền hình. Cái ông Toby này nàng chưa được chuyện trò cùng bao giờ nhưng

nghe thì cũng đầy tai rồi. Nổi tiếng vậy mà mặt mũi nom cứ ngây ngô như trẻ con.

26. Chương 25 - Phần 01

Đạo diễn chương trình riêng của Toby là Eddie Berrigan, một người đã vợ con đẻ huê song không vì thế mà từ chối những thú vui trắng gió nếu nó không tổn hại gì đến cái yên bình giả tạo của gia đình. Anh ta có căn phòng mượn của người bạn thân, tuần ba buổi chiều, một buổi dành cho cô gái hiện đang là bồ đời chót, một buổi dành cho những người tình đã qua nhưng hai bên đều không thể và cũng không muốn dứt bỏ hoàn toàn, còn một buổi thì dành cho những khám phá mới mẻ, đầy hứa hẹn. Jill Castle thuộc loại tài năng mới cần khám phá của Eddie Berrigan. Nghe mấy ông bạn cùng “chí hướng” nói về những thủ pháp chiêu chuộng bạn tình của Jill Castle mà Eddie đứng ngồi không yên, và khi nàng đồng ý phỏng vấn, anh ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng đến mức huỷ cả hai cuộc hẹn, với cô bồ đời chót cũng như với tình cũ nghĩa xưa. Eddie cũng không hoàn toàn bịa đặt về cuộc gặp ra mắt này. Trong kịch bản đúng là có vai cô gái tuy chẳng nói câu nào nhưng nom phải kêu gọi đến mức thấy cô ta là cánh đàn ông chỉ nghĩ đến chuyện bế lên giường. Họ gặp nhau ở Hãng phim. Jill không đến nỗi chỉ là cái nệm thịt như thoát đầu Eddie lắm tưởng. Nàng đối đáp trôi chảy và có diễn cảm khi đọc thử vài đoạn trong kịch bản. Tất nhiên cô ta chẳng là Kate Hepburn hay Liz nhưng được thế này là vai diễn ổn rồi. “Cô đã có vai đó”. Eddie nói. “Cám ơn anh, Eddie”. “Kịch bản của cô đây. Sang mai tập. Mười giờ. Hãy ngó qua kịch bản và không đến muộn”. Nàng gật gật đầu rồi ngược đôi mắt tròn, to, lấp lánh về phía anh ta, chờ đợi. Nó là một thứ thủ tục không những cần thiết mà bắt buộc phải có. Nàng biết, mà anh ta cũng biết vậy. “Tôi muốn mời cô ly cà phê mừng buổi đầu gặp gỡ”. “Vâng”. “Tôi có một chỗ khá ấm cúng tại đường Argyle...” “Em biết con đường ấy. Hãy nói cụ thể hơn về cái chỗ ấm cúng của anh đi. Bỗng dưng em thấy lạnh quá...” Chẳng có gì để phải phàn nàn về các buổi tập. Từ đạo diễn, quay phim đến các diễn viên đều hy vọng đây sẽ là một chương trình hấp dẫn, bởi ngoài Toby vốn đã là sự trông đợi của người xem, chương trình còn có sự tham gia của đội múa Argentina nổi tiếng, của một nhóm rock n’ roll nổi tiếng không kém, của một nhà ảo thuật có thể làm bạn biến đi ngay trước mặt bạn và của một ca sĩ hiện ít ca sĩ nào nổi tiếng bằng. Tất cả đều đã xuất hiện và ít nhiều Jill đều đã trò chuyện với họ. Duy nhất nàng chưa thấy Toby, dù chỉ là lai vãng đến. “Anh ấy ốm đau, hay còn bận biểu diễn chỗ khác, hay ở xa chưa về kịp?” Jill tự đặt ra một lô giả thiết, hỏi Eddie. “Chả bởi lý do nào hết”. Eddie nói toẹt ra. “Chúng ta cứ nai lưng mà tập còn thằng cha ấy chỉ có mặt đúng lúc bắt buộc phải có, tức là lúc ghi hình. Xong hấn lại biến luôn”. *** Toby xuất hiện vào buổi sáng hôm đó, khệnh khạng đến đáng ghét, theo sau là ba hầu cận; Clifton Lawrence cùng hai diễn viên hài già. Cảnh tượng ấy khiến Jill buồn nôn, và làm nàng chán ghét Toby hơn cả khi nghe những chuyện lằng nhằng về anh trước đó. Anh ta khoe đã ngủ với tất cả các nữ diễn viên ở Hollywood, bất cứ ai, miễn anh thích là được. Và cũng chưa có phụ nữ nào từ chối anh. Thế là Jill đã biết khá chính xác về Toby vĩ đại. Harry Durkin, Giám đốc sản xuất của Hãng truyền hình khép nép giới thiệu Toby với các diễn viên tham gia chương trình của anh. Thực ra, anh đã gần như làm việc hết với họ và đã nhớ mặt họ. Còn lại mỗi cô gái với vẻ kêu gọi đặc biệt này, mà vừa nhìn thấy anh đã chỉ nghĩ đến chuyện lên giường cùng cô ta. Anh hỏi như một thói quen, như chỉ để cho có hỏi. “Tiết mục nào vậy, em cưng?” “Tôi được góp mặt trong tiết mục Du hành vũ trụ, thưa ông Temple!”. Jill cố tình lấy vẻ khiêm nhường. Nghe nói mồm miệng anh ta ác độc lắm. Toby cười hiền lành không ngờ. “Toby? Hãy gọi là Toby như bạn bè tôi vẫn gọi”. *** Buổi tổng diễn tập suôn sẻ đến mức đáng kinh ngạc. Không có tiếng quát tháo, câu chửi thề, thậm chí một lời phàn nàn của Toby, của đạo diễn hay của bất kỳ ai khác. Ai còn lạ chứ Harry Durkin thì biết ngay Toby đang “diễn” với Jill Castle. Chẳng cô gái nào trong chương trình này chưa lên giường với Toby, còn Jill thì đang trăm phần trăm là món lạ của anh. Du hành vũ trụ là tiết mục đóng đỉnh của chương trình, một bất ngờ với tất cả, từ những người làm ra nó đến những người thưởng thức nó. Đặc biệt, Toby đã cố tình kéo dài tình huống để Jill có cơ hội “cương” vài câu ý nhị ngoài kịch bản. Không ai méch lòng vì cái tự do tùy tiện ấy, vì tác giả của nó lại là Toby. Và Jill còn được khen là đã có công “chữa cháy”. Chính Toby cũng không ngờ đến khả năng ứng tác ấy của Jill. Tổng duyệt xong, Toby nói với Jill. “Về phòng hoá trang của tôi uống chút gì chứ, cô em?” “Cám ơn ông Temple, tôi không uống được bất cứ loại rượu gì?” Nàng mỉm cười rồi hơi nghiêng mình, bước đi. Nàng đã có hẹn với đạo diễn chương trình Eddie Berrigan, và anh ta tuy không nổi tiếng như Toby nhưng với nàng, lại quan

trọng hơn Toby nhiều. Bởi từ nay Eddie có thể gọi nàng vào bất cứ chương trình nào do anh ta đạo diễn. Buổi tối, sau khi phát sóng, Hãng truyền hình đã nhận được hàng ngàn cú điện thoại từ khắp nước Mỹ gọi về yêu cầu phát lại vào một ngày gần nhất. Sự thành công vượt ngoài mong muốn của tất cả, và được coi đây là chương trình xuất sắc nhất của Toby từ trước tới giờ. “Đặc sắc nhất là tiết mục Du hành vũ trụ”. Clifton nói. “Cô gái tham gia tiết mục đó xinh xắn ra phết. Và thân hình thì khỏi chê”. Toby cười. “Ừ tôi thích cô gái đó. Cô ta có cái gì thông minh, và là lạ...”. Thì tuần nào chả có một cô là lạ, hay hay hoặc thông minh, hoặc gan dạ, vân vân. Clifton nghĩ. Rồi cô nào cũng vào giường với hắn, và không quá vài ba đêm, cô nào rồi cũng thành chuyện hôm qua, tuần trước... Toby nói tiếp. “Clif, hãy bảo cô ta ăn tối với tôi!” Đó là lệnh, chứ đừng mơ tưởng văn hoa rằng Toby yêu cầu hay đề nghị gì đó. Trước kia, hẳn Clifton hoặc sẽ không, hoặc sẽ sai chuyển người khác làm, còn bây giờ, ông cum cúp đi ngay. Đây là vương quốc của Toby và chính Toby là Quốc vương ở đây Anh cứ chống lại, được thôi, nào ai cấm cản. Rồi anh hãy tìm xứ mịt mù nào đó mà tự lưu đày. Clifton đi tới phòng hoá trang nằm tít cuối hành lang, nơi các diễn viên nữ thay đổi trang phục. Vừa gõ ông vừa đẩy cửa ra luôn. Có hơn chục cô đang cởi áo kéo quần trong đó. Cô nói, cô cười chào ông, không cô nào hét lên hoặc cuống quýt trốn né, dù đang trần truồng. Jill xong hết rồi, đang khoác vào người chiếc áo đạo phố. Clifton đến gần Jill. “Cô diễn rất khá”. Ông nói. Jill vẫn nhìn vào gương, và nét mặt dừng dừng của nàng kề bên nét thản nhiên của Clifton trong đó “Cám ơn!”. Nàng chỉ nói vậy. Sao ông ta không nói với nàng câu ấy sớm hơn, một vài năm trước chẳng hạn. Hẳn nàng đã nhảy qua cửa sổ khi được nghe chính từ miệng Clifton Lawrence nói ra câu đó. Ngày ấy, có cánh cửa nào của Hollywood mà Clifton không mở nổi. Còn bây giờ, ông chỉ là tay sai của Toby Temple, ai cũng biết vậy. Nhưng có lẽ không phải ai cũng biết Clifton còn sắm vai ma cô dốt gái cho Toby nữa. Một cái gì giống như sự ban ơn xuất hiện trên gương mặt Clifton khi ông nói. “Có tin vui cho cô đây ông Temple mời cô dùng chung bữa tối”. Jill mỉm cười với vẻ độ lượng của người sẵn lòng tha thứ cho một sự làm phiền ngoài ý muốn nào đó. “Nhờ ông nói giùm với ông Temple rằng tôi mệt, tôi cần nghỉ ngơi!” Rồi nàng xách túi bỏ đi trước vẻ ngơ ngác của Clifton và đám các cô đang vẫn thay đồ. *** Toby đang ngồi ở chiếc bàn đẹp nhất của nhà hàng La Rue cùng Clifton và giám đốc sản xuất Hãng truyền hình, Harry Durkin. Không khí nặng nề kéo dài. Durkin dụt dề hỏi. “Toby, hay ta thay con ngu ấy bằng mấy em sẽ xuất hiện trong chương trình tuần sau mà anh chưa từng gặp mặt? Ngon hết chê luôn”. Toby không đáp, chỉ lừ mắt nhìn sang. Durkin im luôn. Anh bồi đứng chờ đã lâu cúi đầu hỏi. “Thưa ông Temple, và thưa hai ông, đã cần mang món ăn lên chưa?” Toby hất hàm về phía Clifton. “Hãy mang cho lão câm ấy món lưỡi. Và thật nhanh. Để lão còn biết mình phải nói gì”. Mấy người ngồi quanh cười ồ. Clifton cũng cười theo, làm như Toby kể chuyện vui mà thôi. Toby nói mà không nhìn Clifton. “Không có việc gì dễ dàng bằng việc mời một nữ diễn viên đến dự bữa tối với tôi. Ông đã nói gì để cô ta hoảng sợ mà không dám đến nữa? Clifton chỉ còn mỗi cách là nói ra sự thực là Jill mệt. Và chỉ có thế. Toby mà lại chịu tin vào cái sự thực đó. Anh cười nhạt. “Chẳng cô gái nào, nhất lại là một nữ diễn viên ở Hollywood này, mệt đến nỗi không thể ăn tối với tôi, khi tôi đã mời. Chắc chắn ông đã mô tả tôi như một thứ quỷ sứ gì đó khiến cô ta vãi đái ra vì sợ”. Những người ngồi bàn bên quay hết sang. Toby hướng về họ cái vẻ mặt ngây thơ trời phú của mình, rồi chỉ vào Clifton, nói như giải thích. “Các vị có biết chúng tôi đang trong bữa ăn vĩnh biệt không. Ông này đã tình nguyện hiến bộ óc mình cho sở thú”. Họ lại cười. Đôi tay Clifton siết chặt dưới gầm bàn. Toby vẫn nhơn nhơn mà ngây thơ. “Có một bí mật về sự ngu ngốc của ông ta, các vị muốn biết không?” Toby hạ giọng hỏi những người bàn bên. “Đó là... tận Bắc cực người Eskimo còn truyền tai nhau về nó”. Họ phun cả rượu ra vì cười. Clifton chỉ chực bỏ đi, song lại không dám. Durkin thì gượng gạo, dù là cười hay không. Cả phòng ăn dần mất vẻ bàn họ. Toby vẫn không từ bỏ vẻ ngây thơ dễ thương của mình, hơi cao giọng. “Cái ông Clifton này thừa hưởng sự thông minh của bố mẹ. Ngày Clifton chào đời song thân của ông ta đã choảng nhau một trận và người mẹ tội nghiệp của Clifton đã buộc phải nói thẳng ra ông ta không phải con của mình”. Có tiếng cười ré lên, sảng sảng, tiếng thìa đĩa rơi xuống, tiếng xin lỗi vì phun thức ăn đang nhai vào nhau... Lạy Chúa, mọi hỗn loạn rồi cũng trôi qua và bữa ăn cũng phải đến hồi kết thúc. Nhưng ngày mai... ngày mai Hollywood sẽ truyền tai nhau những gì về Clifton Lawrence? Chẳng cách gì để Clifton ngủ nổi. Ông không tự giải thích được tại sao mình lại chịu để Toby hạ nhục đến mức ấy, cái thằng mà năm xưa cứ run bần bật mỗi khi được gọi tới gặp ông. Vì sao? Ông lặp lại câu hỏi đến lần thứ một trăm, dù câu trả lời đã xuất hiện đâu đó, chỉ bởi ông không muốn chấp nhận. Nó thật rõ ràng, đơn giản và chỉ nằm trong một chữ: Tiền! Là đại lý của Toby Temple, mỗi năm Clifton được hưởng ngót phần tư triệu đôla song do bản tính phóng khoáng lại ham xài sang nên chẳng còn được xu nào dành dụm. Từ khi chỉ nhận riêng Toby, ông bị đám khách hàng cũ từ bỏ hết và bây giờ, Toby là duy nhất còn lại của ông, là cuộc sống sung túc của ông, là sự cần có của ông. Câu trả lời là ở đó. Có thể Toby cũng biết vậy nên đã mặc nhiên coi Clifton chỉ là một dạng công

cụ của mình. Clifton ngày càng nhận thức ra điều đó và tự nhủ sẽ phải thoát ra bằng được trước khi quá muộn. Nhưng ông cũng tự biết thực ra là đã muộn bởi với ông, ngoài chuyện tiền nong, tình cảm cũng là một lý do quan trọng để ông gắn mình với Toby. Đến bây giờ ông vẫn yêu quý anh, như con, yêu quý thực lòng. Ông đã, tuy không tham gia, nhưng hầu như đều tận mắt chứng kiến Toby tiêu diệt những kẻ mà anh không ưa, nhiều lắm, từ những phụ nữ yêu anh, những danh hài vô tình cạnh tranh - hoặc không cả có ý cạnh tranh - với anh, những nhà phê bình không hiểu hoặc hiểu quá rõ về anh... Nhưng họ đều là ai đó chứ không phải ông. Clifton chưa bao giờ nghĩ Toby có thể táng tận đến mức ấy. Ông đã làm cho anh quá nhiều, đã gắn bó với ông quá sâu, và dù nói theo nghĩa gì thì Toby cũng được sinh ra từ ông, do ông chăm nom, dạy dỗ. Không có ông, làm sao có được Toby? Song ông vẫn không khỏi lo lắng khi nghĩ về tương lai. Vốn không quen, thậm chí không hề nghĩ mình sẽ bị từ chối khi muốn bất kỳ điều gì nên bỗng Jill lại trở thành một ẩn tượng trong đầu Toby, và thực sự đã kích thích anh. Lần thứ hai Jill từ chối lời mời ăn tối, thoát đầu Toby còn cho đấy là trò đồng đẳng hoặc làm cao cũ kỹ của đàn bà, song nghĩ lại, anh thấy không phải. Nếu Jill chơi cái trò đó thì không thể qua mắt được Toby vì thứ nhất là anh đã quá quen và thứ hai là anh quá rành đàn bà. Không, ở đây có một cái gì đó chọc vào tính tự ái của anh. Là diễn viên nhưng Jill thực sự không ham hố cả anh lẫn cái tên tuổi lừng lẫy của anh, nghĩa là thực sự nàng không cần đến anh. Vậy nàng đã có người đàn ông nào khác? Và người đó chắc phải hơn anh? Hoặc nàng chỉ có mỗi sự tự tin xuẩn ngốc của mình? Và anh không thể gạt nàng ra khỏi cái đầu tự cao tự đại của mình được. *** Thế rồi một hôm Toby bảo đạo diễn chương trình Eddie Berrigan gọi Jill tham gia trở lại Chương trình riêng của Toby Temple. Eddie mừng rỡ nhắc máy gọi luôn. Khi Eddie báo lại với Toby rằng Jill từ chối vì đang bận với vai phụ trong một bộ phim cao bồi nào đó, con người vĩ đại dùng dùng nổi giận. “Bảo nó quăng ngay đi, dù là vai gì chẳng nữa. Chúng ta sẽ trả thù lao ở cái mức cô ta mơ cũng không dám. Cô ta ngu đến độ nào mà không biết đây là chương trình truyền hình hàng đầu của nước Mỹ?” Eddie gọi lại cho Jill, nói rõ ý kiến của Toby, tất nhiên cũng biết tránh những từ như nó quăng ngay đi, ngu đến độ nào... rồi còn nói thêm. “Ông ấy thực tâm muốn cô tham gia lại chương trình. Cô thu xếp được không, Jill?” Jill cũng lấy giọng thực thà. “Tiếc quá nhỉ. Nhưng làm sao tôi dám bỏ cái vai đang đảm nhận ở Universal? Xin lỗi anh và nhờ anh cảm ơn ông Temple giùm tôi”. Nàng đâu có dại sau từng ấy tháng năm cay đắng ở cái kinh đô điện ảnh này. Không một diễn viên nào cất mặt lên nổi nếu đã một lần tự ý rời bỏ Hãng phim mình đang cộng tác. Toby Temple thực sự ghê gớm ở đâu đó nhưng với Jill thì quá lắm cũng chỉ cấp cho nàng một hai vai, mời nàng ăn một hai bữa, tặng nàng một hai món quà... rồi cuối cùng chắc chắn sẽ cho nàng vào “bộ sưu tập” của ông ta mà thôi. Buổi tối, đích thân Vua Hải gọi điện cho nàng, giọng thân mật đến lạ. “Jill đấy à? Toby cùng Du hành vũ trụ với em đây. Em khỏe chứ?” “Chào ông Temple. Cảm ơn ông, tôi khỏe”. “Thôi đi em, sao cứ ông mãi vậy?” Đầu dây bên Jill im lặng. Và có vẻ không muốn lên tiếng nữa. Toby hắng giọng rồi nói. “Em có thích môn bóng chày không? Tôi được tặng đôi vớ...”. “Không, tôi không thích, thưa ông!” chưa có ai dám ngắt lời mời của Vua Hải bằng tiếng không dứt khoát và sỗ sàng đến vậy. Toby chứa ngượng bằng cách cười ầm lên. “Tôi cũng không thích. Đùa chơi em chút thôi. Nhưng lời mời tiếp sau đây thì mong em nhận cho. Thứ bảy này mình ăn tối cùng nhau nhé? Tôi mới ăn trộm được một đầu bếp của nhà hàng Maxim ở Paris. Và ông ta...”. Vẫn ngắt lời, và vẫn không kém sỗ sàng. “Rất tiếc là tôi đã có hẹn đúng hôm đó, thưa ông Temple”.

27. Chương 25 - Phần 02

Ông nghe bỗng bị ghì chặt và áp sát vào tai Toby. Giọng anh hơi khàn đi. “Vậy trong ngày, em rảnh vào lúc nào hoặc trong tuần em rảnh vào hôm nào?” “Tôi bận lắm. Toàn những việc vớ vẩn, nói ra chỉ khiến ông cười. Thực sự là tôi không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, chơi bời. Nhưng thành thật cảm ơn lời mời của ông”. Liền đó, tiếng tút, tút, vang lên. Con ranh đã dám đập máy vào mặt anh, Toby Temple, Vua Hải? Cái con diễn viên giẻ rách đó đã làm vậy trong khi không thiếu những nữ minh tinh dám đổi một năm sống của mình chỉ để được qua một đêm với anh? Giận điên lên, Toby cho gọi đạo diễn chương trình Eddie Berrigan tới và không úp mồm, hỏi anh ta biết gì về Jill Castle mà lần trước dám mời vào chương trình của

anh. “Do một diễn viên khác giới thiệu và sau khi phỏng vấn tôi thấy ổn cả nên nhận thôi. Ngoài ra tôi không biết gì hơn về cô ta”. Eddie đáp ngay. Đại gì mà khoe rằng anh đã từng tận đến từng phân vuông da thịt Jill. Anh lạ gì cái chuyện Toby không mời được Jill đi ăn tối, và anh không hề muốn mình trở thành nạn nhân của Toby. “Jill có chơi bởi vậy bạ gì không? Hoặc có đang cặp với ai không?”. Toby hỏi dồn. “Đang cặp với ai hay không thì tôi không rõ”, Eddie vẫn bình tĩnh đáp, “còn chuyện chơi bởi vậy bạ thì chắc chắn là không rồi”. “Tôi muốn biết rõ mọi chuyện về cô ta. Có người yêu chưa. Nếu có thì là ai? Thường đi đâu? Nguồn thu nhập chính? Anh hiểu ý tôi chứ?” “Tôi hiểu!” Eddie mau mắn nhận lệnh. Rồi cách một hôm, lúc ba, bốn giờ sáng gì đó, Eddie bị dựng dậy bởi tiếng chuông điện thoại đặt ở đầu giường. Giọng ai đó tỉnh queo hỏi. “Anh đã biết những gì?” Eddie dụi mắt, làu bàu. “Thằng chó đẻ nào... Thôi chết, xin lỗi ông Temple, tôi đã sơ bộ điều tra. Cô ta hoàn toàn khoẻ mạnh, không bệnh truyền nhiễm hoặc mãn tính gì”. “Vứt mẹ nó cái sổ y bạ của cô ta đi. Lúc này cô ta có đang lên giường với ai không? Hoặc mọi ngày cô ta vẫn lên giường với ai?” “Thưa ông, không có chuyện ấy đâu ạ. Tôi đã hỏi chuyện đám bạn bè đạo diễn, những người đã từng mời Jill đóng phim. Họ mời chỉ vì cô ta diễn xuất tốt và rất tôn trọng kỷ luật trường quay”. Eddie tỉnh ngủ hẳn. Lơ mơ là mất việc như chơi. Eddie đã bàn kỹ với đám đạo diễn, những người đã giới thiệu Jill cho anh, nghĩa là cũng đã biết về Jill như anh từng biết và họ đều không muốn chuyện đó tới tai Toby vì ai nấy đều khiếp hãi ông Vua Hải ấy. Chẳng những sẽ bị Toby bêu giếu trước bàn dân thiên hạ mà còn không bao giờ có thể kiếm nổi việc ở cái thành phố này nếu như Toby biết Jill đã cự tuyệt anh ta song lại chấp nhận ngủ với đám đạo diễn truyền hình quèn này. “Thế còn bạn trai của Jill?” Giọng Toby nôn nóng. “Jill cũng đang không yêu đương gì hết, thưa ông Temple”. Eddie không còn kịp suy tính thiệt hơn gì. Một liều ba bảy cũng liều. Hãy để ông ta vui lòng lúc này đã. Mọi sự khác tính sau. Quả nhiên, giọng Toby nhẹ nhõm hẳn. “Tôi cũng nghĩ vậy. Cô ả hẳn điên điên phải không?” “Cũng nhiều người bảo tính nết cô ta không được bình thường đâu ạ”. Eddie thở phào. “Quên mất, xin lỗi anh, tôi có làm anh mất ngủ không, Eddie?” “Tôi vinh hạnh được phục vụ ông, thưa ông Temple”. Và Eddie đã không ngủ tiếp được nữa. Nếu Toby tìm ra sự thật thì sẽ sao đây? Bởi Hollywood là thành phố của Toby Temple. *** “Clifton, tôi muốn nghe lời khuyên của ông”. Toby nói khi cả hai vừa ngồi vào bàn ăn. Ông đại lý già ngạc nhiên. Lâu lắm rồi Toby có chịu nghe ai khuyên bảo. Nghe ông thì càng không nữa. Ông lấp lửng. “Chuyện gì, anh bạn trẻ? Để xem tôi có hiểu biết gì về nó mà khuyên nổi anh không”. “Chuyện Jill Castle”. Clifton thở dài. Hơn nửa Hollywood đã biết và coi đây là câu chuyện hài hước hay nhất, hay hơn cả những chuyện mà chính Vua Hải Toby đã làm cả nước Mỹ, cả thế giới cười bò ra. Một nhà báo còn đặt cho nó cái tên là Tình yêu mù quáng. Toby gọi nhà báo đó là Thằng mất dạy song không biết chính xác đó là ai nên không làm gì được để rửa hận. “Vua Hải thật xứng đáng là một Người tình vĩ đại bởi đã dốc trọn trái tim mình cho một Nàng tiên lang chạ song đã bị nàng cự tuyệt thẳng thừng!” Toby cay nhất câu trên. Phải sớm giải quyết chuyện này thôi. “Jill Castle”, Toby nhắc lại khi thấy Clifton không nói gì, “Ông nhớ ra chưa. Cái cô gái biểu diễn tiết mục Du hành vũ trụ cùng tôi ấy”. Tở ra không hề biết gì thực là khó nhưng Clifton không dám để Toby nghĩ mình đang thương hại anh ta. “Thế thì nhớ rồi: Một cô gái đẹp. Có chuyện liên quan đến cô ấy ư?” Toby thú nhận, một việc hiếm có. “Tôi mà biết được đó là chuyện gì? Chẳng lẽ lại là cô ta không ưa cái bản mặt hay cái tính nết tôi, hay không ưa các chuyện cười của tôi, sự nổi tiếng của tôi mà lần nào hẹn gặp cô ta cũng từ chối. Chối phắt chứ không thêm vòng vo, úp mở gì. Nó khiến tôi thấy mình chẳng khác gì cái gã nhà quê gập cứt từ Iowa lên Hollywood vậy”. “Quên mẹ nó cô ta đi không được ư?” Clifton nín thở thăm dò. “Vấn đề chính là ở chỗ đó, bạn ơi. Muốn mà cũng không quên được. Giữa ông, tôi và cái của nợ ấy của tôi đang hiện diện tại đây, nói cho nhanh và cho thật, là tôi chưa bao giờ lại muốn có một phụ nữ ở bên như bây giờ. Chỉ một thôi, nhưng phải là cô ấy, Jill Castle. Tôi chẳng nghĩ được chuyện gì khác nữa, ngoài chuyện ấy. Thật điên cái đầu. Chắc ông cũng đã từng.. nếm trải cái điên này. Tôi phải làm gì đây?” Bó bảo Clifton cũng chẳng dám nói toẹt ra với Toby rằng cái ả mà anh “thâm yêu trộm nhớ” ấy, cái cô luôn chối phắt mọi lời mời của anh ấy, đã ngủ và vẫn luôn sẵn sàng ngủ với bất kỳ gã trợ lý đạo diễn hoặc thư ký trường quay hạng bét nào miễn gã đó thu xếp cho cô ta một vai diễn bất kỳ. Ông không thể nói ra sự thật ấy nếu còn muốn Toby là khách hàng, cái quan hệ mà ông chưa bao giờ muốn chia tay. Cái đầu công việc của ông lập tức hoạt động, vẫn nhanh, vẫn hiệu quả. “Tôi rất muốn biết cô ta có nghĩ một cách nghiêm túc về nghề nghiệp của mình không?”. “Nghiêm túc chứ. Tôi bảo đảm là cô ta có tham vọng về một vai chính trong một bộ phim nào đó”. “Vậy ổn rồi. Hãy gửi tới một lời mời mà cô ta không thể từ chối”. “Ông nói rõ hơn đi”. “Mở tiệc tại nhà riêng. Nhà anh, tất nhiên!”. “Cô ta vẫn sẽ từ chối cho ông xem. Tôi dám cá mười ăn một đấy”. “Đừng vội cá kéo lại ân hận”. Clifton cười độ lượng. “Hãy mời đến giám đốc các Hãng phim, các đạo diễn, chủ nhiệm phim... Đó là những người có nhiều khả năng biến mơ ước của cô ta thành hiện thực. Nếu cô ta đã có tham vọng ấy thì không thể khước từ

bữa tiệc này”. *** “Chào Jill” Toby run run nói qua điện thoại. “Ai gọi đây?” Nàng hỏi, giọng thần nhiên. Khắp nước Mỹ, và còn ở nhiều nơi khác trên thế giới người ta nhận ra giọng anh ngay cả khi anh hắt hơi vậy mà cô ta lại thần nhiên “Ai gọi?” “Toby. Toby Temple đây!”. Cô ta ồ một tiếng không âm sắc như đánh đổ Toby vậy. Anh vẫn nhẹ nhàng. “Jill thân mến, tối thứ năm này tôi có làm bữa tiệc nhỏ tại nhà riêng, và tôi...” Thần hồn nát thần tính, cứ nghĩ Jill sẽ lại chối phắt luôn, anh lập tức tuôn ra một tràng. “Tôi đã mời Sam Winters ở Hãng Pan-Pacific, vài giám đốc Hãng khác, thêm cả vài đạo diễn, chủ nhiệm phim... và họ đều đã nhận lời. Tôi nghĩ Jill sẽ vui khi gặp họ. Tối thứ năm Jill có vướng việc gì không?” Im lặng giây lát. Rồi tiếng Jill cất lên. “Tối thứ năm à. Vâng, tôi sẽ đến. Cảm ơn Toby.” Tiếp theo là tiếng dập máy. Jill đến muộn hơn nửa tiếng, và được Toby ra tận cửa ngoài đón vào. Nàng trông đẹp mê hồn với mái tóc đen rũ xuống bờ vai và bộ đồ lụa trắng. Toby liệu có biết nàng đã gội đầu, làm tóc rất cẩn thận và ngồi trước bàn trang điểm cả mấy giờ đồng hồ. Song cũng đáng, vì Jill thấy Toby như không thể rời mắt khỏi nàng. “Tôi muốn giới thiệu với em một số người hiện đang có mặt ở đây”. Toby dẫn nàng qua phòng tiệc, tới phòng khách cực kỳ sang trọng đang có khoảng hơn chục người ngồi đó. Jill dừng lại ở cửa ra vào, mắt mở to, như chiêm ngưỡng đám khách kia. Toàn những gương mặt mà nàng đã thấy trên trang bìa những tờ tạp chí lớn như Time, Life, Vogue, Paris Match, Woman’s Own... và nhiều nhất là trên vô tuyến truyền hình. Đây mới thực sự là điện ảnh, thực sự là các nhà sản xuất phim. Đã bao ngày Jill mơ tưởng tới khung cảnh này, đã bao đêm Jill mơ thấy hình ảnh này: được ở gần họ, ngay cạnh họ, cùng trong một căn phòng, và trò chuyện với họ. Mơ tưởng nhiều đến thế nên lúc này nàng chưa dám tin là thực: cứ ngỡ mình vẫn đang mơ. Toby đưa nàng ly sâm banh rồi cầm tay dẫn nàng tới gặp một người đàn ông đang vui vẻ trò chuyện với ông Clifton mà nàng đã gặp hôm nào. “Sam? Tôi muốn anh làm quen với Jill Castle, diễn viên”. Toby vỗ nhẹ vào vai Sam. “Chào cô Jill Castle”. Sam xoay người lại, hồ hởi chào. “Jill, đây là Sam Winters, thủ lĩnh của Hãng Pan-Pacific”. “Tôi đã nghe nhiều về ông Winters” - Jill hơi nghiêng mình. “Sam này, Jill rất có ý thức về công việc của mình, và diễn xuất cực kỳ thông minh. Hãy nhớ đến Jill khi có vai thích hợp nhé!” “Chắc chắn rồi. Tôi không quên đâu”. Sam đáp không chút do dự. Toby ghé tai Jill. “Mình đi tiếp. Tôi muốn tất cả những người ở đây được làm quen với em”. Và đúng là Jill đã gặp tất cả. Ba chủ tịch Hãng phim, năm sáu đạo diễn và chủ nhiệm phim, vài nhà biên kịch, ba bốn nhà phê bình phim cùng khoảng ngót chục diễn viên, tất cả đều rất nổi tiếng. Vào bàn tiệc, Jill ngồi kề bên Toby, ai hỏi gì mới nói nhưng nghe thì không sót lời nào, khoan khoái tận hưởng cái cảm giác là người trong cuộc chứ không chỉ bên rìa điện ảnh như bao năm qua. “Làm phim anh hùng ca có cái khó là chỉ cần một phim thất bại Hãng cũng có thể sạt nghiệp như không. Fox đang không dám cả chớp mắt theo dõi Cleopatra đấy...” “Đó là Robert Stack. Xem cái phim mới ra lò của hắn chưa? Được lắm”. “Tôi sẽ xem ngay. Nhưng với tôi, thật khó tin còn có vai gì xuất sắc hơn vai hắn đã đóng trong Conspirator”. “Tiếc là hắn trèo lên đỉnh cao sớm quá. Tụt xuống thì không muốn mà cứ ngồi ì ra đó thì cũng thật khó coi. Hơn chục năm rồi chứ ít đâu”. “Cái kịch bản đó à? Xong lâu rồi. MGM đang đọc. Sam Winters vừa lúc này bảo cũng muốn ngó qua”. “Riêng tiền kỳ mà đã hai triệu đôla, tôi e hơi lớn. Bởi khi bước vào hậu kỳ, cộng với lạm phát, cộng thêm bốn nghiệp đoàn, sẽ lên tới bốn triệu đấy. Tính cho kỹ đi”. Và... Và... Jill nghe hết, tiếc là mình chỉ có một đôi tai. Hàng triệu đôla cho một bộ phim. Chỉ mới nghe qua Jill đã không khỏi rung mình. Những người ngồi bên nàng đây, quanh nàng đây mới thực sự là những người đã làm nên Hollywood. Nhưng cũng chính những người này đã đóng chặt cánh cửa điện ảnh lại, ngăn nàng bước vào, đã không cho nàng một cơ hội, dù là nhỏ nhoi nhất, đã bắt nàng phải trả bằng chính thân xác mình mới chịu bố thí cho nàng một mẩu chẳng giá trị gì. Họ, là tất cả hoặc là một trong bất cứ ai ngồi quanh nàng đây, đều có thể, chỉ cần vài ba phút nghĩ đến, nhớ đến cái con Jill khốn khổ này là tức khắc làm thay đổi cả cuộc đời nó. Cái tay chủ nhiệm có bộ râu quai nón kia kia, lúc Toby giới thiệu đã cười rất tươi với nàng, đã nói mong được gặp lại nàng nhưng vừa năm ngoái đã từ chối tiếp nàng. Còn tay đạo diễn phim hài đang ngồi ở bên phải cách nàng sáu người kia đã để nàng ngồi chờ trọn một ngày trời mà không cho vào gặp. Sam Winters ư? Nàng đã nhắn qua điện thoại cho thư ký, rồi gửi cả thư cho ông ta, chỉ mong được ông ngó qua một chương trình truyền hình để xem nàng diễn thế nào, song ông ta không thèm trả lời. Và... Và... Họ, và tất cả những ai ở cái Hollywood này đã tệ bạc với nàng, đều sẽ phải trả giá cho sự xúc phạm ấy. Ngay lúc này đây thì chưa, bởi lúc này đây nàng chưa là gì cả. Nhưng rồi sẽ tới ngày... Nhất định sẽ tới ngày? Đồ ăn thức uống hẳn rất ngon nhưng vì mãi mê suy nghĩ nên Jill chẳng thưởng thức được gì hết. Bữa ăn kết thúc, Toby cầm tay Jill đứng dậy nói. “Bây giờ mời các vị vào xem phim. Một phim mới nhất của Pan-Pacific. Cảm ơn Sam đã có nhã ý ra mắt bộ phim tại đây”. Phòng chiếu thênh thang để khoảng ngót trăm người có thể ngồi thoải mái trong các đi văng rộng và mềm. Cạnh cửa ra vào là chiếc tủ nhỏ đựng đầy bánh kẹo. Đối diện nó là chiếc máy rang bỏng ngô. Toby ngồi sát bên Jill và nàng biết là anh nhìn nàng suốt buổi chiếu chứ không hề ngó

lên màn ảnh. Còn nàng thì chẳng hề liếc sang anh, dù chỉ một lần. Cuộc vui nào rồi cũng đến lúc tàn. Hết phim, khách khứa tản ra, người xin phép về luôn, kẻ nán lại bên ly cà phê, đĩa bánh ngọt. Toby đang chào tạm biệt Sam Winters thì Jill, áo khoác đã choàng lên người, bước tới. Toby vội vã “Về sớm thế Jill? Để anh đưa em về”. Jill nhẹ nhàng chưa từng thấy. “Tôi có xe, Toby. Một buổi tối thật tuyệt. Cảm ơn anh” Dứt lời, nàng đi luôn. Toby cứ ngây ra nhìn theo ánh đèn hậu của chiếc xe mang Jill đi xa dần, xa dần rồi mất hút. Anh đã lên bao dự kiến hay ho cho phần còn lại của đêm nay. Nào ban nhạc riêng cho hai người, nào căn phòng ngủ lộng lẫy, nào một món quà đắt tiền, nào vân vân... Bất cứ người phụ nữ nào, kể cả các ngôi sao màn bạc, đều sẽ nhảy phắt lên giường Toby, mang theo lòng biết ơn ẩn giấu trong thân xác ngọc ngà. Còn Jill? Cái cô diễn viên chuyên đóng vai phụ ấy bỏ về với mục đích gì. Với mục đích gì thì kể như cô ta cũng đã tự xoá mình đi trong tâm trí Toby. Bài học mà anh rút ra được là không bao giờ thêm nhắc đến Jill. *** Hôm sau, việc đầu tiên Toby làm khi vừa ngủ dậy là gọi cho Jill. Đáp lời anh là mẩu băng ghi âm cài sẵn trong điện thoại. “Xin chào. Đây là máy điện thoại nhà riêng Jill Castle. Xin lỗi bởi lúc này tôi không ở nhà nên không tiếp chuyện bạn được. Nếu bạn vui lòng cho biết tên và số điện thoại, khi trở về tôi sẽ gọi tới ngay. Rất cảm ơn nếu bạn nói ngay sau tín hiệu píp...”. Tiếng người ngưng lại nhường chỗ cho một tiếng píp khá to. Toby nổi giận đập máy, chẳng nhấc nhẹ gì. Mình là Vua Hải mà lại đi trò chuyện với một cái máy ư? Rồi chỉ vài phút sau anh lại gọi đến và chờ khi nó píp, anh nói. “Giọng cô phát ra từ ghi âm hay quá, nghe mà không muốn rời ra nữa. Hãy in thành đĩa mà bán. Tôi chưa bao giờ gọi cho những cô chỉ biết ăn cho no rồi tìm cách chuồn, nhưng cô luôn luôn là một ngoại lệ với tôi. Tại sao thì tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi nay ta lại cùng... ” Máy ngắt. Không đủ băng để ghi vì anh nói quá dài. Đilen tiết, anh quay số lần thứ ba mời Jill ăn tối và dặn nàng gọi lại. Anh chờ cả ngày hôm ấy, rồi cả đêm đến sáng luôn.

28. Chương 26

Chưa bao giờ Jill nghĩ sẽ có ngày mình phải diễn cái vai này. Nàng không thể tự lý giải nổi tại sao Toby lại thêm thưởng nàng đến thế trong khi anh muốn là có bất kỳ người đàn bà nào ở cái kinh thành điện ảnh này. Song dù với lý do gì thì anh cũng đã tỏ ra thực sự thêm nàng. Với nàng, thế là đủ. Và nàng buộc mình phải nhập vai. Mấy hôm liền, bận việc này việc khác thì thôi chứ rảnh rồi một chút là Jill lại nhớ đến bữa tiệc tối hôm đó, nhớ đến những người khách đầy quyền lực hoặc tài năng của điện ảnh Hoa Kỳ song đều tỏ ra rất chiều chuộng Toby, kể từ những ý thích ngớ ngẩn của anh. Dường như họ đều sẵn sàng làm bất cứ điều gì anh muốn. Thế thì tại sao Jill không bắt Toby làm một cái gì đó cho nàng? Anh thêm muốn nàng đến vậy cơ mà. Song nàng biết là phải tỏ ra khôn khéo, cực kỳ khôn khéo là khác. Toby chẳng đã nổi tiếng là chóng chán những phụ nữ đã từng chung chăn gối đấy ư? Anh thích thú bám đuổi nàng vì coi đó là một thách thức. Vậy thì làm cách nào để nàng chinh phục anh hoàn toàn, để anh không thể chán nàng sau khi đã chiếm trọn ở nàng những gì anh muốn? Hôm nào Toby cũng gọi cho Jill. Nhiều hôm nàng cứ để mặc chuông reo, để mặc ghi âm trả lời khi đoán là Toby gọi. Và nàng thấy đều đoán đúng. Ú tim như vậy cả tuần liền Jill mới nhận lời ăn tối với Toby. Và anh mừng rỡ như đứa trẻ được quà. Ngồi riêng với Clifton, anh bảo. “Chỉ cần nghĩ đến Jill là cái cửa nợ của tôi đã cứng đờ lên rồi. Và ông biết rồi đấy, nó sẽ giống như người ta dựng tấm bảng quảng cáo chương trình biểu diễn của tôi vậy”. *** Cuộc hẹn đầu tiên ấy, Toby đến đón Jill và bảo. “Tôi đã giữ được chiếc bàn đẹp nhất ở nhà hàng Star, hy vọng cô sẽ thích chỗ đó”. Jill tỏ ra thất vọng. “Vậy sao?”. Toby vội vã. “Hay em biết chỗ nào thích hơn, cứ bảo anh. Chúng ta sẽ có chỗ đó”. Jill biết Toby nói thật. Nhà hàng nào chẳng coi là một vinh dự khi được Toby đặt bàn. Ngập ngừng một lúc Jill nói. “Anh đừng cười nhé. Nhà hàng Tommy”. “Ông không tin nổi đâu, Clifton?” Toby hào hứng kể. “Chúng tôi phải xếp hàng tới hai mươi phút trước quầy bán bánh mỳ kẹp thịt ấy. Mà ông có biết cái tiệm Tommy quái quỷ ấy ở tít tận đâu không? Mãi ngoại ô Los Angeles nhé. Chỉ bọn cùng đinh Mehico mới chịu tới đó ăn thôi. Cái cô Jill này diên thật. Dừng dừng với bữa tiệc sâm banh Pháp cả trăm đôla để chỉ tiêu của tôi có hai đôla bốn mươi xen cho cả một buổi tối. Lại nữa, cô ta không chịu tới câu lạc bộ Pip với tôi mà cứ đòi đi dạo dọc bãi biển Santa Monica làm cát vào hết đôi giày Gucci của tôi”. Anh lắc lắc đầu. “Jill Castle, thật lạ ông có tin không?” “Không?” Clifton buông thông, vô cảm. “Jill không chịu ghé qua tôi uống rượu nên tôi nghĩ mình sẽ ngủ với nàng, trên giường của nàng. Ông cũng nghĩ vậy chứ?” “Nghĩ vậy?” “Ông và tôi đều sai. Jill không cả cho tôi đặt chân vào phòng cô ấy, chỉ hôn khẽ

lên má tôi, và tôi phải về ngủ với cái con cu cứ dựng đứng lên của mình. Với một Vua Hải như tôi sao lại lâm vào cảnh ngộ ấy với người con gái mà mình thêm muốn được nhỉ?” Sau đó, hầu như tối nào họ cũng gặp nhau. Khi hôm nào Jill bảo không thể gặp vì bận công việc hay vì một lý do nào đấy, Toby sống thật vật vờ. Và anh tìm mọi cách để gọi được cho nàng. Anh dẫn nàng tới các nhà hàng, khách sạn, câu lạc bộ sang trọng hoặc nổi tiếng nhất của Hollywood. Còn Jill lại hay đưa anh đi dạo trên bãi biển, trên những con đường lát gỗ trong rừng, hoặc tới những quán ăn rẻ tiền tại những nơi khuất nẻo mà một nữ diễn viên nghèo đang phải vật lộn chỉ để kiếm sống thường lui tới. Toby thì tới đâu cũng được miễn là có Jill đi cùng. Cái quan trọng hơn cả là mỗi khi bên Jill anh không thấy mình cô đơn nữa. *** Mỗi ngày Toby lại càng thêm khát được lên giường với Jill hơn. Chưa bao giờ anh ham muốn làm tình với một người đàn bà nào khác, như với nàng. Một đêm, khi chia tay, khi Jill vươn người hôn nhẹ lên má chúc ngủ ngon thì Toby luồn tay vào giữa cặp đùi nàng, ép chặt, và hỗn hển. “Jill ơi, đêm nay nếu không được có em, chắc anh phát điên mất”. Nói xong, anh ân hận ngay khi thấy nàng lùi qua cửa phong, lạnh lùng. “Anh biết là anh thừa sức mua cái đó vào bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu và với bất cứ người đàn bà nào mà”. Nàng đập cửa đánh sầm ngay trước mặt anh rồi dựa lưng vào cánh cửa, phát khóc lên vì sợ mình đã tỏ ra quá đáng và cả đêm mất ngủ vì lo lắng cho vai diễn của mình. Hôm sau Toby gửi đến nàng chiếc vòng ngọc có gắn kim cương và Jill thở phào biết rằng mình đã làm đúng. Nàng gửi trả lại chiếc vòng, tuy trong bụng tiếc lắm, với hàng chữ. “Dẫu gì thì em cũng cảm ơn anh. Em hạnh phúc vì là bạn anh”. “Ba ngàn đôla đấy. Vậy mà cô ấy không thêm nhận nó”. Vừa nói Toby vừa lắc lắc đầu, nửa như thán phục Jill nửa như kiêu hãnh vì đã yêu một người như nàng. Anh hỏi Clifton. “Với một cô gái như vậy, ông nghĩ sao?”. Clifton rất muốn nói thực ý nghĩ của mình ra song vừa không dám lại vừa không nỡ, nên đành chỉ buông ra câu vô thưởng vô phạt. “Một cô gái kỳ lạ, và đầy cá tính. Tôi cho là thế”. “Chỉ thế thôi ư?” Toby kêu lên, ra vẻ thất vọng. Rồi cười sung sướng. “Mọi thứ đàn bà ở cái thành phố này hẳn đều không bỏ qua bất cứ vật gì nằm trong tầm tay họ. Chưa bao giờ tôi gặp một cô gái không màng tới vật chất như Jill. Ông còn lý do gì để trách tôi yêu Jill đến phát điên phát cuồng nữa không?” Miệng nói là không nhưng trong bụng Clifton đã chớm lo lắng. Với nghề đại lý, ông biết khá nhiều chuyện về Jill và tự hỏi liệu có nên tiếp tục can ngăn Toby. Nhưng ông cũng hiểu bây giờ mà nói ra điều ngược lại thì vừa muộn, vừa đẩy anh đến với Jill nhanh hơn. Toby bỗng nói bằng giọng chiều cố. “Tôi sẽ không phản đối nếu ông nhận là đại lý của Jill. Rồi ông sẽ có thêm một khách hàng mang tầm cỡ ngôi sao. Tôi bảo đảm”. Lại còn thế nữa. Thế thì Toby coi Clifton là cái hạng đại lý gì đây. Không muốn làm phật ý Toby nhưng ông vẫn phải cương quyết từ chối, tất nhiên, một cách khéo léo. “Cảm ơn anh, Toby! Tôi tự thấy mình già rồi. Một ngôi sao với tôi cũng đã quá đủ rồi”. ông cười lớn. Buổi tối, vô tình Toby đã kết án Clifton bằng cách kể lại cho Jill nghe. *** Sau cái lần bị cánh cửa đập vào mặt ấy, Toby không nói gì đến chuyện ngủ nghê với Jill nữa, và trong tâm anh lại rất tự hào vì lối cư xử đó của nàng. Còn nhiều điều tương tự nữa, Thí dụ như khi anh làm điều gì Jill cho là sai trái, nàng nói ngay và nói thẳng ra với anh. Có lần anh vừa mắng mỏ vừa giễu cợt một người đàn ông cứ nằng nặc xin anh chữ ký, khi người đó đi khỏi, Jill bảo. “Những lời lẽ đó anh nói trên sân khấu hẳn sẽ thật hay nhưng còn ở đây thì anh đã khiến ông ta bị tổn thương lắm”. Chẳng nữ diễn viên nào, dù là minh tinh, dám nói vậy với anh. Toby vội tìm người đó để xin lỗi. Jill nói bằng giọng uể oải rằng uống nhiều rượu không tốt cho sức khỏe, Toby giảm bớt ngay. Nàng vờ vô tình chê quần áo anh chưa xứng với tầm cỡ siêu sao, anh bèn đổi sang cửa hiệu do nàng mách bảo và thấy nó đẹp, nó sang trọng lên thật. Vần vắn... Nghĩa là Toby đã chấp nhận những lời lẽ trái tai, song phải do Jill nói ra. Còn nếu từ miệng kẻ khác, thì sẽ lại như xưa kia, anh không bao giờ tha thứ. Chỉ duy nhất một người nữa, ngoài Jill, là có thể sai khiến hay chỉ trích anh, nhưng người ấy đã không còn nữa. Đó là mẹ anh! *** Không chỉ một lần và chỉ với chiếc vòng ngọc. Jill thường xuyên từ chối hoặc gửi trả lại những tấm séc, những món quà đắt tiền mà Toby tặng nàng. Toby thừa biết Jill đâu giàu có gì nên thái độ ấy càng khiến anh yêu và cảm phục nàng hơn. Một hôm đến đón Jill, trong lúc vợ vẫn ở phòng ngoài chờ Jill vào trong thay đồ, anh nhìn thấy một tập hoá đơn đã đến ngày thanh toán bèn lẳng lặng nhét vào túi mang về sai Clifton chi trả, và thầm coi đấy là một thắng lợi quan trọng của mình. Thực ra anh rất mong làm được cho Jill một cái gì đó phù hợp với tài năng, với mơ ước của nàng. Và anh biết đó là cái gì rồi. *** “Sam này, tôi mang đến cho anh tin vui đây”. Toby cười toe toét từ cửa. Vốn dạn dày kinh nghiệm, Sam Winters rất cẩn trọng với những tài tử không hẹn. mà đến tìm anh, lại mang theo quà biếu thế này. “Anh đang điên đầu vì tìm chưa được nữ diễn viên cho bộ phim của Keller, có đúng không?” Toby vẫn tươi hơn hớn. “Tôi mang đến cho anh đây. Trả công gì nào?” “Tôi có biết cô ta không?” Sam vẫn chưa thôi cảnh giác. “Anh đã gặp. Tại nhà tôi. Jill Castle?” Toby nói nhất gừng như để tăng phần quan trọng. Sam nhớ ra ngay. Đẹp, kêu gọi, tóc đen. Hình thức khỏi chê rồi nhưng lại quá già để vào vai cô gái mới lớn trong phim của Keller. Toby muốn Sam cho Jill thử vai ư? Thì

cứ thử xem sao. Từ chối ngay e cũng không phải là khôn ngoan lắm, nhất là một người như Toby đã có lời nhờ vả. “Anh bảo cô ta chiều nay đến gặp tôi ở văn phòng”. Sam nói. *** Sam lo liệu chu đáo mọi việc cho buổi thử vai diễn của Jill: một quay phim giỏi nhất và do chính Keller đạo diễn. Hôm sau, Sam xem đoạn phim thử vai của Jill và thấy mình đã nghĩ đúng. Jill diễn được, nhưng quá già dặn trong vai cô gái mới lớn. Anh gọi cho Toby và nói không úp mở. “Tôi vừa xem Jill thử vai. Cô ấy ăn ảnh lắm, diễn xuất cũng ổn nhưng không hợp được với vai chính. Jill có thể thành công và kiếm khá tiền ở các vai phụ song nếu định trở thành một minh tinh thì tôi e cô ấy đã nhầm. Cái Jill không có, nói thực với anh, chỉ người trong nghề như chúng ta mới hiểu, cái mà ta vẫn gọi là phép màu toát ra từ màn ảnh. Buổi tối vô tình Toby kết án Sam khi kể lại cho Jill, dù đã cố làm lời lẽ nhẹ đi. Jill nghe, và im lặng. Nàng đã tin mình diễn vai ấy rất đạt, tin rằng không ai thể hiện được nhân vật ấy hơn nàng, thậm chí như nàng. Song thực tế lại là vậy. Đầu đó trong ký ức chợt hiện lên chiếc cúp vàng bày trong tủ kính cửa hàng bách hoá thuở nào mà nàng tin sẽ là của mình nhưng rồi nó lại thuộc về kẻ khác, và nàng đã đau xé ruột gan bởi cảm giác mất mát, ghen tuông. Cảm giác ấy đang trở lại với nàng. Tiếng Toby nghe văng vẳng từ nơi nào xa tít “Đừng nghĩ ngợi nữa, em yêu. Sam đâu hiểu mình nói gì”. Ai chứ Sam thì hiểu, Jill chắc vậy, và còn chắc không mấy người hiểu biết như Sam Winters. Nàng không thể là ngôi sao điện ảnh. Mãi mãi nàng chỉ là một trong vô vàn diễn viên không tên trên màn ảnh, với những vai không chiếm nổi một mảy may trí nhớ người xem. Mẹ nàng nói đúng. Chúa đã trừng phạt những tội lỗi mà nàng không hề hay biết là của mình. Chìm đắm trong nỗi buồn vô hạn, nàng khóc mà không hề hay biết, cứ mặc cho những giọt nước mắt trào ra và tiếng thút thít vang lên. Toby dịu dàng ôm lấy nàng, dỗ dành nàng, và lại càng khiến nàng khóc to hơn. Rồi tự nhiên, tự nhiên thôi, có lẽ vậy, bởi Jill không hề nghĩ mình vẫn đang diễn, nàng kể hết cho anh nghe, từ chuyện đầu tiên là cái chết của cha khi nàng ra đời, tiếp theo đến chuyện cúp vàng, chuyện nàng lần đầu chảy máu trong bể bơi, chuyện những cơn đau đầu, những buổi giảng đạo và những hãi hùng về sự trừng phạt của Chúa... Rồi nàng kể anh nghe về những ngày đầu đặt chân đến Hollywood, những vật lộn mưu sinh, những ê chề trên chặng đường đến với điện ảnh... Như có thần linh xui khiến, nàng không hề môi về những người đàn ông nàng đã tự nguyện hay bắt buộc hiến thân. Nghĩa là nàng không dă động gì tới David, Alan hay Eddie Berrigan, hay gì gì khác... Dù không toan tính nhưng nàng có cảm giác cất đi những chuyện đó sẽ có lợi hơn cho nàng, cho Toby và cho cả những người đàn ông kia. Dù đã rắp tâm diễn trò mèo vờn chuột với Toby, nhưng giờ đây, khi quá khứ đau thương và trần trụi phơi bày, nàng hiểu mình đã thực lòng muốn đến với anh và vô tình đã gọi ra đúng tên cái tình cảm vẫn ẩn kỹ trong anh mà trước nàng không một ai gọi ra được. Anh liếm khô những giọt nước mắt nàng, vỗ về nàng. “Jill, nếu em nghĩ không ai cay đắng, khổ sở như em thì hãy nghe về anh đây. Anh sinh ra trong một gia đình làm nghề mổ gia súc...”. Họ cứ nói nhau nghe, cứ nghe nhau nói, qua buổi tối, rồi qua nửa đêm, rồi về sáng... Chưa bao giờ Toby trò chuyện với một phụ nữ ở tư cách con người với con người. Còn Jill ngay với David đã bao giờ nàng được nói, được nghe với trái tim thổn thức thế này. Chẳng ai biết được ai đã bắt đầu trước. Và cũng thật khó biết khi cả đêm họ đã nằm trong vòng tay nhau, đã ôm ấp vỗ về nhau, đã liếm khô những giọt nước mắt của nhau... thì tất sẽ đến lúc những biểu hiện thương yêu ấy trở thành nỗi thèm khát nhục dục. Mỗi lúc Jill cảm thấy cái chất nam tính của anh trở nên to hơn, cứng hơn, nóng hổi hơn và ép sát vào nàng hơn. Và anh, ở mỗi âu yếm vuốt ve anh lại thấy ngực nàng như rắn chắc hơn và hơi thở nàng càng lúc càng gấp gáp hơn. Rồi họ giúp nhau cùng cởi bỏ quần áo, cùng nằm ngay xuống sàn phòng nàng và anh cuống quýt đi vào nàng, trở thành một phần của nàng, và nàng tức khắc hoà vào với anh. Cả hai đều mong sẽ xảy ra phép màu nào đó để họ không ra khỏi nhau được nữa. Nếu như trước đó Toby chỉ hoặc thèm muốn hoặc quan tâm đến Jill thì bây giờ thực sự là anh đã yêu nàng khi nhìn gương mặt dịu dàng của nàng, mớ tóc đen xoà rối, ánh mắt đắm đuối đam mê. Anh đã yêu bao giờ chưa nhỉ? “Anh muốn được cưới em làm vợ, Jill!” Câu nói đột ngột bùng ra, tựa như tất nhiên nó phải như thế. Nàng ghì xiết lấy anh. “Vâng, Toby! Vâng, anh yêu!” Rất lâu sau Jill mới lý giải nổi những gì đã đến với nàng lúc đó. Nàng muốn trả thù. Nàng phải trả thù những kẻ đã chiếm đoạt thân xác nàng, đã xúc phạm danh dự nàng, đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của nàng, đã coi thường tài năng nàng, đã rẻ rúng phẩm hạnh nàng... Và chỉ quyền lực của Toby mới cho phép nàng thực hiện sự trừng phạt đó. Nàng phải là vợ Toby. Song, nàng cũng yêu anh.

29. Chương 27 + 28

Chương 27

Clifton đến nhà theo yêu cầu của Toby và như được đón tiếp bằng một trái bom khi nghe anh thông báo. “Đêm qua tôi đã cầu hôn, Clif, và đã được Jill chấp nhận. Tôi hiện đang vui như chàng trai hai mươi”.

Clifton Lawrence chỉ có thể tự trách mình đã để sự việc đến nông nỗi này, và cố không để lộ cảm xúc trên nét mặt. Thận trọng, phải hết sức thận trọng, ông tự nhủ: Song, dù thận trọng đến đâu, ông biết, cũng không khiến ông để Toby cưới làm vợ cái cô gái từng mang biệt hiệu “Người tình rực lửa” ấy. Ngay khi báo chí, truyền hình loan tin này ra thì hàng trăm gã đàn ông từng tham gia làm phim ở Hollywood sẽ lập tức chui ra theo và sẽ vênh váo mà khoe rằng chúng đã được cô vợ chưa cưới của Vua Hải dật tay lên đỉnh khoái lạc thế nào. Có phải Chúa đã bịt mắt Toby để bây giờ anh vẫn không hay biết gì về những vụ lăng nhăng của Jill với một nửa đàn ông của cái thành phố điện ảnh này? Nhưng có giấu Toby mãi được không? Còn khi Toby đã rõ mọi sự thì cuộc chém giết sẽ kinh khủng tới mức nào, Clifton có thể đoán trước được. Đầu tiên là những người gần gũi nhất với anh, những người đã để anh biến thành trò cười cho cả Hollywood, và sau đó, chắc chắn, là cả nước Mỹ. Khi đó, còn ai khác nếu không phải ông, Clifton, sẽ lãnh đủ trước tiên? Không, ông không thể để đám cưới này diễn ra. Nhưng ngăn bằng cách nào? Chẳng lẽ bằng cách bảo Toby rằng anh hơn Jill đến hai mươi tuổi? Nực cười! Khỏi cặp vợ chồng khoảng cách còn lớn hơn thế, hơn thế nhiều, và tệ hại nữa, đó lại là lý do để họ tồn tại ở cái Hollywood này. Nên bây giờ ông chỉ có thể nói. “Việc cả đời người, hãy thận trọng kẻo mắc sai lầm...”. Nhưng Toby đã ngắt lời, oang oang. “Ông chịu phù rể cho tôi chứ, Clif! Theo ông, nên làm đám cưới tại đâu? Ngay Hollywood hay Las Vegas, hay New York?” Clifton thở dài. Ngã này hết đường rồi. Ông đành nói chuyện phải quấy với Jill thôi. *** Jill đến văn phòng Clifton Lawrence theo lời ông mời, chậm đến hơn một tiếng. Nàng để ông già bé nhỏ hôn vào má rồi ngồi xuống mép đi văng, nói ngay: “Tôi sắp đi gặp Toby nên rất ít thời gian, thưa ông Lawrence”. “Jill, tôi nghĩ chúng ta sẽ không cần nhiều thời gian lắm”. Ông nhìn nhanh nàng, song cũng kịp nhận ra đây là một phụ nữ hoàn toàn mới mẻ, chẳng còn chút nào của cái cô Jill ông lần đầu tiên gặp sau khi xem cô biểu diễn tiết mục Du hành vũ trụ cùng Toby. Bây giờ, vẻ tự tin toát ra ở mỗi bước đi, cách ngồi, giọng nói mà trước kia ông chưa từng thấy. Clifton mỉm cười. Ông đã từng giao dịch, và luôn giành phần thắng trước những con người còn mang vẻ tự tin gấp mấy thế này. Ông háng giọng. “Jill, tôi nói ngay đây? Hãy rời khỏi Hollywood. Và đừng nghĩ về đám cưới nữa. Sẽ không có đâu”. Ông lôi ra từ ngăn kéo chiếc phong bì lớn, đẩy về phía nàng. “Đây là năm ngàn đôla tiền mặt, chắc là đủ để cô tới bất kỳ đâu cô muốn”. Jill nhìn ông già, không giấu được vẻ sửng sốt. Rồi nàng mỉm cười. Clifton lộ vẻ sốt ruột. “Tôi không nói chơi, cũng không dọa dẫm gì cô đâu. Cô cho rằng Toby vẫn sẽ làm đám cưới sau khi biết cô đã là đồ chơi cho một nửa đàn ông ở cái thành phố này?”. Nàng chăm chăm nhìn Clifton, chỉ muốn nói thẳng ra rằng chính ông ta cũng phải chịu phần trách nhiệm khi để nàng trở thành thứ đồ chơi mà ông ta vừa lên án: Clifton, và những kẻ hành nghề đại lý như ông ta, và những kẻ quyền thế trong điện ảnh như ông ta, không một ai chịu cho nàng một cơ hội, để đến nỗi nàng phải đánh đổi bằng thân xác, bằng lòng tự trọng, mới có được công việc mà nàng ao ước. Nhưng ông ta sẽ không chịu hiểu đâu và sẽ từ chối cái phần trách nhiệm đó, như đã từng từ chối cơ hội dành cho nàng. Vậy còn chờ gì mà không nói hết ra với Toby? Và tại sao còn phải tốn năm ngàn đôla cho nàng? A, bởi họ biết Toby sẽ không chịu tin những gì họ nói. Bởi anh đã yêu, sau đó là, tất nhiên, đã tin nàng. Jill lặng lẽ đi ra khỏi văn phòng. Một giờ đồng hồ sau, chuông điện thoại văn phòng Clifton reo ầm ỉ. Nhắc máy lên, chưa bao giờ Clifton nghe giọng Toby vui vẻ, háo hức đến như thế. “Ông bạn già, ông đã nói gì với Jill vậy. Song dù gì thì ông cũng phải thay tôi mà giải quyết mọi việc nhé: Jill không thể đợi được nữa. Chúng tôi bay tới Las Vegas làm đám cưới đây”. *** Từ trên chiếc phản lực riêng hiệu Lear đang bay hai trăm rưỡi dặm một giờ, David Kenyon liên lạc với đài chỉ huy sân bay Quốc Tế LAX (Los Angeles) cách khoảng ba mươi dặm để họ biết vị trí của anh. David đang bay tới gặp Josephine Czinski trong niềm vui khôn tả. Mọi chuyện buồn cũ đã chấm dứt. Giờ là những ngày vui, những năm vui của anh với nàng. Mãi mãi vui. Anh tin vậy. Sau tai nạn một thời gian, các vết thương của Cissy đều đã lành lại, song gương mặt bị biến dạng đến mức cô ta không dám nhìn vào gương, suốt ngày khóc lóc đòi chết cho xong. David đưa Cissy sang Braxin, gửi cho một bác sỹ chỉnh hình vào loại giỏi nhất thế giới. Ít lâu sau, Cissy liên tục viết thư hoặc gọi điện về, hết lời ca ngợi người bác sỹ đó. Thế rồi, cách đây chưa tròn hai mươi tư giờ, Cissy gọi điện báo cho David hay rằng cô sẽ không trở về nữa. Cô đã và đang yêu. David mừng quýnh, mồm miệng bỗng lắp bắp. “Tuyệt, rất là tuyệt... tuyệt. Anh chúc em và chàng bác sỹ đó hạnh phúc...” “David, chẳng có chàng bác sỹ nào hết mà chỉ có ông chủ một đồn điền nho nhỏ thôi. Nom

hình thức rất giống anh, David ạ. Cái khác duy nhất là anh ấy thực sự yêu em, thực sự cần có em. Hãy đến ngay với Josephine đi anh. Cô ấy chắc vẫn chờ anh? Em hy vọng vậy. Cũng chúc hai người hạnh phúc”. David mỉm cười, cho máy bay hạ thấp độ cao, chuẩn bị hạ cánh. Tim anh bỗng đập rộn lên. Vài chục phút nữa thôi anh sẽ gặp Josephine, sẽ được nói với nàng rằng anh vẫn chỉ yêu một mình nàng và mong được cưới nàng làm vợ. Anh đi qua quầy báo trong nhà ga sân bay và đọc trên một tờ báo hàng chữ in đậm nét: Toby Temple kết hôn cùng nữ diễn viên... Anh đọc cái tin hai lần, ngó vào bức hình cô dâu chú rể một lần rồi tìm vào quán rượu trong nhà ga sân bay. Anh say đến mấy ngày liền, rồi bay trở về Texas. Chương 28

Tuần trăng mật của họ thật đáng ghi nhớ, ngay cả với Toby, đã từng mấy năm được nếm mùi vương giả. Họ thuê máy bay riêng để tới Las Hadas, là khách của một thủ lĩnh người Mehico và nghỉ ngơi tại một vùng đất nằm giữa rừng già và bãi biển đẹp như thần thoại. Rồi họ bay tới Biarritz, ở tại khách sạn Palace đẹp như một lâu đài. Họ đi xem đấu bò, đánh bạc, và làm tình suốt đêm. Rồi họ bay lượn trên những ngọn núi cao nhất châu Âu, trượt tuyết, đánh gôn, và suốt đêm làm tình. Chưa bao giờ Toby thấy cuộc đời hạnh phúc như bây giờ. Anh đã tìm được người phụ nữ khiến cuộc đời anh trở nên trọn vẹn tới từng phút giây. Bên nàng, anh không hề thấy cô đơn. Toby chỉ muốn tuần trăng mật không bao giờ kết thúc nhưng Jill thì đã không giấu vẻ chán chường, chỉ một hai đòi về. Nàng tỏ ra hồ hững với tất cả; cảnh vật lẫn con người, ở những nơi họ đến. Nàng không thể chịu nổi cái ý nghĩ một hoàng hậu vừa được tấn phong đã phải sống xa vương quốc, xa thần dân của mình. Nàng nóng lòng có mặt ở Hollywood, và chỉ Hollywood! Đã đến giờ trừng phạt của bà Toby Temple! hết: Chương 28, xem tiếp: Chương 29

30. Chương 29

Mọi sự thất bại đều mang theo mùi vị, và nó lưu cữu như âm khí. So sánh thì hơi kỳ quặc nhưng cũng như chó có thể đánh hơi thấy sự sợ hãi ở người, hoặc như người ta có thể, bằng cảm giác, nhận ra ai đó đang xuống dốc, nhất là lại ở kinh thành điện ảnh Hollywood này. Thí dụ như với Clifton Lawrence. Những ai đã từng biết đến ông một thời lừng lẫy thế nào thì nay đều đã ngửi thấy cái mùi suy vong đang lớn vồn quanh ông, dù chính ông, có thể cũng chưa nhận ra cái mùi đó. Họ, tức vợ chồng Toby, hưởng tuần trăng mật trở về kể đã tới hơn tuần mà chẳng thấy ai gọi hỏi gì đến ông cả. Ông đã gửi đến họ, như món quà mừng cưới, một tặng phẩm đắt tiền; đã nhiều lần nhấn qua điện thoại, nhưng thấy đều không có hồi âm. Hẳn là do Jill, ông phán đoán, đã xúc xiểm để Toby nghĩ xấu về ông. Phải tìm kế hoãn binh thôi, ông nghĩ. Ông và Toby là một thể thống nhất, không thể cho người thứ ba chen vào phá đám. Vào một ngày biết chắc là Toby đang bận ở Hãng phim, Clifton đánh xe đến nhà anh. Chính Jill ra mở cửa đón ông và tiếp đãi ông vô cùng thân mật, gần gũi. Ông khen nàng đẹp ra, “đẹp mê hồn”, ông nói vậy. Jill kéo ông ra ngồi ngoài hiên uống cà phê và kể ông nghe về tuần trăng mật tuyệt vời của vợ chồng họ. Nàng xin lỗi vì khi trở về đã không gọi ngay cho ông và nêu ra vài ba lý do mà ông nghe cũng thấy chấp nhận được. Nhìn Jill mỉm cười với vẻ tạ lỗi Clifton biết mình đã nghĩ sai về nàng. Không, nàng không là kẻ chọc ngoáy, nàng không là kẻ thù của ông. “Tôi muốn chúng ta hãy là bạn nhau, và bắt đầu lại từ đầu” Clifton nói. “Cảm ơn ông đã nói ra. Tôi muốn vậy lắm”. Jill khê khàng. Clifton nhẹ nhõm cả người. “Tôi muốn có bữa tiệc mừng vợ chồng có”, ông cố tình nhấn mạnh hai tiếng vợ chồng và thấy Jill lộ vẻ kiêu hãnh, “vào thứ bảy tuần sau tại nhà hàng Bistro với khoảng một trăm khách, đều là bạn bè thân thiết của hai người. Nghĩa là khá long trọng, phải không Jill? Cô thấy được chứ?”. “Tuyệt! Toby hẳn sẽ rất vui. Cảm ơn ông, Clifton”. Chờ đến đúng buổi chiều của cái hôm Clifton mở tiệc, Jill gọi điện cho ông với giọng buồn bã. “Tiếc quá, Clif. Tôi sợ là tối nay sẽ không tới vui cùng ông được. Tôi mệt, và Toby cho rằng tôi nên ở nhà nghỉ ngơi”. Clifton cố không để tiếng thở dài lọt vào máy. “Tôi còn tiếc hơn cả cô, Jill. Còn Toby thì không có chuyện gì chứ?” Nàng hình như không thềm giấu tiếng thở dài thườn thượt. “Tôi nghĩ là cũng không, Clif thân mến ạ. Đồ ai kéo được Toby đi đâu nếu không có tôi đi cùng. Chúc bữa tiệc thật vui”. Đừng có nghĩ đến chuyện hoãn lại vì, đã quá muộn. Ông không tiếc số tiền ba ngàn đôla phải trả cho bữa tiệc vì ông biết mình còn mất một thứ trị giá hơn nhiều lần. Người khách danh dự của bữa tiệc, cũng là khách hàng duy nhất của ông, đã quay lưng lại với ông, và tất cả một trăm khách mời của bữa tiệc, toàn những nhân vật quan trọng của Hollywood đều chứng kiến việc đó. Clifton đành chừa ngượng bằng cách nêu lý do hai ông bà Toby không được khỏe. Thế là ông lại mang thêm cái tiếng “kẻ nói dối tệ hại” bởi ngay sáng hôm sau, trên trang nhất tờ Herald Examiner người ta thấy bức hình ông bà Temple vừa chụp tối hôm trước tại một buổi trình diễn thời trang. Đến đây thì Clifton Lawrence biết là bị kịch đời ông đã mở màn. Nếu bị Toby gạt ra rìa, sẽ không một ai muốn, hoặc có muốn cũng không dám, thuê ông nữa. Và một khi đã không có khách hàng thì

cũng không có Hăng phim hoặc sân khấu biểu diễn nào đếm xỉa đến ông. Cái ý nghĩ phải bắt đầu lại từ đầu với hai bàn tay trắng khi mà tuổi già đang sông sộc đến khiến ông hoảng sợ, và cũng biết ngay điều đó là vô kế khả thi. Phải tìm cách lấy lòng Jill thôi. Ông gọi điện, bảo là muốn đến thăm và có chuyện cần nói. Jill tỏ ra mừng rỡ, reo lên: “May quá ông lại gọi tới. Hôm qua tôi vừa phàn nàn với Toby là dạo này sao rất ít được gặp ông, thậm chí thấy ông cũng khó..”. “Tôi sẽ có mặt sau nửa giờ nữa”. Ông nói rồi đến tủ rượu rót một ly đúp scotch. Ông nghiện rượu rồi chẳng? Trước kia, không bao giờ ông uống rượu vào cái giờ này - giờ làm việc. Nhưng bây giờ thì... Ông đang làm việc với khách hàng nào, và làm việc gì? Mỗi ngày ông đều mỗi nhận được vài ba lời đề nghị thu xếp biểu diễn cho Toby nhưng chẳng thể nào gặp và bàn bạc được với anh. Chao ôi, vậy mà họ đã từng có những ngày tuyệt vời đến thế, cùng chia sẻ những tràng vỗ tay, những bó hoa, những bữa tiệc và cả... những cô gái đẹp. Còn lúc này...? Ông lại rót một ly nữa. Hai mươi phút sau, Clifton đến nhà Toby và thấy Jill đang một mình uống cà phê ngoài hiên. Nàng mỉm cười thân thiện. “Vui mừng gặp ông, Clif. Mời ông ngồi”. “Cám ơn cô, Jill”. Tôi sẽ cám ơn nhiều hơn nếu cô chịu mua lại tôi, ông nghĩ. Đúng là ông đang đến bán mình cho Jill. Rẻ mấy cũng bán. “Ông dùng bữa sáng cùng tôi nhé, Clif?” “Xin để dịp khác, tôi cũng vừa ăn xong”. “Hơi buồn là Toby không có nhà”. “Tôi biết. Tôi có câu chuyện muốn nói riêng với cô Jill ạ”. “Tôi? Vâng, ông cứ nói. Nếu giúp được ông bất kỳ điều gì tôi cũng xin hết lòng”. “Cô hãy nhận lời xin lỗi của tôi”. Clifton nói, mà nghe như đang van xin. “Tôi... già rồi mà vẫn không hiểu tình yêu là gì, nên đã lầm lẫn tệ hại. Chỉ vì nôn nóng giữ cho Toby mà đâm mang tội với cô. Jill, xin hãy tha lỗi cho tôi”. Jill nhìn thẳng vào Clifton. “Tôi hiểu điều ông nói, thưa ông Lawrence”. “Xin hãy cứ gọi tôi là Clif”. Ông hít một hơi thật sâu. “Không biết Toby đã bao giờ kể cho cô nghe rằng chính tôi là người giúp anh ấy bắt đầu sự nghiệp, bởi vừa thấy anh ấy tôi đã nhìn ra ngay đây sẽ là một ngôi sao...” “Vâng, Toby có kể với tôi là khi khởi sự anh ấy đã phải nhờ đến ông rất nhiều”. Giọng Jill đầy hàm ơn, như nàng đang nói thay cho Toby. “Thật vậy ư?”. Clifton vội vã hỏi lại và ông ghét cái vội vã ngoài ý muốn đó. Jill cười rất tươi, mắt chớp chớp. “Toby kể cả cho tôi nghe cái lần đã liều lĩnh giả làm Sam Goldwyn lừa ông tới xem anh ấy biểu diễn. Và tôi cười suốt đêm ấy...” Clifton ngồi thẳng dậy, nhìn vào cặp mắt nâu của Jill. “Tôi không muốn quan hệ vốn rất đẹp đẻ của tôi với Toby tan vỡ. Và xin cô hãy giúp đỡ mong muốn đó bằng cách nhận lời xin lỗi của tôi và quên đi những gì không vui đã xuất hiện giữa hai chúng ta. Tôi nghĩ mình làm mọi việc chỉ với mục đích bảo vệ Toby, song tôi đã lầm lẫn khủng khiếp. Chính cô mới là người Toby cần, và chính cô sẽ che chở tốt nhất cho anh ấy”. Jill thông thả. “Tôi chờ ông nói ra điều này, và tôi vui sướng được nghe nó. Tôi cũng như ông thôi. Hai chúng ta đều không ai muốn mối quan hệ của mình với Toby bị tan vỡ, đúng không, Clif” Giọng Clifton nghẹn lại. “Nếu bị Toby bỏ rơi, tôi nghĩ chắc mình sẽ khó mà sống nổi. Không chỉ là chuyện làm ăn, chuyện tiền bạc đâu. Tôi yêu Toby - yêu tính tình và tài năng của anh ấy. Xưa nay tôi thường vẫn nghĩ Toby chính là đứa con trai mà tôi mơ ước được có”. Ông nguyên rủa mình vì đã nói vậy song ngay sau đó ông lại thấy mình cầu xin cái con đàn bà mà ông từng khinh bỉ - cái con diêm của Hollywood ấy. “Jill, hãy vì Chúa, Jill”. Jill dăm dăm nhìn ông rồi chìa tay ra. “Clif, tôi không thích sống trong sự thù hận, bởi nó sẽ đầu độc ngay chính tôi. Tối mai ông tới dùng bữa với vợ chồng tôi nhé. Chúng tôi mong được tiếp đón ông”. Clifton rạng rỡ mặt mày. “Cám ơn, cám ơn Jill. Tôi sẽ đến. Và tôi sẽ không bao giờ quên nổi cuộc trò chuyện này”. Sáng hôm sau, đặt chân vào văn phòng, Clifton nhận được một lá thư gửi bảo đảm báo rằng thời hạn làm đại lý của ông cho diễn viên Toby Temple đã hết và ngài Toby không chấp nhận bất cứ lý do gì nhằm gia hạn hay ký tiếp hợp đồng.

31. Chương 30

Từ sau sự kiện màn ảnh rộng đến nay, Jill Castle Temple được Hollywood coi là một hiện tượng kỳ thú bậc nhất. Ở cái nơi người ta không chỉ tồn tại và vươn lên bằng sự cạnh tranh đến mức đâm đạp lên nhau thì cái vỏ bề ngoài chính là một yếu tố góp phần quan trọng vào cuộc chiến đó. Và trò chơi tăng bốc, phỉnh nịnh, khen nhau phò mã tốt áo vốn ngày càng được ưa chuộng, nay đã trở thành cái mốt trong những cuộc gặp gỡ, tiệc tùng, và trong cả công việc nữa, dù trong đầu người nói chỉ toàn những ý nghĩ ngược lại, thì khi ấy, Jill thường chẳng sợ hãi gì mà không nói toạc ra cái sự thật mà nàng biết hoặc những gì nàng đang nghĩ trong đầu. Nàng có Toby ở bên, và nàng không đắn đo khi sử dụng sức mạnh của anh để chế giễu bọn đạo đức giả, để trả thù bọn đã hành hạ, đã làm nhục nàng, dù đó chỉ là gã trợ lý đạo diễn hay đó là

nhân vật quan trọng của một Hãng phim hoặc của cả Hollywood. Và tất cả cứ ngỡ ra, kể từ Đội tạp chủng - những kẻ leo đèo cả đời sống bên rìa ngành điện ảnh - đến những người đang làm chủ cái ngành đó. Bên tung hô thì nhiều song phía phần nộ còn nhiều hơn nữa, có điều, chẳng kẻ nào dám lên tiếng phản bác nàng. Phần vì những gì nàng nói ra đều là sự thật hoặc rất gần với sự thật, phần khác, quan trọng hơn, chống lại Jill tức là chống lại Toby, và việc đó thì không một ai dám nghĩ đến. Toby là tài tử mang nhiều lợi lộc nhất về cho họ, và họ luôn phải cần đến anh, luôn muốn có anh. Toby Temple mỗi ngày mỗi thêm nổi tiếng. Chương trình truyền hình hàng tuần riêng của anh vẫn luôn được xếp vào loại ăn khách số một toàn nước Mỹ, các phim có anh tham gia cửa vé vẫn luôn đông nghịt, các sòng bạc ở Las Vegas luôn có lợi nhuận gấp đôi mỗi khi anh tới thành phố biểu diễn, và anh - nay thêm Jill - vẫn luôn là khách mời của các Tổng thống, các Hoàng tộc, các Quốc vương... Anh là nguồn thu vô tận của ngành nghệ thuật công diễn. Các ông chủ tranh giành anh, ai cũng muốn anh xuất hiện ở mọi lúc, mọi nơi, mọi loại hình, trên mọi phương tiện quảng bá từ kinh doanh đến từ thiện. Chẳng thu được tiền về thì cũng gặt hái thêm danh tiếng, mà danh tiếng thì cũng sẽ là tiền thôi, họ thừa biết điều đó nên chấp nhận hết, miễn là họ có Toby. Và các ông chủ nhanh chóng hiểu ra một điều rằng Jill vừa lòng tức là Toby hài lòng. Vậy là họ tranh nhau lấy lòng Jill. Nàng bắt đầu, gần như là sự thay thế Clifton Lawrence, xếp đặt chương trình biểu diễn của anh, nói riêng, và cuộc sống của anh, nói chung. Hết sức chú trọng đến sự giao tiếp của Toby, nàng sắp đặt giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của anh sao cho anh chỉ còn đủ thời gian gặp gỡ với những ai mà nàng muốn anh gặp. Khéo léo đến mức nàng dựng được lên quanh anh một rào chắn vô hình mà chỉ những ai được phép của nàng mới vượt qua nổi. Đó chỉ là ba tầng lớp: giàu có, nổi tiếng, đầy thế lực mà từ nay, thực ra, nàng cũng chỉ cần đến ba tầng lớp ấy. Cô gái Mỹ gốc Ba Lan nhập cư nghèo khó đầy gan tỵ của thị trấn Odessa bang Texas ngày nào nay mở tiệc chiêu đãi hoặc đi dự chiêu đãi của các nhân vật cỡ đại sứ, Thống đốc bang, trùm tài phiệt, nghệ sỹ nổi tiếng thế giới, Tổng thống Mỹ, nhà vua Tây Ban Nha, vân vân... Hollywood từng đã quá tồi tệ với nàng. Nó sẽ không được phép như vậy nữa khi nàng đã có Toby. Và hơn thế, nó cần phải được biết thế nào là TRÁ GIÁ. Clifton Lawrence mới chỉ là món khai vị mà thôi. Tiếp theo là những người mà Jill thực sự căm ghét. Mới chỉ căm ghét chứ chưa là thù hận. Họ vừa làm tình xong. Nàng rúc sâu vào anh, làm như chợt nhớ. “Gần gũi anh thế này thực không hạnh phúc nào sánh bằng, nhưng không hiểu sao đôi khi nó lại nhắc em nhớ tới một sự gần gũi mà em sẽ kinh sợ cho đến hết đời”. Toby lập tức nhồm lên, gay gắt. “Với thằng nào? Nó sẽ chết với anh”. Nàng kéo chồng nằm lại như cũ, rúc rích. “Chẳng có thằng nào cả. Thôi chết, em chưa kể với anh ư? Đó là cái lần em tìm đến một đại lý và gặp được một phụ nữ to béo...” “Tên nó là gì?” Toby nôn nóng hỏi. “Là... là... có lẽ... không, đúng là Rose Dunning rồi. Chính xác đấy. Cô ta bảo có một vai cho em, rồi đưa em kịch bản, rồi ngồi xuống giường cùng đọc với em...”. “Rồi thế nào nữa?” Bàn tay Toby đặt trên ngực Jill nắm chặt lại. “Em đọc chứ sao. Em ngâm thơ đến thế, anh có tin nổi không? Rồi cô ta đặt tay lên đùi em, khi em đang đọc. Rồi cô ta đưa tay lên cao dần, khi em vẫn đang đọc. Em vút kịch bản, bỏ chạy...” “Thôi”, Toby quát, “kể gì lắm thế”. Một tuần sau, Rose Dunning bị thu hồi giấy phép hành nghề. Vĩnh viễn. *** Chiếc Rolls Royce dừng lại trên bến. Vợ chồng Toby bước ra, đi dọc cầu tàu một đoạn rồi Toby đỡ tay Jill cùng bước lên chiếc du thuyền sang trọng có động cơ rất mạnh mang tên Jill mà anh mới mua tặng vợ. Họ chỉ được ở trên thuyền đúng một ngày đêm, bởi mai là ngày Toby ghi hình chương trình truyền hình riêng, một công việc mà chỉ ốm đau đến mức thập tử nhất sinh mới hồng vãng mặt. “Nghĩ đến công việc mà phát ốm lên. Anh thực sự thích được nghỉ ngơi bên em”. Jill nói như anh ỉ. “Nhưng đó là một chương trình tuyệt vời, Toby! Em cũng rất thích được tham gia vào đó, tất nhiên là phải có anh. Và...”. Giọng nàng chợt hạ xuống “... phần lớn mọi người ở chương trình đều tử tế”. “Nghĩa là trong đó vẫn có kẻ đã cư xử không ra gì với em?” Toby quát mắng. Nàng làm bộ lơ lửng. “Anh đừng nghĩ vậy. Em... em buột mồm đấy thôi”. Rồi cuối cùng Jill tỏ ra miễn cưỡng chịu thua Toby và ngay hôm sau, đạo diễn chương trình Eddie Berrigan bị Hãng cho nghỉ việc. Những ngày còn lại của tuần lễ đó, hai vợ chồng lênh đênh trên chiếc du thuyền cùng sóng nước biển khơi. Anh đang nằm ngửa trên boong, mắt đeo băng cho khỏi chói nắng, tận hưởng cảm giác êm mê từ hai bàn tay xoa bóp khéo léo của Jill. “Về Clifton, thực là em đã khiến anh sáng mắt ra”. Toby thở dài. “Đúng là ngoài anh, không ai còn muốn thuê ông ta nữa. Và ngoài anh, còn ai chịu để ông ta bòn rút đến vậy? Bây giờ không có anh, ông ta muốn ngồi tù cũng chẳng ai cho”. “Dù sao em cũng vẫn cứ ái ngại cho ông ta”. Jill nói nho nhỏ. Toby nói với giọng dạy dỗ. “Bởi vì em xét đoán mọi việc bằng con tim chứ không phải bằng cái đầu. Cũng tốt. Nhưng phải biết tùy người em ạ”. Jill đưa hai tay dần xuống phía dưới. “Em nghĩ thế nào thì nói vậy thôi, chứ biết gì là tim hay óc”. Nàng nhích tay xuống dưới chút nữa. Anh oằn người, rên rĩ. Nàng đặt tay vào giữa hai đùi anh và mỉm cười khi thấy anh cứng đờ ra. “Nào em, nào em...”. Anh hổ hển giục. Thời gian tiếp theo, đều như rất tình cờ, Jill kể cho Toby nghe chuyện này chuyện nọ về những đạo diễn, về cả những trợ lý, mà

nàng đã lên sẵn danh sách, để rồi đám người ấy lần lượt biến ra khỏi cái nghề mà họ đang làm. Những kẻ đã làm nhục nàng, đã lợi dụng thân xác nàng, cuối cùng đều phải trả giá. Tựa như cuộc giao phối của ong chúa. Sau lạc thú, kẻ thụ hưởng phải chết. Rồi đến Sam Winters, kẻ dám nói với Toby rằng nàng không mang lại phép màu cho màn ảnh. Với Sam, nàng dùng chiến thuật khác: không bao giờ chê trách mà ngược lại, còn luôn ca ngợi trước mặt Toby. Rồi sau đó, nàng lại ca ngợi giám đốc các Hãng phim khác nhiều hơn, và ở các Hãng đó, theo nàng, có nhiều điều kiện tốt hơn để anh gạt hái tiếng tăm cũng như tiền bạc, và, nàng chép miệng, “hay là Sam đánh giá không hết tài năng cũng như công sức của anh, Toby?” Nàng hỏi, biết là anh không thể trả lời ngay nhưng dần dà rồi anh cũng sẽ nghĩ như vậy. Và nàng đã đúng. Thực chất là sau khi đuổi Clifton, anh cũng chẳng biết bàn bạc công việc với ai nữa, ngoài vợ. Cũng ngoài vợ, anh chẳng còn có thể tin cậy được vào ai. Khi quyết định bỏ Pan-Pacific để đến với các Hãng phim khác, anh cho rằng chính anh, tự anh muốn thế. Bề ngoài Jill cũng làm ra vẻ đúng vậy nhưng thâm tâm nàng hiểu Sam Winters thừa biết rõ nguyên nhân. Phải chăng đó là sự báo oán? Những người lâu nay vốn gần gũi với Toby thì cho rằng chẳng chóng thì chầy Jill cũng sẽ đi khỏi, nàng tồn tại bên Toby cũng chỉ lâu hơn những phụ nữ khác một khoảng thời gian nào đó mà thôi. Chắc hẳn vậy nên họ hoặc bỏ qua những hành xử độc đoán của Jill hoặc tuân theo một cách miễn cưỡng không thêm che giấu sự bất bình của mình. Họ thật ngây thơ. Jill lần lượt loại bỏ hết, từ luật sư đến ba chàng Mac và cả Hai tay ấy... để thay vào đó bằng những người do đích thân nàng tìm kiếm, chọn lựa. Tất nhiên, cái cô thư ký vấy bẩn - không đồ lót bị nàng cho nghỉ việc từ ngày đầu tiên nàng lên chức bà Temple. Nàng không cho phép một ai, ngoài chính nàng, được đóng một vai trò quan trọng nào đó trong cuộc sống của Toby hoặc cản trở mục đích của nàng. Kể hầu người hạ nàng cũng thay tuốt. Ngôi nhà giờ đây đã hoàn toàn thuộc về nàng, và nàng làm chủ nó. Người ta chờ đợi và săn đuổi những tấm thiệp mời dự tiệc do bà Jill Castle Temple tổ chức tại nhà riêng. Chẳng ai muốn bị quên, muốn vắng mặt trong cuộc vui đó. Dù mọi nhân vật quan trọng của các ngành nghề khác nhau. Đội quân báo chí thì thừa mứa. Đám thợ săn này biết rằng tiệc mà đã mở tại nhà Toby cũng có nghĩa là tin tức thả giàn và vui chơi thả cửa. Hết mở tiệc mời người vợ chồng Toby lại được người mời tiệc. Giấy mời dường như xuất hiện mỗi ngày, dự không xuể. Rồi họ còn được mời làm khách danh dự cho các đêm biểu diễn ra mắt, các hội hè gây quỹ từ thiện, các cuộc khánh thành công trình và cả lễ hạ thủy những con tàu... Thâm tâm, Toby đã ngăn mọi thứ tiệc tùng hội hè đó. Anh chỉ thích ở nhà, và tất nhiên, ở bên Jill. Nhưng nàng lại rất muốn đi dự, tất cả, gần như là một thèm khát. Có tối, nàng lôi anh chạy từ cuộc nọ đến cuộc kia. Phải bỏ cuộc nào là nàng áy náy đến mấy ngày. Anh đùa với nàng. “Nước Mỹ mà thành lập nội các mới, anh nhất định tiến cử em vào chức giám đốc phụ trách nghi lễ, tiệc tùng”. Jill có vẻ không đùa, bảo. “Mọi việc em làm đều vì anh đấy, anh yêu. Thế anh nghĩ chỉ mình anh là thích những giây phút riêng tư thôi à? Anh vứt những mẩu giấy đó đi rồi à?” Không, anh cất chúng rất kỹ là khác, vì coi đây là những biểu hiện tình tế của tình yêu sâu đậm nàng trao cho anh. Một lần, nàng thích chỉ có hai vợ chồng dạo chơi đầu đó, bèn để một mẩu giấy nhỏ ngay bên gối để anh ngủ dậy là đọc được. Nàng viết. “Em mơ thấy nai vàng. Hoàng tử có vào rừng cùng em không?” Họ đã lang thang quanh những thân cây, dưới những vòm cây, cả chiều hôm ấy. Và anh thật sự không quên nổi cái cảm giác viên mãn khi làm tình cùng nàng trong rừng, trên thảm lá dày, mà tiếng vỗ vụn của nó cứ làm mềm phần khích của anh tăng lên, tăng lên mãi. Có điều chẳng thấy chú nai vàng nào hết. Một lần khác, khi anh đang bận rộn ở phim trường trong vai một thuyết khách có sứ mệnh giảng hoà cho một cuộc chiến tranh sắc tộc thì bỗng người hầu gái của Jill tìm đến, lặng lẽ trao cho anh mẩu giấy nhỏ rồi bỏ đi luôn khiến anh hoảng sợ tưởng đã xảy ra chuyện gì không hay cho Jill ở nhà. Nhưng khi mở giấy ra và đọc xong, anh đã lặng người đi vì xúc động và cồn cào vì thèm khát. Rồi anh lẳng lặng vào phòng hoá trang lau rửa mặt mũi, thay áo quần, sau đó ra bảo đạo diễn thu xếp quay cảnh khác, anh phải về vì ở nhà có việc cần đến anh. Mọi người tin ngay, còn xúm xít hỏi han xem có thể giúp được gì không. Anh làm bộ mặt bí hiểm, bỏ đi. Ngồi trên ô tô, anh đọc lại những dòng chữ của Jill, thấy yêu và ham muốn nàng hơn bao giờ hết. Nàng viết. “Kể kiên tạo hoà bình ơi, em vừa tắm xong còn chưa mặc quần áo, bây giờ phải làm gì hả anh?” Kiên tạo hoà bình là sứ mệnh của nhân vật anh đang đóng trong bộ phim mà anh vừa quảng đầy để về dạy Jill phải làm gì sau khi vừa tắm xong còn chưa mặc quần áo. Toby đang ở vào thời kỳ bận rộn nhất. Jill nhận hơi nhiều việc cho anh, lại toàn những vai chính khiến anh tốn không ít thời gian và sức lực. Một tối vừa từ Hãng phim về, người mệt rũ, anh bỗng muốn bệnh luôn khi thấy bộ đồ lớn của mình đã được lôi ra khỏi tủ quần áo. “Lại phải đi dự tiệc hả em? Cả năm nay liệu mình có ở nhà được vài tối không? Anh chỉ muốn nằm nghỉ em ạ”. Jill nhẹ nhàng nói. “Hôm nay là ngày đầy năm đứa con đầu lòng nhà Jack. Họ mở tiệc mừng. Mình không đến, chắc đứa trẻ sẽ tội nghiệp lắm. ”Trên đường, anh chỉ mong mau chóng về đến nhà để được ngâm mình trong nước nóng sau đó nằm im nghe nhạc, chỉ hai đứa mình với nhau” Jill chỉ im lặng. Và Toby hiểu anh

sẽ có mặt ở bữa tiệc của đứa trẻ một tuổi ấy, và bởi vì là cái đỉnh của bữa tiệc nên mệt đến mấy anh vẫn phải tươi tắn, vẫn phải pha trò, sao cho mọi người rũ ra mà cười, mà hoan hô, mà bảo với nhau rằng anh thật là có khiếu hài hước. Đêm về, cái mệt khiến anh không ngủ nổi, cứ nằm mà nhớ lại những gương mặt hân hoan của đám khách khi thấy anh và Jill đến, những tiếng cười phá ra khi nghe anh pha trò... và anh thấy mình thực là hạnh phúc. Nhờ Jill đấy. Mẹ anh hẳn cũng quý Jill lắm, nếu bà còn được thấy Jill chăm lo cho anh thế này. Toby - và cả Jill, tất nhiên, nhận được giấy mời đi dự Liên hoan phim Cannes, một sinh hoạt điện ảnh tầm cỡ nhất nhì thế giới. Anh nói ngay. "Sang tận Pháp? Không có chuyện hài hước vậy đâu. Cái Cannes độc nhất mà anh muốn thì nó nằm ngay trong phòng tắm nhà mình rồi. Anh chẳng muốn đi đâu cả. Ngay đi làm anh còn ngại nữa là!". Jill nghe cũng thấy thương, nhưng cái hình ảnh mà Jerry Guttman, phụ trách quan hệ xã hội của Toby vẽ ra, lại hấp dẫn nàng quá thể. Anh ta bảo rằng rất nhiều khả năng phim của Toby sẽ đoạt Cành cọ vàng, giải thưởng cao nhất, và cá nhân anh cũng có khả năng đoạt giải diễn viên chính xuất sắc nhất. Với hai lý do ấy Toby có nên vắng mặt không? Đạo này Toby thường hay kêu mệt mỏi, khó ngủ, hay quên, nghĩ này nói khác... Toàn thứ vớ vẩn nếu so với những cơn đau đầu của mình, Jill nghĩ. Nàng cho anh dùng thuốc ngủ mỗi tối và anh thường lơ mơ cả ngày hôm sau. Thế là sáng ra nàng lại cho anh uống một loại thuốc để anh tỉnh táo trở lại và đủ sức làm việc trong ngày. Và cái chu kỳ mơ rồi tỉnh, tỉnh rồi mơ ấy đã khiến anh càng mệt thêm. Jill nói. "Em đã nhận lời, nhưng mình báo lại cũng được anh ạ". "Mình leo lên du thuyền lênh đênh nằm dài thối xà phòng là hay nhất em ạ". "Anh nói gì? Thối cái gì ạ?" Nàng ngó ra. Anh ngẩn người, nom đến tội. "Ý anh là nằm dài phơi nắng sao lại nói thành thối xà phòng được nhỉ?" Nàng phì cười, tát yêu vào má anh. "Tại vì anh đã quen pha trò với mọi chuyện, hiểu không, cưng của em? Đồng ý du thuyền. Em cũng rất muốn chỉ hai đứa mình với nhau cho bỏ những ngày bận rộn vừa qua". Toby lắc đầu chán nản. "Anh sợ rồi phải đến bệnh viện nữa đấy. Chẳng lẽ anh già rồi ư mà cứ vật vờ mãi thế này?" "Anh thì chẳng thể già nổi. Anh còn khỏe hơn em cơ mà?" "Anh nằm một lát nhé. Tối nay chắc mình không phải đi đâu chứ em?" "Cứ mặc em. Em sẽ cho đám hầu nghĩ và sẽ tự tay lo cơm nước cho cả anh lẫn em". "Tuyệt quá. Rất tuyệt Jill ạ". Anh nhìn theo nàng đi ra khỏi phòng, bụng nghĩ, mình đúng là kẻ hạnh phúc nhất đời. Khuya hôm ấy, Jill bắt Toby ngâm mình nước nóng rồi xoa bóp cho anh. "Thế này mới là sống. Tại sao khi chưa gặp em mà anh vẫn sống được nhỉ?" "Anh hỏi em, em biết hỏi ai đây?" Jill cười đáp rồi cởi bỏ hết quần áo, nép sát vào anh. "Liên hoan phim Cannes nó như thế nào, anh yêu? Kể em nghe với. Mà nói gì đến can với ba-toong cho nó sang, em chưa từng biết tới một cái Liên hoan phim chó chết nào cả". "A... Liên hoan phim ư? Nó là một cái chợ mà đám lêu têu từ khắp thế giới kéo đến để khoe và để bán cái thứ hàng ế ẩm mà họ gọi chúng là phim". Jill úp mặt vào giữa hai đùi Toby, tiếng nói như nghẹn lại ở đâu đó. "Vui đến như vậy hả anh. Thôi, đành chờ đến sang năm vậy. Sang năm liệu có vui được như năm nay không, theo anh?" "Anh nghĩ... Ôi, làm thế nữa đi, em yêu. Em... em thực sự muốn tham dự cái trò ngu ngốc ấy lắm sao, em yêu?" Nàng ngừng đầu dậy, lắc lắc. "Không, anh bảo mình sẽ đi chơi du thuyền mà". "Du thuyền là của mình mà, đi lúc nào chẳng được". "Vấn đề không ở em, mà là anh. Anh nói thích lên đó nằm chơi xà phòng", nàng cười tít rích, "em quên, nằm phơi nắng mà?" Anh cười mơ màng. "Nếu là một phụ nữ nào khác hẳn đã làm mình làm mẩy, đã hành hạ anh bằng đến khi anh chịu đưa cô ta đi mới thôi. Em thì muốn dự Liên hoan phim Cannes chết đi được nhưng lại đòi đi chơi du thuyền vì biết anh muốn vậy. Anh yêu em phát rồ lên chính bởi điểm đó. Em đã báo với họ là mình không đi được chưa?" "Chưa, anh yêu. Em định sáng mai!" "Đừng báo gì nữa. Anh sẽ đưa anh đi Tây Tạng", mặt Toby bỗng ngây ra, "anh vừa nói anh sẽ đưa anh đi Tây Tạng à? Không phải đâu em ạ. Ý anh muốn nói rằng anh sẽ đưa em đi Cannes". *** Một bức điện đã chờ sẵn khi Toby đặt chân xuống sân bay Orly nước Pháp, báo rằng cha anh mới qua đời tại nhà dưỡng lão. Đã quá chậm để anh có thể làm được cái gì hơn việc thu xếp xây cất thêm một khu tại nhà dưỡng lão đó, và khu đó sẽ mang tên bố mẹ anh. Jill Castle Temple choáng ngợp bởi cái cảm giác tất cả những gì là tinh túy, sang trọng, đẹp đẽ nhất của thế giới đều đang tụ hội ở Cannes mà trong đó, Hollywood chỉ là một mà thôi. Còn có Paris, tất nhiên, còn có London, Rome, Madrit, Bonn, và có cả Moskva, cả Tokyo nữa. Đường như tất cả những người làm điện ảnh ở mọi xó xỉnh của cái quả đất này đều tụ hội lại nơi đây, với hành lý đáng kể nhất là những bộ phim, thứ hàng hoá mà họ đặt vào nó toàn bộ tình yêu, hy vọng của cuộc đời mình. Mọi khách sạn tại cái thành phố nghỉ mát nổi tiếng thế giới của miền Nam nước Pháp này đều hết phòng và các phòng đều chen chúc những người mà ở đây họ gọi nhau bằng cái tên chung: dân điện ảnh. Đủ các thành phần và ngôi bậc của cái giới đó. Từ dân chuyên nghiệp đến kẻ tay mơ, từ bậc lão làng đến lũ chấp chững. Và điểm chung nhất của họ, ngoài điện ảnh, là túi chặt căng tiền. Cannes không phải là chỗ chơi của người nghèo. Dù không đặt trước nhưng Toby cũng chẳng khó khăn gì để kiếm được lô phòng - chứ không chỉ một phòng - tại khách sạn danh tiếng Rex. Tối đầu anh và Jill cũng được chào đón nồng

niệt. Phóng viên cả tin lẫn ảnh, cả báo chữ, báo hình lẫn báo nói bám họ một bước không rời. Chưa bao giờ Jill được hưởng cái cảm giác ngất ngây của sự nổi tiếng đến vậy. Hơn cả những bữa tiệc chiêu đãi của Tổng thống, Nữ hoàng... Bởi ở đó chỉ là sự sang trọng, sự quyền quý và nếu có ai đó đưa tin thì cũng không khỏi có nhiều giới hạn. Còn ở đây, ở Liên hoan phim Cannes này thì không những chẳng có gì hạn chế mà còn là cả thế giới. Cả thế giới thấy nàng cười, nàng khoác tay Toby, nàng hồ hững gật đầu với sự sẵn đón của một đạo diễn danh tiếng. Vần vắn... Mỗi sáng nàng đều dành ít thời gian đọc báo, xem truyền hình và còn gì sung sướng hơn với cô gái Ba Lan nhập cư nghèo khó bằng việc tận mắt tận tai chứng kiến những gì thế giới chiêm ngưỡng và ngợi ca mình. Họ bảo nàng và Toby là cặp vợ chồng đẹp đôi nhất Hollywood xưa nay, là Vua và Hoàng hậu của cái thành phố thần tiên đó. Họ hỏi nàng, xin được biết ý nghĩ của nàng về mọi vấn đề, mọi chuyện, từ bánh mỳ Pháp có ngon hơn bánh mỳ Mỹ, nàng thích vang trắng hay vang đỏ đến tình hình chiến sự ở Việt Nam, vân vân... Còn có ai nhận ra đây chính là con nhỏ Josephine Czinski của thị trấn Odessa, Texas? Bộ phim có Toby đóng vai chính không được giải song Jill chưa kịp buồn thì đã lại vui đến quá mức khi biết tin anh sẽ được trao giải đặc biệt của Ban giám khảo bởi những đóng góp cho hai loại hình của nghệ thuật biểu diễn là sân khấu và điện ảnh. Buổi lễ được tổ chức ngay tại phòng tiệc lớn của khách sạn Rex. Và không đủ ghế cho khách, bởi đám người lên vào đã lên tới con số ngoài dự kiến. Jill ngồi cạnh Toby trên bục danh dự và trong suốt bữa tiệc nàng không thấy anh đụng tới món nào, dù đều rất ngon, mà anh thì vốn thích ăn ngon, lại ăn khỏe nữa. “Vui đến no cả bụng hay có chuyện gì thế anh?” Nàng ân cần hỏi. “Anh không thấy đói, và cũng không muốn ăn gì. Chỉ thấy đầu nhức quá, em ạ”. “Mai em sẽ từ chối hết, để mình được riêng cả ngày với nhau”. Làm sao riêng nổi với nhau khi nàng đã sắp xếp để Toby buổi sáng trả lời phỏng vấn các báo Paris Match và London Times, buổi trưa ăn nhẹ với đám truyền hình, rồi chiều cắt băng khánh thành, rồi tối... Khi dao đĩa đã được dọn hết đi, ông Thị trưởng thành phố Cannes bước lên bục danh dự nhìn về phía Toby và Jill rồi nói với quan khách. “Thưa các quý ông, các quý bà, thưa các vị khách quý. Tôi hân hạnh được thay mặt rất nhiều con người đáng kính trọng trong Ban tổ chức, Ban giám khảo Liên hoan phim Cannes để giới thiệu với quý vị một người mà tài năng và sự nghiệp đã khiến cho cả hành tinh chúng ta sống động lên bởi những tiếng cười do người ấy mang tới. Hôm nay, để bày tỏ tình yêu và lòng cảm tạ của chúng ta, tôi sung sướng được nhận vinh dự trao tấm huy chương đặc biệt này cho...” Ông ngừng lời, một tay giơ cao tấm huy chương, tay kia chỉ vào Toby, hơi cúi mình, giữa tiếng hoan hô của quan khách. “Toby Temple!” Ông xướng to cái tên. Cả phòng tiệc ồn ào đứng dậy. Riêng Toby vẫn ngồi im. “Đứng lên, anh!” Jin hơi sảng, nhưng chỉ đủ cho Toby nghe thấy. Anh nặng nhọc đứng lên, mặt tái mét, run rẩy bước từng bước tới micro, bỗng cười ngớ ngẩn rồi ngã sụm xuống, ngất luôn. *** Chiếc máy bay của không quân Pháp chở ngay Toby về Paris và người ta đưa ngay anh vào phòng cấp cứu đặc biệt của một bệnh viện Mỹ. Các bác sĩ hàng đầu của Pháp được mời ngay đến. Còn Jill thì vào nghỉ ở phòng riêng của y tá trưởng và trong suốt thời gian chờ đợi, nàng không ăn, chỉ thiếp đi chứ không là ngủ, và không trả lời bất cứ cú điện nào từ bất cứ đâu gọi tới. Toby phải qua khỏi, anh phải qua khỏi. Đây chỉ là một tai nạn nhỏ thôi. Toby sẽ qua khỏi! Chỉ duy nhất ý nghĩ ấy hiện hữu trong nàng. Rồi cũng đến lúc bác sỹ giám đốc bệnh viện gặp Jill. “Thưa bà Temple, bà là người gần gũi nhất nên theo tôi, cần biết chính xác nhất về tình trạng của ông nhà. Ông bị xuất huyết não, và rất nặng. Dù xác suất có là bao nhiêu phần trăm thì ông nhà cũng sẽ không bao giờ còn nói năng hoặc đi lại được”.

32. Chương 31 - Phần 01

Được phép vào phòng bệnh thăm chồng, Jill oà khóc khi thấy vẻ suy sụp đến thảm hại của anh. Chỉ cách một đêm mà nàng tưởng đã không nhận nổi ra Toby nữa. Anh nhảu nheo và héo úa, tựa như đã trút hết sức sống khỏi mình. Còn thì, nàng nhớ lời viên bác sỹ giám đốc nói, khủng khiếp quá, chân tay anh hầu như đã liệt và miệng chỉ ú ớ hoặc gầm gào song không thể thốt thành lời. Hơn tháng sau Jill mới đón được Toby ra viện để đưa anh về Mỹ. Khi hạ cánh xuống sân bay California, họ lại thấy nườm nượp những gương mặt cùng đám ba thứ đồ nghề quen thuộc của đội quân báo chí chờ sẵn. Vừa ngày nào đây còn là mơ ước là niềm kiêu hãnh của Jill thì nay nàng chỉ muốn họ, hoặc nàng, biến đi để khỏi phải thấy nhau nữa. Nhưng tránh sao nổi. Tin tức về Toby đã làm cả nước Mỹ rung động như xảy cơn địa chấn. Với đám báo chí, truyền hình, miếng mồi Toby bây giờ ngon không kém cái hồi anh làm thiên hạ nghiêng ngả vì cười.

Họ tìm mọi cách lọt vào nhà để hỏi han về anh, và nhất là để chụp được ảnh, ghi được hình anh. Tiền cả đây! Mà nhiều là khác. Bạn bè, dân cùng cánh làm ăn, Thống đốc nhiều bang và cả Tổng thống Mỹ đều gọi đến hoặc gửi điện thăm hỏi, ngày nào Jill cũng nhận được hàng xấp bưu ảnh của hàng vạn khán giả gửi tới, cầu mong Toby mau khoẻ để trở lại với sân khấu, với điện ảnh, với truyền hình... Nghĩa là về với những khán giả vẫn ngưỡng mộ anh, vẫn muốn anh làm họ cười và khóc ra nước mắt. Jill trào lộng khi đọc tất cả những bưu ảnh, điện tín ấy. Chỉ riêng những tấm giấy mời ngày trước nhan nhản thì bây giờ tịnh không xuất hiện, dù chỉ một chiếc. Và cũng không hề có một lời hay một hàng chữ nhắc đến nàng. Không một ai thăm hỏi nàng trông nom Toby có mệt không, có cần giúp đỡ gì không? Không một câu hỏi nàng có muốn ra ngoài dùng một bữa tối, uống một ly cà phê hay xem một bộ phim? Với Hollywood, nàng chết thật rồi. Còn Toby mới là đang ốm đau thôi. Anh sẽ khoẻ lại. Nàng cười nhạt. Họ nghĩ nửa đúng nửa sai. Toby sẽ khỏi và nàng sẽ không chết. Nàng mời bác sỹ riêng của Toby đến nhà. Eli Kaplan tới ngay, kéo theo hai bác sỹ đứng đầu nước Mỹ về não. Kết luận họ đưa ra không khác gì phán quyết của người bác sỹ giám đốc tại Paris. “Cái quan trọng chúng ta cần hiểu”, Kaplan nói, “là bộ não Toby vẫn nguyên vẹn, không một chút tổn thương nào. Nghĩa là vẫn có thể nghe và hiểu những gì người khác nói, song cơ quan phát âm thì đã bị tổn hại nên Toby không nói được thành lời”. “Như thế đến bao giờ? Cách chữa chạy hiệu quả nhất?” Kaplan không trả lời ngay được, nhưng cũng không thể lờ đi trước cái nhìn thúc bách của Jill. “Tôi không dám nói ra cái gì chắc chắn bây giờ, nhưng theo chúng tôi, hệ thống thần kinh của Toby đã bị huỷ hoại đến mức khó có thể cứu chữa được”. “Riêng điều này thì ông lại chắc chắn?” “Cũng không thể gọi là chắc chắn. Đây chỉ là về lý thuyết!” Nghĩa là vẫn còn chỗ cho phép màu. Jill mời một bác sỹ vật lý trị liệu đến nhà với hy vọng phục hồi cơ bắp cho Toby. Bước đầu là thể đã còn chuyện nói năng sẽ tính sau. Sáng sáng, ông ta đưa Toby xuống bể bơi, nắn bóp và cố gắng làm dần ra các gân, cơ trong khi anh cứ rũ rượi như cái xác trong làn nước ấm áp. Chuyện gân cốt chưa thấy tiến triển gì thì Jill đã sốt ruột mời tiếp “bác sỹ nói năng” tới và chiều nào nàng cũng phụ giúp ông ta chạy chữa cho Toby phát âm ra nổi một từ. Mấy tháng sau, cả mồm miệng lẫn chân tay Toby đều chẳng thấy nhúc nhích gì hết, nàng mời bác sỹ Kaplan đến. “Ông là bác sỹ riêng của Toby đã bao năm nay, chả lẽ cứ để anh ấy thế này sao. Ông phải làm gì đi chứ?” Bác sỹ Kaplan hướng về Jill cái nhìn tuyệt vọng. “Tôi rất tiếc, và tôi cũng đã nói với bà rằng chúng ta khó mà hy vọng được gì!” Vừa tiễn Kaplan ra khỏi cửa, Jill bỗng lên cơn đau đầu dữ dội. Sao nó lại cứ xuất hiện vào những lúc mà không cần có nó nàng cũng đủ khổ nỗi lắm rồi. Nàng lại đang có một dự định. Và cuộc đời nàng tồn tại hay không phụ thuộc hoàn toàn vào sự thành công hay thất bại của dự định này. Nàng vào với Toby. Anh đang trên giường, nằm ngửa, phần thân trên được kê khá cao, mắt mở trừng trừng nhưng không nhìn vào đâu cả. Thấy nàng, đôi mắt anh sáng lên một niềm vui khôn tả, dõi theo từng cử động khi nàng đi tới bên giường anh. Mỗi anh mấp máy rồi miệng anh eo gắt đến mức méo mó mà không thốt ra nổi một từ cho rõ nghĩa. Jill nghiêng rằng lại như để tự tăng thêm nghị lực cho mình khi nhớ lại lời bác sỹ Kaplan “bộ não Toby vẫn nguyên vẹn...” Jill ngồi xuống, cầm tay Toby áp lên mặt mình. “Anh yêu, nghe và nhớ những gì em sắp nói đây. Hãy tin rằng chiếc giường này không phải là nơi trú ngụ vĩnh viễn của anh. Anh sẽ rời khỏi nó, sẽ đi lại bước lên sân khấu và sẽ nói cười, cũng như sẽ nghe mọi người cười vì những gì anh nói”. Nàng ngừng lời, lau khô những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt tuy vẫn xinh đẹp nhưng đã không khỏi trở nên gầy guộc, rồi nhìn thẳng vào mắt Toby, vừa như cầu xin, vừa như ra lệnh. “Anh phải làm được như thế. Vì em, nhất định sẽ làm được như thế nhé, anh yêu”. Ngay hôm sau, Jill cho thôi việc tất cả: ba hộ lý vẫn thay nhau ngày đêm chăm sóc Toby, cả bác sỹ cơ bắp lẫn bác sỹ nói năng. Và cũng sẽ không bao giờ hỏi han gì bác sỹ Kaplan nữa. Nhưng vừa nghe tin nàng giải tán “đội ngũ y tế” đã được chính tay ông tuyển chọn, bác sỹ Kaplan vội chạy đến can. “Về hai bác sỹ thì tôi đồng ý nhưng hãy giữ lại ba hộ lý, Jill. Anh ấy cần được chăm sóc hai tư giờ mỗi ngày, và...”. Jill không để ông ta nói hết. “Tôi sẽ làm công việc của cả ba người đó!” Bác sỹ Kaplan vừa định tỏ thái độ phản đối thì Jill đã đứng dậy ra ý không muốn nghe nữa. “Tôi sẽ cho gọi ông khi tôi thấy cần, ông Kaplan”. *** Số phận bắt đầu thách thức Jill. Liệu nàng có khả năng biến được cái không thể mà các bác sỹ tâm cơ hàng đầu của hai cường quốc Mỹ và Pháp đã tuyên bố để trở thành cái có thể cho Toby? Nhắc anh khỏi giường để đặt vào xe đẩy, Jill suýt mất đà vì không thể ngờ anh nhẹ đến thế. Nàng đưa anh ra bể bơi, thả anh xuống nước và bắt đầu tập cho anh như bác sỹ vật lý trị liệu đã làm, nhưng khác hẳn về cường độ. Bác sỹ nhẹ nhàng trong từng động tác, từng lời động viên bao nhiêu thì Jill mạnh mẽ, cứng rắn và khe khắt bấy nhiêu. Nhiều lần Toby phải cố diễn đạt để nàng hiểu là anh đã quá mệt, muốn nghỉ ngơi đôi chút thì nàng vẫn bắt anh tập thêm, tập cố. Và đã không ít lần anh phát khóc trong câm nín: Buổi chiều là giờ tập nói. “A... a... a...” “E... e... e...” “Đầu phải, a chứ đầu phải e. Miệng há ra, Toby. A... aaa” “E... e... e...” “Ngu ẹ, nói lại đi. A... aaa. Bao giờ đứng thì mới được nghỉ”. Tối bữa, nàng xúc từng thìa cho anh ăn. Buổi tối nàng tắm rửa sạch sẽ rồi trần truồng

lên giường nằm cạnh anh, cầm bàn tay đã trở nên vô dụng của anh đặt lên vú nàng rồi lướt dần xuống và để yên nó thật lâu giữa hai đùi nàng. "Tất cả là của anh đấy, Toby. Em thèm anh quá chừng. Anh hãy khoẻ nhanh lên để hưởng thụ những gì của anh trên thân xác em, để đi vào trong em, để thấy em rên rỉ vì hạnh phúc..." Cứ thế, mỗi ngày mỗi giờ là mỗi cực hình với Jill. Nàng dậy rất sớm. Đời nàng, trừ việc tới phim trường, chưa có việc gì bắt nàng ngày ngày dậy sớm thế này. Mắt nhắm mắt mở, nàng cho nước chảy đầy bồn tắm và bắt tay vào việc đầu tiên là lau rửa người cho Toby. Mặc dù Jill đã cẩn thận bọc lót cho anh như với một đứa trẻ, nhưng vì không thể tự chủ nổi nên thỉnh thoảng người anh và cả chăn mền, quần áo vẫn bị dấy bẩn. Khi Toby đã sạch sẽ, nàng cạo mặt, chải đầu cho anh rồi nghiêng nghiêng đầu làm bộ ngắm nghía. Đẹp rồi, lên sàn diễn được rồi. Giá mà cái đám vẫn gửi thư từ điện tín thăm hỏi được thấy anh lúc này? Nhưng cũng không lâu nữa đâu, anh yêu nhỉ? Họ sẽ xô lấn, giẫm đạp nhau để được xem anh, thậm chí thấy anh. Các nguyên thủ, chính khách lại có vinh hạnh được tiếp đón anh. Muốn thế, chúng mình phải cố lên, anh yêu ạ". Xong màn trang điểm là màn ăn sáng. Jill rất chú trọng lựa chọn món ăn cho Toby, sao cho vừa ngon miệng lại vừa giúp anh nâng cao thể trạng. Nàng bón cho anh từng thìa nhỏ, dịu dàng nhưng kiên quyết bắt anh ăn hết những món nàng đã dọn ra, cũng như sau đó nàng sẽ bắt anh tập cho đủ những bài nàng đã định sẵn. "Anh đừng bao giờ quên mình đã và vẫn đang là Toby Temple", nàng ngân nga. "Và hàng triệu khán giả đã và vẫn ngưỡng mộ anh, đang mong anh xuất hiện trở lại. Anh không còn muốn nghe những tràng vỗ tay họ dành cho anh nữa sao. Vì em và vì họ, anh phải cố lên!". Rồi đến màn bể bơi... Rồi đến màn phát âm... Rồi đêm xuống, chấm dứt cho một ngày khổ sai để bắt đầu ngày khổ sai mới. Ngày vẫn nối ngày, và mỗi ngày Jill lại bắt Toby tập luyện nhiều hơn lên, căng nặng hơn lên, song Toby có khá hơn lên hay không thì chưa biết, chỉ biết chính nàng mỗi lúc càng tỏ ra nóng nảy, thiếu tự chủ hơn. Không ít lần, khi cảm thấy Toby chán nản, nàng đã tát vào mặt anh và hung dữ hét lên. "Làm đi anh sẽ làm được, anh nhất định sẽ khỏi?" Sức nàng đang cạn kiệt dần, nàng biết. Ngày thì tất bật cả mồm miệng lẫn chân tay, đêm thì không ngủ nổi bởi mùi hôi thoát ra từ Toby, và cũng bởi những hình ảnh đẹp đẽ của những ngày hạnh phúc bên anh, như một cuốn phim, cứ liên tục hiện lên trong nàng. Nào tấm hình chụp chung với Nữ hoàng Anh, nào Tổng thống Mỹ nâng ly chúc sức khoẻ, nào một rừng micro chìa vào nàng tại Liên hoan phim Cannes, rồi hơn một rừng cánh tay chìa ra những tờ giấy xin chữ ký... Và nào... nào Toby gục ngã, nào aaa... eee... aaa... eee. Lại còn cơn đau đầu nữa. Nó xuất hiện nhiều hơn, bắt thường hơn, cả khi nàng đang ngủ, và tất nhiên, ngày càng khó chịu hơn. Nhưng đó là việc của cá nhân nàng nên cứ để lại đấy, dính dáng gì đâu đến Toby mà phải vội vàng. Có lá thư của bác sỹ Kaplan nhét qua khe cửa bảo nàng cần gì cứ gọi cho ông. Nàng chỉ cần Toby thì ông đã bó tay rồi. Ngày qua tuần, tuần qua tháng, vẫn chỉ có nàng với Toby trong một thế giới chỉ có những vật lộn độn đau, kiếm hoài không ra một nụ cười, niềm an ủi duy nhất chỉ là chút hy vọng mong manh và xa lắc. Tệ hại hơn nữa là cứ ăn uống xong xuôi mà thấy Jill bước tới với vẻ nghiêm khắc là Toby lại giàn giụa nước mắt vì biết đã đến giờ khổ luyện. Mỗi ngày, sự âu yếm, nương nhẹ của Jill càng ít dần đi để thay vào đó là sự ép buộc đến mức tàn nhẫn. Nàng ép đôi chân bất lực của anh phải cử động, ép cái cơ quan phát âm vô dụng của anh phải thốt ra những âm thanh rõ nghĩa, dựng đứng anh dậy rồi vừa giữ cho anh khỏi ngã vừa kéo chân nọ nhích tiếp chân kia như đứa trẻ tập đi trong khi anh chỉ muốn lăn quay ra đất cho rồi. Nàng chẳng còn nghĩ gì đến mình nữa. Đôi mắt trở ra trên gương mặt hốc hác, tóc tai bù rối, váy áo nhàu nhĩ và bẩn thỉu. Kệ hết, nàng chỉ nghĩ đến Toby. Ngày rồi đêm, tuần rồi tháng, nàng chỉ nghĩ cho Toby, làm cho Toby. Hôm sau là bản sao của hôm trước, ngày tới chẳng khác gì ngày qua. Cứ thế. Và nàng chấp nhận cứ thế. Nàng mua cho Toby chiếc xe tập đi, buộc như trói hai tay anh vào đó, giữ cho anh khỏi ngã rồi từ từ cho xe di chuyển, mặc kệ anh bước hay lết chân theo. Trông nàng và anh như hai kẻ say sưa vô độ đang trong một vũ điệu ma quái. Cái nàng buộc phải giữ cho mình là miếng ăn và giấc ngủ, bởi nếu không nàng cũng không còn hơi sức đâu mà nghĩ mà lo cho Toby nữa. Vì vậy, nàng phải buộc phải ngủ riêng phòng để đêm đêm khỏi thức dậy bởi những tiếng động và mùi hôi do cơ quan bài tiết của Toby gây ra. Rồi một đêm, nàng trần trọc tới gần sáng mới thiếp ngủ để rồi choàng tỉnh khi đã quá trưa. Toby, Toby của nàng vậy là từ sáng tới giờ chưa được lau rửa, ăn uống... chắc vẫn nằm bệt tại chỗ và đang hốt hoảng. Nàng vùng dậy nhưng bỗng giật mình vì không sao nhấc người lên nổi và cùng lúc như đã rình nấp chờ đợi từ đâu đó, sự nhúc nhích, rã rời, kiệt quệ cùng lúc ập đến ghim chặt nàng xuống giường. Nhưng trên hết là cảm giác tuyệt vọng bao trùm. Nàng nằm đó, biết là mình thua rồi, phải đầu hàng rồi, mọi khổ ải nàng chịu và bắt Toby phải chịu đã uống phí hết rồi: Thế là hết. Không chỉ cơ thể Toby đã phản bội anh mà nàng cũng đã bị chính cơ thể mình phản bội. Chợt nàng nghe có tiếng động ở cửa phòng. Nghiêng đầu nhìn ra, nàng tròn mắt khi thấy Toby đang bám vào chiếc xe tập đi nhích từng bước về phía nàng, miệng méo xệch như đang cố phát ra tiếng gọi "Jill... Jill..." Nàng oà khóc. Từ hôm ấy, không gì trì hoãn nổi những buổi tập của họ

nữa. Cũng không sợ ép buộc nào của Jill khiến Toby hoặc ứa nước mắt, hoặc kêu đau, hoặc thậm chí nhắm mắt nữa. Anh chấp nhận chẳng những tự nguyện mà còn vui vẻ. Nàng là vị nữ thánh mà anh đã yêu và đang tôn thờ. Bây giờ thì Toby tin chắc là mình sẽ qua khỏi. Jill, tất nhiên, còn tin hơn. Bây giờ họ là một linh hồn, một mục đích trong hai cơ thể. Họ đã cùng nhau trải qua tất cả; vinh quang lẫn khổ nhục, và đã không rời xa nhau. Họ còn thể sống vì cái gì khác hơn là sống cho nhau! *** Nhìn bữa ăn Jill dọn ra cho Toby tưởng như anh đã được nàng chuyển sang chế độ an dưỡng. Thực ra là nàng chỉ chú trọng hơn vào phần này chứ không hề giảm bớt cường độ tập luyện. Và Toby cứ rầm rập tuân theo, ăn hết những gì Jill bảo phải ăn, tập trọn những gì Jill bảo phải tập. Anh đã tự xoa bóp được cho mình, ở những chỗ ngón tay có thể với tới. Còn lại là của Jill. Anh tắm nắng, đi bộ ngoài sân, trong nhà, lên xuống cầu thang... Thoạt tiên anh còn dùng xe tập, sau đó dùng gậy và cuối cùng Jill mua cho anh cả chục chiếc gậy đặt rải rác khắp nhà để anh có thể được trợ giúp bất kỳ lúc nào, khi anh không thể chỉ đi bằng hai chân được nữa. Hôm đầu tiên Toby ném chiếc gậy để tự đi khoảng chục bước, họ đã chúc mừng nhau bằng bữa tiệc dưới ánh nến trong phòng ngủ. Còn cái ngày họ phạt phòng chờ đợi cũng đã đến: Sự xuất hiện trở lại của Toby. Jill gọi điện cho bác sỹ Kaplan. Ông ta reo lên. “Tôi hoảng quá. Sao gọi điện mà chẳng thấy cô nhắc máy, gửi thư thì không thấy hồi âm, anh ấy...” Jill ngắt cái câu mà nàng biết là khó hỏi ấy. “Ông đến mà tận mắt chứng kiến, Eli”. Tất nhiên là bác sỹ Kaplan không thể tin vào mắt mình ở cái nhìn đầu tiên, miệng ông cứ há ra, lắp bắp. “Không tin nổi, không thể tin nổi. Thực sự Chúa đã ban phép màu”. “Đúng vậy”. Jill đồng ý ngay. Nàng chỉ không nói thêm rằng phép màu thì có đấy nhưng khi Chúa còn bận ở một nơi khác thì tốt nhất là ta nên tự tạo ra nó. “Nhiều người vẫn gọi cho tôi hỏi thăm Toby. Rõ ràng là họ cũng giống tôi, không được cô nhắc máy trả lời. Clifton Lawrence này, Sam Winters này. Riêng Sam hầu như tuần nào cũng hỏi”. Jill vứt ngay Clifton ra khỏi đầu. Còn Sam Winters? Tại sao nàng không nghĩ ra mà mời Sam hôm nay cùng đến với Kaplan nhỉ. Phải, chỉ có Sam mới cho thế giới biết, một cách nhanh chóng, Toby vẫn là siêu sao điện ảnh cũng như Toby với nàng vẫn là Vua và Hoàng hậu của Hollywood. Ngay hôm sau Jill gọi cho Sam Winters, hỏi anh có thể ghé qua thăm Toby? Sam nhận lời, và thấy Jill ra đón, anh đã cố lắm mới không để lộ ra vẻ kinh ngạc khi nom nàng già đi tới cả chục tuổi với thân hình gầy guộc, mặt mũi nhăn nheo và đôi mắt sâu hoắm. “Cám ơn anh tới thăm, Sam. Toby hẳn sẽ rất vui được gặp anh”. Nàng nói.

33. Chương 31 - Phần 02

Sam còn phải sưng sốt lần nữa khi anh cứ nghĩ sẽ gặp con bệnh Toby nhăn nhúm chờ chết trên giường chứ không phải là người đàn ông rầm rập, tươi tỉnh đang nằm bên bể bơi nhấm nháp ly nước bưởi. Thấy Sam bước tới, Toby đứng dậy, chậm nhưng vững chãi, đưa tay ra. Trông Toby tựa như... tựa như... khoẻ mạnh và tươi tỉnh như chưa bao giờ Sam được thấy, tựa như.. có một sự trao đổi qua lại, bao sức sống từ Jill đã chạy sang Toby để đổi lấy bệnh tật của Toby về mình. “Kìa Sam, lâu lắm chúng mình mới gặp nhau. Tôi nghĩ là anh khoẻ?” Toby nói chậm nhưng rõ ràng và giọng vẫn khoẻ, vẫn vang. Không hề thấy một biểu hiện nào của chứng thương tổn thần kinh mà cánh báo chí đã công bố khắp cả thế giới. Vẫn nguyên gương mặt ngây thơ và đôi mắt xanh ngơ ngác ấy. Sam ôm chầm lấy Toby, mừng rỡ. “Ôn Chúa, anh làm chúng tôi hoảng quá”. Lại là Toby ngày nào rồi, khi anh cười nhăn nhó và nói. “Có hai ta với nhau, anh đừng kêu tôi là Chúa”. Sam nghiêng ngó Toby thêm lát nữa, chép miệng. “Mẹ kiếp, lại còn trẻ ra mới lạ chứ. Thế mà Hollywood đang định lo tang ma lo anh đấy. Thật kỳ diệu cho nền y học ngày nay...” Toby cướp lời. “Chẳng có y học, y tế hay y bác sĩ nào ở đây cả”. Anh quay nhìn Jill với vẻ thành kính. “Chỉ có Jill thôi. Một mình Jill với trái tim và đôi tay nàng. Nghĩa đen đấy, Sam ạ. Jill đã đuổi hết mọi người đi để tự tay làm mọi việc cho tôi và khiến tôi được như anh đang thấy đây”. Sam không để lộ vẻ bối rối. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng Jill thuộc tí phụ nữ quên mình vì người khác, dù người đó là Vua Hải Toby. Có lẽ anh đã sai. “Anh có dự định gì chưa. Chắc phải nghỉ ngơi ít lâu nữa?” Anh hỏi cho có chuyện. Jill chen vào. “Toby đang thêm được làm việc. Tài giỏi như anh ấy mà không được làm gì thì chịu sao nổi”. “Jill nói đúng đấy, Sam. Tôi sốt ruột lắm rồi”. “Pan-Pacific hẳn đâu thiếu việc cho một người như Toby?” Jill đánh tiếng. Rồi cả vợ lẫn chồng đều nhìn vào Sam, chờ đợi. Anh thực không muốn làm họ phật ý nhưng cũng không hề muốn mình ôm ấp một ảo vọng. Ai dám làm phim với một diễn viên không có bảo hiểm, mà với Toby, hỏi công ty nào dám nhận bảo đảm cho anh. “Ngay bây giờ Hãng chưa vào phim nào, nhưng

tôi sẽ nhớ đến anh, khi có phim”. “Anh sợ, đúng không?” Jill như đọc được ý nghĩ của Sam. “Tất nhiên cô đã nói sai”. Sam đáp, nhưng anh biết họ không tin vào cái điều họ vừa nghe. Chẳng cứ gì Sam, cả Hãng phim nào của Hollywood dám đụng đến Toby lúc này. *** Trong phòng ngủ, Toby và Jill đang theo dõi một tay hài trẻ biểu diễn trên truyền hình. Toby nhăn mặt. “Thế này mà gọi là hài ư? Mẹ kiếp, giá như lại có được chương trình truyền hình của riêng mình. Có lẽ phải kiếm một đại lý em ạ”. “Không, em không cho kẻ nào được phép bóc lột anh nữa. Anh là Toby Temple chứ đâu phải là kẻ đi xin việc. Họ sẽ phải tìm đến anh”. Toby cười buồn. “Ngoài anh và em tìm đến nhau, còn ai dám tìm đến chúng ta nữa?” “Họ sẽ tìm, khi họ đã được thấy anh bây giờ còn tươi tắn, mạnh khỏe hơn cả trước. Ta phải làm một cái gì cho họ thấy”. “Anh chụp ảnh khoả thân rồi gửi tới các tạp chí chẳng?” Jill đang nghĩ gì đó nên không hưởng ứng câu đùa của anh. Rồi nàng kêu lên. “Đây rồi. Độc diễn, anh yêu. Ta hãy làm một chương trình độc diễn. Bảo đảm với anh là cả Hollywood sẽ có mặt. Rồi họ sẽ tới tấp gõ cửa nhà mình”. Jill nói đúng. Đúng hết. Cả Hollywood kéo đến không phải để xem Toby biểu diễn mà để thấy Toby còn sống “nom như thế nào”. Vé bán hết từ mấy hôm trước mà số người cần mua cứ ngày một tăng lên. Jill thăm tiếc. Lẽ ra phải tìm một rạp có số ghế nhiều gấp đôi cái rạp mà nàng đã chọn. Cũng là Jill chăm lo cho chương trình biểu diễn. Nàng tới gặp O’Hanlon cùng Rainger và Hai tay ấy đã viết một màn độc thoại về việc Hollywood đang lo đám tang cho Toby thì anh lại chăm chăm lo việc bán sao cho hết vé đêm biểu diễn của mình, khiến cho bao người không biết nên đi xem Toby ở đâu Jill còn đến gặp nhóm nhạc đã từng ba lần đoạt giải Academy chưa hề sáng tác cho riêng ai nhưng rồi cũng nhận lời khi nghe Jill kể. “Toby cứ khẳng khẳng bảo chỉ các anh mới là những nhạc sĩ thể hiện được...” Còn Dick Landryn thì bay từ London qua để đạo diễn chương trình. Chuẩn bị kỹ càng như thế nhưng Jill biết, đêm diễn thành công hay thất bại là phụ thuộc hoàn toàn vào một Toby, vì chỉ có mình anh đứng trên sân khấu, mình anh đối mặt với rừng khán giả. Chương trình độc diễn mà. Cuối cùng, đèn trong rạp cũng tắt đi, đèn sân khấu cũng bật sáng, màn cũng đã kéo lên và Toby cũng đã bước ra. Nhìn dáng đi mạnh mẽ và nụ cười tinh quái trên gương mặt ngây thơ quen thuộc của Toby, toàn bộ người xem im ắng trong chốc lát rồi bỗng vụt đứng dậy reo hò khiến cả rạp rung chuyển. Toby cúi mình chào, đợi đến mấy phút cho yên tĩnh trở lại mới làm vẻ ngây ngô hỏi. “Như thế mà kêu bằng nồng nhiệt chào đón ư?” Tất cả cười ầm. Anh lại nghe thấy tiếng cười của khán giả rồi. Hôm sau, tờ Variete viết rằng. “Hàng trăm người kéo nhau đến để chôn cất Toby rồi ngồi lại tung hô anh bởi đã bị anh chinh phục hoàn toàn. Chưa nghệ sỹ nào có được sức hút lớn như con người có một không hai này. Một buổi tối chỉ có tiếng cười và tiếng vỗ tay. Những ai may mắn được tận mắt chứng kiến sẽ không thể quên nổi...”. Còn tờ Hollywood Reporte thì thật là ý nhị. “Khán giả tới rạp để thấy ngôi sao lớn của họ trở lại nhưng Toby Temple đã cho thấy rằng anh chưa hề đi đâu”. Còn nhiều lời ca ngợi trên nhiều tờ báo nữa. Và điện thoại nhà Toby lại liên tục đổ chuông, hòm thư lại đầy ắp những giấy mời, thư yêu cầu ký kết hợp đồng biểu diễn... Họ tới tấp gõ cửa nhà anh. Jill đã đứng như mẹ anh từng đứng vậy. Toby lại có mặt trên sân khấu lớn của các thành phố lớn trên toàn nước Mỹ. Nào Chicago, Washington, New York, nào Texas, Boston... và tới đâu anh cũng được hoan nghênh hơn, được khán giả trông ngóng hơn, bởi ngoài sự ngưỡng mộ họ còn thêm cái sự tò mò về hình ảnh mới của Vua Hài. Theo đà ăn khách, những bộ phim cũ do anh đóng vai chính được mang ra trình chiếu bằng hết. Ngay các đài truyền hình cũng nghĩ ra trò phát lại các chương trình tạp kỹ của anh. Rồi còn búp bê, trò chơi, sách tiểu lâm đến cả áo phông, quần đùi... miễn mang nhãn hiệu Toby Temple là lập tức bán chạy. Rồi các quảng cáo cho xà phòng, cà phê, rượu, thuốc lá và thuốc đánh răng... kể cả cây gậy tập đi, hoặc còn gọi là can, là ba-toong gì đó, cho người già... Rồi anh xuất hiện trong một phim ca nhạc của Hãng MGM. Rồi anh ký hợp đồng với các chương trình tạp kỹ lớn. Rồi xuất hiện trong chương trình Làm quen với Toby hàng tuần trên truyền hình. Rồi vân vân và vân vân... Rồi lại tiệc tùng chiêu đãi, cắt băng khánh thành, khai trương nhà hàng... Nghĩa là tất cả lại lặp lại y hệt như trước cái ngày đen tối ở Cannes ấy. Như cái ngày đen tối ấy chỉ là một trong vô vàn chuyện vui của Toby vẫn kể ra cho khán giả cười. Có khác một chút. Đó là sự ngưỡng mộ không chỉ còn dành riêng cho một Toby nữa. Bây giờ luôn có Jill kèm theo. Ai nhớ thì thôi, ai quên, Toby sẽ khéo léo nhắc bằng cách chỉ vào Jill mà nói rằng nếu không có nàng thì sẽ không thể có cuộc gặp gỡ này. Còn bất kỳ khi nào có dịp, dù Jill ở hay không ở bên, anh đều kể lại cuộc chiến đấu của nàng với căn bệnh mà các chuyên gia y tế hàng đầu đã tuyên bố bó tay. Báo chí xúng tưng đó là chuyện tình thế kỷ. Tạp chí Time in ảnh họ lên trang bìa cùng với bài viết ở trang trong đại ý rằng không ngôn từ nào đủ để ngợi ca Jill. *** Ký xong cái hợp đồng năm triệu đôla với Hãng truyền hình, Jill bảo Toby. “Đang là giữa tháng Sáu mà tháng Chín chương trình này mới bắt đầu, mình đi đâu nghỉ ngơi mấy tháng cho anh khỏe lên mà vào công việc mới nhé. Em bắt đầu sợ cái sự bận rộn của anh rồi”. Anh ôm vợ vào lòng, hôn nhẹ lên trán, thăm thì. “Mình bị nhốt trong nhà quá lâu, anh thèm được hoạt động quá. Anh chẳng biết nói năng cái gì cho ra hồn trừ

ba cái chuyện hài hước, châm chọc. Nhưng anh thực sự muốn em biết rằng cuộc đời anh chỉ đáng sống từ ngày gặp em". Rồi anh vùi mặt vào tóc nàng để giấu đi những giọt nước mắt. Cuối cùng Toby cũng thu xếp thành công chuyến lưu diễn châu Âu chỉ với chương trình độc diễn của anh. London, Paris, Rome và kết thúc bằng cái hợp đồng gây ấn tượng nhất: Moskva. *** Hôm ấy trời rất đẹp. Toby mời khoảng chục vị khách trong đó có Sam Winters và Hai tay ấy lên chiếc du thuyền mang tên Jill chạy theo hướng Cataha. Từ sau đêm độc diễn ra mắt, O'Hanlon và Rainger, tức Hai tay ấy, lại được Jill trọng dụng và nàng mời họ viết tiết mục chính cho chương trình truyền hình mới của Toby. Khách khứa đang ngồi ở sa lông tán gẫu. Không thấy Toby trong đó, Jill bước lên boong và bắt gặp anh đang tựa vào lan can, mắt nhìn ra xa. "Anh vẫn ổn chứ?" Nàng hỏi. "Anh nhìn biển, em yêu". "Và thấy đẹp?" Anh gật đầu. "Rất đẹp" Rồi bỗng rùng mình. "Song lúc gặp cá mập? Anh sợ nước lắm. Anh không muốn chết. Anh sợ tất cả những gì mênh mông. Giữa những con người, anh là người nổi tiếng nhưng còn ở cái chỗ mênh mông ấy... làm gì có khán giả, làm gì có tiếng cười". Câu lạc bộ Friars mở tiệc mà khách mời danh dự là Toby Temple và Jill Castle. Hai người được mời ngồi trên bục cao cùng Sam Winters và chủ tịch Hãng truyền hình đã ký cái hợp đồng năm triệu đôla với Toby, còn có thêm vài danh hài cũng được mời ngồi trên đó nữa. Người dẫn chương trình của bữa tiệc mời Jill đứng lên chào quan khách. Và toàn thể quan khách đứng dậy hoan hô nàng. Jill như nở từng khúc ruột. Người ta đang hoan hô nàng, chính nàng, chứ không phải hoan hô Toby và người vợ của Toby. Dẫn chương trình là người phụ trách mục Đối thoại với khán giả truyền hình phát sóng mỗi ngày. Ông ta nói. "Tôi không thể nói hết được sự vui mừng của mình khi tóm được Toby ở đây, bởi nếu không, chúng ta sẽ phải mở tiệc ở Forest Lawn". Có tiếng cười khúc khích. "Hãy tin tôi, lạy Chúa, đồ ăn ở đây phát khiếp lên được. Các vị đã thưởng thức chưa? Thực đơn của họ là các món ăn thừa của bữa tối hôm trước". Quan khách cười âm. Ông ta hướng về phía Toby. "Chúng tôi, và hàng triệu người nữa, thực sự yêu mến anh và tự hào về anh. Chúng tôi cũng đã biết ngành khoa học đã xin anh hiến một phần cơ thể cho họ và họ sẽ trưng bày nó trong một bình thủy tinh tại Y khoa Harvard. Anh chấp nhận ngay" chúng tôi cũng đã biết. Vấn đề là ngành khoa học đã không kiếm đâu ra chiếc bình đủ lớn để chứa nó". Quan khách cười ngặt nghẽo. Trên chiếc bàn kê ở góc xa nhất, gần nhà bếp, ngồi lẫn với mấy người xem ra không vai vế gì và không ai quen biết ai, là Clifton Lawrence. Phải nài ép đám bạn bè cũ Clifton mới có được cái chỗ ngồi khốn khổ này. Từ ngày bị Toby từ chối cộng tác, Clifton không thể kiếm nổi một việc gì cho ra việc. Sau những thất bại liên tiếp với các hãng đại lý cả lớn lẫn nhỏ, cuối cùng ông phải nhận công việc thư ký lĩnh lương hàng tuần cho một đại lý mới khai trương. Bây giờ thì tiền lương một tuần của ông cũng không bằng món tiền ông đã từng xài một tối ở nhà hàng Bistro ngày nào. Clifton khó mà quên được ngày đầu nhận việc ở cái chỗ mới khai trương đó. Sếp của ông là ba gã trẻ ranh, chưa gã nào sống đến ba chục năm trên cái cõi đời này. Vậy mà có hai gã cũng đã râu ria xồm xoàm, và cả ba đều quần bò, áo phông với giấy thể thao không tất. Tuy đều là các ông chủ trả lương cho Clifton nhưng họ đều gọi lúc thì ông bố, lúc lại ông khố khiến Clifton không khỏi chạnh lòng mà nhớ lại cái Hollywood này đã từng tôn vinh ông thế nào, đã lễ phép với ông ra sao... Người đại lý lừng lẫy về cả tài lẫn tiền trước kia nay là ông già sống trong đau buồn, vì cuộc sống thực sự của ông đã đi theo Toby Temple, và vì ông không nguôi nghĩ về những ngày tươi vui đã qua ấy. Tất nhiên, nghĩ nhiều nhất là về Jill Castle. Ông buộc tội nàng, chỉ mình nàng thôi, về những đau buồn ông phải gánh chịu hôm nay, chẳng may may trách cứ Toby. Ông biết Toby không phải con người vong ơn bội nghĩa, chỉ vì quá yêu nên anh đã nghe theo lời xúc xầm của con điểm ấy. Ông sẽ phải trả mối thù này. Đúng lúc Toby được hoan hô rầm rộ, Clifton nghe một gã ngồi cùng bàn ông nói. "Thằng con hoang số đỏ thật. Giá mà tôi cũng được nhét con cu của mình vào mồm vợ nó. Cô ả có rất nhiều trò mê ly trên giường". "Sao mày biết?". Gã ngồi bên hỏi với vẻ khích bác. "Tao vừa xem hôm trước ở rạp Heo Nái. Cô ả chơi vai chính mới chúa. Mẹ kiếp, tao tưởng ả mút cả lòng ruột gã Mehico ra". Cổ gằng lăm Clifton mới nói ra được thành lời. Nước bọt biến đi đâu hết cả. "Anh có chắc... có chắc là Jill Castle không?" "Chắc như tôi đang là tôi đây này. Chỉ cái tên là không phải. Josephine gì đó..." Rồi gã bỗng chăm chú nhìn ông, giặt giọng hỏi. "Thế ông có phải là Clifton Lawrence không?" Hollywood nói riêng và Los Angeles nói chung không phải chỗ nào cũng đẹp như trên phim. Nó cũng lăm lăm ổ toilet, nhiều hắc điếm và cả không ít những rạp chiếu phim mà chỉ những kẻ bệnh hoạn tình dục mới năng lui tới. Heo Nái là một trong số đó. Phòng chiếu rộng và tối. Khi đã quen mắt, Clifton thấy iác đác có vài chục người xem, cả đàn ông lẫn đàn bà, và nếu là một cặp thì thường là người đàn bà ngồi lên lòng, úp mặt vào người đàn ông, lưng quay về màn ảnh, cứ nhấp nhồm, nhấp nhồm. Bây giờ, mọi tâm trí Clifton đều hướng lên màn ảnh, xét nét từng khuôn mặt của các nữ diễn viên. Bộ phim kể chuyện một giáo sư đại học còn trẻ hằng đêm len đưa các nữ sinh viên vào buồng mình để thực hiện chương trình dạy thêm-học thêm mà nhà trường không đặt ra. Các nữ sinh đều rất trẻ, đẹp, nở nang và đều tỏ ra thông thạo bài vở. Kết thúc

giờ học, bao giờ cả thầy lẫn trò cũng đều thoả mãn ra mặt. Phim hết. Chưa thấy Jill đâu cả. Nhưng rạp vẫn tối om. Chắc chưa hết chương trình. Đúng vậy. Màn ảnh lại sáng lên. Bộ phim tiếp theo bắt đầu. Và Clifton rùng mình khi thấy Jill Castle trần truồng xuất hiện với vẻ đẹp rực rỡ, phô trương chứ không đầm thắm như bây giờ. Chính xác là Jill rồi! Dù cảm giận nhưng Clifton cũng không khỏi thèm thuồng trước những biểu hiện của Jill trong phim. Người ông lâng lâng trong cảm giác đặc thăng. “Con diêm, mày chết rồi!”. Ông lẩm bẩm khi thấy cái tên Josephine Czinski hiện ra trên màn ảnh. Clifton đi vào phòng máy: Người thợ chiếu phim hé cửa khi nghe thấy tiếng gõ và nói ngay. “Khu vực cấm, ông bạn. Gõ nhầm cửa rồi”. “Tôi muốn mua bản sao của cuốn phim vừa chiếu”, Clifton không úp mở gì. “Đây đâu phải cửa hàng, ông bạn. Đã bảo gõ nhầm rồi mà”. “Một trăm đôla một bản sao. Và chỉ tôi với anh biết”. Anh ta định sắp cửa lại. “Hai trăm”. Anh ta nhìn vào mắt Clifton. Một cái nhìn chờ đợi “Ba trăm”. “Tiền mặt?” “Chính xác!” *** Mấy hôm sau, Clifton mang cuốn phim đến nhà Toby. Phim đâu, ông khắp khắp nghĩ, một trái bom thì đúng hơn. Chắc chắn diễn viên Jill Castle, hay con diêm Josephine Czinski, hay bà Temple sẽ tan như xác pháo. Một người đàn ông ra mở cửa. “Vào thưa ông Temple là có ông Clifton muốn gặp. Chuyện về bà Jill Castle”. Ông nói như ra lệnh. “Thưa ngài, ông Temple hiện không có ở đây”. “Đưa tôi vào phòng khách. Tôi sẽ chờ”. “Tôi e là không được, thưa ngài. Sáng nay ông bà Temple đã lên đường sang châu Âu”.

34. Chương 32

Thật khó mà tin một người vừa qua được cái chết lại có thể thành công đến như vậy trên những sân khấu lớn của châu Âu. Vậy mà đó vẫn là sự thật đối với Toby. Hai tiếng đồng hồ trước giờ sân khấu Palladium mở màn, mấy con phố quanh đó đều tắc nghẽn bởi dòng người xô đẩy, chen lấn, chờ đợi để được thấy mặt cặp vợ chồng nổi tiếng Toby và Jill, khiến cảnh sát đành phải ra tay dàn xếp để lấy lối cho các thành viên của Hoàng gia Anh tới dự. Đúng tám giờ, Toby tươi cười bước ra sân khấu. Anh đã không phụ lòng chờ đợi của mọi người. Vẫn bằng vẻ ngây thơ đến mức tội nghiệp, anh ngơ ngác hỏi tại sao một cường quốc như Anh lại được điều hành bởi một chính phủ mang nặng thói bảo thủ và những thói quen dài các rườm đến thế. Và tại sao cái chính phủ đó còn nhận điều hành thêm một quốc gia nữa ở châu Phi? Những công dân Anh quốc ngồi xem, cả các thành viên Hoàng gia nữa, đều cười thoải mái, bởi ai cũng biết Toby Temple không ác ý hoặc ám chỉ gì ngoài mục đích hài hước của mình. Toby luôn yêu mến khán giả. Cũng như khán giả luôn yêu quý anh. Đến Paris, họ được ngụ tại dinh thự của Tổng thống, đi lại có xe cảnh sát hộ còi dẫn đường. Báo chí, truyền hình liên tục in ảnh, đăng bài, phát sóng về họ và khi họ xuất hiện cảnh sát lại phải huy động thêm lực lượng để kiểm chế đám đông tràn tới nhìn ngắm, xin chữ ký, chạm tay vào họ và hạnh phúc thay cho kẻ nào giắt được một thứ gì đó trên người họ, dù là vài ba sợi tóc của Jill hay chiếc khuy áo vét của Toby. Và ở đâu cũng vậy, đều không ngớt vang lên câu nói như một khẩu hiệu. “Toby... chúng tôi yêu anh?” “Toby... chúng tôi muốn anh?” Dù được cảnh sát gắng sức che chắn nhưng đã hơn một lần Toby và Jill suýt bị đám đông chen bẹp hoặc tách đôi họ ra. Toby vẫn chỉ cười còn Jill lại càng không sợ, bởi nàng coi đó là sự thể hiện ở mức độ cao lòng yêu quý và ngưỡng mộ của dân chúng với Toby, và với nàng. Chính nàng chứ không phải ai khác, đã trả Toby về cho họ và nàng xứng đáng nhận sự ngưỡng mộ cùng lòng kính trọng của họ dành cho. Thủ đô cuối cùng trong chuyến lưu diễn châu Âu của họ là Moskva. Tháng Sáu, thủ đô Liên bang Xô-viết thật đẹp, như trong một câu chuyện thần tiên. Đường phố tràn ngập dân sở tại và khách du lịch đi dạo tận hưởng cái không khí tuyệt vời của khoảnh khắc ấm áp nơi xứ lạnh này. Du lịch đang vào mùa. Khách nước ngoài đến Liên Xô đều do một công ty của Nhà nước đứng ra lo liệu, từ việc thuê khách sạn, việc đi lại đến việc tham quan... Riêng Toby và Jill được coi là khách đặc biệt nên cũng được hưởng những ưu đãi đặc biệt ở đẳng cấp chính phủ trong mọi tiếp đón, sinh hoạt. Yuri Romanovitch, một sĩ quan cấp tướng có chức vụ cao trong Đảng cầm quyền đến tận khách sạn chào mừng họ. “Liên Xô không nhập nhiều phim Mỹ để chiếu nhưng riêng những phim có ông đóng vai chính thì vẫn thường được chiếu tại đây. Người nước chúng tôi cho rằng siêu sao là sản phẩm chung của nhân loại. Riêng nó không có biên giới”. Toby được sắp xếp biểu diễn ba đêm tại Bolshoi, nhà hát danh tiếng nhất Moskva. Đêm khai diễn, Jill như bị vùi trong những bó hoa tặng, bị vùi sâu hơn trong những tiếng vỗ tay và tiếng hô “Jill... Jill” tưởng không bao giờ dứt. Xen giữa những đêm diễn là những cuộc tham quan do đích thân tướng Romanovitch tổ chức và hướng dẫn. Họ được đưa tới những nơi nổi tiếng của Moskva như công viên

Gorky, nhà thờ Thánh Rasil, rạp xiếc Trung ương, được mời ăn món trứng cá vàng gọi tên là Zakushki, ngon nhất trong các loại trứng cá và loại patê Pashteet có vỏ cứng bọc ngoài, ngon chưa từng thấy. Rồi lại tham quan bảo tàng nghệ thuật Pushkin, lăng Lênin và cửa hàng dành cho trẻ em Detski Mir. Họ được đưa tới những nơi mà phần lớn vẫn là bí mật đối với người dân Liên Xô bình thường. Phố Granovsko dường như chỉ có ô tô Volga và Chaika với lái xe riêng. Căn nhà với hàng chữ Xuất trình giấy phép đặc biệt mà bên trong là những đồ ăn nhập từ mọi quốc gia trên thế giới. Phòng chiếu phim chỉ với vài hàng ghế dành riêng... Thật nhiều khám phá thú vị khi được có những hiểu biết về một nhà nước của nhân dân. Đã đến ngày Toby diễn buổi cuối cùng. Buổi chiều, hai vợ chồng tính đi mua sắm chút quà lưu niệm. Toby bỗng bảo. “Em đi một mình được không? Anh chỉ muốn nằm nghỉ”. Nàng sờ tay lên má chồng. “Anh không sao chứ?” “Ngoài chút mệt mỏi, anh khoẻ hơn bao giờ hết. Em cứ đi mà nhét cả Moskva vào cái túi mua sắm của mình”. Anh cười trấn an, đẩy nàng về phía cửa ra vào. Jill thoáng chút đắn đo. Toby có vẻ mệt mỏi thật, da hơi xanh. Về nước, nàng sẽ bắt anh nghỉ ngơi nhiều hơn, đầy đủ hơn. *** “Josephine!” Dù có đang ngủ nàng cũng biết ai gọi mình. Thì ra, suốt đời, nàng vẫn chờ nghe tiếng gọi ấy. David Kenyon đang đi tới bên nàng, mỉm cười. “Anh rất mừng được gặp em”. Jill thấy ghen thờ và tim như ngừng đập. David là người duy nhất khiến nàng có cảm giác ấy. Họ ở cùng khách sạn, thì ra thế. David chỉ về phía quầy bar. “Minh uống với nhau ly gặp gỡ, được không em?” “Vâng! Vâng! David!”. Mất vài phút họ mới chọn được chiếc bàn nằm ở một góc yên tĩnh. Jill hỏi. “Anh đang làm gì ở đây vậy?” “Chúng ta đang cần ký hợp đồng dầu lửa với họ, và anh được cử sang đây để làm việc đó”. Người phục vụ đáng buồn ngủ mang đồ uống đến rồi bước vội đi như sợ bị kêu tiếp. “Cissy khoẻ không?” Jill hỏi. “Bọn anh ly dị đã vài năm”. David đáp rồi cố tình lái câu chuyện đi. “Anh không bỏ sót tin tức nào về em. Vì em, tất nhiên, và cũng vì từ nhỏ anh đã mê Toby. Anh mừng vì ông ấy qua khỏi. Thật may cho Toby đã gặp một phụ nữ như em”. Anh nói bằng cái giọng, cộng thêm ánh mắt, khiến Jill không thể không hiểu David vẫn rất muốn có nàng. “Toby đã biểu diễn thật tuyệt ở London và Paris”. Anh nói. Jill sững sốt. “Anh đã có mặt ở cả hai nơi ấy?”. David gật đầu, rồi nói thêm như giải thích. “Do công việc, Josephine ạ”. “Sao không tìm em hoặc báo cho em?” “Em và Toby đã như vậy, anh không muốn khuấy động gì nữa. Và cũng không biết em còn muốn gặp hoặc thậm chí muốn nghe gì đến anh”. “Bao giờ anh cũng ở khách sạn Metropole này à?” “Thỉnh thoảng. Nhưng đúng vào kỳ du lịch này, thú thực là vất vả lắm anh mới có được phòng, bởi anh biết có em ở đây. Theo dự định thì anh phải về Mỹ từ hôm kia, nhưng cứ nán lại vì hy vọng sẽ gặp được em”. “Có chuyện gì, David?” “Mọi chuyện đều đã qua, và đều đã muộn, nhưng anh vẫn muốn nói với em bởi anh nghĩ em có quyền được biết”. Rồi bằng giọng buồn bã, anh kể cho nàng nghe tất cả từ chuyện Cissy và mẹ anh đã lừa anh thế nào để có được cái đám cưới David-Cissy, đến chuyện Cissy tự tử và cuối cùng là chuyện cái đêm anh hẹn nàng đến bên hồ nước. Jill nghe mà người cứ run lên từng cơn. “Từ ngày tháng trôi qua, ngày tháng năm nào anh cũng yêu em. Tình yêu của anh duy nhất chỉ dành cho em!”. Anh nói như trong cơn mê và nàng nghe mà như lên cơn sốt. Không gì hạnh phúc cho người đàn bà bằng nghe được câu nói ấy. Nhưng còn Toby? Toby đã là một phần cơ thể, một phần xương thịt của nàng rồi... Có tiếng chân nhà binh bước tới và liền đó tướng Romanovitch xuất hiện. “Bà Temple, chúng tôi tìm bà mãi”. Jill nhìn David. “Gọi cho em nhé, bất cứ lúc nào”. *** Đêm diễn chia tay Moskva của Toby sẽ đi vào lịch sử nhà hát Bolshoi. Khán giả vỗ tay, giậm chân không chịu về. Toby phải ra cúi chào tới lần thứ ba, mỗi lần lại “biểu không” một chuyện cười khiến họ càng thích thú. Một tiệc lớn được dọn ra ngay sau buổi diễn nhưng Toby xin lỗi không thể tham dự vì thấy không được khoẻ. Anh nói nhỏ với Jill. “Em chịu khó thay anh nhé, hãy là bà chúa dạ tiệc này. Thật vui vào, anh về nằm nghỉ đây”. Jill một mình đi dự tiệc song không hiểu sao nàng bỗng có cảm giác lúc nào cũng có David ở bên. Nàng nâng ly chúc tụng, nhận hoa tặng, ký tên, khiêu vũ... nhưng trong đầu thì cứ ong ong bởi những gì David Kenyon nói ra bằng giọng buồn buồn. “Cissy và mẹ anh đã lừa anh... Bọn anh ly dị đã vài năm... ngày tháng năm nào anh cũng yêu em. Tình yêu của anh duy nhất chỉ dành cho em...”. Quá nửa đêm Jill mới về đến khách sạn. Nàng đẩy cửa phòng và thấy Toby nằm bất tỉnh trên sàn, tay vươn về máy điện thoại. Jill làm việc đó thay anh, gọi cấp cứu. *** Ba chuyên gia đầu ngành thần kinh của Liên Xô tới bệnh viện gần như cùng lúc với chiếc xe cấp cứu chở Toby đến. Ai cũng ngỡ lời chia sẻ với Jill trước khi bắt tay vào việc. Giám đốc bệnh viện đưa nàng vào phòng riêng của bà y tá trưởng ngồi chờ kết quả. Y như xem lại một bộ phim vậy. Paris hồi đó cũng khác gì đâu. Vài giờ sau, mà Jill ngỡ dài như vài năm, cửa phòng bật mở, một người Nga mặc bộ đồ bệnh viện bước vào, chiếc khẩu trang lủng lẳng một bên tai. “Tôi là giáo sư bác sỹ Durov”, ông ta tự giới thiệu, “tôi phụ trách ca chữa trị cho chồng bà”. “Tôi muốn được biết hiện anh ấy ra sao, và tới đây sẽ thế nào?”. “Bà Temple, xin bà cứ việc ngồi”. Jill không rõ mình đứng đây từ lúc nào nữa. “Xin ông hãy nói hết ra. Tôi chịu đựng được”. “Chồng bà bị xuất huyết não. Còn hai cách gọi nữa: chảy máu não hay đứt mạch

máu não. Rất nguy hiểm, thừa bà, và rất khó chữa. Nếu sống được điều này nói ra kể cũng hơi sớm, thì ông nhà cũng sẽ không thể đi lại hay nói năng được nữa, dù đầu óc vẫn hoàn toàn tỉnh táo”. *** David gọi đến vào hôm trước ngày Jill chia tay với Moskva. “Anh biết nói thế nào để em hiểu là anh rất lấy làm tiếc? Chỉ mong em tin là anh vẫn luôn bên em và chỉ cần một tiếng gọi từ em là anh sẽ lập tức có mặt. Hãy tin vậy Jill nhé”. Đó là chiếc phao duy nhất nâng Jill lên, giữ cho nàng thăng bằng trước khi bước vào cơn ác mộng mới, dự báo sẽ khủng khiếp hơn nhiều lần cơn ác mộng đã từng đến với nàng. Vẫn như một bộ phim xem lại; xe cứu thương từ khách sạn ra sân bay, cáng thương trên máy bay, rồi lại xe cứu thương từ sân bay về nhà và kết thúc là phòng người bệnh. Vẫn căn phòng ấy. Cũng có điểm khác. Đó là nơi khởi đầu bị kịch. Trước thì Paris, giờ là Moskva, song điểm đến thì vẫn chỉ một: Los Angeles. Có lẽ từ nay sẽ chẳng còn điểm đến nào khác nữa, với Toby. Còn với nàng? Một điểm khác nữa mà Jill không dám nghĩ đến, bởi khủng khiếp quá. Nàng biết điều đó từ Moskva, ngay khi được phép vào thăm Toby. Tim anh vẫn đập đều, mắt anh vẫn nhìn rõ, tai anh vẫn nghe tốt và các cơ quan chủ yếu như tiêu hoá, bài tiết... vẫn hoạt động không trở ngại gì. Trên những khía cạnh chủ yếu anh vẫn là cơ thể sống, song hoá ra lại là không. Anh vẫn chỉ là một cái xác biết thở và còn thở mà thôi. Anh nằm đó, bất động với các loại kim, các loại dây truyền các chất cần thiết vào cơ thể để chứng tỏ anh còn sống. Mặt anh méo, miệng anh mở hoác nom lúc nào cũng như đang cười, môi anh vếch lên trơ ra cả răng cùng lợi. “Tôi e sẽ không tìm ra nổi điều gì để nói cho bà hy vọng”. Ông bác sỹ Liên Xô chẳng bảo vậy rồi sao? Bây giờ họ đang ở nhà mình. Jill đã gọi cho bác sỹ Kaplan. Ông ta gọi cho vài chuyên gia, họ lại gọi đến vài chuyên gia khác nữa, song tất cả đều chung một câu kết luận: xuất huyết não ở mức nghiêm trọng dẫn tới phá huỷ các trung khu thần kinh và hầu như không hồi phục được. Lại có ba hộ lý trực cả ngày lẫn đêm, lại có bác sỹ vật lý trị liệu... song chỉ để người bệnh có cảm giác mình không bị bỏ rơi mà thôi. Còn rất nhiều thứ để không như một bộ phim xem lại nữa. Lần này, cơ thể Toby xuất hiện rất nhiều chuyện lạ. Da dễ mỗi ngày một vàng đi, xỉn lại. Đôi chân như không còn máu, không còn thịt, héo quắt và teo tóp. Gương mặt luôn thường trực nụ cười góm ghềnh không cách gì làm tắt nổi. Tóc rụng từng túm làm lộ ra những mảng đầu trọc trụi. Nhưng đôi mắt thì vẫn tinh anh, còn lạnh lợi hơn cả lúc khoẻ mạnh là khác. Nó cứ bừng bừng thể hiện sức mạnh và nỗi tuyệt vọng của sức sống tinh thần mạnh mẽ đang bị cái xác vô dụng cầm tù. Mỗi khi Jill bước vào, ánh mắt ấy lại hau háu, lại cuồng quýt dõi theo với vẻ cầu xin lộ liễu. Anh cầu xin gì đây? Làm tình với nàng hay muốn nàng lại giúp anh đi lại, nói cười như lần trước? Nàng thường lặng lẽ đứng nhìn anh với bao ngổn ngang ý nghĩ. Một phần cơ thể, một phần xương thịt của nàng đây, đang chịu đựng nỗi thống khổ của sự đau đớn và giam hãm. Họ đã từng là một tâm hồn trong hai cơ thể, nàng sẽ không tiếc gì nếu cứu được anh, và cũng là tự cứu mình. Nhưng lần này thì nàng thua rồi. Thực sự thua rồi. Chuông điện thoại lại leo không ngớt, hòm thư lại đầy ắp. Vẫn chỉ là những lời nói, những dòng chữ thăm hỏi, cầu chúc. Nhưng cũng có một giọng nói khiến nàng rung mình. “David của em đây. Anh chỉ muốn nhắc lại rằng anh vẫn bên em và sẵn sàng làm tất cả những gì em muốn”. Hiện ngay lên trong nàng hình ảnh David đẹp trai, cao lớn, hết lòng yêu nàng bên cạnh người đàn ông tàn tạ, bất lực đang nằm kia. Và người ấy cũng yêu nàng không kém gì người khoẻ mạnh nọ. Nàng trả lời. “Cám ơn anh, David. Em vẫn tự nhắc mình là khi cần cứ gọi đến anh mà không phải ngại ngần gì”. “Anh có một vài bác sỹ giỏi ở Houston. Toàn cỡ nhất nhì thế giới. Anh lo được cho họ bay tới chỗ em”. Jill nghẹn lời. Nàng chỉ muốn hét lên rằng chẳng cần ai hết, chỉ cần anh hãy đến với em, hãy đưa em đi khỏi nơi này.. nhưng Jill cũng biết, dù anh có đề nghị vậy nàng cũng không thể gật đầu. Bởi nàng đâu bỏ mặc Toby được. Nàng sẽ mãi mãi bị ràng buộc với anh. Chừng nào anh còn sống. *** Bác sỹ Kaplan đã hoàn thành cuộc tổng kiểm tra cho Toby. Khi ông bước ra ngoài hiên, nơi Jill đang uống cà phê, nàng ngược nhìn ông với vẻ chờ đợi mà không biết mình đang chờ đợi cái gì. Ông vụng về với vẻ pha trò cổ ý. “Tôi có tin vui và tin không vui cho cô đây, Jill”. “Hãy nói tin buồn trước”. “Có thể thông báo chính thức với cô, hệ thống thần kinh của Toby hỏng hẳn rồi, không còn cách nào cứu chữa nổi nữa. Vĩnh viễn Toby không thể đi đứng, nói cười”. Nàng đăm đăm nhìn ông bác sỹ. “Còn tin ông cho là vui?”. Kaplan cười. Bây giờ thì dễ nói rồi. “Nếu được hưởng một sự chăm sóc chu đáo, Toby có thể sống tới hai chục năm nữa là ít. Tim còn khoẻ lắm”. Jill mong là mình nghe lầm mặc dù nàng biết bác sỹ Kaplan nói chính xác như vậy. Hai mươi năm? Tin mừng? Nàng bỗng hình dung mình ngồi ăn bên cạnh cái xác biết thở, mình ngủ bên cạnh cái túi da người mà bên trong lũng củng những xương xẩu cùng tim gan phèo phổi. Hơn cả ác mộng, bởi nàng không có cơ hội tỉnh dậy để cơn ác mộng biến đi. Nàng không thể ly dị Toby, bởi nàng đã từng là nữ anh hùng khi cứu sống anh và dám đồng tình ngưỡng mộ nàng sẽ thấy mình bị nàng phản bội. Họ không thể chấp nhận điều đó. Bây giờ ngày nào David cũng gọi cho nàng, hết lời ca ngợi lòng chung thủy, lòng dũng cảm, sự xả thân vì người khác của nàng. Bây giờ họ đều đã biết họ vẫn yêu nhau, vẫn muốn sống cùng nhau, như cái lần đầu tiên họ ở trong nhau, bên hồ nước ấy. Chỉ

còn một điều chưa ai nói ra: Khi Toby chết... ***

35. Chương 33

Ba hộ lý thay phiên nhau không rời Toby cả ngày lẫn đêm. Họ là dân chuyên nghiệp, làm việc nhanh nhẹn và có hiệu quả, lại ít chuyện trò. Jill vô cùng biết ơn họ vì bây giờ quả thật nàng rất sợ khi phải đến gần Toby. Nàng không thể nhắm mắt lại hoặc cứ nhìn mãi đi chỗ khác, nhưng hề thấy cái sợ người nhe răng ra mà cười ấy là nàng chỉ chực rú lên bỏ chạy. Nhưng mỗi ngày nàng vẫn phải vào với anh, ít nhất là một lần. Và lần nào cũng vậy, nàng, và cả các hộ lý, đều thấy ánh mắt Toby vụt biến đổi. Đầu tiên là sức sống xuất hiện, rồi những ý nghĩ mà anh không thể thốt thành lời. Jill đọc được cái ý nghĩ đó, rõ như đang nghe anh bảo Jill, giúp anh... hãy giúp anh. Anh không muốn chết. Rõ ràng như vậy nhưng không hiểu sao Jill lại cứ nghĩ Toby đang nói với nàng Em không làm gì được đâu. Anh yêu em nên không muốn em khổ sở vì anh nữa. Anh không muốn kéo dài cuộc sống này. Anh chỉ muốn chết thôi, Jill. *** Ý tưởng sát nhân đã hình thành trong Jill như vậy đấy. Nhan nhản trên báo chuyện về những ông chồng bệnh tật dở sống dở chết được các bà vợ giúp đỡ cho thoát khỏi sự đau đớn. Một vài bác sỹ cũng thổ lộ họ đã cố tình để bệnh nhân nào đó được hưởng cái chết khỏi đau đớn xuất phát từ lòng thương cảm trước những khốn khổ mà con bệnh phải vật vã chịu đựng mà y học thì đã bó tay. Riêng với trường hợp Toby thì khác. Mặc dù bệnh tật anh nặng hơn hẳn những ông chồng ốm liệt giường kia và không còn gì có thể gọi là anh đang sống, nhưng nàng vẫn có thể mang tội sát nhân chỉ vì cái đôi mắt xanh quái ác ấy vẫn cứ quẩn quýt lấy nàng. Jill không ra khỏi nhà nữa. Nàng thường xuyên khoá cửa phòng ngủ và nằm lì trong đó đánh bần với cơn đau đầu không cách nào đuổi đi được. Báo chí và truyền hình vẫn nhắc đến nàng. Họ phán đoán, rồi họ phỏng vấn người nọ người kia về việc liệu nàng có một lần nữa trả Toby về cho hàng triệu khán giả vẫn chờ đón anh? Nàng biết chắc chắn là phép màu đã hết. Toby mãi mãi chỉ còn là quá khứ. Hai mươi năm. Những hai mươi năm? Và David thì đang chờ đợi. Anh có chờ nàng được hai mươi năm không? Và nếu được, liệu nàng lúc đó sẽ... Nàng không tưởng tượng nữa. Nàng chỉ được phép nghĩ đến chuyện bằng cách nào để thoát khỏi cái nhà tù này.. Sự việc tình cờ bắt đầu vào một ngày mưa tầm tã. Mưa suốt ngày, rào rào trên mái, tấp mạnh vào kính cửa sổ khiến nàng chỉ muốn điên lên. Vẫn như mọi ngày, nàng lại cuộn mình trên giường ngủ. Bỗng có tiếng gõ cửa rồi một cô hộ lý bước vào. Đó là Ingrid Johnson hai hai tuổi, người Scandinave, ngực mông ngồn ngộn. Cô ta nói. “Bếp trên gác không hoạt động nên phải xuống bếp dưới nhà lo bữa tối cho ông Temple. Bà có thể giúp tôi trông ông nhà một lát không?” Vợ mà không chịu đến bên giường bệnh của chồng thì cũng thật kỳ cục, nàng nghĩ nhanh rồi gật đầu nhận lời. Mới đến cửa phòng, mùi bệnh tật xông ra khiến nàng thoáng chút sững lại. Vụt hiện trong nàng những tháng ngày khủng khiếp đã qua khi nàng cố cứu sống Toby. Liệu nó có còn quay lại? Thấy Jill bước vào, đôi mắt Toby vụt sáng lên và nhấp nháy như muốn thốt ra những lời thăm hỏi âu yếm. Em bận gì mà mãi mới đến với anh? Hãy giúp anh đi. Anh cần em... Jill nén mọi ghê tởm để khỏi thốt ra lời nguyên rủa khi nhìn xuống cái mặt nạ đang nhe ra bộ răng gớm guốc với nàng. Đồ chết tiệt, người cũng biết là sẽ không bao giờ lành lặn lại được vậy sao còn cứ đeo đẳng hành hạ ta. Chết đi, ta muốn người chết, Toby! Jill bỗng lòng mình. Không phải vì những ý nghĩ độc ác trong đầu mà vì ánh mắt Toby đột nhiên thay đổi. Dường như anh đọc được những ý nghĩ ấy của nàng. Đó là vẻ bàng hoàng, sự nghi hoặc rồi chuyển thành nỗi oán hận khôn cùng, đến mức nếu giết được nàng thì ánh mắt đó sẽ không ngại ngần gì để biến thành lưỡi dao. Jill lui lại, lui lại đến khi lưng đụng cánh cửa nàng mới hiểu rằng mình đã thốt thành lời những nghĩ đó. Nàng ôm mặt bỏ chạy. Mưa quá nửa đêm mới dứt. Sáng ra, trời trong trẻo hẳn, không khí mát lạnh: Jill cho mang từ hầm chứa đồ lên chiếc xe đẩy ngày trước bảo cô hộ lý trực ngày Frances Gorden đặt Toby ngồi vào rồi đưa anh ra sân hóng nắng. Từ buồng ngủ. Jill nghe tiếng bánh xe lách tách lăn qua cửa, xuôi theo hành lang tới thang máy để xuống tầng dưới. Vài phút sau, Jill cũng xuống nhà. Đi ngang phòng đọc sách nằm kề cửa thang máy, nàng nghe tiếng điện thoại reo bèn vào nhắc ống nghe lên. “Hôm nay em thế nào?” Giọng David đầy chăm sóc từ Washington ầm ập vắng đến. Nàng cảm động. “Em vẫn như hôm qua anh hỏi thăm. Cám ơn anh, David”. “Giá mà được bên em lúc này, em yêu của anh”. “Em cũng không mong gì hơn lúc này được ở bên anh. Em yêu anh, em cần anh, em muốn anh, David. Em muốn được nằm trong anh như ngày nào. Anh...” Linh tính xui khiến Jill quay ra cửa. Toby đang nhìn vào. Cô hộ lý đã dừng xe đẩy đúng

cái chỗ định mệnh này để chạy đi đâu đó. Đôi mắt xanh của Toby long lên như chìa, chứ không phải nhìn, vào nàng, tựa một ngọn giáo, tựa tiếng hô xung trận Giết... gi... ết khiến nàng hoảng sợ buông rơi cả điện thoại. Nàng lao lên gác, chui tọt vào phòng ngủ, vẫn thấy như ánh mắt Toby đang bám đuổi theo: Nàng nằm lì trong đó, không chịu ăn gì. Toby đã nghe, và đã biết. Nàng còn dám làm như không có chuyện gì để vào thăm hỏi hoặc chỉ im lặng, ngồi với anh không? Rồi đêm cũng xuống. Nàng bỗng thấy lạ vì sự thanh thản bất ngờ ập đến. Và nàng ngủ ngon. *** Cô hộ lý Gallagher nhẹ bước đến bên giường bệnh, khẽ khàng đắp tấm chăn mỏng lên người Toby. Cô thương Toby lắm, vì những giây phút vui vẻ duy nhất cô có được trong cuộc sống vất vả của mình là khi ngồi trước truyền hình xem chương trình của anh. Giá mà biết anh đang nghĩ gì và ta biết có thể giúp gì anh được? Cô luôn luôn nghĩ vậy “Ngủ ngon Toby nhé”. Cô nói thành tiếng. “Rồi tôi sẽ trở lại”. Toby không một phản ứng. Có lẽ anh ngủ thật rồi. Gallagher quanh quẩn thêm lát nữa rồi về căn buồng nhỏ dành cho các hộ lý bật tivi lên xem. Cô buồn vì dạo này người ta ít phát lại các chương trình của Toby. Và đành bằng lòng với một phim hoạt hình. Gần sáng, cô Gallagher ngủ say như chết. Phòng bệnh im ắng. Phòng Jill chỉ có tiếng động duy nhất phát ra từ chiếc đồng hồ treo tường. Nàng trần truồng nằm, hơi nghiêng sang bên, một chân gác lên chiếc gối cao, một tay ôm chiếc gối dài, mê mết ngủ, thân hình nổi bật trên nền vải trải giường trắng tinh. Bỗng nàng trở mình rồi duỗi chân, vươn tay, rồi úp sấp, rồi lại lật ngửa ra. Jill mơ. Nàng thấy mình đang cùng David hưởng tuần trăng mật tận Bắc cực, giữa miền băng giá mênh mông. Bão tuyết bất ngờ ập tới, những cơn gió lạnh ngắt phủ phàng quất vào mặt khiến họ ngạt thở. Mở được mắt ra, nàng không thấy David ở bên. Nàng gào to tên anh. Không một tiếng đáp. Chỉ có tiếng khò khè tắc nghẹn của ai đó quanh quẩn bên nàng... Jill mở bừng mắt. Cái tiếng khò khè đó lại chính từ nàng phát ra. Nàng vẫn khó thở. Một bóng đen nào đó, lạnh buốt, trùm kín lên nàng, vòng quẩn tấm thân trần truồng của nàng, ve vuốt đôi bầu vú nàng, cái bóng đen ú ớ, èo uột và hôi hám. Nàng giẫy giụa tìm cách thoát ra mà không nổi. Chân tay cố quẫy đạp mà như không nhấc được lên. Một giấc mơ? Nàng biết nó là một giấc mơ và mong đó chỉ là giấc mơ, nhưng sao nàng lại khó thở đến vậy. Và cái gì lạnh buốt đang vấy vò mình nàng, đang luồn vào giữa hai đùi nàng rồi chui hẳn vào trong nàng. David ư? Nàng đâu có sợ David. Nàng đang mong anh cơ mà. Toby? Chỉ có thể là Toby. Nỗi kinh hoàng khiến Jill lặn xuống khỏi giường, vùng đứng dậy, mở tung cửa và lao ra hành lang, vẫn trần truồng, hít như ăn như nuốt không khí cho căng phổi, căng đầu óc, căng dạ dày. Mãi sau nàng mới nín thở quay đầu nhìn vào phòng mình. Chỉ thấy gối chăn bừa bãi trên giường chứ nào có ai. Nàng vừa qua cơn ác mộng? Nàng trở lại giường, choàng lên mình bộ đồ ngủ. Mộng mị thôi. Như cơn đau đầu vậy. Chẳng ư gì nó nhưng cũng chẳng việc gì phải sợ nó. Còn Toby thì không thể làm gì hạ~ được nàng. Cô hộ lý Gallagher ngủ những giấc ngắn nhưng sâu. Có lẽ nó là thói quen của những người làm nghề hộ lý, có thể ngủ và dậy theo linh tính nghề nghiệp. Cô đi sang ngó vào phòng bệnh nhân. Toby vẫn nằm đúng như lúc cô rời khỏi anh. Hình như anh đã dậy, mắt anh mở to, nhìn như xoáy vào cái gì không biết. *** Ba giờ sáng. Jill đã ngủ quên khi đang đọc dở trang sách. Rồi nàng tỉnh dậy trong căn phòng tối om và lập tức nhận ra có cái gì đó khác lạ. Một lúc sau thì nàng đã biết đó là cái gì. Khi nàng ngủ đèn vẫn sáng. Không lẽ Toby làm việc đó? Nhưng bình tĩnh mà xét thì có gì mà hốt hoảng nhỉ? Không có hộ lý trực đêm Gallagher tắt đèn giúp nàng hỏi còn ai vào đây nữa? Rồi Jill nghe tiếng lách tách của chiếc xe đẩy lăn dọc hành lang về phía buồng nàng và tóc tai nàng bỗng dựng ngược lên. Làm gì có chuyện đó. Toby không thể tự điều khiển xe còn Gallagher đâu có muốn nửa đêm chở Toby đi dạo thì dù anh có yêu cầu cô ta vẫn cứ phải xin phép nàng. Nhưng kìa, nó như đang dừng ở cửa phòng nàng đấy thôi. Lại còn tiếng vật gì rơi vỡ nữa... Jill thức luôn cho đến sáng, phập phồng sợ hãi. Khi đẩy cửa phòng ngủ để đi ra hành lang nàng thấy chiếc bình hoa lớn thường đặt trên kệ cao ngoài đó vỡ tan trên sàn. Jill thăm dò bác sỹ Kaplan xem ý chí con người có thể điều khiển hoạt động cơ thể được không, ông đòi nói rõ hơn, nàng hỏi thẳng. “Giả sử Toby rất muốn tự vào... phòng vệ sinh chẳng hạn, thì có vào được không?” “Một mình ư? Vào thời điểm này ư? Chắc chắn không thể”. Kaplan đáp ngay. Jill gặng thêm. “Nếu Toby nhất định muốn vậy, bắt buộc phải vậy, thì sao?” “Bộ óc chúng ta chỉ huy cơ thể song nó chỉ vận hành được khi thần kinh truyền đạt tín hiệu không có gì trục trặc và các cơ bắp hoạt động bình thường”. Đã hỏi thì hỏi cho hết, Jill quyết định. “Trí lực người ta có thể di chuyển đồ vật được không, bác sỹ Kaplan?” “Hiện tượng ngoại cảm chứ gì? Người ta làm nhiều thí nghiệm về nó rồi nhưng chưa kết luận nào thuyết phục được tôi”. Giải thích sao về chiếc bình hoa nửa đêm vỡ tan trước cửa phòng tôi, bác sỹ Kaplan? Jill muốn kể cho ông nghe mọi chuyện, nói với ông mọi nghi ngờ, phỏng đoán nhưng nàng sợ ông ta sẽ nghĩ sự đau buồn và mệt mỏi đã khiến đầu óc nàng cũng đã trở nên không bình thường. Một dạng hoang tưởng chẳng hạn. Sau khi tiễn bác sỹ Kaplan về, nàng vào phòng ngủ cởi bỏ hết váy áo soi mình trước gương và bàng hoàng về vẻ tàn tạ của mình Từ mặt mũi đến thân hình, chỗ nào cũng gầy guộc, vêu vao, xơ xác. Mình sẽ gặp David trong bộ dạng này ư? Nàng tự hỏi.

Không, Toby sớm muộn rồi cũng chết, mình phải chăm lo cho mình từ đây là vừa. David, em yêu anh. Em muốn em đẹp vì anh. Hôm sau, Jill đến tiệm làm đầu, và nàng đã thiếp đi lúc chờ tóc khô, trong tiếng ro ro đều đều của chiếc máy sấy chụp lên mái tóc. Cơn ác mộng lại xuất hiện. Nàng đang ngủ. Tiếng lách tách của chiếc xe đẩy tới gần... Toby nhả nhớt khỏi xe, hàm răng khoe ra hết mọi sự trắng nhợt. Bàn tay vươn về phía nàng, như muốn bóp cổ. Nàng thét lên và bỏ chạy trước sự sợ hãi của cả tiệm. Jill không dám ra khỏi nhà nữa! Nhưng ở nhà nàng còn sợ hơn. Tự Jill cũng thấy đầu óc mình có dấu hiệu trục trặc. Ngoài những cơn đau mỗi ngày lặp lại nhiều hơn, dữ dội hơn, nàng thường nghĩ một đằng làm một nẻo, thường phải tự hỏi tại sao mình làm cái này, không làm cái kia... Cô hộ lý Gordon đi qua cửa phòng ngủ, nàng gọi giật vào, hỏi cô ta là ai và bằng cách nào mà lọt được vào nhà nàng. Gordon còn đang ngơ ngác thì nàng đã chợt nhớ ra đây chính là cô hộ lý nàng mời đến để chăm sóc Toby. Rồi nàng thấy mình đang trần truồng trong phòng hoà âm, người khom xuống, la thét giãy giụa để thoát khỏi sự thúc ép từ phía sau của thằng trợ lý trẻ ranh Fred Kapper, giữa hàng trăm tiếng cười điên loạn vây quanh... Jill mở bừng mắt. Cô hộ lý đang ôm lấy đôi vai nàng, lắc lắc. “Bà Temple, bà sao vậy?” Và nàng chợt hiểu mình không thể sống mãi trong tình trạng này. Nó tệ hại hơn cả cái chết. Và với Toby cũng vậy thôi. Một đời sống thực vật hỏi có ích gì cho anh, ích gì cho những người anh hằng yêu quý - như khán giả, như nàng? Cũng ích gì cho hàng triệu người đã và vẫn yêu quý anh? Jill thông thả bước tới cửa buồng Toby, hít một hơi thật sâu như để tự trấn tĩnh, rồi bước vào. *** Cô hộ lý Gordon đang dùng miếng bọt biển lau người cho Toby reo lên khi thấy Jill bước vào. “Bà đây rồi, ông Temple! Thật vui khi mình mát mẻ, sạch sẽ, lại có người vợ yêu quý ngồi bên ông Temple nhỉ?” Jill nhìn xuống giường, đứng hơn, nhìn xuống cái túi da đựng lưng cũng những xương, một nhúm thịt và một đồng ruột gan gì đó nữa. Giữa hai đùi Toby là cái giới vật đã mềm oặt vô dụng lại còn xấu xí nom như con rắn chết lăm lem bụi đất bẩn thỉu. Chỉ duy nhất đôi mắt vẫn sáng, vẫn tinh quái lạ lùng. Nó xoay ngang chiếu dọc khắp người Jill, sục sạo vào nơi sâu kín trong Jill như muốn tìm ra chỗ xung yếu nhất của nàng để công phá. Nó ánh lên sự thù ghét không giấu giếm, và cả những toan tính, những mưu mô cũng tự do hiển hiện, như đó là tâm trạng anh cần có, anh phải có lúc này. Jill đọc ngay ra tâm trạng đó qua ánh mắt Toby. Nàng không được phép quên bộ não anh vẫn nguyên vẹn, không một chút tổn thương, nghĩa là anh vẫn biết nghĩ ngợi, yêu ghét, hận thù. Và bây giờ cái bộ não đó không còn gì khác để làm ngoài việc tìm ra cách trả thù nàng có hiệu quả nhất. Từ không thể-thiếu-nhau giờ họ chỉ muốn-giết-nhau. Jill cúi xuống nhìn sâu vào đôi mắt đầy sự khinh bỉ và bừng bừng thù hận ấy, như đang nghe Toby nói, “Con đĩm, mày phải chết, bởi chính tay tao”. Đồng thời Jill nhớ tới cái bóng đen lạnh lẽo với đôi bàn tay xương xẩu sục sạo khắp người nàng, nhớ tới bình hoa vỡ, và chợt hiểu nguyên do những ác mộng. Nàng không hề tưởng tượng. Rõ ràng là Toby đang và sẽ tìm ra cách nào đó để giết nàng.

36. Chương 34

Xem xét kỹ lưỡng cho Toby xong, bác sỹ Kaplan ra ngoài hiên, nơi Jill đang uống cà phê, bảo nàng. “Theo tôi, ta nên chấm dứt việc chữa chạy cho Toby dưới nước. Vô ích thôi. Để tôi nói chuyện với bác sỹ vật lý trị liệu, nếu cô đồng ý!”. Jill cuống cuống thét lên. “Không, không được?” Bác sỹ Kaplan sững sốt trước phản ứng của Jill, nhẹ nhàng nói. “Tôi biết cô đã từng cứu được Toby bằng cách đó. Nhưng chỉ một lần thôi. Lần này tôi sợ...” Jill không để bác sỹ nói hết. “Chúng ta không được phép tuyệt vọng, Kaplan! Bỏ cuộc lúc này là giết luôn Toby. Anh ấy đang hy vọng biết bao”. Nhưng giọng nàng lại đầy vẻ tuyệt vọng. Bác sỹ Kaplan định nói nữa song ông chỉ nhún vai. “Vâng, nếu cô vẫn muốn vậy, nhưng...”. “Tôi vẫn muốn vậy, và chỉ muốn vậy...” Nhưng giọng nàng nghe không quả quyết lắm. Tuy nhiên, nàng đã biết mình phải làm gì. Một cách chắc chắn. *** David gọi cho Jill báo tin anh có việc phải đến Madrit nên mấy ngày cuối tuần có thể không gọi được cho nàng. “Một ngày không gọi em đã muốn chết vì nhớ anh nữa là mấy ngày”. Jill nũng nịu. “Anh cũng hơn gì em đâu, cũng nhớ em ghê gớm lắm. Em vẫn khoẻ chứ? Có gì kể được cho anh David của em nghe không, em yêu?” Jill không nhớ được mình ăn bữa cuối cùng, ngủ giấc cuối cùng là vào lúc nào. Có cảm giác nàng yếu đến mức đi không vững nữa. “Em vẫn khoẻ, và tất cả vẫn bình thường, anh yêu”. “Cần nhất là em phải khoẻ, nhớ nhé. Anh yêu em”. “Em sẽ khoẻ, anh đừng lo gì về chuyện đó. Em yêu anh, mãi mãi. Hãy tin vậy cho em, anh yêu”. Dù có xảy ra chuyện gì. Nàng không nói thêm được câu này. Jill chào anh rồi buông máy để xuống nhà khi nghe tiếng xe hơi của bác sỹ

trị liệu. Đầu nàng đau, chân tay nàng run rẩy, chỉ bước đi mà cứ như chực ngã. Nàng mở cửa khi ông ta vừa định nhấn chuông. “Chào bà Temple”. Ông ta nói rồi định lách qua để vào nhà và ngạc nhiên thấy nàng không chịu nhường lối. “Bác sỹ Kaplan đã quyết định ngừng chữa cho Toby theo phương pháp trị liệu”. Jill nói. Ông bác sỹ có vẻ phật ý. Tại sao người ta không chịu mất một phút điện thoại báo trước để ông khỏi tốn thời gian, và cả xăng xe, để tới đây? Nếu không phải là bà Temple nức tiếng anh hùng và lại đang là người đàn bà đau khổ nhất đời thì ông đã không dễ dàng cho qua chuyện này. Ông chỉ có thể nghiêng mình mỉm cười. “Vâng, tôi hiểu, thưa bà Temple” Jill đóng cửa lại, đi lên gác. Mới vài bậc, nàng bỗng thấy chóng mặt và phải bám vào lan can cho khỏi ngã. Hãy đi tiếp. Nàng tự nhủ. Dừng lại, nghĩa là chết. Nàng vào phòng Toby. Anh đang nghe cô Gallagher đọc báo. Để làm gì không biết, nàng tự hỏi, biết thêm chỉ khổ thêm, ích gì. “Ông Temple, bà lại đến thăm chúng ta, hẳn ông vui lắm”. Cô Gallagher buông tờ báo xuống, reo lên. Cái nhìn của Toby xoáy vào Jill với hàm ý không thêm che giấu. “Con điếm đừng giả nhân giả nghĩa nữa. Mày sắp chết rồi. Bởi chính tay tao”. Jill không nhìn trả, đến bên cô Gallagher nói như nhận lỗi. “Tôi thấy mình dành hơi ít thời gian cho chồng”. “Vâng, chúng tôi cũng đã nghĩ thế, mong bà tha lỗi”. Cô Gallagher thành thật. “Nhưng chúng tôi hiểu, với nỗi đau buồn về ông nhà và bà lại đang rất không khoẻ nên...” Jill không để cô ta nói hết. “Mấy hôm nay tôi thấy khá lên rồi. Bây giờ tôi muốn được ngồi một mình với Toby”. Cô Gallagher đứng dậy. “Vâng, chắc ông Temple sẽ vui lắm. Tôi xuống bếp đọc báo đây”. Jill lắc đầu. “Cô sắp hết phiên trực, có thể về được rồi. Tôi sẽ ngồi bên Toby cho đến khi cô Gordon tới!” “Hay là tôi đi mua ít đồ ăn dự trữ...”. “Được, thế cũng tốt. Cô hãy đi đi”. Cô Gordon ra khỏi. Toby giương mắt nhìn Jill. Nàng nhìn chiếc xe đẩy nằm trong góc buồng, bước tới, kéo nó lại sát bên giường rồi nín thở kéo tấm mền ra và cố không nhìn vào nhúm thịt nhẵn nhéo, teo tóp của Con Người Vĩ Đại ngày nào. Thu gom hết can đảm, nàng xóc Toby dậy. Người anh nhẹ bỗng nhưng cái khí lạnh từ anh toát ra vây bọc lấy nàng thì thật nặng nề khiến chân tay nàng bủn rủn, đầu đau như muốn vỡ đôi ra và mọi cảnh vật quay cuồng nhảy nhót. Nhắm nghiền mắt lại, nàng đặt Toby vào xe, gài kỹ các dây chằng để ghì chặt anh lại. Nàng chỉ còn rất ít thời gian. Hoặc là Gallagher mua thức ăn xong đang trên đường về. Hoặc là Gordon sắp đến thay ca trực. Jill về phòng thay đồ tắm rồi quay lại đẩy chiếc xe chở Toby ra hành lang, vào thang máy, ý thức rất rõ ánh mắt anh không giây phút nào rời khỏi mình nên thang máy tuy quá hẹp nhưng nàng vẫn ép mình đứng sau anh để lẩn tránh nó. Song cái khí lạnh thì nàng không cách nào trốn chạy nổi và trong thang máy, nó càng hoành hành dữ tợn hơn, khiến nàng ngột ngạt, buồn nôn và suýt ngất xỉu nếu cánh cửa không bật mở kịp thời. Nàng hít cho căng lồng ngực rồi đẩy xe về phía bể bơi. Tiết trời hôm nay may mà khá đẹp, nắng vàng nhảy nhót trên mặt nước khiến ai cũng muốn lao mình xuống vùng vẫy cho thoải thích. Jill đẩy xe tới sát bên bể bơi, một thoáng chần chừ, rồi vụt hiện lên trong đầu nàng cái ý nghĩ thường xuất hiện mỗi khi bắt gặp ánh mắt anh, Toby sống thì mình chết, hoặc ngược lại. Ý nghĩ ấy là giọt nước làm tràn bát nước đã đầy sẵn. Hết rồi, hết tất cả rồi. Cả Toby lẫn Jill Castle. Chỉ còn cái cô Josephine Czinski đang ngồi chờ David Kenyon bên hồ nước mà thôi. Nàng đẩy mạnh chiếc xe về phía trước. Gờ xi măng của thành bể bơi chặn nó lại. Nàng đẩy mạnh hơn. Nó vẫn không nhúc nhích. Cuồng cuồng, nàng tưởng như Toby đã dùng ý chí chặn xe lại, thấy những dây da chằng buộc như sắp đứt tung khỏi người và anh đang quay mình lại chìa ra những ngón tay xương xẩu về phía cổ họng nàng. Ta không muốn chết, ta không thể chết. Chính con điếm, kẻ phải chết là mày, Jill Castle. Ai đang thét lên như thế! Nỗi sợ hãi tăng sức mạnh cho nàng, có lẽ vậy bởi nàng bỗng thấy chiếc xe vọt lên không, vẫn mang theo Toby rồi như một tảng đá rơi âm xuống làm nước bể bắn lên tung toé! Rồi nó lại bành lên, xoay xoay, và Jill bắt gặp ánh mắt Toby. Đó là một lời nguyên rủa độc địa nhất, nặng nề nhất mà nàng gánh chịu trong đời. Nhưng đó cũng là những gì cuối cùng nàng nhận ở anh. Chiếc xe chìm sâu xuống đáy nước, mang theo Con Người Vĩ Đại Toby. *** Nàng tỉnh táo dần lại để kịp nhớ ra mình còn phải làm ướt bộ đồ tắm, làm ướt cả đầu tóc nữa. Rồi còn phải gọi cho cảnh sát và cho bác sỹ Kaplan.

37. Chương 35

Cả thế giới đưa tin về cái chết của Vua hài Toby Temple. Người ta cũng nhắc nhiều không kém đến bà quả phụ Jill Castle Temple. Ảnh họ liên tục xuất hiện trên trang nhất các báo, trang bìa các tạp chí. Câu chuyện về tình yêu lớn của họ, về sự hy sinh vì nhau, cho nhau của họ được kể đi nhắc lại khiến cái kết

thức càng trở nên lâm ly, bi thiết. Thư từ, bưu ảnh, điện tín chia buồn của từ bà nội trợ đến vị nguyên thủ quốc gia chất cao như núi trong phòng khách và phần lớn không được Jill ngó đến. Một tổn thất lớn của nhân loại. Nhiều tờ báo chạy hàng tít ấy khi nói về Toby. Radio và truyền hình cũng nhắc lại y vậy. Vô số phim ảnh và các chương trình của Toby được mang ra chiếu để tưởng niệm anh. Không bao giờ có được một Toby nữa. Người ta viết trên báo, nói trên đài như vậy. Không thể không mở cuộc xét hỏi về cái chết vẫn được coi là bất thường của Toby. Nó được tổ chức tại trụ sở toà án hình sự ở trung tâm Los Angeles. Phòng xử án khá rộng nhưng vẫn không đủ ghế ngồi. Các phóng viên xúm xít quanh Jill khi nàng xuất hiện trong bộ đồ đen giản dị không trang điểm song dường như chưa bao giờ nàng đẹp như lúc ấy. Chỉ mấy ngày sau khi Toby chết, ơn Chúa, nàng ăn và ngủ đều rất ngon, cơn đau đầu và cả những ác mộng đều rủ nhau biến mất cả. Yên bình đã đến với nàng. Thêm nữa, ngày nào nàng cũng được chuyện trò thoải mái với David, được nghe đi nghe lại những lời âu yếm về tình yêu nồng nàn và mãnh liệt anh dành cho nàng, mà nàng tin là nó có thật trên đời, và nó chỉ tồn tại trong anh. David đòi đến dự cuộc xét hỏi nhưng nàng nhất quyết không cho. Sắp tới, họ nào thiếu thời gian bên nhau, trong vòng tay nhau. “Đến hết những tháng năm còn lại”, anh nói. Sáu nhân chứng được mời đến toà. Các hộ lý kể ra những công việc chăm sóc Toby của họ và tình hình sức khỏe của anh mà họ được tận mắt chứng kiến. Đến lượt cô hộ lý Gallagher, viên công tố hỏi. “Vào buổi sáng của ngày ông Toby chết, bà trực đến mấy giờ?” “Mười một giờ!” “Bà có ở bên người bệnh đến hết giờ không?” Gallagher thoáng do dự. “Tôi chỉ làm đến mười giờ rưỡi”. “Bà vẫn thường ngủ sớm nửa tiếng như vậy ư? Được phép hay tự ý bà?”. “Đây là lần đầu tiên, thưa ngài”. “Bà có thể nói ra lý do của sự việc bất thường này không?”. “Do bà Temple gợi ý, nói rằng bà ấy muốn ở một mình với chồng”. “Tôi không còn gì để hỏi bà nữa. Cảm ơn bà”. Gallagher trở về chỗ. Hỏi là ông Toby chết vì tai nạn. Cái việc hỏi han này thật chẳng ra gì đối với bà Temple. Cô liếc nhanh bà với cảm giác xót xa và nhớ lại cái đêm đi qua phòng ngủ của bà Temple, thấy bà đang thiếp đi trên ghế, quyển sách rơi dưới chân, cô đã phải vào tắt đèn hộ bà và khi ra hành lang cô đã vô tình làm vỡ chiếc bình hoa. Cô đã định nhận lỗi với bà Temple nhưng thấy chiếc bình có vẻ đắt tiền và thấy bà cũng có vẻ không để ý đến nó nên cô cũng cho qua luôn. Đến lượt bác sỹ vật lý trị liệu đứng ở bậc nhân chứng. “Ngày nào ông cũng tới chữa chạy cho ông Temple?” “Ngày nào tôi cũng đến, thưa ngài”. “Và được thực hiện dưới bể bơi tại nhà riêng ông Temple?” “Vâng, trong làn nước được đun nóng”. “Vào buổi sáng hôm ông Temple chết, ông có làm công việc thường ngày đó không?” “Không, thưa ngài”. “Ông có thể nói lý do không?” “Tôi có đến, song bà Temple lại bảo tôi về”. “Với lý do gì? Bà Temple có nói ông nghe không?” “Bà Temple bảo rằng bác sỹ Kaplan không muốn chữa cho ông Temple bằng phương pháp trị liệu nữa”. “Và ông về ngay mà không gặp ông Temple?” “Vâng, thưa ngài”. Đến lượt bác sỹ Kaplan. “Bà Temple nói đã gọi cho ông ngay sau khi tai nạn xảy ra. Ông có khám kỹ tử thi không?” “Tôi đến nơi thì cảnh sát vừa vớt xác ông Temple lên, vẫn buộc chặt trong xe đẩy. Tôi và viên trung sỹ pháp y bên cảnh sát đã khám nghiệm ngay tử thi và cùng kết luận rằng mọi phương pháp cứu chữa đều vô hiệu vì đã quá muộn. Hai lá phổi cùng đã tràn ứ nước. Ngoài ra chúng tôi không thấy dấu vết tử vong nào nữa”. “Trước đó ông có nói với bà Temple là ngừng chữa trị bằng vật lý trị liệu không?” “Có Tôi có bảo bà Temple rằng chỉ phí công sức tiền của và thời gian vô ích”. “Bà Temple nói sao về ý kiến đó của ông?” “Bà ấy phản đối, gần như hét lên đòi phải tiếp tục” - Ông liếc nhanh về phía Jill rồi nhìn thẳng vào bồi thẩm đoàn, tiếp tục. “Vì đã thể khai đúng sự thực, tôi thấy mình cần nói rõ hơn điểm này, và tôi muốn nó được ghi vào hồ sơ. Bà Temple là người phụ nữ can đảm, dám hy sinh mình cho người khác nhất mà tôi vinh hạnh được biết...”. Nhiều tiếng vỗ tay nổi lên, toàn bộ những ánh mắt, kể cả của chánh án, công tố viên và bồi thẩm đoàn đều hướng cả về Jill, đâu đó vọng tới tiếng thút thít. Bác sỹ Kaplan nói tiếp. “Lần trước ông Temple lâm trọng bệnh, không một bác sỹ nào trên thế giới, trong đó có cả tôi, dám nói ông ấy sẽ qua khỏi. Vậy mà chỉ một mình bà Temple, xin các vị nhớ cho, tôi nhấn mạnh, MỘT MÌNH bà đã chữa chạy, chăm sóc và đưa ông Temple trở lại với sân khấu, với những khán giả vốn yêu quý, ngưỡng mộ ông, trên toàn thế giới. Và bà Temple chính là tấm gương cho tất cả chúng ta”. Cả phòng xử án đứng dậy vỗ tay. Công tố viên chờ cho tất cả lặng đi mới nói. “Cảm ơn bác sỹ Kaplan: Xin mời bà Jill Castle Temple”. Mọi con mắt dõi theo Jill đứng dậy, chậm chạp đi tới bậc nhân chứng, đặt tay lên cuốn Kinh Thánh thề tôn trọng sự thật. Công tố viên hắng giọng. “Tôi biết việc đứng lên đây thật nặng nề với bà nên sẽ cố gắng làm thật nhanh, mong được bà giúp đỡ”. “Xin cảm ơn ngài!”. Nàng thì thầm đáp. “Tại sao bà phản đối đề nghị ngừng việc chữa chạy bằng vật lý trị liệu của bác sỹ Kaplan?” Nàng nhìn lên và tất cả dường như đều thấy nổi đau đớn hiện rõ trong mắt nàng. “Bởi tôi không muốn tin chồng tôi vĩnh viễn tàn phế. Tôi muốn chồng tôi khỏi bệnh. Tôi...” Nàng nói trong nước mắt. “Tôi muốn tự tay cứu chữa chồng tôi, như trước đó”. “Vậy tại sao bà lại không để bác sỹ vật lý trị liệu làm việc đó?” “Có lẽ tôi đã sai khi nghĩ rằng tình yêu của tôi và Toby là phép màu duy nhất giúp anh khỏi

bệnh. Vì lần trước nó đã giúp...” Nàng nức nở. “Tôi phải để Toby biết tôi yêu anh thế nào, muốn anh khỏi bệnh ra sao”. Cũ toạ nhào hết về trước, nghe như nuốt từng lời của Jill. “Xin bà hãy kể những gì đã xảy ra vào sáng hôm đó”. Im phăng phắc. Đường như nghe thấy cả ai đó nuốt nước bọt vì hồi hộp. “Khoảng gần mười rưỡi tôi vào phòng Toby thấy cô Gallagher đang đọc báo cho anh nghe. Toby tỏ ra mừng rỡ khi thấy tôi. Rồi tôi cho cô Gallagher nghỉ sớm. Rồi tôi về buồng riêng mặc đồ tắm vào và sang bảo với chồng tôi rằng hôm nay sẽ đưa anh xuống bể bơi để tự tôi chữa cho anh. Anh chớp chớp mắt ra hiệu đồng ý. Khi nhắc anh khỏi giường để đặt vào xe đẩy, tôi bủn rủn cả chân tay, không ngờ mình yếu đến vậy. Lẽ ra tôi phải biết một mình tôi thì không thể làm nổi việc này. Nhưng ý muốn được tự tay cứu giúp anh đã khiến tôi không thể dừng được nữa. Tôi đưa anh vào thang máy, đưa ra mép bể bơi rồi tháo dây chằng cho anh. Và lúc đó tôi lại thấy mình như muốn ngất đi. Đầu tôi quay quay, mắt tôi hoa lên. Tôi vẫn cố đánh lộn với mấy sợi dây. Rồi.. có lẽ tôi đã gạt nhầm vào phanh hãm và chiếc xe lao xuống bể mang theo Toby vẫn bị ghì chặt trên đó. Tôi... tôi lao theo, cố tháo dây cho anh nhưng nó quá chặt, cố nâng xe lên nhưng nó quá nặng... Tôi cố giúp Toby nhưng tôi đã giết anh. Tôi là người phụ nữ giết chồng...”. Nàng oà khóc dữ dội. Cả phòng xử án ngập tràn nước mắt. Mấy phút sau, bồi thẩm đoàn trình lên chánh án phán quyết: Toby Temple chết do tai nạn. *** Clifton Lawrence ngồi sau cùng phòng xử án, biết một cách chắc chắn là Jill đã giết Toby nhưng không thể chứng minh nổi. Jill đã thoát được một vụ án sát nhân. Còn những gì đang chờ cô ta ở phía trước? Clifton Lawrence chưa thể trả lời lúc này.

38. Chương 36

Cả Hollywood đưa tiễn Toby. Và còn hàng ngàn người từ nhiều miền của nước Mỹ kéo đến. Tang lễ được cử hành tại Forest Lawn trong một sáng tháng Chín đầy nắng gió, vào đúng cái ngày, nếu không chết, Toby sẽ bắt tay vào chương trình truyền hình mới của cái hợp đồng năm triệu đô la mà anh đã ký. Hàng hàng lớp lớp người chen chân trên vùng đất nhấp nhô, giẫm đạp lên những vương cổ xanh đẹp để vừa vĩnh biệt người quá cố vừa xem mặt những con người nổi tiếng đến chia tay một người nổi tiếng hơn cả đã ra đi trước mình. Các máy quay phim, máy quay truyền hình hết quay toàn cảnh tang lễ lại quay cận cảnh những người làm phim lần lượt đến bên huyệt mộ đặt hoa, làm dấu, thì thầm gì đó với người đã khuất. Tổng thống Mỹ cử đại diện đến dự. Rất nhiều Thống đốc bang, các chính khách của Thượng, Hạ nghị viện, các ông chủ ngân hàng lớn, các Vua thép, Vua dầu, Vua đồ chơi, Vua vãn vãn... có mặt, cho đến đội danh dự của cảnh sát, đội cứu hoả... Cũng có mặt cả những người không mấy tên tuổi của Hollywood, mặc dù không có họ thì cũng không thể có được những bộ phim. Đó là những diễn viên đóng thế, những cô gái làm phục trang, hoá trang, các thứ trợ lý, người làm hoà âm, tiếng động, người điều khiển ánh sáng, và có mặt cả những người sống bên rìa điện ảnh, hình ảnh của Jill Castle nằm nào. Tất cả đến đây với sự kính cẩn trước một người Mỹ Vĩ Đại. Hai tay ấy, O'Hanlon và Rainger, đứng thật sát nhau, cùng nhớ lại cái ngày khởi nghiệp của con người vĩ đại ấy, khi anh ta bước vào căn phòng bẽ bộn của họ. Tôi được biết hai anh sẽ viết chuyện cười cho tôi... ông Clifton cho rằng cậu là biểu tượng tình dục mới của nước Mỹ. Vung tay giống hệt bồ củi. Hay là viết mẹ nó về bồ củi cho dễ. Điều bộ xem ra gượng gạo lắm... Kìa, chúng tôi yêu quý anh lắm, Toby... Và Toby đã học, đã tập luyện, đã trở thành siêu sao. Nhưng với Hai tay ấy, anh mãi mãi là chú em ngây ngô của họ. Người đại lý già lừng lẫy một thời nay thất thế cũng có mặt, đứng riêng ra một chỗ. Hôm nay Clifton Lawrence mày râu gọn gàng, móng tay cắt tỉa, quần áo phẳng phiu... nom bề ngoài không khác mấy so với người đại lý của Vua Hải Temple ngày nào. Tại đám tang này, có lẽ Clifton là người ôm trong lòng nhiều kỷ ức nhất về người đã chết, nhiều hơn cả cô vợ Vĩ Đại của Toby Vĩ Đại nữa. Bởi còn ai khác ngoài ông phát hiện, dạy dỗ, chăm bẵm để biến một kẻ vô danh thành một nghệ sỹ được cả hành tinh này ngưỡng mộ? Clifton nhớ đến cú điện thoại đầu tiên ấy. Xin lỗi đã đánh lừa ông... Lừa ư? Trưa qua tôi ngồi ăn với Goldwyn... Kìa, người ta đâu cần phải chén cho bằng hết mới biết mình được ăn món ngon. Chỉ sau vài mươi giây là tôi biết anh có cái gì rồi... Điều trước tiên anh cần biết là diễn xuất của anh kém, quá kém là khác... Tôi nhận anh là khách hàng với điều kiện... Đêm qua tôi đã cầu hôn, Clif, và đã được Jill chấp nhận. Tôi hiện đang vui như chàng trai hai mươi, ông đồng ý là phù rể cho tôi chứ, Clif. Theo ông, nên làm đám cưới tại Hollywood hay Las Vegas, hay New York. Đúng, Clifton Lawrence có vô vàn điều không thể quên. Alice Tanner cũng đang nhớ về Toby, cả đầu óc lẫn da thịt đều nhớ. Bà từng đã là người chỉ bảo cho

anh, lại hơn anh nhiều tuổi nhưng đã thực lòng yêu anh, chiều anh như chưa từng một lần được yêu chiều ai trong đời. Tuy cuối cùng cũng bị anh bỏ lại nhưng bà vẫn thực lòng biết ơn những ngày tháng được có anh. Thưa ông Temple, người Mỹ không được tuyển vào Nhà hát kịch Anh. Nếu ông hiểu biết thêm chút nữa, chúng ta đã không mất thì giờ... Ở đây chúng tôi chỉ nhận những người đã có nghề diễn, và có tài diễn. Tôi mong bà hài lòng... Sao anh không tìm đến tôi, bất cứ lúc nào? Tôi muốn được anh chia sẻ. Ôi, em yêu anh biết bao, Toby! Em sung sướng đến chết mất... Ahce Tanner mặc cho những dòng nước mắt lăn dài trên gò má nhăn nheo. Có mặt cả Al Caruso trong dòng người vĩnh biệt Toby. Tôi cười chảy nước mắt nước mũi, cả nước đá nữa. Chưa ai khiến tôi cười được như vậy, Toby!... Hãy gọi tôi là Al, chỉ Al thôi là đủ... À này, anh thuận tay nào nhỉ. Vạch chim nó ra... Của anh lực lưỡng thật, bỏ nó đi thì phí quá... Xin ông đừng làm vậy. Vâng, Millie sẽ đau khổ lắm... Quả thật, Toby đã thật tốt với Millie. Giờ họ lại được gặp nhau rồi. Ông mong họ sẽ vẫn yêu nhau, vẫn tốt với nhau. Sam Winters tất nhiên không thể vắng mặt nhưng anh cố tránh né sự soi tìm của những chiếc máy quay phim bằng cách đứng lẫn vào đám đông những người ít tên tuổi. Anh ngẫm nghĩ và thầm so sánh giữa niềm vui mà Toby mang lại cho hàng triệu con người với nỗi đau mà anh gây ra cho một số ít người khác. Đúng lúc đó, tay áo Sam bị kéo nhẹ. Quay sang, anh thấy một cô gái mắt và tóc đều đen, mặt mũi và thân hình đều đẹp và gợi cảm, tuổi chỉ ngót nghét đôi mươi, đáng e lệ. “Có lẽ ông chưa biết tôi, thưa ông Winters”, cô gái cười, khoe ra đôi lúm đồng tiền xinh xẻo, “nhưng tôi biết ông đang cần tìm một thiếu nữ trẻ tuổi tôi cho cuốn phim sắp quay của William Forbes. Tôi mới từ Ohio tới đây và hy vọng...” Sam chẳng thể trốn đâu được chừng nào anh còn dính dáng đến điện ảnh. David Kenyon không rời mắt khỏi Jill dù anh đứng khá xa nàng. Thoạt đầu Jill không muốn anh tới nhưng sau nàng cho rằng bây giờ mọi việc đã xong xuôi, nàng đã thể hiện xong vai diễn của mình thì việc anh dần dần xuất hiện cũng là hợp lý vấn đề là ở cấp độ nào mà thôi. Kết thúc tang lễ, ai đó khoác tay Jill và nàng làm bộ vẫn chưa nguôi đau khổ, cúi đầu để mặc người đó đưa ra xe. Khi cửa xe mở ra, nàng ngừng lên để nói lời cảm ơn thì thấy David cũng vừa bước tới. Anh nhìn nàng với tình yêu và lòng ngưỡng mộ hiện rõ trên nét mặt. Jill mỉm cười với anh, mắt long lanh hạnh phúc. David nắm tay nàng và họ thì thầm với nhau điều gì đó. Hình ảnh đẹp đẽ ấy được thu vào ống kính. Họ quyết định chờ nửa năm sau sẽ làm đám cưới. Đó là một thời gian thoả đáng về nhiều mặt, cho nhiều người, nhất là với công chúng từng yêu quý Toby. Trong sáu tháng đó, David liên tục bận rộn ở nước ngoài, nhưng hàng ngày vẫn trò chuyện cùng Jill qua điện thoại. Rồi hết tháng thứ tư sau tang lễ Toby, anh gọi cho Jill, giọng khẩn thiết. “Kệ xác mọi thứ nghỉ lễ đi em, anh không thể chờ lâu hơn nữa. Anh phải có em, anh cần có em, sớm nhất nếu có thể. Tuần sau anh sang châu Âu dự hội nghị. Ta hãy cùng lên tàu Bretagne qua Pháp và thuyền trưởng sẽ chủ trì lễ cưới cho chúng ta. Mình sẽ hưởng tuần trăng mật ngay trên tàu, rồi tiếp đó là Paris, rồi sẽ tới bất cứ nơi nào em muốn. Em thấy sao?” “Em thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trái đất này, anh yêu”. Nàng bước ra sân rồi quay đầu nhìn ngôi nhà, nơi nàng đã từng hạnh phúc và từng đau khổ, với Toby. Cả hai đều ở đỉnh điểm của nó. Tận cùng hạnh phúc và tận cùng đau khổ. Biết bao kỷ niệm trong bốn bức tường này, trên mảnh sân này, dưới làn nước xanh trong ở bể bơi kia... Nàng hân hoan chia tay với nó.

39. Chương 37 (Hết)

Nàng bay trên phản lực riêng của David tới New York, ngồi trên chiếc limudin của David chờ sẵn tại sân bay đưa về nghỉ tại khách sạn sang trọng bậc nhất Regency trên đại lộ Park. Và đích thân giám đốc dẫn nàng tới lô phòng đẹp nhất khách sạn. “Thưa bà Temple, bà đang là chủ lô phòng này, và là bà chủ của chúng tôi”. Ông giám đốc nói. “Hãy cho chúng tôi cái vinh hạnh được làm bà vui lòng!”. Jill chưa kịp đáp thì David gọi tới. “Ồn cả không em, Josephine?”. Nàng cười phá lên. “Không ồn lắm, anh yêu. Những năm phòng ngủ. Mà chỉ có mình em?” “Có anh ở đây thì sẽ ồn ngay nhỉ?” “Đừng làm em thèm”. Nàng nuốt nước bọt. “Khi nào em mới được gặp anh?” “Bretagne sẽ nhổ neo vào trưa mai và mình sẽ gặp nhau trên tàu. Anh đã đặt phòng tân hôn, em thích chứ, Josephine yêu quý của anh?” “Chưa bao giờ em được thích như lúc này?” Jill nói thành thật. Và đúng là như thế. Mọi ác mộng đã qua. Cả những cơn đau đầu cũng không thấy xuất hiện nữa. Bởi David vẫn yêu nàng. “Anh còn vài việc phải làm nốt nên mai không thể đến đón em, đừng giận anh, em yêu!” Ngày mai! *** Tin tức về đám cưới của David và Jill có thể xuất phát từ tấm ảnh hai người thăm thì gì đó với nhau hôm tang lễ Toby, sau đó được báo chí đăng tải.

Hoặc cũng có thể từ một nhân viên khách sạn Regency hay một thủy thủ tàu Bretagne, nhưng dù chẳng có ai phải chịu trách nhiệm cả thì cũng không có cách gì giữ nổi bí mật về đám cưới của một người đàn bà nổi tiếng như Jill Castle Temple. Nó được đăng trên nhiều tờ báo ở khắp châu Âu, càng được đăng nhiều hơn ở Mỹ, và tất nhiên được đăng nhiều nhất là ở kinh đô điện ảnh, đặc biệt trên các tạp chí Hollywood Reporter và Daily Variety. Đúng mười giờ rưỡi, chiếc limudin của David đưa Jill tới chân cầu tàu Bretagne. Một nhân viên của tàu mang đồng phục sĩ quan đang đợi nàng ở cầu thang. “Thưa bà Temple, hân hạnh đón bà lên tàu. Tất cả đã sẵn sàng chờ bà sử dụng. Xin mời bà theo tôi”. Jill theo anh ta lên boong rồi đi tới một lô phòng rộng rãi. Hoa tươi tràn ngập. “Thuyền trưởng muốn tôi chuyển lời thăm hỏi của ông tới bà, hẹn sẽ gặp bà vào bữa tối và nói rằng rất nóng ruột đợi giây phút chủ trì lễ cưới của bà!”. “Cám ơn anh và nhờ anh chuyển lời cám ơn của tôi tới thuyền trưởng. Ông Kenyon lên tàu chưa nhỉ, anh biết không?” “Ông vừa gọi điện báo rằng đang trên đường tới, còn hành lý của ông thì đã đưa lên tàu. Cần gì, xin bà cứ gọi tôi”. Jill mơ màng lắc đầu. “Chưa cần!” Đúng vậy. Hiện nàng đã có tất cả những gì nàng muốn. Một người phục vụ mang lẵng hoa vào. Nhìn danh thiếp, Jill cười tự mãn khi thấy đó là hoa Tổng thống Mỹ chúc mừng ngày vui của nàng. Ông ta tựa người vào lan can bình thản dõi theo những hành khách lên tàu. Hành khách đi ngang, người gật đầu chào, người đưa tay vẫy nhưng ông ta chẳng có vẻ gì đáp lại, mắt không rời cầu thang dẫn lên boong. Khi thời gian Bretagne nhổ neo chỉ còn được tính bằng phút thì người ông ta mong ngóng xuất hiện, tươi cười bước ra từ chiếc xe hơi đắt tiền, vui vẻ bắt tay tạm biệt tài xế rồi theo một nhân viên đón tiếp mặc đồng phục sĩ quan dẫn lên boong. Chính nhân viên này, ông ta thấy, đã đón Jill khoảng chục phút trước đó. Còn bây giờ là David Kenyon! David đã được báo Josephine đang chờ anh trong lô phòng cô dâu và anh hình dung chỉ vài bước chân nữa sẽ... thì một tiếng gọi cắt ngang óc tưởng tượng của anh. “Ông Kenyon?” Người đàn ông rời khỏi lan can tàu bước về phía anh, vẻ mặt thân thiện. Một người lạ mặt. David lập tức phản xạ theo kinh nghiệm làm ăn là luôn phải cảnh giác với những kẻ lạ mặt mang vẻ thân thiện, thận trọng nắm lấy bàn tay ông ta chìa ra. “Vâng. Xin lỗi, tôi đã được biết ông chưa?” “Tôi là Clifton Lawrence, bạn cũ của Jill Castle Temple hoặc Josephine Czinski, chắc cũng vậy, thưa ông”. David thở phào song không vì thế mà muốn trò chuyện tiếp. “Vâng, xin chào ông Lawrence” Rồi anh dợm bước đi. “Jill muốn tôi gặp ông. Vì muốn dành tặng ông chút xú bắt ngờ. Ý Jill là vậy”. David lại cảnh giác. “Bắt ngờ? Là ông ư?” Clifton nhún nhún. “Mời ông theo tôi để biết. Một bắt ngờ thực sự. Jill tin vậy”. Cái tên Jill cứ được nhắc đến khiến David không thể thoái thác. “Khoảng bao lâu?” Clifton cười hiền lành. “Chỉ khoảng mười phút. Tôi nghĩ vậy”. Ông ta dẫn David xuống khoang dưới, tới một gian phòng có hai lớp cửa, mở ra, rồi đưa anh vào. David nhìn quanh và thấy mình đang trong một phòng chiếu phim, ngỡ ngàng hỏi. “Đây ư?” “Vâng, chính là tại đây. Mời ông ngồi. Tôi xin phép ngồi cạnh ông”. Nói đoạn Clifton đưa tay làm hiệu cho gã phụ trách chiếu phim đang chờ sẵn trong buồng máy. Phải tốn hai trăm đôla gã mới chịu giúp. “Họ mà biết, tôi mất việc liền”. Gã còn muốn đòi thêm. Các hình ảnh bắt đầu xuất hiện. Clifton không xem phim mà chỉ chăm chú quan sát nét mặt người ngồi bên. *** David thấy đầu mình như bị những nhát búa giáng xuống liên tiếp. Nó không chịu tiếp nhận những gì mà đôi mắt ông chủ nó đang thu vào. Josephine đẹp đẽ, trẻ trung mà anh hết lòng thương yêu đang trần truồng liếm láp một gã cũng đang không mảnh vải trên người. Rồi một cô gái nữa xuất hiện và Josephine chung gã kia với cô ta. Bụng David quặn lại, cơn buồn nôn kéo đến. Rồi một gã người Mehico từ đâu không biết nhảy lên người Josephine và tổng cái của hắn vào nàng... Tất cả nhòa đi. Trước mắt David chỉ còn lại tấm rèm cửa loang lổ máu. Hồi đó anh mười lăm tuổi và cô gái trên màn ảnh kia chính là Beth, người chị gái gần gũi nhất với anh trong nhà. Đây, chị Beth đang cười lên mình gã làm vườn người Mehico, vừa nhấp nhồm vừa la hét như điên dại. “Juan, em yêu anh, em sướng quá, sướng... ng...” David chẳng nghĩ ngợi gì, lao vào gạt chị Beth ngã sang bên rồi dùng con dao dọc giấy vẫn cầm trong tay phăm phạp đâm xuống ngực gã làm vườn, không nghe thấy cả tiếng hét thất thanh của Beth. “Đừng! Đừng, David, chị yêu anh ấy, chị sắp lấy anh ấy...”. Máu tung toé khắp nơi. Mẹ David chạy tới và ngay đêm ấy bà cho mang đứa con trai đi thật xa. Còn xác Juan thì được đưa vào nhà giam để sáng hôm sau họ thông báo về là gã đã tự tử trong tù. Mấy tuần sau, Beth được gửi vào bệnh viện chữa trị tâm thần. Tất cả lại nhòa đi. Trước mắt David lại rõ mồn một cảnh Josephine, người đàn bà duy nhất anh yêu đang trần truồng cười lên một gã Mehico nào khác, miệng cười sằng sặc... Anh túm lấy cổ áo người đàn ông ngồi bên đang chăm chú nhìn anh, giáng vào cái bộ mặt đáng ghét ấy những nắm đấm nhanh và mạnh, liên tục, cho đến khi ông ta gục xuống. Máu nhoe ra nắm tay anh. Kệ, anh vẫn đâm, như để trút đi nỗi nhục nhã của Beth, của Josephine, và của chính anh. Rồi anh đứng rũ người. Sau đó lặng lẽ mở cửa bước ra. Im lặng ập đến. Căn phòng chỉ còn vang lên những tiếng rên rỉ khoái lạc của Josephine trên màn ảnh và tiếng rên rỉ đau đớn của Clifton. Ông ta tạm cầm máu bằng chiếc khăn bịt lên miệng, lao đảo đi tới phòng Jill. Qua phòng ăn, thấy cửa không khoá, ông ta bước vào với ý

định kiểm chiếc khăn ăn sẫm màu thay cho chiếc khăn bịt miệng đã đỏ lỏm máu. Dừng lại bên chiếc máy xay đá, ông ta nhặt mấy viên chườm lên chỗ sưng rồi thấy kề bên là chiếc bánh cưới khổng lồ trên có gắn hình cô dâu chú rể, ông ta bèn vật luôn đầu cô dâu rồi vò nát nó. Bây giờ Clifton đến gặp Jill. *** Nhìn qua cửa sổ, Jill thấy Bretagne đang từ từ rời khỏi cầu tàu và băn khoăn tự hỏi tại sao giờ này David vẫn chưa tới với nàng. Có tiếng gõ cửa. Nàng lao ra mở, tay dang rộng, miệng reo. “David”. Và nàng chứng hứng. Chỉ có Clifton Lawrence đứng đó, bàn tay cầm khăn che miệng nhưng che không nổi những vết máu ở cả mặt, cả tay. “Ông... sao thế? Tìm tôi có... việc gì?” Lưỡi nàng lú lại, một linh cảm không lành ập đến. “Ghé ngang chỉ để chào cô thôi, Jill”. Thấy Jill vẫn chưa hết ngỡ ngàng, Clifton tiếp “Nhân đó chuyển tới cô mấy lời của David”. Jill càng ngỡ ngàng hơn. “Của David?” Clifton im lặng lách qua Jill đi vào phòng. Nàng bước theo, giật giọng. “David đang ở đâu? Ông đã làm gì anh ấy?” Clifton xoay người lại, bỏ tay xuống và nhìn thẳng vào Jill, đôi môi sưng khiến nụ cười đắc thắng trở nên méo mó. “David bỏ đi rồi. Và đi mãi, cô Jill Castle Temple hay Josephine Czinski gốc Ba Lan nhập cư ạ. Cô sẽ không bao giờ trở thành bà Josephine Kenyon đâu”. “Tôi không hiểu ông nói gì có cần gọi người chở ông vào bệnh viện thần kinh không? Tôi gọi nhé?”. Đúng lúc đó, cả hai đều hơi chú người về trước do con tàu dừng lại. Clifton bước ra ngoài, áp bụng vào lan can, nhìn xuống. “Cô đến cạnh tôi mà xem!” Lòng đầy lo lắng, Jill bước tới, và hướng theo cái nhìn của Clifton, nàng thấy David từ tàu Bretagne bước sang tàu dạt đang quay mũi hướng vào bờ. Nàng đã khụy xuống nếu không kịp bám lấy lan can. “Chuyện gì đã xảy ra?” Nàng phều phào. Clifton thản nhiên. “David vừa xem xong bộ phim do cô thủ vai chính. Còn vai nam chính là một gã người Mehico”. Nàng hiểu ngay mọi sự. “Ông giết tôi rồi”. “Như cô đã từng giết tôi”. Nàng chồm lên Clifton, những ngón tay như những móng vuốt cào cấu mặt ông ta. Máu lại đổ. Clifton xoay mình đấm mạnh vào mặt Jill. Duy nhất một quả. Nàng gục xuống và cứ giữ nguyên tư thế như sẽ không bao giờ dậy nổi nữa. Có lẽ không do cú đấm gây ra. Clifton nhìn xuống người đàn bà nằm sóng soài dưới chân mình. Đây là hình ảnh ông ta hằng mơ đến với niềm vui khôn tả. “Tạm biệt Josephine Castle”. Ông ta bước lên boong, chiếc khăn ăn sẫm màu che kín nửa dưới khuôn mặt. Ông ta bước chậm rãi, thảnh thơi ngắm những gương mặt lọt vào tầm mắt, thấy mình đã sẵn sàng với sự bận rộn của một đại lý diễn viên. Biết đâu, không trên con tàu này thì ở một nơi nào đó, ông lại may mắn phát hiện ra một Toby nào khác. Clifton Lawrence vừa đi khỏi thì Claude Dessard, Trưởng ban điều hành tàu Bretagne gõ cửa phòng Jill. Không có tiếng đáp song ông vẫn nghe có những tiếng động gì đó bên trong, bèn nói to. “Bà Temple, tôi là Trưởng ban điều hành tàu Bretagne. Tôi mong có thể giúp gì được cho bà”. Vẫn là sự im lặng đáp lại. Linh tính mách bảo đã có chuyện ghê gớm xảy ra trong đó bèn nhẹ nhàng xoay nắm cửa và từ từ mở ra. Jill Temple đang đứng bất động bên ô cửa sổ nhìn ra biển, lưng quay về phía ông. Cái thân hình bất động ấy khiến ông không thể nói gì đành bước giật lùi mà ra và khép cửa lại như cũ. Jill ngồi co ro trên ghế, một mình trong căn phòng sang trọng tối om, mắt mở trừng trừng. Nàng đang khóc không thành tiếng, không cả nước mắt. Nàng không khóc cho Toby hay cho David, cũng không phải khóc cho chính nàng, Jill Castle, mà là cho cô bé Josephine Czinski, mãi mãi khốn khổ, mãi mãi tan mộng vỡ mơ mặc dù nàng đã cố gắng bao nhiêu, chịu đựng bao nhiêu vì cô bé ấy. Bây giờ Jill biết không gì có thể làm lại nữa, thậm chí vun vén lại nữa, dù chỉ mấy phút trước đó nàng đã có cả thế giới trong tay. Hết nhẩn rồi. Mãi mãi hết. Nàng biết vậy. Và cơn đau đầu lại đến. Từ hôm Toby chết đến bây giờ nó mới xuất hiện, và đau kinh khủng. Nàng ước mình chế được dầu để lấy nó ra. Jill rời khỏi ghế, tay vẫn ôm đầu lết vào giường, co quắp đổ mình xuống. Và luồng khí lạnh lại xuất hiện, lại quấn chặt lấy nàng, lại sục sạo khắp nơi kín chỗ hở trên mình nàng. Rồi nàng nghe tiếng anh gọi. Vâng, em đến với anh đây. Nàng nghe thấy mình đáp. Rồi nàng đi lên boong. Đã quá nửa đêm, boong tàu vắng ngắt. Đầu Jill mỗi lúc một đau thêm nhưng ai đó đang bảo rằng chỉ chút nữa thôi nàng sẽ không còn đau đớn gì nữa, rằng mọi việc rồi sẽ trở nên tốt đẹp. Xuống đây em hãy xuống đây với anh. Nàng nghe giọng ấy nói vậy. Nhìn xuống mặt biển, nàng thấy nhấp nhô trong sóng nước là gương mặt Toby với nụ cười và ánh mắt đều đang hướng về nàng, vẫy gọi. Toby, em không thể làm khác. Nàng nói không thành tiếng. Em chỉ có thể làm như vậy. Anh đã hiểu, đúng không anh. Nàng thấy cái đầu gật gật, không hiểu để trả lời câu nàng hỏi hay vẫn là mời nàng xuống với anh. Cái đầu bỗng bồng bềnh lướt theo con tàu. Gió thổi mạnh, ràn rạt. Cái đầu như biết nàng lạnh. Nước ấm lắm, em yêu. Xuống đây với anh. Chúng mình sẽ bên nhau, mãi mãi... mãi mãi... Jill cúi mình xuống như muốn để anh nghe rõ hơn những gì nàng sắp nói với anh, rằng nàng vẫn muốn ở trên này dù nơi đây chẳng còn gì dành cho nàng, chẳng còn ai chờ đợi nàng... Làn khí lạnh ào đến quấn lấy Jill, ve vuốt nàng rồi nhấc đôi chân nàng rời khỏi mặt boong và nàng thấy mình bồng chới với quay lộn trước khi được đôi cánh tay lạnh lẽo và mềm nhũn của ai đó đón lấy. Em của anh đây rồi, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, em nhé. Nàng thấy mình nép vào anh. Con tàu Bretagne vẫn lướt đi giữa sóng nước, giữa màn đêm mượt êm như lụa, và giữa muôn ngàn ánh sao nhấp nháy. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-la-trong-guong>